

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Marcinko_Richard-Profesionalni_valecnik_3-Zeleny_team.pdb

PDB Name: 3_Zelený_team.txt

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.2.2006

Modification Date: 25.2.2006

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

JEŠTĚ JEDNOU NA POČEST STŘELCŮ

A památce plukovníka Charlieho A. Beckwitha, pravého válečníka a dobrého a vzácného přítele
Nechť požehnání jsou všichni pravověrní!

- Korán 23:1

DESATERO PŘIKÁZÁNÍ JEDNOTEK ZVLÁŠTNÍHO URČENÍ

podle Richarda Marcinka

- Já jsem Bůh války a hrozivý Bůh boje a budu vás vždy vésti zepředu, a nikoli zezadu.
- Budu s vámi se všemi zacházeti stejně - jako s kusem hadru.
- Nebudete dělati ničeho, čehož bych já nesvedl před vámi, a takto z vás budu utvářeti válečníky dle obrazu svého.
- Budu vaše těla týrati, neboť čím více se budete potiti při výcviku, tím méně krve ztratíte v boji.
- A pakliže cítíte při svém snažení bolesti, pak vězte, že vaše konání správné jest.
- třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte.
- Vždy se snažte provést vše co nejjednodušeji.
- Nikdy nic nepředpokládejte.
- Vpravdě nejste placeni za své metody, nýbrž za výsledky konání svého, což znamená, že nepřítele svého zabítí musíte dříve, nežli on téhož učiní vám, a to za použití veškerých dostupných prostředků.
- Ve své duši i myslí válečnické na paměti neustále mějte poslední a základní přikázání mé: Žádná pravidla nejsou dána musíte zvítězit za každou cenu.

KANCELÁŘ PŘEDSEDY SBORU NÁČELNÍKŮ ŠTÁBŮ SBOR NÁČELNÍKŮ ŠTÁBŮ
WASHINGTON, D. C. 20318-9999

Tajné!

Definice stavu ohrožení ze strany teroristů pro operativní jednotky

Tento dokument definuje čtyři stavy ohrožení, k nimž mohou být dále připojena specifická geografická území, která se v příslušném stavu ohrožení mohou nacházet.

a) Stav "Alfa". Tento stav platí pro situace, kdy existuje obecná hrozba možných nepřátelských aktivit proti objektům a osobám, jejichž charakter a rozsah nelze předvídat. Opatření přijatá pro tento stav musí být schopna vydržet po neomezenou dobu.

b) Stav "Bravo". Tento stav platí pro situace, kdy existuje zvýšená a předvídatelná hrozba nepřátelských aktivit. Opatření přijatá pro tento stav musí být schopna vydržet po několik týdnů, aniž by přitom způsobovala nepřijatelné obtíže, narušovala operativní činnost nebo zhoršovala vztahy s místními orgány.

c) Stav "Charlie". Tento stav platí pro situace, kdy dojde k nějakému incidentu nebo kdy obdržené informace nasvědčují tomu, že bezprostředně hrozí určitá forma teroristického útoku vůči objektům či osobám. Prodloužení platnosti opatření přijatých pro tento stav na delší dobu způsobí obtíže a nepříznivě ovlivní činnost jednotky a jejích příslušníků.

d) Stav "Delta". Tento stav platí pro situace, kdy v určité oblasti již došlo k nepřátelskému útoku nebo kdy obdržené informace nasvědčují tomu, že proti určitému objektu či osobě bude s nejvyšší pravděpodobností podniknuta nepřátelská akce. Tento stav prakticky vylučuje normální pokračování všech běžných činností.

KAPITOLA 1

První dvě patra byla snadná - nikde ani živáčka, žádné pasti a také žádné kočky, krysy, netopýři, kozy, ovce nebo jiná zvířata, která by nás mohla prozradit. Pomalu jsem se posouval po betonových schodech dál a dál. Měl jsem na sobě černou tuniku, která mi sahala ke kolenům. Pod ní mě ve stehenním nylonovém pouzdře studila uhlově černá poloautomatická pistole Heckler&Koch ráže 9 mm s tlumičem. Zbytek mé výstroje byl rovněž černé barvy - od sandálů s koženými pásky přes pouzdro s nožem Emerson CGC6 s titanovým ostřím, připnutým k opasku hned vedle pageru značky Motorola, až po obušek z olova a kůže, který jsem měl pomoci silné černé bandáže připevněný ke spodní straně pravého zápěstí.

Z brady mi trčel hustý plnovous, který sahal téměř do pŕlky hrudi. Konce kníru jsem si nechal narůst až pod horní ret. Dlouhé vlasy, které mi normálně padaly až na ramena, jsem si stáhl širokou černou bavlněnou páskou. Jestli někdy někdo vypadal jako prototyp divokého bojovníka islámských fundamentalistů - ten druh mudžahedínovských maniaků, který se objevoval v televizních reportážích z Afghánistánu - pak jsem to byl určitě já. A právě proto jsem se dobrovolně ujal role průzkumníka na tomto malém výletě, při němž jsem se uprostřed hluboké noci plížil po neosvětlené schodišťové šachtě v jednom káhirském slumu, abych lapil svou kořist během jejího spánku.

Nebyl jsem pochopitelně sám. Do islámské části Káhiry, domova těch nejkřutějších islámských fundamentalistů na světě, se člověk nemůže vydat bez toho, aby měl s sebou partu drsných hochů, kteří mu budou chránit jeho chlupatý zadek. Právě kvůli tomu mi na rameni spočívala mohutná tlapa Sprošťáka Nickyho Grundlea. Druhá Nickova ruka svírala samopal Heckler&Koch MP5K-PDW s tlumičem. Metr za ním se ve tmě rýsovala svalnatá havajská záda Howieho Kaluhy (o jeho dobře vypadajícím skopčáckém samopalu ani nemluvě).

Pár ulic od nás popojížděl v limuzině - byla to vlastně zelenomodrá dodávka Peugeot 504, ale tady v Káhiře je skoro všechno, co má čtyři kola, považováno za limuzínu - Doc Tremblay, prvotřídní odstřelovač s oficiřským knírem, a se svým manurhinem PPK/ s nabitým sedmi expanzními náboji MagSafe ráže .38 zastrčeným za opasek a stříkačkou naplněnou dvěma sty miligramy nejlepšího ketaminového nápoje lásky číslo 9 doktora Nostradama v ruce čekal na nás. Za volantem peugeotu seděl strojník 1. třídy Stevie Wonder, který na blíže neurčenou dobu opustil svůj tajný post na vrchním velitelství U. S. Navy, ve Washingtonu. Mrkvově zbarvené vlasy měl zakryté tmavou pletenou feláhskou čapkou a pevnou postavu zahalenou do beztvareho galíebijáhu. Svou značku si však přece jen někde ponechal - byla vyvedená kolem střeleckých brýlí v barvě, která k Wonderovi přesně zapadala, tedy ve falešné jantarové žluti.

Pod pravým stehnem mu ležela uspávačka devadesátých let poloautomatická pistole Heckler & Koch ráže 9 mm - nabitá nejlepšími Tremblayovými podzvukovými náboji s dutým hrotem.

Ke svému, noční košili podobnému oděvu měl Wonder připevněný malý přijímač o velikosti krabičky s pánskou ochranou.

Jakmile stisknu u sebe v kapse tlačítko, začne tahle věčička vibrovat a bude se třást přesně třicet vteřin. Wonder tak bude vědět, že má minutu na to, aby pohnul tím svým irským zadkem a odvezl mě i se zbytkem jednotky pryč.

Výčet jejích příslušníků ještě nekončí: zatímco já se s Howiem a Sprostákem krčil na schodech, Kachní noha Dewey a Tommy Tanaka postupovali po nebezpečné trase, vedoucí po nepravidelném kamenném zdivu, protáhlých balkonech, šňůrách na prádlo a okapech, které se táhly podél střešních oken našeho cíle ve třetím patře. Věděl jsem, že oba dokonale využijí svých horolezeckých dovedností a zdolají těch dvanáct metrů, aniž by někoho probudili z dřímoty a vzbudili nežádoucí rozruch.

Já vím, já vím, ptáte se, k čemu to všechno má být dobré? Co se, sakra, děje? Co zase dělá Dickie ve uetím světě, když by měl být doma na Divokém panství a plížit se tak maximálně ze svého baru s vysokou, orosenou sklenicí bombeje s ledem v jedné

ruce a něčím teplým, nádherným a pozoruhodně kyprým ve druhé?

Můžete mi věřit: kdyby na to byl čas, kladl bych si tu samou otázku. A jakmile budu mít pár minut, hned vám to všechno řeknu. Ale teď není čas na nic jiného než na naši záležitost. To znamená škrábat se a flákat a pak vyrazit, vrazit, srazit, zarazit a zmrazit.

Překlad: našim úkolem je sedět, škrábat se na zadku a čekat, až nadejde ta správná chvíle. Pak vyrazíme, vrazíme k tomu fundamentalistickému teroristickému parchantovi Mahmudovi Azízovi abú Jásinovi do pokoje, vytáhneme ho z hajan a já ho srazím svým příručním obuškem k zemi. Potom ho rychle sneseme dolu do dodávky, kde mu Doc zarazí do horního deltového svalů tu svou stříkačku a napumpuje do něj dvě stovky miligramů onoho ketaminového nápoje lásky, který starému Mahmúdovi na hezkých pár hodin zmrazí duši.

Z dodávky toho tanga (čili teroristu pro ty nezasvěcené z vás) přeložíme na deset metrů dlouhý rybářských člun, který předtím Doc najal v Alexandrii, a potají odvezeme z Egypta. Po krátké vyhlídkové plavbě po moři se setkáme s jednou fregatou, která má na palubě řízené střely a bude na nás po šest hodin čekat ve vzdálenosti 120 kilometru od egyptského pobřeží.

Z fregaty přeletíme vrtulníkem na letadlovou loď, která se nachází o dalších 200 kilometrů dál na moři.

Odtud nás kurýrní letadlo dopraví na základnu v Sigonelle na Sicílii.

Zde Azíze potichu naložíme do vlastního letounu C-141 Starlifter a odletíme s ním do Států, kde ho složíme na tak viditelném místě, že ho najde dokonce i FBI. Pak zmizíme zpátky tam, odkud jsme přišli, a necháme federály, aby si přisvojili všechny zásluhy za to, že Azíz konečně stane před soudem za účast při sérii pumových atentátů na území USA, které přinesly smrt celkem pětadesáti lidem a na více než měsíc narušily život v New Yorku, Chicagu, Houstonu a Washingtonu.

Vypadá to snadně. Akce rozplánovaná přesně do minuty. Jenže právě tyhle akce jsou nevypočitatelné a nebezpečné. Vyhlídky na úspěch? Malé. Riziko průšvihů? Vysoké.

Faktor číslo jedna: Akce probíhá v nepřátelském prostředí bez podpory z týlu.

Faktor číslo dva: Když vás chytí, vaše vláda se bude od podobných aktivit distancovat.

Faktor číslo tři: Pokud se dostanete do rukou domorodcům, skončíte pravděpodobně nakonec na provaze za nějakým osobním nebo nákladním autem, které vás bude pár hodin tahat za sebou, dokud vám postupně neodpadnou všechny klouby.

A jak se tedy v tuto chvíli cítím?

Jednoduchá odpověď - jsem šťastný jako un gran porc en merde, ačkoli pochybuji, že by mi přes řitní svěrač právě teď prošlo cokoli o šířce třeba i vlásenky. Na to jsem si až příliš uvědomoval vážnost situace.

Vtom se nade mnou něco pohnulo. Ruka mi vylétla nahoru.

Zastavili jsme se. Na můj pokyn se Sprosták přitiskl ke zdi a získal tak co největší palebný prostor.

Volnou ruku mi přitom položil na rameno, takže jsem věděl, kde se nachází. To je při podobných akcích velice důležité. Neustále musíte vědět, kde všichni právě jsou. Pokud se totiž někdo odchýlí od své

pozice byt' jen o pár centimetrů, můžete jej klidně i zabít. Vím to tak dobře proto, že se mi to při jednom cvičení už stalo.

Pokračoval jsem dál tempem, které jsem nasadil o dvě patra níže. Posouval jsem se centimetr po centimetru a prsty levé ruky opatrně a jemně hladil stupně a hrany schodů, jako kdyby to byly panenské klíny. Tihle fundamentalističtí hajzlové jsou lstiví, nevypočitatelní a vynalézaví. A navíc jim tato část města přímo patří - dokonce i vládní vojáci se do této čtvrti neodvažují jinak než po stovkách.

Tuto skutečnost jsme se dozvěděli - vedle dalších informací před deseti dny, kdy jsme se pustili do nebezpečné práce a začali si obhlížet terén. Na místo jsme se dostali normálními dopravními prostředky.

Já jsem spolu se Sprošťákem a Tommym přicestoval do Káhiry před sedmi dny. Nejprve jsme letěli přes Řím a Messinu na Kypr, odtud pokračovali trajektem do Búr Saídu a nakonec se vezli v autobuse po prašné silnici z Ismaílije do Káhiry. Howie, Kachní noha a Wonder použili běžného leteckého spojení - se společností TWA z Washingtonu do Frankfurtu, zde přestup na letadlo do Atén a odtud přes Středozemní moře do Káhiry. Tato skupina dorazila před osmi dny.

Nejtěžší trasu měl Doc Tremblay. Ten se musel na místo dostat káhirskou městskou dopravou ze svého domu v Maadí, ležícího asi deset kilometrů od středu egyptského hlavního města.

Doc sem byl totiž vyslán na dvouletou stáž. Raději ani nechtějte vědět, co zde dělal nebo pro koho to dělal, protože kdyby vám to řekl, tak by vás pak musel zabít. Stejně si Doc jako obvykle koledoval o průsvih, protože když jsem mu po tajné lince zavolal a oznámil mu, že přijedeme na návštěvu, velice ochotně se k našemu zájezdu přidal.

Mně to ani v nejmenším nevadilo. Vždycky jsem byl rád, když jsem mohl mít nějakého špiona - člověka, o němž nikdo nevěděl - který pro mě čachroval. A tak si Doc vybral poněkud víc dní volna najednou a na chvíli se vypařil z kanceláří Oddělení pro vojenskou pomoc. Lidem z velvyslanectví oznámil, že volno bude trávit v Alexandrii, Suezu a Ismaíliji. Místo toho se vydal do káhirských temných zákoutí a než jsem dorazil já s Nickem a Tommym, nashromáždil už Doc zbraně a výbušniny, koupil ořískaného peugeota a dvě jakžtakz vypadající motorky a zařídil nám v jednom místním turistickém hotelu ubytování. To vše tak, měl bych dodat, aniž by vzbudil pozornost egyptské tajné policie nebo našich aparátčků z ministerstva zahraničí.

Jakmile jsme se dali dohromady a pustili se do díla, netrvalo nám dlouho a vypátrali jsme, kde Azíz vězí. Proč? Za prvé proto, že jsme přesně věděli, kde bydlí. DIA (americká vojenská zpravodajská služba - pozn. překl.) předala mému šéfovi - veliteli námořních operací - podrobnou mapu celé oblasti. Za druhé proto, že, jak říkávají policajti, pachatel se vrací na místo činu.

Jinými slovy - zločinci mají své zvyky. A Azízovy zvyky se točily kolem politiky a modlení.

Navíc požíval určitého výsadního postavení na místní fundamentalistické scéně. I kdyby chtěl sebevíc utajit svou roli a snížit svůj význam, stejně by se mu to nepodařilo. Místní muláhové ho vynášeli do nebes, byl pro ně ztělesněním oddanosti islámské věci. Postavil se proti nevěřícím, vedl válku proti Velkému Satanovi na jeho vlastním hřišti - a zvítězil. Proto ho velebili, předváděli na svých shromážděních a stáli při jeho kázání v pozoru.

Najít našeho muslima nebylo tedy nic těžkého - aspoň ne v tomhle stohu slámy. Složitější bude ho chytit a neudělat přitom rámus. A to je přesně ten typ tichých a bleskurychlých akcí spojených s únosem lidí, který jsem piloval před více než čtvrt stoletím ve Vietnamu.

Tenkrát jsme tomu říkali "papouščí akce". To se nás vždycky čtyři až pět vydalo do nějaké vesnice a uprostřed noci sbalilo pokladníka Vietkongu nebo nějakého politického pracovníka, v jeho chatrči tak tiše a rychle, že v sousední chatrči nikdo nezaslechl ani šelest. Když se pak vesnice ráno probudila, jejich Binh, nebo Phuong či Tran di-di mau - to je ve vietnamské slangu "zmizel". Jeho strážci zůstali na místě - samozřejmě mrtví a obklopení krásnými, důmyslnými a smrtelně nebezpečnými pastmi, Bylo to nervy drásající, dramatické, nádherné.

Papouščí akce musely být naplánovány do jediné vteřiny. Vyžadovaly také dobré operativní informace - abychom ptáčka mohli chytit, museli jsme přece napřed vědět, jak a kde přebývá.

A tak když mi Doc ukázal poslední číslo Cairo Weekly, zpravodaje vydávaného osobním oddělením našeho velvyslanectví, a já si přečetl část nazvanou Informace z oblasti bezpečnosti, v níž stálo:

"Zaměstnanci velvyslanectví by se ve středu - tj. ode dneška za pět dní - měli vyhnout okolí měšit Rifá'i,

Saijída Sukajna a Alhambra, neboť Diplomatičká ochranná služba získala poznatky, že jsou v těchto oblastech v uvedený den plánována islámská shromáždění," rozsvítila se mi v mé dubové slovenské palici stowattová žárovka.

Všechny tři mešity se nacházejí poblíž bydlíště Azízovy rodiny, tedy v jižním cípu islámské části Káhiry ležící vedle Města mrtvých a pod Citadelou. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že se Azíz bude alespoň na jednom ze shromáždění vyskytovat.

Můj plán byl velice jednoduchý. Kachní noha a Howie budou sledovat jednu mešitu, Wonder se Sprošťákem pokryjí druhou a já se s Tommym postarám o třetí. Víme, jak Azíz vypadá - podle ryšavých vlasů a zlomeného nosu ho snadno poznáme. Nenápadně se vydáme v jeho patách, zjistíme, jaké má zvyky, změříme si případného protivníka, a jakmile si budeme všim jisti, vyrazíme a popadneme ho za pačesy. Místní agenti DIA nemusí vůbec vědět, že jsme ve městě, což bude po byrokratické stránce chránit zadky jejich a po té operativní zase naše.

Já sám jsem v Káhiře už kdysi pobýval, a to na konci osmdesátých let. Díky tomu jsem se v tomto městě docela vyznal, ačkoli to není snadné. Jsou zde tisíce nedlážděných ulic a blátivých průchodů, které se sbíhají ve spleť bludiště. Občas člověk narazí na slepou uličku, z níž není úniku. Pak tu máme Město mrtvých - patnáct čtverečních kilometrů hřbitovních slumů, kde přes půl milionu lidí žije v mauzoleích a hliněných chýších s kanalizací vyvedenou do strouhy.

Doc Tremblay, jehož vášní bylo nakupování, Káhiru znal doslova jako své boty. Ale moji mladíci sem nikdy předtím nezavítali. Věděl jsem, že aby nabyli pocitu sebedůvěry, který je při podobných akcích nezbytným předpokladem, budou si muset na toto místo nejprve zvyknout.

V tomto bodě bych se měl zmínit o určitém filozofickém aspektu tajných akcí. Nemůžete prostě poslat příslušníka jednotek SEAL do Káhiry, Kábulu nebo Kinshasy a říci mu: "Jdi a udělej to a to!" Příslušníci těchto jednotek musí umět splynout s prostředím. Stejně jako jsme se ve vietnamské džungli naučili používat maskování, abychom se pro pana Charlieho (Vietkong).

Příslušníci amerických ozbrojených sil četli zkratku VC - Viet Cong - jako Victor Charlie - pozn. překl.) stali neviditelnými, museli jsme umět zmizet před nepovolanými zraky i v džungli městské.

Jednou z nejdůležitějších podmínek je nevypadat jako Yankee. Pokud jde o mě, tak já mluvím plyně francouzsky a italsky a k tomu ještě obstojně zvládám hovorovou arabštinu, španělštinu a němčinu.

Tommy T perfektně ovládá francouzštinu, němčinu a ruštinu. Howie zase umí lépe španělsky než anglicky. Sprošťák Nick a Wonder také hablan español. Kachní noha může v případě potřeby využít svých znalostí polštiny. Arabsky však lépe čte, než mluví. A Doc Tremblay? Arabsky plyně, farsí docela slušně, francouzsky superbe. Také díky těmto lingvistickým schopnostem našli tito střelci spolehlivé své uplatnění i v cizině.

Pokud vyšlete někoho, kdo vypadá jako kluk z americké farmy, do takových končin, jako je třeba Azerbajdžán, tak tam bude vyčnívat jako obr mezi trpaslíky a zkompromituje vám celou akci. Proto musíte být schopni splynout s davem - ať už jako turista, nebo jako řidič nákladáku. Kdyby z vás číselo na sto honů, že pracujete pro americkou vládu, tak byste opustili tento svět nejspíš ještě dřív, než byste se k nějakému střelení nebo loupení vůbec dostali.

A tak jsme následující čtyři dny strávili hrou na naši vlastní odrůdu turistů a seznamovali se s nástrahami a záludnostmi tohoto obrovského, nepřijemného města. Začínali jsme u trojice mešit, v jejichž okolí se mohl Azíz nejspíš vyskytovat. Všechny tři stavby spočívaly ve stínu Citadely, pevnosti vybudované Saláheddinem ve dvanáctém století, která dodnes tvoří dominantu nad celou Káhirou, zdůrazněnou cínovými kopulemi mešit, v nichž se odrážejí sluneční paprsky, a řadou jehlovitých minaretů, které ční k nebi jako rakety připravené ke startu.

Rozdělení do dvojic, oblečení jako turisté a vybaveni nezbytnými fotoaparáty, průvodci a mapami jsme se vydávali ven a opisovali stále větší kruhy kolem naší základny, při nichž jsme si zakreslovali uličky i úzké průchody a ukládali do paměti sešlé tří až čtyřpatrové činžovní domy, které se tyčily nad úzkými ulicemi a z jejich okenic a rozviklaného balkonového zábradlí se třepotalo mokré prádlo.

Sprošťák a Kachní noha (a hlavně jejich zuby) dostávali zabrat v přilehlých čajovnách, kde sedávali u oken a v rámci krytí ochutnávali hromady medových koláčků. Kachní noha si navíc na obsluhu zkoušel svou polštinu. Tommy a Howie se procházeli po Chan al-Chalílu, obrovské části města plné tržnic, a

žvýkali grilované maso se sekanou cibulí a ohnivými zelenými paprikami zabalené v horkém arabském chlebu, které prodávali výřeční pouliční prodavači oblečení do pro tuto část Káhiry typických teplákovitých úborů. Jestli byly ty kebaby z koček nebo krys, to mohli moji hoši poznat jen těžko, ale koneckonců, kdo může jíst hady, ten dokáže sníst všechno!) S Dokem a Wonderem jsme strkali nos do malých zelinářských krámků a vychutnávali si tu pronikavou vůni kardamomu, římského kmínu, nového koření a skořice. Vyzkoušel jsem si svou hovorovou arabštinu a s potěšením shledal, že ještě pořád docela rozumím. Doc Tremblay, s nímž jsem se poprvé setkal v Neapoli v době, kdy byl pomocným zdravotníkem a hledal nějaké lepší vyžití a já sloužil ve 22. jednotce ženijních potápěčů pod legendárním Everettem E. Barrettem, byl šíleně upovídaný, z čehož měli místní Arabové velikou radost. Doc mi tak trochu připomíná Jima Finleye z 2. čtyř družstva Bravo ve Vietnamu. Tenkrát jsme tomu univerzálnímu žabákovi přezdívali "Starosta", protože kam se hnul, tam se hned po příchodu s každým zdravil a bratříčkova1. Doc s ním měl hodně společného - byl to přesně typ člověka, který všude vypadá, jako kdyby tam vyrostl, ať už je to třeba Chicago nebo Káhira či Káthmandú.

Zatímco zbytek mužstva poznával ulice, já se s Dokem věnoval zkoumání únikových cest. Při této činnosti jsme v té rozhrkané dodávce, kterou Doc pořídil, urazili snad tisíc kilometrů (aspoň tak mi to připadalo). Měli jsme si raději vzít motorky, protože ten zrezivělý pomačkaný peugeot byl špatný vtip. Rekl jsem Tremblayovi, ať koupí něco, co se bude podobat autu běžného Káhiřana - a také jsem to dostal. I když se mu Stevie Wonder několikrát prohrábl ve vnitřnostech, ten zatracenej krám z nás skoro vyklepal duši.

Konečně jsme sjeli z dlažby do tiché uličky za naším hotelem.

"Už tu kraksnu koukej, proboha, jednou a provždy opravit!" nakázal jsem Steviemu. Ten mi zasalutoval vztyčeným prostředníkem a přesvědčivě mě ujistil slovy: "Ano, pane!" To bylo ve čtvrtek. V pátek Tommy T a Kachní noha zpozorovali naši kořist, jak vychází z mešity Sidi al-Mas ležid severně od náměstí Saláheddina.

Po Azízově boku kráčeli dva tělesní strážci, kteří prý vypadali, jako kdyby právě měli období říje. Jejich svěřenec byl zabrán do konverzace s vysokým černochem - mohl to být Súdánec nebo Somálec, moji zvědové ho však pasovali na Núbijce - ve volném hávu a kovbojských botách. Čtveřice nastoupila do velkého mercedesu se začerněnými okny a odjela do jedné kavárny. Núbijec s Azízem zalezli dovnitř a dvě hodiny spolu rozmlouvali, zatímco strážci postávali venku u vchodu.

Když celé kvarteto odjíždělo pryč, dali jim Tommy s Kachní nohou trochu náskok a zpovzdálí je sledovali. Limuzína zastavila právě tady před Azízovým domem. Při vystupování se Azíz poplácával po kapse a Kachní noha z toho usoudil, že v ní měl něco cenného - buď nějaké dokumenty, anebo peníze, případně obojí. Tommy zůstal u domu a sledoval, jak Azíz spolu se svými stíny mizí uvnitř.

Kachní noha se pustil za mercedesem, který proklíčkoval celé centrum a nakonec zaparkoval na dlouhé příjezdové cestě před hotelem Káhirský poledník. Vždy trpělivý Kachní noha vešel do haly a uvelebil se u baru. Odtud sledoval, jak Núbijec vyjel výtahem do šestého patra. Šest minut nato byl zpátky, nyní oblečený v módním západním obleku a s příručním zavazadlem v ruce. Zaplatil v hotovosti účet, dal vrátnému solidní spropitné, vyšel ven, nasedl do mercedesu a odjel na letiště.

Poslouchal jsem jejich hlášení a okamžitě nařídil nepřetržitý dohled nad Azízovým bytem. Kachní noha na můj příkaz vylezl na sloup s elektrickým vedením, na kterém byly nataženy také telefonní dráty, a umístil zde pasivní čidlo. Přímou obsah hovorů jsme sice poslouchat nemohli, ale podle počtu cvakání při vytáčení čísel jsme věděli, že Azíz volá hodně do zahraničí. Navíc jakmile Núbijec odjel, začaly k Azízovi neustále proudit návštěvy.

Podle těchto známek jsem usoudil, že se Azíz chystá vzít do zaječích. Museli jsme proto udeřit - i když možná ještě n-j sme tak připravení, jak bychom chtěli. A tak jsem se obrátil k Římu, Jeruzalému i Mekce a modlil se ke všemu božstvu, které znám.

Vzpomněl jsem si dokonce i na ta stará znamení, která mě naučili kněží v době, kdy jsem dělal ministranta. Prosím, Pane, modlil jsem se ke každému Bohu, ať to zasraný auto funguje!

Sled událostí, který mě zavedl až do této současné a značně ošemetné situace, odstartoval zhruba před půl rokem, kdy agenti FBI chytili Mahmúda v jednom koloniálu v Brooklynu a obvinili ho z toho, že je údajně vůdce bandy teroristů, která na území USA provedla šest pumových atentátů. Obviněnou stranu v

takových případech obvykle hájí buď nějaký zcela neznámý a nepříliš zkušený právník, nebo obhájce ex offio.

Tentokrát ale bylo všechno jinak. Pětatřicetiletého Egypt'ana, který navenek neměl žádné prostředky, u soudu najednou zastupovala jedna z nejprestižnějších firem z Wall Streetu, jejíž právníci pobírají hodinové honoráře ve výši 1000 dolarů, využili svých dlouholetých známostí a kontaktů a jako předsedu soudu získali toho nejliberálnějšího federálního soudce, jaký v současné době v soudnictví působí. Po půlhodině právnické hatmatilky a neustálého "Smíme přistoupit, Vaše Ctihodnosti?" velký Bruce At'-je-volný nechal mladého Mahmúda jít na kauci 5 milionů dolarů, kterou jeho právník okamžitě zaplatil - v hotovosti. A samozřejmě že tři hodiny poté co nejšťastnější felláh pod sluncem opustil manhattanskou federální vazební věznici, celá částka propadla státu, neboť Mahmúd na falešný pas, který nějakým záhadným způsobem (!?) obdržel, nastoupil do letadla směřujícího do Káhiry. A proč by ne? Azíz (a ti, kteří mu azíztovali) až moc dobře věděl, že nebudou mít chuť ani možnost přivést ho do rukou spravedlnosti ze zamoří. Chápal také (vzhledem k napjaté politické situaci, která v zemi faraonů panovala), že Egypt'ané, nervózní z narůstajícího vlivu tuzemského islámského fundamentalismu, přimhouří nad jeho návratem oko a nechají ho na pokoji do doby, než spáchá nějaký skutečně ohavný zločin.

Ptáte se, co se tím skutečně ohavným zločinem míní? Dobrá, uvedu vám tedy příklad. Kdyby došlo k hromadnému znásilnění manželky a dcery egyptského prezidenta v pyramidách v Gíze za pravého poledne, pak by se místní orgány pravděpodobně (i když se stoprocentní jistotou to tvrdit nelze) na Azíze a jeho aktivity podívali trochu blíže. K vlastnímu jednání by je ovšem přimělo zřejmě ještě něco horšího. Vždyť egyptský ministr zahraničí teprve před třemi týdny pracně vypotil rozhořčenou odpověď na diplomatickou nótu našeho ministerstva zahraničí o údajném místě pobytu tohoto teroristy a osobně našeho velvyslance G. Dutou Hlavu juniora, nebo jak se ten šašek jmenuje, ujistil, že Mahmúd abú Jásin v Egyptě není. Osobně se prý celou věcí zabýval a zmíněná skutečnost měla být výsledkem jeho vyšetřování.

A velvyslanec Dutá Hlava junior, ten patolízalskej, zkostnatělej, zabeďněnej diplomatickej lev salonů v proužkovaném obleku, co věří na pohádky, Santa Clause a fair play, ho vzal za slovo!

Samozřejmě. Jistě. Správně. Přesně tak totéž ministerstvo zahraničí v říjnu 1985 přísahalo, že teroristé z Lidové fronty pro osvobození Palestiny, kteří zavraždili Leona Klinghoffera upoutaného na invalidní vozík, opustili jeho zemi, zatímco ve skutečnosti byli zalezlí v jednom čtyřhvězdičkovém hotelu hned za plotem káhirského mezinárodního letiště a v klidu popíjeli ten zsranej mátovej čaj, cpali se tou zsranou oříškovo-medovou baklavou a čekali na ten svůj zsranej let první třídou do Tripolisu. ' My na ministerstvu obrany jsme měli pochopitelně jiné informace. Ale ministerstvo obrany diplomatické nóty nepíše - alespoň ne za této vlády. A tak se ministerstvo zahraničí zachovalo jako tradičně: prdelatí aparátčící pořádali sáhodlouhá jednání, pořizovali obsáhlé interní záznamy, zuřivě si třásli rukama a nakonec dospěli k tomu, že neudělají vůbec nic. Velvyslanec Dutá Hlava junior se mezitím posadil k~ svému laptopu a sesmolil nařízení, kterým svým politickým důstojníkům, vojenským poradcům a zpravodajským čmuchalům zakazoval pobíhat po ulicích a shánět dotyčného muslima.

"V žádném případě nechceme," stálo v nařízení, "urazit naše štědré egyptské hostitele tím, že bychom projevíli sebemenší pochybnost o věrohodnosti jejich tvrzení." Neuvěřitelné, že? Ale on to tak skutečně napsal! Vím to, protože jsem to zatracený nařízení viděl!

Ale všechno nebylo na naší ambasádě v Káhiře tak příšerné.

Na základě tajných rozkazů z anonymní moderní čtrnáctipatrové budovy stojící v Rosslynu, hned proti Washingtonu na druhé straně řeky Potomac, sledovaly zdroje DIA našeho Mahmúda od okamžiku, kdy vystoupil z letadla z Frankfurtu, až do láskyplné náruče jeho muslimské matky.

Získané informace pak předaly zpátky na velitelství, a to prostřednictvím kurýra, ne telegramem nebo telefonem, protože věděli, že z velvyslanectví nelze odeslat jeden jediný dokument - ani přes kryfax, ani přes krycí telefonní spojení, dokonce ani přes kódované kabelogramy CIA - od kterého by velvyslanec nedostal kopii, záznam nebo přepis, pokud by po tom toužil.

I tak musely zpravodajské klenoty DIA nejprve urazit klikatou cestu zvanou služební postup, až se nakonec dostaly na starobylý psací stůl velitele námořních operací Arleigha Nejtajnějšího v pavilonu E ve

čtvrtém patře Pentagonu. VNO, jeden z mála admirálů dnešní doby, které je možno označit za válečníky, a ne za manažery nebo technokrat)', dospěl k závěru, že je třeba podniknout něco militantního a ryze vojenského. Tak dlouho lobbboval u svých kolegů z ostatních složek, tak dlouho dráždil ministra obrany a tak dlouho přemlouval, popichoval a oblboval lidi z CIA, dokud všichni celou záležitost neviděli přesně tak jako on. Pak zdvihl telefon a vytočil moje číslo.

Dva týdny nato jsem už byl se svými hochy na cestě do Egypta.

Letenky jsme zaplatili z padělaných kreditních karet a jako doklady jsme použili falešné irské, německé, britské, americké a kanadské pasy, které jsme obdrželi od jistého zaměstnance vlády Spojených států, jemuž budu říkat Padělatel Freddie a jehož přísně tajná dílna stála na dohled od hlavního vchodu budovy ministerstva zahraničí.

Freddie je skutečný skvost. Vypadá jako Bob Dylan někdy kolem roku 1967 a myje se nanejvýš tak jednou za měsíc. Kdo by se ale o to staral, hlavní je, že odvádí perfektní práci a jeho doklady jsou maximálně aktuální a k nerozeznání od pravých.

Na světě není jediný ultrafialový scanner, dekodér na magnetické proužky nebo čtečka čarového kódu, které by dokázaly odlišit některý z Freddieho pasů, řidičských či jiných průkazů nebo některou z kreditních karet od pravého předmětu - dokud nepřijdou účty, které nikdo nechce zaplatit.

A my jsme potřebovali mít ty nepepší doklady, jaké jsme mohli dostat. Koneckonců, vždyť mi VNO osobně přikázal, abych byl, řečeno jeho vlastními slovy, "neviditelný jako bombardér Stealth".

Jeho pohnutky jsem naprosto chápal. Prvním a nejdůležitějším důvodem obav byla egyptská vláda, která nelibě nesla, když na území tohoto suverénního státu probíhaly vojenské akce cizích mocností. Druhým důvodem byl náš vlastní velvyslanec v Egyptě a jeho nadřazení na ministerstvu zahraničí, kteří nelibě nesli každou vojenskou akci USA. Tečka.

Ale VNO, člověk, který si získal mou oblibu a respekt, mi kromě toho, že mě nabádal k opatrnosti, také nařídil, abych zadaný úkol splnil. "Dicku, koukej přivést toho parchanta zpátky! Ne abys zklamal!" zaburácel svým dunivým basem.

Jeho slova mi připomněla dalšího VNO, kterého jsem si velice vážil, a to admirála Black Jacka Morrisona.

"Dicku, ty nezklameš!" řekl Black Jack toho dne, kdy mi přikázal, abych navrhl, vybudoval, vybavil, vycvičil a vedl nejefektivnější a nejtajnější protiteroristickou jednotku na světě SEAL 6.

Tenkrát byl svět samozřejmě jednodušší. Existovali zde jenom dobří - my a naši spojenci a pomocníci - a špatní - Sovětský svaz a jeho spojenci a pomocníci. Jin a jang. Černá a bílá. My, nebo oni.

V minulosti byli zločinci známou veličinou. Dneska se to všude jen hemží anonymními teroristy, jako je Azíz, kteří jsou buď členy samostatných buněk, anebo samotáři reprezentující část nejchudší vrstvy.

Často nemáme ani ponětí o tom, co jsou zač, jak pracují nebo které objekty se mohou stát Cílem jejich útoků.

Ještě větší starost však VNO i mně působila možnost, že by se pár těchto tangů spojilo dohromady, vytvořilo nějakou volnou organizaci a postupovalo jednotně. Pak by byli opravdu zatraceně nebezpeční. Jenže já a VNO jsme byli zřejmě jediní, kdo si závažnost tohoto faktu uvědomoval. Jinak se Američané, a to už na počátku devadesátých let, obrátili směrem dovnitř, což také dokazují výsledky různých anket. Kriminálnost. Zdravotnictví. Sociální reforma. To jsou problémy, které veřejnost zajímají nejvíce, a Bílý dům, kterému vládnou sami anketáři, následuje hlas lidu. Američané, myslí si tamní pánové, se jen sotva budou starat o dění v místech, jejichž jména nedokážou ani vyslovit.

A přesto se našli dva, kteří věděli, že to, co se děje v jistých končinách světa, bude mít vážný a neblahý dopad na naši zemi.

Všichni ti bývalí příslušníci KGB a GRU, kteří byli nyní volní a kdokoli si je mohl najmout. Všechny ty staré sovětské jaderné hlavice a barely s chemickými a biologickými zbraněmi. Všechny ty samopaly, náboje, granáty, pozemní miny, granátomety, plastické výbušniny a ručně odpalované střely země-vzduch to vše jenom čekalo, až to bude moci být použito proti nám. A tak jsme začali vést svou vlastní malou nekonvenční válku. VNO se účastnil tajných bojů v pavilonu E, kde měli své úřadovny šéfové jednotlivých složek, vrhal se do slovních přestřelek na zasedání Sboru náčelníků štábů, podnikal nájezdy na kancelář ministra obrany a zanechával po sobě filozofické časované bomby v pracovně

bezpečnostního poradce Bílého domu.

V rámci viditelné části svých aktivit roztrousil taktické bonbonky mezi několik svých nejoblíbenějších reportérů a při každém veřejném vystoupení probíral dané téma ze všech stran.

Dobré jméno si udělal dokonce i v televizi, kde dovedně propagoval právo pronásledovat vrahy amerických občanů až do zahraničí a přivést je zpátky před tuzemskou spravedlnost, a obrátě obhajoval koncepci boje proti terorismu - což znamenalo akce v duchu hesla "Raději to udělejme dřív my jim než oni nám".

A když se mu tu a tam podařilo nějakou z bitev na domácí frontě vyhrát, přicházela řada na mě a já musel vyhrát svou bitvu vedenou na místech, jako je toto.

Náš současný úkol schválil například v Oválné pracovně sám vůdce Svobodného světa. Tři dny předtím než jsme se vydali na cestu, jsem prošel východním křídlem Bílého domu. Vypadal jsem přitom jako nějaký rodinný přítel - měl jsem na sobě reeboky, modré džíny a mikinu a dlouhé vlasy jsem si zastrčil pod kšiltovku. VNO přijel přes západní křídlo a v tmavém obleku.

Sešli jsme se v kanceláři poradce pro národní bezpečnost a vydali se oklikou na schůzku s naším vrchním velitelem.

Prezident evidentně nejevil z mé akce dvakrát velké nadšení.

VNO ho však začal ihned tvrdě zpracovávat. Vysvětlil mu, že každý chudý tango, který vysází 5 milionů dolarů na dřevo za kauci a utratí majlant za hodinové taxy renomovaných právníků, určitě stojí za námahu, byť třeba jen proto, abychom zjistili, kdo ho vlastně financuje.

Navíc se mu podařilo prezidenta přesvědčit, že jediná možnost, jak tento typ teroristů zastrašit, spočívá v provedení jednoznačně násilné, avšak tajné akce, jejíž uskutečnění lze kdykoli popřít a která teroristy donutí, aby si jakékoli další agresivní jednání na našem území propříště dobře rozmysleli. A aby se z toho snad prezident nevykroutil, nasadil ještě politický kalibr.

"Pokud vás budou považovat za nerozhodného nebo slabého, pane prezidente," prohlásil, "zaútočí na nás znovu. To by mohlo podstatně ohrozit vaše opětovné zvolení." Pak jemně připomněl, že všechny cizí špionážní služby, a to jak našich spojenců, tak i našich nepřátel, ve svém hodnocení prezidentovy osobnosti zdůrazňují fakt, že vůdce Svobodného světa v minulosti protestoval proti válce ve Vietnamu a má zřejmě vrozený odpor k používání síly.

Když se mě prezident zeptal na můj názor, řekl jsem mu, že plně souhlasím se svým šéfem, a dodal jsem, že musíme Egyptanům dát nějak najevo, že nám nemohou lhát a skrývat teroristy, ale že to nemůžeme udělat otevřeně.

Prezident souhlasně kývl hlavou. Pokud jde o vojenství, tak v sobě možná nemá ani jedinou molekulu, ovšem pokud jde o politiku, tam je stav přesně opačný. Instinktivně tedy vycítil, že si v žádném případě nemůžeme dovolit, aby země, která dostává od Spojených států vojenskou pomoc ve výši bezmála tři miliard dolarů, poskytovala útočiště teroristům. "Ale neexistuje nějaká, ehm, méně brutální metoda přesvědčování, kapitáne?" Už se mi dralo na jazyk jedno dost jadrné slůvko, ale na poslední chvíli jsem si všiml varovného výrazu v očích VNO. Kousl jsem se proto do jazyka a odpověděl: "Ne, pane! V žádném případě!" "Pořád se mi to nechce líbit, admirále," povzdechl si prezident. "Ale dám na váš úsudek - a na mínění své ženy. Ona trvá na tom, že musíme jednat rozhodně." Potěšilo mě, že alespoň někdo v Bílém domě se umí zachovat jako chlap!

A tak nám dal nejvyšší velitel své požehnání, třebaže písemné rozhodnutí podepsat odmítl. Docela jsem ho chápal. Tohle není typ akce, po níž by měla zůstat nějaká hmatatelná stopa. Oba s VNO jsme věděli, že kvůli politickým aspektům našeho úkolu zůstaneme vlastně vždycky poraženi. Pokud vybuchnu, Bílý dům hodí VNO přes palubu - a možná ho dokonce postaví před válečný soud. A když naopak uspěju, dozví se o tom jen VNO a prezident. Ani mě, ani mé lidi nebudou hrát na prsou žádné medaile, jenom vědomí, že pro zemi, kterou tak milujeme, děláme to, k čemu jsme předurčení.

Bílý dům jsme s admirálem opustili společně. Přes západní křídlo jsme rychle došli k jeho autu, nastoupili a v tichosti dojeli zpátky do Pentagonu. Pro jednání, které VNO právě předvedl, existuje přesný termín. Nazývá se to vedení z čela.

Mám velký obdiv a hlubokou úctu k důstojníkům, kteří nesou totéž riziko jako jejich muži - a i když VNO neletí přímo s námi, jeho zadek nebude v o nic menším ohni než ten můj. Proto jsem mu odpověděl

úplně stejně jako tenkrát v roce 1980 Black Jackovi Morrisonovi.

V žádném případě nezklamu. "Provedu, pane!" zněla má odpověď.

Najednou mé prsty na něco narazily. Byl to tenký vlasec, natažený asi patnáct centimetru nad schodem mezi kovovým zábradlím a zdí. Opatrně jsem po něm jel prstem dál. Objevil jsem několik malých prázdných plechovek. Jednalo se tedy o ten typ jednoduchého a účinného hlídacího zařízení, se kterým jsem se poprvé setkal ve Vietnamu. Nějaký Američan zavádí svou medvědí tlapou o drát, plechovky se rozcinkají a pan Charlie vás odpráskne ještě dřív, než stačíte zjistit, co se děje.

Chlupy na zátylku se mi naježily. Když je tu jeden, určitě budou i další. Tyhle pasti bývají zpravidla dvojité, nebo dokonce trojité. Zastavil jsem se a zkoumal prsty okolí.

Vlasec číslo dva byl tři schody nad číslem jedna. Trojka byla pro změnu natažená dva metry nad jedničkou ve výši prsou.

Všechny tři musely jít pryč. Nejdřív jsem se ujistil, že Sprošťák, s Howiem vědí co, kdy, kde a jak mají udělat. Pak jsem vytáhl nůž, a když Sprošťák nabral postupně do svých rukou všechny plechovky, přeřízl jsem první drát. Plechovky jsme pak postavili na podestu pod námi. Tentýž postup jsme úspěšně zopakovali i u obou zbývajících vlasců.

Ve třetím patře byly dva byty. Z pozorování jsme věděli, že Azíz bydlí se svou matkou a mladším bratrem za dvěma číslo jedna, tedy za těmi nalevo, které vedou do dvora. V bytě naproti přes chodbu přebývali Azízovi strážci. Pokaždé když Azíz odcházel z domu, měl po boku dva z nich.

Měli jsme dvě možnosti: buď vletíme dovnitř a odvedeme svou práci, aniž bychom vzbudili hlídací psy, anebo vtrhneme do obou bytů najednou, Howie zneškodní strážce a já se Sprošťákem, Tommym a Kachní nohou umlčím matku a mladšího brášku, popadnu Azíze a zmizím. Já sám jsem přitom dával přednost první variantě.

Inšalláh, všechno bylo ale jinak!

Jako vždy, i na této výpravě nás doprovázel všudypřítomný pan Murphy se svými proslulými zákony. Když jsem se ocitl na podestě ve třetím patře, dveře po pravé ruce se otevřely a schodiště zalil pruh světla. Na prahu se objevil mladičký Arab v tepláčkách a se střípatou hlavou a zmateně se rozhlížel kolem.

Ztuhl jsem a doufal, že mě nevidí.

Výraz v jeho očích ale svědčil o opaku. Sprošťák na nic nečekal - tiché zabublání jeho samopalu a krátká dávka srazily toho kluka, dřív než mohl reagovat. V tom tichu bylo slyšet, jak trojice expanzních střel s dutým hrotem proniká do tangovy hrudi a láme kosti a chrupavku.

Skočil jsem dva metry dopředu a zachytil jeho tělo před pádem na zem. Popad jsem ho za ramena a odtáhl na podestu.

Howie vběhl do bytu strážců. Samopal měl přitom připravený k boji v úzkém prostoru a ve svém kulatém, hnědém obličejí netečný výraz. Dobře věděl, co má dělat.

Já si vzal spolu se Sprošťákem na starost dveře nalevo. Jediným kopnutím jsem je vyhodil z pantů a vletěl dovnitř. Tam jsem se dal vlevo, Sprošťák vpravo. V okně přede mnou se cosi mihlo - to Kachní noha a Tommy T skočili dovnitř, přesně v okamžiku, kdy jsem vykopával dveře. Odněkud se ozval ženský křik a ihned zase ztichl.

Zbytek se odehrál ve zlomku vteřiny. Vběhl jsem do ložnice.

Azíz se překulil na druhou stranu a začal rukou šmátrat pod matrací. Přiskočil jsem k němu, vykroutil mu ruku zpod matrace ven - možná jsem mu přitom zlomil i nějaký ten prst - a posunul pistoli, po které se sápal, z jeho dosahu. Pak jsem ho připlácl na zeď, přidržel tělem a posadil mu obuškem jednu za ucho. Azíz se zhroutil k zemi.

Sáhl jsem do kapsy pro leukoplast. Tommy měl tu svou už venku. Společně jsme Azízovi svázali ruce i nohy - určitě rychleji, než kovbojové svazovali podřadný dobytek - a obrátili ho čelem dolů.

Potom jsme rychle prohledali pokoj. Odtáhl jsem matrace. Pod nimi byla pistole a tlustá hnědá obálka. Popadl jsem ji a nahlédl dovnitř. Spatřil jsem hromadu anglických padesátilibrových bankovek a nějaké doklady. Zastrčil jsem obálku do kapsy, zdvihl tanga ze země a přehodil si ho přes rameno. Bylo načase vypadnout. "Jdeme, jdeme, jdeme!" Tommy vyrazil směrem k podestě. Já se hnál za ním a levou rukou jsem přitom v kapse lovil vysílačku. Konečně jsem ji našel a vši silou ji stiskl. Prááásk! Přesně

prostředkem čela jsem v plné rychlosti narazil na hranu dveří od ložnice. Odrazil jsem se zpátky a váha Azízova těla mě stáhla k zemi. Omráčený jsem se posadil na zadek a tangova hlava přitom bouchla o zem.

"Kapitáne, kapitáne!" Tommy se otočil, popadl mě za ruku a vytáhl mě na nohy. .

"Co-co-co...?" Zavrtěl jsem hlavou. Nepomohlo to - pořád jsme viděl jenom hvězdičky. Vtom se mi vrátily smysly. Měli jsme zpoždění. "Jdi - padej! Jsem v pořádku, jsem v pořádku!" Ret jsem měl rozseklý, z nosu mi tekla krev. Ale co, ztraceně, žádná bolest, žádná... bolest!

Znovu jsem se rozeběhl. Před sebou jsem viděl dvoje dveře dvojité vidění je jedním z příznaků otřesu mozku. K čertu s tím!

Vybral jsem si ty vpravo a zdárně se ocitl na chodbě, aniž bych znovu naboural.

Na podestě už stál Howie a naléhavým výrazem ve své podřobané hnědé tváři ke mně vzhlížel. "U mě čistej vzduch," oznámil mi a pohodil hlavou směrem k druhému bytu. "Máme zpoždění, kapitáne!" Věděl jsem, či je to vina - moje. "Běž, běž, běž!" popohnal jsem ho. Howie upaloval po schodech dolů, aby mi uvolnil cestu.

Vrávorál jsem za ním a snažil se u něj držet co nejbliž. Azízovo bezvládné tělo mi přitom poskakovalo na rameni jako pytel brambor. V přízemí jsem špatně došlápl na podestu a vyvrtnul si kotník, .ale utíkal jsem dál. Miluju bolest, díky ní aspoň vím, že jsem pořád ještě naživu.

Vyběhl jsem ze dveří a zjistil, že ulice přede mnou je prázdná.

K čertu se mnou! Kde je, sakra, Wonder? Rozhlížel jsem se kolem. Nic. Nada. Nikde ani taxík, zrovna když ho člověk tolik potřebuje! Znovu jsem stiskl tlačítko na vysílačce a modlil se k Bohu.

Pro naši situaci existuje terminus technicus: průser. Můžete si to představit třeba jako obraz, který se bude jmenovat "Pět idiotů a jeden tango čeká, až začne tanec".

K čertu s tím! Nečinnost přináší neúspěch. "Padáme pryč!" V celé ulici stála jediná lampa, vzdálená od nás asi pětáctyřicet metrů. Sto padesát metrů za ní úzká, nedlážděná ulice končila.

Někde blízko nás se rozštěkala smečka psů. Začal jsem klusat doprava a mířil ke křižovatce, přes kterou bude muset Wonder přejet.

Zaslechl jsem burácení motorek Kachní nohy a Tommyho T. Oba mě rychle předjeli a nahodili mě blátem. Zbytek týmu utvořil kolem mě kosočtverec. Alespoň umřeme všichni pohromadě. ' Pohyb na rameni. Aziz se probudil a začal arabsky křičet. Měl jsem toho dost. Shodil jsem ho na zem a trochu ho přidusil, až znova ztratil vědomí. Ale ještě dřív se v několika oknech rozsvítilo světlo.

O dalším průběhu jsem měl zcela konkrétní představu. To, co udělám Wonderovi, až se objeví, není nic pro slabé žaludky. Zatnul jsem zuby, hodil si Azíze na rameno a pokračoval dál. Dorazili jsme ke křižovatce a vmáčkli se do jednoho vchodu.

Potili jsme se jako o závod. Oba motocyklisti se vydali hledat Doka s Wonderem - Tommy se pustil nalevo a Kachní noha napravo do kopce k Citadele.

Připadalo mi to jako celá věčnost - přesně jako ty nekonečné chvíle při léčkách ve Vietnamu, kdy jsme leželi promočení a prochladli v džungli a čekali, až se pan Charlie uráčí objevit. Tenkrát jsme čekali klidně i dvě n~bo tři hodiny. Tady jsme si ale nemohli dovolit čekat víc než pár minut.

Vtom jsem zaslechl zvuk motoru. Na křižovatce se objevila naše dodávka se zhasnutými světly, smykem se otočila a prudce zabrzdila necelých patnáct metrů od nás. "Dicku, tady!" Ani ne za pět vteřin jsme byli u peugeotu. Doc už měl dveře vzadu otevřené. Dobelhal jsem se k nim. Doc popadl Azíze za ramena a Howie mi pak bez dlouhých cavyků hodil zadek dovnitř, vmáčkl své mohutné tělo vedle mě a zavřel dveře. Sprost'ák si sedl dopředu a samopal si položil na klín. Wonder se rozjel a opatrně přidával plyn, aby nevyrušil Doka, který už do Azízova ramene pumpoval obsah své stříkačky.

"Kde jsi, sakra, byl, Wondere?" Wonder se ke mně otočil. Obličej měl zbrocený potem. "Ten zatracenej motor chci pnu! Ten zatracenej krám nestojí ani za ty vohoblovaný plesnivý gumy, na kterejch jezdí! Doc musel tu svini roztláčit, abysme se sem vůbec dostali!" Neměl jsem nejmenší chuť poslouchat nějaké pitomé výmluvy. "Neměl jsi to náhodou opravit, blbče?" Zatahl jsem obě záclonky u zadního okna a udělal tak trochu soukromí. Kachní noha a Tommy touto dobou už mířili na místo srazu, které jsme si dali za silnicí ke Gíze. Tam schováme motorky, zabalíme svůj náklad do krásné velbloudí houně, kterou jsem koupil na tržnici v Chan al-Chálílu, a přeložíme ho do kufru Tremblayova auta, které má diplomatickou

poznávací značku a solidní motor. Potom se s oběma vozy vydáme do Alexandrie a odtud lodí na moře. Vzduch byl sice chladný, ale já jsem se přesto neustále potil.

Srdce mi divoce bušilo, tep jsem měl tak okolo 160. Vyvrtnutý kotník bolel, rozražený ret pálil jako čert. Cítil jsem, jak se mi na spánku dělá obrovská bolavá boule velká jako vejce. Setřel jsem si krev z obličeje, vysmrkal se do tuniky a pak se několikrát pomalu a zhluboka nadýchl, abych se trochu zklidnil. Všiml jsem si, že se na mě Wonder ve zpětném zrcátku dívá.

V obličeji měl ustaraný výraz. No co, hlavně že žijeme! Ukázal jsem mu vztyčený prostředník, aby věděl, že mu odpouštím.

S úlevou na mě vesele zamrkal. Oplatil jsem mu stejným gestem a vložil do toho veškerou energii, kterou jsem ze sebe dokázal vymáčknout. "Polib mi prdel, ty pitomej, zbedněnej, neschopnej mariňáckej sráči!" dodal jsem srdečně, což v jeho odporém ksichtě vzbudilo širokánský úsměv.

Doc rychle prohlédl nyní bezvládného Azíze. Dal mu do dlahy zlomené prsty a zkontroloval, jestli nemá zlomená žebra nebo rozšířené zornice. Když skončil, přešel kritickým zrakem po mém zkrvaveném obličeji. "Co jsi, proboha, dělal?" Rekl jsem mu, co se mi přihodilo. Doc přidusil smích a posvítil mi baterkou do očí. "Ty jsi snad úplně blbej!" Obrátil mi hlavu doprava, potom zase doleva. "Víš, že seš ten nejnešikovnější pitomec pod sluncem?" kdákal jako nějaká arabská slepice. "Bud rád, že nemáš otřes mozku!" Pak vytáhl z vesty náplast a obvazy a ošetřil mi rozbitý obličej. "Víš, Dicku," pokračoval, „ty seš jako vadnej cent - pořád se vracíš zpátky!" Rekl jsem mu vietnamsky, ať se jde vycpat. "Ale to ty chceš pořád nějakou změnu!" Když Doc dokončil svou proceduru, klekl jsem si jako muslim při modlitbě, opřel se rukama o přední sedadlo a díval se přes čelní sklo ven. Hnali jsme se prázdnými ulicemi, na nichž jsme jen občas narazili na nějaký nákladňák, a úspěšně doháněli časovou ztrátu.

Minuli jsme Saláheddinovu mešitu a zahrnuli na most el-Gamía.

Na druhém konci mostu na nás čekala široká šestiproudá silnice, která vedla kolem univerzity až k okruhu, na němž zabočíme doprava, a za chvíli budeme na silnici do Alexandrie.

Jenomže uprostřed mostu stál silniční zátaras. Kolem něj bylo postaveno bludiště z pytlů s pískem. Spatřil jsem dvě kulometná hnízda a za nimi obměňovaný transportér s kanonem ráže 20 mm naměřeným směrem k nám.

"Co se, sakra..." "Namátková kontrola." "Povídám, co se to, sakra, děje?" y "Stavějí se na noc na náhodný místa. Rekl bych, že hledaj fundamentalisty," odpověděl Doc Tremblay. Pan Murphy nás zase jednou přivedl do průšvihů. K čertu s tebou, Dickie!

Zvažoval jsem možnosti. Když se hned otočíme a pokusíme se ujet, jenom na sebe upozorníme.

Nezbývá než se dostat přes most.

Poplácál jsem Stevieho po rameni. "Jed dál! Ale pomalu!"

A sundejí si tu pitomou egyptskou čepici!" Felláhská čapka zmizela. Rychle jsme shodili Azíze na podlahu za předními sedadly a Sprost'ák s Howiem si na něj dali nohy. Zvolna jsme dojeli k jasně osvětlenému zátarasu. U něj stál voják v khaki úboru a neprůstřelné vestě, samopal Beretta M-12 přehozený vodorovně přes pravé rameno, a rukou nám dával znamení, že máme zpomalit.

Stevie mu zamával.

Voják vztyčil ruku a Wonder zastavil. Egypt'an přistoupil k našemu autu a nahlédl dovnitř. Z nitra vozu na něj civělo pět gringů. "Ahoj!" řekl jsem a zsalutoval.

"Jak se máte?" prohodil Doc.

"Co se děje?" zeptal se Stevie.

Voják rukou přivolal svého kolegu a oba se o něčem chvíli arabsky dohadovali. Sprost'ák s Howiem se naklonili dopředu, aby svými těly lépe zakryli Azíze.

První Egypt'an se Stevieho arabsky na něco zeptal. Wonder obrátil dlaně vzhůru a pokrčil rameny.

„Jsem Američan. Mluvim anglicky." "Vy Amerika?" Egypt'an si Wondera nedůvěřivě prohlížel a pokračoval ve své lámané angličtině: "Kam vy jet?" Wonder sebou za volantem trochu zavrtěl. „Jsme turisti," začal trpělivě vysvětlovat, jako kdyby se bavil s tříletým děckem.

"Pyramidy. My jet k pyramidám." Voják nad tím chvíli přemýšlel. Pak se usmál a přikývl. "Pyramidy," opakoval.

"Správně!" Najednou ukázal palcem k opačné straně mostu. "Vystoupit!" "Cože?" „Jít ven! Ukázat pasy,

prosím!" rozkázal a ustoupil o krok zpátky. Sledoval jsem, jak se hlaveň samopalu posunula do stejné roviny s okny našeho auta a prst sklouzl přes pojistku na spoušť.

Věděl jsem, že stačí málo a jsou z nás ze všech hamburgery.

V duchu jsem začal počítat, kolik z oné desítky vojáků u zátarasu dokážeme v případě potřeby zlikvidovat.

Nejdřív sundáme ty dva u auta a všechny čtyři u kulometů, ti pro nás představují největší nebezpečí. Ti další čtyři se samopaly AK-47 vypadali jako normální základáci. Mohli bychom je zvládnout ve druhém kole.

A pokud jde o obrněný transportér - doufám, že Doc má někde na sobě schovaný alespoň jeden granát. Ruka mi začala pomalu sjíždět po noze k pistoli. Zadržel jsem dech. Sejmu toho prvního - a pak hned toho druhého.

"Doku.. ." Tremblayovy rty se sotva pohnuly. "Vezmu si kulomet napravo!" "Sprost'áku...," poklepal jsem na rameno Grundleovi, "ty si vezmeš to nalevo!" "Souhlas!" Stevie otevřel dveře u řidiče. Doufal jsem, že si svou pistoli řádně schoval. Postavil se, protáhl se, zdvihl okraj gallebijáhu, zalovil rukou v kapse džín, vytáhl opotřebovaný modrý pas a podal ho vojákovi.

Egypt'an ho vzal do ruky vzhůru nohama, což jasně svědčilo o jeho znalostech psané angličtiny. Přesto dokladem odhodlaně listoval, dokud nenarazil na egyptské vízum, které začal pozorně studovat. Potom se usmál a podal pas zpátky Wonderovi.

"Turista!" řekl a ve tváři se mu rozlil široký úsměv. "Americký turista! Vítat v Egyptě!" Přistoupil k Wonderovi blíž, obejmul ho a políbil na obě tváře. Pak ustoupil dozadu a zasalutoval.

Stevie mu oplatil stejným gestem i stejně širokým úsměvem.

"Rekl bych, že to znamená, že jedeme k pyramidám správně!" pronesl nahlas. "Tak kupředu, Stevie..." A vtom ten zatracený motor zhasnul.

"Stevie. . ."

"Já vím, já vím!" Wonder otočil klíčkem. Nic.

Otočil s ním znovu. Tentokrát startér zakašlal, zasípal, opět zakašlal a konečně chytil. Stevie prošlápl plyn, zařadil rychlost a dodávka vyrazila pryč. Otočili jsme se dozadu a mávali a zubili se na egyptské vojáky jako úplní pitomci.

Když jsme se dostali k univerzitě, obloha už začínala měnit svou barvu - modročerná noc přecházela v typickou rudou záři, která v poušti ohlašuje východ slunce. Vytáhl jsem z kapsy velkou obálku, kterou jsem našel v Azízově ložnici, a pustil se do zkoumání jejího obsahu.

Nejprve jsem narazil na egyptský pas. Rychle jsem ho prolistoval. Náš tango nedávno dostal vízum do Pákistánu. Přepočítal jsem peníze. Celkem padesát tisíc britských liber. K čemu je asi Azíz měl? Už si je vydělal, nebo to byla jenom záloha na práci, kterou měl teprve vykonat? No, však on nám to dřív nebo později poví!

Opřel jsem se zády o dveře, zabořil hlavu mezi kolena, zavřel oči, naslouchal dunění v hlavě a přemýšlel, jestli už na tenhle druh fullkontaktních diverzí nezačínám být příliš starý.

Moi? Příliš starý? Ani náhodou!

KAPITOLA 2

Když jsme opustili Gízu a najeli na pouštní dálnici do Alexandrie, na čtvrt hodinky jsem si zdříml.

Dosavadní průběh akce byl, až na občasně potyčky s panem Murphym, vcelku hladký a na ukazateli skóre zatím svítila jednička na straně SEAL.

Ano, to jsme my. Příslušníci jednotek SEAL U. S. Navy. V oficiálních záznamech jsme vedeni jako Námořní jednotky pro speciální akce na moři, ve vzduchu a na souši. Tuhle smečku zabijáků, které velím, ale v záznamech nikdo nemá. Vytvořil jsem ji sám. Z jednotky SEAL 6 jsem oddělil tři čtyři tj. osmačtyřicet mužů - a rozpustil je do éteru. Zmizeli ze všech organizačních tabulek a spadli do černé díry tajných operací.

Proč? Protože Amerika potřebuje jednotku, která by dělala přesně takovou práci, jakou jsme právě odvedli my. V dnešní době zkrátka existuje až příliš mnoho příslušníků jednotek zvláštního určení - přes deset tisíce počítáme-li dohromady armádní zvláštní jednotky, Jednotku pro zvláštní operace vojenského letectva, speciální oddíly expedičních jednotek námořní pěchoty a jednotky SEAL U. S. Navy. Jednotka

SEAL 6 má v současnosti tolik mužů, že jí trvá půldruhého dne, než se dokáže zmobilizovat. Naproti tomu když jsem velel této jednotce já, zvládli jsme totéž za necelé čtyři hodiny.

Právě proto, že jich je tolik a jsou tak univerzální, zapomíná se na ten pravý účel, pro který byly jednotky zvláštního určení vytvořeny, a to je zabíjení. Nejsme žádná ozbrojená ochranka nebo mírový sbor, naším úkolem není hlídat určitou oblast nebo okupovat nějakou zónu.

Naším prvořadým posláním je proniknout na nepřátelské území, pozabíjet co nejvíc nepřátel, aniž by se někdo dozvěděl o naší přítomnosti, a poté rychle vypadnout a nezanechat po sobě jedinou stopu.

Ale vykládejte dnes něco takového v Pentagonu, kde si většina lidí myslí, že zabíjení je špatné - pokud to neděláte jen slovně!

Na základě tohoto smýšlení jsme byli téměř vždycky využíváni jako úderné složky - jinými slovy řečeno, jako jednotky rychlého nasazení. To je totéž, jako kdyby se k očkování dobytka povolal tým neurochirurgů. Jistě, lze to tak udělat - ale je to nesmírné mrhání talentem.

Vědom si těchto skutečností, vytvořil jsem jednotku SEAL 6.

V okamžiku svého zrodu se Šestka skládala z dvaasedmdesáti zkušených střelců a měla jasně definované a jedinečné poslání:

bojovat proti terorismu. Překlad: útočit na teroristy dřív, než oni zaútočí na nás. Kolikrát jsme byli takto využiti? Odpověď je předmětem státního tajemství. Ale mohu vám říci, že by na ni stačily prsty jedné ruky.

O pět let později jsem vytvořil Rudou buňku, čtrnáctičlennou jednotku s dvojím posláním. Naším prvotním úkolem bylo testovat odolnost námořních objektů po celém světě proti teroristickým útokům. V rámci druhé části své práce - tenkrát přísně tajné - jsme se ve dvojicích vydávali potají do světa a "neutralizovali" teroristy dřív, než měli šanci napáchat v Americe nějaké škody.

Ty časy jsou ale pryč. Rudá buňka byla na konci loňského roku rozpuštěna. Prý nebyla efektivní z hlediska vynaložených prostředků, tvrdili noví vládcové Pentagonu. A co dělalo více než pět set příslušníků SEAL 6 místo likvidování teroristů? Se smutkem v hlase lze jenom konstatovat, že v poslední době byli často využíváni jako nadstavba ministerstva zahraničí, přidělováni k Diplomatičkému ochrannému sboru a nasazováni jako bezpečnostní poradci pro výcvik ozbrojených složek a k boji proti narkomafiím.

Což znamená, že například učili policajty v Ahice organizovat zásahové jednotky, pronásledovali pašeráky kokainu v Peru a Bolívii nebo cvičili prezidentskou ochranku v Turecku. Sakra, vždyť v Turecku byli vlastně dokonce staženi z výcviku bodyguardů, aby mohli místním lidem pomáhat při hledání obětí zemětřesení!

Jenže, alespoň podle mého soudu, když chce někdo cvičit poldy v Kinshase, ať se přidá k Agentuře pro mezinárodní rozvoj.

Chce-li někdo honit po Andách pašeráky kokainu, ať vstoupí do služeb DEA nebo FBI. A jestli má někdo zájem pomáhat při záchranných pracích, tak ať se stane třeba skautem!

VNO, naštěstí pro mě, smýšlí stejně jako já. Tvrdě bojoval za to, abych dostal pravomoci potřebné k vytvoření Zeleného týmu.

Už to pro mě znamenalo hodně. Ale on šel ještě dál: po mnohem tvrdším boji se mu podařilo dostat mě i mé muže mimo obvyklou organizační strukturu U. S. Navy. Nyní podléhám přímo VNO a jeho prostřednictvím ministru obrany a prezidentovi. Nikomu jinému.

V konvenčním vojenství je dobře propracovaná organizační struktura alfou a omegou úspěchu. V Somálsku - vzpomínáte si na to? - představovalo účinkování amerických jednotek jeden velký průšvih, protože zde neexistovala žádná organizační struktura. V raném stadiu somálské eskapády došlo například k tomu, že jistá četa námořní pěchoty objevila obrovské skladiště zbraní...které patřilo jednomu z největších hrdlořežů v Mogadišu Muhammadu Ejdídovi. Podle rozkazů měli každé skladiště zbraní, na které narazí, okamžitě vyhodit do vzduchu. Jakýsi Ejdídův zástupce však mladého poručíka, který četě velel, přemluvil, ať zavolá nejdřív na americké velvyslanectví. Tam mu nějaký pitomej civil potvrdil, že jeden ze čtyř zvláštních velvyslanců v Mogadišu skutečně s Ejdídem uzavřel určitou postranní dohodu - když prý diktátor nechá své zbraně ve skladištích pod zámek, nezničíme je. "Nechte je být!" zněl příkaz z ambasády. Poručík měl správně říct "Milý pane, pokud nemáte na límci železniční koleje

(kapitánské prýmký), (plukovnícké) orly nebo (generálské) hvězdy, tak se jděte vycpat!" Pak měl vytáhnout pojistku z granátu, který držel v ruce, počítat do tří a hodit ho do skladiště.

Potom měl toho Somálce vyzvat: "Jestli dokážeš do čtyř vteřin vyšroubovat z toho zatracenýho granátu rozbušku, tak prosím, pusť se do toho! A jestli ne, tak to tvoje posraný skladiště vyletí do vzduchu, protože takový jsem dostal rozkaz!" Náš poručík to ale neudělal a skladiště ušetřil. Po několika takových případech tak mohl Ejdíď spoustu Somálců přesvědčit, že je v podstatě stejně tak silný jako Američani - možná dokonce ještě silnější než oni - se všemi těmi svými vojáky a nejmodernější technikou, a oni mu věřili. Zprvu úspěšná humanitární mise amerických jednotek se tak postupně, leč neodvratně začínala měnit v absurdní debakl.

Proč? Protože když si nakreslíte strukturu jejich velení, máte pocit, že se díváte na bludiště. Velitelé vojsk OSN, zvláštní velvyslanci USA, politici z OSN i generálové z Pentagonu, ti všichni spolu navzájem soupeřili o kontrolu nad jednotkami, které komunikovaly na různých rádiových frekvencích, používaly různé typy výbušnin a hovořily různými jazyky. Americké jednotky, které hlídkovaly v jižní části Mogadiša, dostaly pokyny pro bojové akce po telefonu od ředitele spojovacího střediska Bílého domu. Na místě sice existovalo takzvané jednotné velení, ale to se skládalo z Italů, Nigerijců, Pákistánců, Američanů, Britů a Francouzů - přičemž nikdo za nic neodpovídal.

Jednou vyrazili na hlídku Nigerijci společně s Italy. Nigerijci se dostali pod palbu somálských odstřelovačů a přišli o šest mužů. A co dělali Italové? Jenom přihlíželi!

Takže kdo trpěl nejvíce? Věřte, že to nebyli generálové, admirálové nebo velvyslanci. Ani lidé z Bílého domu, o jejichž účasti se oficiálně nehovořilo. Byli to ti obyčejní pěšáci, kteří tam umírali.

A proč? Protože nikdo neměl za nic odpovědnost a všem velel nějaký pitomej výbor!

Kdyby v Somálsku existovala jasně definovaná struktura velení, podobně jako tomu bylo při operaci Pouštní bouře, fungovalo by to mnohem lépe. Ne dokonale, protože válka je zatraceně nepřesný vědní obor, plný oné nepředvídatelné "válečné mlhy", kterou velký pruský filozof válečnictví von Clausewitz nazýval "la friction". Ale zahynulo by méně vojáků, méně rodin by muselo pohřbívat své syny. Struktura velení je zkrátka životně důležitá. Konec kázání.

V této souvislosti mi dovoluji dodat, že u speciálních bojových akcí nelze obvyklou strukturu velení použít, protože má příliš mnoho úrovní, které by nepříznivě ovlivnily dobu reakce. Nekonenční vedení války vyžaduje pružnou, nekonvenční strukturu velení, jakou jsme spolu s VNO vytvořili pro mou jednotku. Posloupnost je jednoduchá: prezident nebo ministr obrany komunikuje s VNO a VNO komunikuje se mnou.

VNO tuto unikátní a pro mě výhodnou strukturu zřídil i přes absolutní, neskrývaný a zuřivý odpor svého zástupce, čerstvého viceadmirála a asistenta zástupce VNO Pinckneye Prescottta m. Ale to se dalo čekat.

Hovňousek Pinky, jak jsem mu s oblibou říkal, je potomek rodu admirálů. Jeho děd Pinky I. Lepivý byl přilepen k Navy proto, že jako pseudoaristokrat z jedné věhlasné filadelfské rodiny neměl dost důvěry na to, aby se živil jinak. A tak ho poslali do námořní akademie. Malý Pinky II. vykročil o čtvrt století později ve stopách svého otce a celý voj uzavírá Hovňousek Pinky, absolvent Annapole z roku 1972, který může sloužit jako důkaz tzv. Peterova principu, podle něhož je neschopný člověk povyšován tak dlouho, až dosáhne úrovně své neschopnosti. Naštěstí pro Spojené státy paní Hovňousková - dříve Harrieta Tupá Slepá z Prdeláková v Pensylvánii - už žádného dalšího Pinkyho nevrhla. Po Annapoli se Pinkymu m. jakýmsi záhadným způsobem podařilo přežít základní výcvik ženijních potápěčů a nakonec se z něj stal příslušník SEAL. Je pravdou, že nosí tentýž odznak, který nosím já, ale nikdy neprošel skutečným bojem, nikdy nevedl muže zepředu, nikdy nebojoval s ničím jiným než s papíry, a proto je to jenom prdelatá, bezcenná, neschopná, nemyslicí štábní krysa. Vyjádřil jsem se dostatečně jasně?

Hovňousek Pinky je mým prokletím už od doby, kdy jsem stál v čele Šestky - tenkrát byl velkým zvířetem na východním pobřeží, přesněji řečeno komodorem 2. divize námořních jednotek zvláštního určení. A tento předpisový důstojník, jehož umění spočívalo v psaní hlášení, dělal vše, co bylo v jeho silách, aby mě dostal před válečný soud za to, že jsem jako velící důstojník jednotky SEAL 6 odmítal poslouchat jeho rozkazy. Když se mu to nepodařilo, vyhodil 60 milionu dolarů z rozpočtu Navy na rozsáhlé vyšetřování mé osoby. Nic se na mě nenašlo a já odešel do výslužby s plnou penzí. Přesto

Pinky neváhal a předal mé osobní záznamy generální prokuratuře.

Domníval jsem se, že jakmile odejdu do důchodu, Pinky z mého života navždycky zmizí. Avšak zhruba po dvou letech se mu - ve spolupráci s VNO, jak jsem později zjistil - podařilo povolat mě proti mé vůli znovu do činné služby. Měl jsem vyřešit drobný problém: najít několik zatoulaných jaderných raket Tomahawk. Mé nasazení je prý pouze dočasné, tvrdili mi tenkrát.

Ona "dočasnost" nakonec trvala víc než jeden rok. Jistě, Pinky dokázal rozpustit Rudou buňku. Ale už mě nemohl zabránit, abych z pravých střelců vytvořil jinou malou jednotku, která měla, alespoň jak jsme s VNO oba doufali, hrát kritickou roli v oblasti boje proti terorismu. Navzdory všem snahám Hovňouska Pinkyho jsem dostal možnost zaskočit do Dam Necku, kde má jednotka SEAL 6 v současné době svou základnu, a odjet odtud se čtyřmi tucty válečníků ze staré školy.

Zelený tým měl navíc své působiště, třebaže Pinkyho kategorické rozkazy nařizovaly pravý opak, na zhruba dvou stovkách akrů plných hadu a jezírek, které ležely za mým Divokým panstvím. Na tomto pozemku jsem vybudoval docela obstojný výcvikový objekt se dvěma funkčními střelnicemi - pětadvacetimetrovou pro střelbu z pistole a 'stometrovou pro střelbu ze samopalů. Na padesátku střelců čeká bydlení v upravené stodole, činka pod širým nebem a univerzální posilovací stroj s pultunou železa ve sklepě hned vedle sauny. Dále dva bazény - uvnitř a venku, jen si rače vybrat - sedm metrů dlouhý bar a pokaždé minimálně dvacet beden vychlazených Coors Light a Strolí s.

Podařilo se mi to proto, že VNO nezajímalo, kde bydlíme, ale jak si počínáme při své práci. Pinky měl ovšem na druhé straně hemoroidy už jenom při pomýšlení na to, že jsem mimo jeho rezervaci. A dobře mu tak. Koneckonců, vždyť právě on si přisvojil všechnu slávu za zdárné vyřešení Případu chybějících tomahawků a dostal za něj další hvězdu - teď sice nosí tři, ale plat má pořád jako kontradmirál, protože jeho povýšení dosud neschválil Senát.

Současně se mu povedlo vyšvihnout se na místo asistenta zástupce VNO. Díky tomu mohl Pinky říct: "Díky za všechno, Dickie! II a jednotku, kterou jsem naplánoval a stvořil k tomu, aby testovala odolnost Navy vůči terorismu, to jest Rudou buňku, natrvalo vyřadit z činnosti. On šel nahoru a já dolů. Jako obvykle.

Wonder nás dovezl od Alexandrie krátce před osmou hodinou ranní. Na silnici 26. července, která vedla po skalách podél Středozemního moře, se k nám přidal Doc Tremblay s ostatními.

Lod, kterou jsme si pronajali, byla uvázaná pod železniční stanicí v Západním přístavu, vzdáleném tři kilometry a šest minut jízdy. Ten čas jsem věděl naprosto přesně, protože už dvakrát předtím mi stejná cesta právě tak dlouho trvala.

Jenomže tentokrát nastal v Alexandrii úplný kolaps. Vůbec jsme se nehýbali. Trvalo nám šest minut, než jsme se posunuli o půl bloku - osmiproudá výpadevka nacpaná do čtyřproudé ulice. Během dalších pěti minut jsme za sebou metr po metru nechávali další tři bloky a nakonec se ocitli uprostřed obrovské dopravní zácpy u Táhrirského náměstí, přímo před ústředním autobusovým nádražím. Od té doby se už nikdo nepohnul ani o píd', navzdory šestici divoce gestikulujících dopravních policistů v černých uniformách a kakofonii klaksonů, která přehlušila veškeré ostatní zvuky.

Začínala se mě zmocňovat nervozita. Co když se Azíz, zabalený v koberci v kufru Dokova auta, z toho kouře udusí? Vždyť to zatracený náměstí je od čoudících výfuků úplně modrý a katalyzátory v Egyptě vůbec neznají! Zrovna teď žádnou mrtvolu nemůžu potřebovat!

A co když nastane ještě horší varianta a Azíz se probere a začne bušit do víka od zavazadlového prostoru? Ani tohle mi nemůže vyhovovat!

Dokův sedan byl dvě vozidla před mnou, ale auta po obou stranách našeho peugeotu stála tak blízko, že jsem nemohl ani otevřít dveře. Vyškrábal jsem se proto ven zadními dveřmi a prodíral se kolem koňského povozu s mrkví a obrovské cisterny k Dokovu mercedesu.

Když jsem k němu dorazil, Doc stáhl okénko a zeptal se: "Co s tím uděláme?" "Mám strach o ten náš balík." "Já taky," přikývl. "Rád bych se na něj mrknul." Kéž bych měl s sebou ty motocykly, které jsme zakopali za Káhirou! Tommy by se teď mohl dostat dopředu, zjistit, co se, sakra, děje, a najít nám náhradní trasu. Takhle jsme v koncích.

"Co chceš dělat, kapitáne?" Moc jsem toho nadělat nemohl. "Čekat a modlit se," odpověděl jsem. Byl jsem právě v půli cesty zpátky k dodávce, když vtom mi začal zpívat pager.

Stáhl jsem ho z opasku a podíval se na displej. Číslo, které jsem měl před očima, patřilo telefonu na stole Pinkyho Prescottta.

Ten nade mnou nemá žádnou moc, tak k čertu s ním - ať si počká! Stiskl jsem tlačítko a pípání přestalo. Za deset vteřin se ten zatracený krám ozval znovu.

Po dalších třech minutách a šesti voláních jsem se rozhodl: ať je tedy po jeho. Sakra - naše auto mi stejně nikam neujede!

Mávl jsem rukou směrem k autobusovému nádraží a řekl: "Jdu mu radši zavolat, než nás ten idiot všechny prozradí!" Proč ten otravný krám prostě nevypnu? ptáte se. Jednoduchá odpověď - protože nemůžu. VNO mi ho nechal ušít na míru.

Dobře ví, že rád pracuji NENAJI, což znamená, že seberu své střelce, zmizím s nimi někam pryč a nechám po sobě lístek, na kterém v podstatě stojí: "Milý velící důstojníku: NENAJI (NENí-li NAřizeno JINAK), hodlám dneska zabít pár zločinců." Takže ta maličká motorola na mém boku je jediným poutem, které mě pojí s VNO. Jestli se mu mé NENAJI nebude líbit, může mě - kdykoli a kdekoli na světě - chytit a zastavit.

Přístroj však vždycky nepípá. Pokud jsem právě uprostřed něčeho delikátního, lze ho přepnout na vibrovací režim. Ale ne vypnout. Před půl rokem jsem se ho pokoušel ztratit, jenže VNO pamatoval i na tuto alternativu. Jestli ho prý ztratím, přijdu o své kapitánství a moji muži budou rozprášeni po jiných jednotkách. To mě dokonale probudilo. Abyste to správně pochopili, já absolutně kašlu na nějakou hodnotu nebo s ní spojený plat! Sakra, vždyť Profesionální válečník mi vydělal řídnou penězi a jeho pokračování Profesionální válečník II: Rudá buňka ještě víc. Čili já tohle nedělám pro peníze.

Dělám to proto, že Pinky, jehož slovník je plný výrazů typu "snižování stavů" a hesel "s méně udělat více", má až moc velkou radost, když může postupovat podle směrnic ministra obrany. Na jejich základě rozpustil před půl rokem Rudou buňku jako součást takzvaného balíku úsporných opatření v jednotkách zvláštního určení U. S. Navy. Myslím si, že v tom se krutě zmýlil, a mám jen jedinou možnost jak to dokázat: zůstat v činné službě, pracovat pro VNO a bojovat za své hledisko.

Boj proti terorismu je podle Pinkyho předem prohraný. Tvrdí - a jeho názor sdílí většina hierarchie Navy i mnozí vládci Pentagonu - že boj proti terorismu se nevyplácí, a proto může být pohřben. Boj proti terorismu je nákladná a rušivá činnost. Vyžaduje drahý, intenzivní a nebezpečný výcvik. Lidé umírají. A tady se utrácejí peníze, aniž by byl přitom vidět nějaký hmatatelný výsledek. Pinky zřejmě nechápe, že oním "hmatatelným výsledkem" je, když nějaký zatracený tango nevyhodí do vzduchu letadlovou loď v Norfolku, nezabije nějakýho čtyřhvězdičkového sráče v Neapoli nebo neunesse letadlo z letecké základny námořnictva v Point Mugu.

Když byla Rudá buňka rozpuštěna, Navy prakticky přišla o možnost procvičovat velitele základen v boji proti hrozbě terorismu. Přišla o ni kvůli Pinkymu, který se postaral o to, aby na boj proti terorismu nezůstala žádná vzpomínka. Nikdo nechodí a neřká velitelům základen: "V roce 1990 jsme vás sežrali zaživa, v roce 1994 vás znovu přežvýkali a teď jsme tady zpátky, abychom vám ukázali nejnovější způsoby teroristů, kterými pronikají do objektů, a řekli, jak se proti nim máte bránit." VNO naštěstí považoval můj názor, že musíme být i nadále schopni bojovat proti terorismu, za opodstatněný. Právě proto jsem mohl vytáhnout své střelce z Rudé buňky z toho spícího království v Dam Necku a vytvořit jádro Zeleného týmu. VNO dobře ví, že to nedělám ani pro peníze, ani pro slávu. Ví, že se netoužím stát admirálem nebo zajistit si solidní penzi. Ví, že to dělám proto, že věřím ve své poslání, ve své muže, a že když budu muset po cestě třeba spolknout hovno, abych udržel správný směr a soudržnost jednotky, tak zavřu oči a spolкну ho. VNO mě zná dostatečně dobře na to, aby věděl, že pro mě platí stejná příkázání, která vtlučím do hlavy svým mužům. Jedno z nich říká: "třebaže se vám to líbiti nemusí, udělati to musíte."

Prodral jsem se do nádražní budovy a našel přepážku s telefonní hovornou. Před ní stály ve frontě dobré dvě stovky lidí.

Vycouval jsem zpátky ven. Po levé ruce jsem uviděl vchod do hotelu. Vběhl jsem dovnitř a namířil si to rovnou k recepci pultu. Za ním stál korpulentní mužík s cigaretou v onyxové špičce a znuděný obličej měl upřený k televizoru na pultu za jeho zády.

"Min fadlaak. Fee telefoon? - Prosím, máte tu někde telefon?" Mužík se obrátil ke mně. "Jste host?"

"Ne." Zavrtěl hlavou. "Asif. - Je mi líto. Telefony jsou pouze pro hosty." "Tohle je naléhavé!" Pokrčil rameny. "Je mi líto!" Na obrazovce televizoru se objevil záběr, který přilákal moji pozornost - byla to námořní lod. Připadala mi známá - tuhle letadlovou lod už jsem někde viděl. Ukázal jsem prstem k televizi. "Co to je?" "CNN," odpověděl recepční a opatrně oklepal konec cigarety do mosazného popelníku. "Nějaká nehoda někde v Anglii." Zavrtěl hlavou. "Hrozné!" "MMete to, prosím, zesílit?" Pokrčil rameny. "Samozřejmě!" Dokolébál se k televizoru a pomalu, pomaličku otáčel knoflíkem. Kamera zabrala objekt z dálky a já poznal, že se dívám do hlavního doku základny Královského loďstva v Portsmouthu. VNO zde byl tento týden na návštěvě u svého přítele z dávných dob sira Normana Elliotta, vrchního velitele Britského válečného námořnictva, a měl se zúčastnit slavnostního vyřazení britské letadlové lodi Mountbatten, na jejíž palubě sloužil v rámci výměnného pobytu na počátku sedmdesátých let. Kolem lodi byla stále vidět oblaka dýmu. Musel to být obrovský výbuch.

"...rozsah škod. Nálož pod lávkou na Mountbatten vybuchla právě ve chvíli, kdy na lod vcházel americký velitel námořních operací a vrchní velitel Britského válečného námořnictva. Celkem bylo zabito třicet šest osob, dalších šedesát osm zraněno..." Už jsem věděl, proč mě Pinky tak nahání.

Vypadal jsem asi dost hrozně, když jsem klukům vyprávěl, co se v Anglii stalo, protože mi Doc nabídl něco na uklidnění. Mávl

jsem nad tím rukou a přímo uprostřed té šílené dopravní zácpy svolal bleskurychlou poradou. Ukol je třeba splnit, přesto se ale rozdělíme. Nic mně nemůže zabránit v tom, abych se pustil za vrahy VNO.

Takže - Tommy se postará o rande a převoz tanga.

Já pomažu do Londýna a zjistím, kdo to VNO udělal. Pak se všichni sejdeme a ty hajzly zabijeme.

Nemělo by to trvat dlouho. Seznam podezřelých totiž není nijak dlouhý - na prvním místě je IRA, za ní hned v patách nějaká fundamentalistická odrůda muslima, kterého máme v Dokově autě.

Na tom nesejde. Ať je to, kdo chce, zemře.

Domluvili jsme se, že se do tří dnů sejdeme v Londýně. "Zavolej na CINCUSNAVEUR a nech si spojit hlavního loďního mistra Webera!" nařídil jsem Tommymu. Hans Weber, můj dávný přítel a starý gauner, je na Vrchním velitelství námořních sil USA v Evropě jedním z nejvýše postavených poddůstojníků. Až moji lidé vyloží na Sigonelle Azíze, dostane je odtud pryč a bude také vždycky vědět, kde jsem.

Popadl jsem šaty na převlečení a nylonový ruksak a vyrazil pryč z dopravní zácpy, abych se pokusil najít taxík, který by mě dovezl na malé alexandrijské letiště. Jestli se mi podaří chytit nějaký let do Káhiry ještě před jedenáctou, stihnu tam letadlo Egyptairu, které odlétá ve 14.00 do Londýna, a mohl bych být tudíž v Británii ještě před soumrakem. Vtom se motorola znovu rozpíjala. Však ono bude v Káhiře na letišti dost času na to, abych Pinkymu zavolaal. Stejně je mi úplně jasné, co bude chtít.

KAPITO LA 3

38

Nad Windsorem se letadlo naklonilo na bok a pomalu sestupovalo provazy deště dolů. Poté třikrát poskočilo, dosedlo na ranvej letiště Heathrow, zabrzdilo a dorolovalo k východu. Vyšel jsem na můstek a spatřil jsem bezvadně oblečenou, dokonale souměrnou postavu korvetního kapitána Randyho Raymana.

Rayman evidentně čekal na mě, neboť v pravé ruce držel diplomatický pas s mou fotografií uvnitř. Když jsem došel k němu, podal mi ho dvěma prsty, zřejmě aby se mě nemusel dotknout.

To mě vůbec nepřekvapovalo.

Randy je další z těch uhlazených štábních krys, které se po absolvování Annapole dostaly k SEAL.

Ačkoli nikdy neokusil skutečný boj, když se pohybuje mimo komunitu zvláštních jednotek, hraje si rád na tvrdáka, vychloubá se a mává se svým budweiserem (znak příslušníků jednotek SEAL - pozn. přek!).

Pokud jde o ženy, je ve své vlastní mysli úplnou legendou. říkám, že pouze ve své vlastní mysli, protože zhruba před rokem mu žena po osmiměsíčním soužití utekla s jedním řadovým příslušníkem ze SEAL 4. Když jsem zakládal Šestku, Randy byl ještě takové štěně, které přišlo k Velkému Psu a prosilo ho, aby ho vzal k sobě - jako důstojníka pro administrativu. Odmítl jsem - koneckonců, neměl jsem žádné kancelářské fleky, jenom místa pro střelce.

A kromě toho, nebyl to můj typ, ale uřňukánek s tenkou bradou a jemným strništěm, který si vždycky

dokázal najít nějakou výmluvu, proč to či ono nemohl udělat. Myslel si, že je lepší než jeho muži, přitom právě jim vděčil za to, že má tak dobré výsledky. Nejhorší ale je, že se nechtěl stát příslušníkem Šestky proto, aby mohl zabíjet zločince, ale protože se domníval, že by mu pobyt v jednotce vylepšil kádrový profil. Dal jsem mu tenkrát najevo, že u mě se žádné jízdenky na cestě vzhůru neštípou, a vykopl jeho zadek dveřmi ven.

Já ho sice odmítl, ale můj následník ve funkci velícího důstojníka už ne. Díky tomu může dnes Randy sloužit jako zvláštní přidělenec Šestky na Vrchním velitelství námořních sil USA v Evropě, které sídlí kousek od amerického velvyslanectví v budově na North Audley Street, v níž měl za druhé světové války svůj hlavní štáb generál Eisenhower. Randyho úkolem je poskytovat vrchnímu veliteli odborné rady v oblasti jednotek zvláštního určení a boje proti terorismu, sjednávat styk s odpovídajícími partnery, starat se o taktickou i strategickou spolupráci, udržovat aktivní liaison v daném oboru a podrobně informovat o veškerých aktivitách.

Alespoň takhle to stojí v papírech. Pokud jde o rady v oblasti nekonvenčního válečnictví a boje proti terorismu, tak mohu zodpovědně říci, že Randy neumí naplánovat ani obyčejný piknik.

Podle drbů, které kolují po Dam Necku, jím tak široce líčené "povinnosti" představují obědy s pracovníky cizích tajných služeb a ministerstev zahraničí, nezávazné povídání na koktejlových večířkách na ambasádách a doprovod dam na diplomatické večere, které náš velvyslanec pořádá dvakrát do týdne.

Místo toho aby svou práci považoval za normální úkol, bral ji jako delší dovolenou. A tak se se svými partnery ze složek zvláštního určení na britském ministerstvu obrany setkával pouze každý čtvrtý týden a jednou za půl roku trávil tři hodiny u 22.

oddílu SAS v Herefordu a stejnou dobu u jednotky SBS v Poolu.

Až tady jednou skončí, zcela určitě bude jmenován velitelem nějaké jednotky SEAL. Pak bude asi své muže učit tancovat valčík nebo pojídat zákusky.

Tenhle typ kariéristů dobře znám. Když jsem v sedmdesátých letech sloužil v Phnompenhu jako námořní atašé, z celkových třinácti měsíců jsem strávil 287 dní při bojových akcích. Jeden z mých následovníků, společensky orientovaný chlápek, kterému budu říkat poručík Salonní Ještěrka, si za celý pobyt na konto nepřipsal ani jednu. Zato navštívil 314 odpolední za sebou cercle sportů, nejexkluzivnější plavecký klub ve městě, kde si povídal s místní honorací. Z těchto rozhovorů pak sepisoval MEMCONy - čili memoranda o konverzaci, kdybyste to náhodou jako nediplomati nevěděli -, v nichž Washingtonu předkládal svou vlastní verzi zpravodajských poznatků a informací.

A zkuste hádat, který z nás dvou to dotáhl na admirála a na kterého naopak Navy vyhodila 60 milionů za marné vyšetřování?

"Dík!" Zasunul jsem si pas do náprsní kapsy v kožené bundě a poplácal Randyho po rameni v náznaku jakéhosi pozdravu, protože nevypadal na to, že by si se mnou chtěl potrást rukou. Vydali jsme se dlouhou chodbou k imigračním a celním úředníkům. "Tak co se děje? Potřebuju slyšet pravdu, žádný kecy !" „Špatný zprávy, Dicku! Briti jsou v hajzlu - vůbec nevěděj, co se stalo. Nikdo se ani k tomu ještě nepřihlásil. Naši taky blázněj - můj šéf je zpátky v Bethesdě. Operace žlučníku. Měsíc bude mimo úřad. Ale už se na tom začíná pracovat: dneska odpoledne přiletěl zástupce VNO s desítkou nejlepších vyšetřovatelů z NIS. Sbírají informace, sepisují hlášení a snaží se pochopit, co se vlastně stalo."

Pochopit? Vždyť to nikdy nedokážou! Pinky utratil dva a půl tisíce dolarů za letenku, aby přivezl partu dutejch hlav z velitelství Námořní vyšetřovací služby, místo aby s sebou vzal včely dělnice, tedy analytiky z DIA a střelce ze SEAL. Námořní vyšetřovací služba? To jméno je přímo oxymóron. Jedná se o tutěž NIS, milý čtenáři, která dokázala dovést k absolutnímu průšvihů každé vyšetřování, které prováděla, a to od sítě špion-li kolem Johnnyho Walkera a Jerryho Whitwortha přes fiasko na moskevské ambasádě a aféru s Jonathanem Pollardem až po hon na čarodějnici, již představovala má maličkost, který stál daňové poplatníky šedesát milionů, ano, slyšíte mě dobře, šedesát milionů dolarů.

Je to tatáž NIS, které se přezdívá Admirálské gestapo, protože ctění admirálové službu využívají k politickému boji a pŕůtkám o kompetence - odposlouchávají si navzájem telefony, čtou si navzájem poštu a jeden druhého neustále vyšetřuje - stejným způsobem, jakým mafianští bosové za pomoci svých pistolníků řeší uvnitř svých organizací spory o moc.

Zavrtěl jsem hlavou. "Kde je Pinky?" "Používá kancelář vrchního velitele. Když jsem odcházel, chystal se právě na večeri se sirem Aubreyem Hanscombem Davisem. " "To je ten chlápek s monoklem z britského ministerstva obrany?" Randy překvapením vykuli oči. "Ty sira Aubreye znáš? Vždyť já se s ním nemůžu ani sejit!" Jelikož jsem Randyho znal, bylo to jen dobře. "Už jsme se jednou potkali." Sir Aubrey Hanscomb Davis byl prvotřídní špion z britského ministerstva obrany, který měl na starosti jednotky zvláštního určení. Zhruba před rokem mi byl představen v domě našeho bývalého ministra obrany Granta Griffitha. Byl příjemný jako torpédo a stejně tak se i choval. S Pinkym asi tvoří dohromady pěknou dvojku - určitě spolu vycházejí jako dva ztracení bratři.

Britské imigrační úředníci jsem dal pěkně zabrat. Tedy přesněji řečeno, zabrat jí dala moje fotka. V diplomatickém pase, který mi Randy předal, byla totiž nalepená fotografie z dávné minulosti - měl jsem na ní vlasy na ježka a slavnostní uniformu. Myslím, že v mých materiálech na CINCUSNAVEURu ani jinou neznají. Imigrační úřednice ale před sebou nic takového neviděla.

Namísto toho stál před úzkým pultem divoce vyhlížející chlápek s modročernou boulí zvíci golfového míčku na čele, třiceticentimetrovým culíkem a tělem v pokročilém stadiu vývoje.

Zazubil jsem se a ukázal na pas. "Tak ve skutečnosti nevypadám," řekl jsem a naklonil se blíž. "Ve skutečnosti totiž vypadám takhle!"

Úřednice se odtáhla tak daleko, jak jí to jen židle dovolila.

"Hmmm!" Asi jsem ji moc nepřesvědčil, protože k sobě rukou přivolala nějakého vedoucího. Oba dva se chvíli radili, potom se podívali do počítače. Nakonec mi úřednice dala do pasu razítko a poslala mě pryč.

Došel jsem k Randymu, který se zcela nepokrytě posmíval v neposmívací zóně na vzdálenější straně východu. Poté jsme se společně vydali ke stanovištím taxislužby, kde stál služební vůz z našeho velvyslanectví a tvořil zde menší překážku ve slabém večerním provozu. Během čtyřiceti minut jízdy mi Randy vyličil svou verzi nastalých událostí. Resumé bylo však prosté nevěděl skoro nic. VNO prý přijel před třemi dny. Cestoval nalahko - pouze v doprovodu tří pobočníků a dvou mužů z ochranky. Všichni se ubytovali v hotelu Marriott na Grosvenorském náměstí, tedy nedaleko naší ambasády a hned v sousedství CINCUSNAVEURu.

Když večer pořádal VNO ve svém apartmá recepci, na niž pozval své přátele z ozbrojených sil Jejího Veličenstva a několik členů stálého personálu velvyslanectví USA. Zdálo se, že se náramně baví. Druhý den jednal tři hodiny se svými britskými protějšky na ministerstvu námořnictva ve Whitehallu a poté v hotelu Connaught poobědval vařeného lososa se zelenými fazolemi, novými brambory s máslem a Pouilly-Fuissé ve společnosti bývalého ministerského předsedy. Odpoledne se na ministerstvu obrany na tři hodiny soukromě setkal se sirem Aubreyem Davisem a pak se zúčastnil oficiální recepce Královského loďstva v Námořním a vojenském klubu na Piccadilly, která se protáhla až do pozdních nočních hodin. Když ho v 6.00 ráno Randy doprovázel do auta, byl ve skvělé náladě. Dojeli do Hyde Parku, kde na VNO ve vrtulníku Královského loďstva, který před chvilkou přistál na trávníku obklopeném příslušníky Zvláštního odboru, čekal admirál sir Norman Elliott, vrchní velitel Britského válečného námořnictva. Oba staří přátelé spolu odletěli pryč a to bylo naposledy, kdy Randy VNO viděl.

Kdybych byl novinář a mělo tom napsat do společenské rubriky, byl bych naprosto spokojen. Takhle ale ne. Co nějaké poznatky, které bych mohl využít? Co to bylo za hajzly, kdo ho zabili? Co dělají Britové doopravdy? A čím se zabýváme my?

"Co se, ksakru, děje, Randy?"

Nevěděl. Nic nebylo jisté. Na jedné straně se vědělo, že IRA se k tomu atentátu nepřiznala, takže bylo nepravděpodobné, že by ho skutečně spáchala. Na druhé straně - když ne oni, tak kdo, když se k odpovědnosti dosud nikdo nepřihlásil?

"Co říkají tvoji kamarádi z MI5? A co Zvláštní odbor?" MI5 je britská tajná služba a Zvláštní odbor složka Scotland Yardu, která se zabývá bojem proti terorismu.

Pohled, který na mě Randy vrhl, mi prozradil, že on sám žádné "kamarády" v MI5 - ani nikde jinde - nemá. Co tady, kruci, ten kretén kromě ucucávání sherry teda dělá, to si neumím představit!

"Hereford?" To je velitelství 22. oddílu SAS, speciální osmačtyřicetičlenné jednotky pro boj proti terorismu, která by na případu měla naplno pracovat.

"Volal jsem tam dneska odpoledne a mluvil s operačním důstojníkem. Ten mi řekl, že zrovna teď pro mě

nic nemají - pořád prý ještě sbírají informace." To bylo rozumné - proč se svěřovat takovému pitomci? "A co Poole?" Tam sídlí vrchní velitelství Speciální lodní služby SBS.

"Těm jsem telefonoval taky. Jejich velitel je milý kamarád. Jmenuje se Geoff Lyondale." "No a?" Začínal jsem být zatraceně netrpělivý.

"Ještě se mi neozval." Rozhodl jsem se, že si potřebné informace obstarám sám. Randy Rayman mi je v tomto ohledu evidentně na nic. Naopak, řekl bych, že se mu už nejspíš podařilo trochu zkalit vodu, a z toho já nemůžu mít vůbec radost. Dojeli jsme na Grosvenorské náměstí, zastavili a vysoukali se z auta ven. Přejel jsem zrakem po obrovské budově amerického velvyslanectví a potom se obrátil směrem k North Audley, kde má své sídlo CINCUSNAVEUR.

"Chci apartmá v Marriottu," nakázal jsem Randymu. "A taky kancelář, tajnou linku na fax a telefon, tři auta a šest pistolí Heckler&Koch ráže devět milimetrů. Za chvíli tady bude šest mejch chlapil."

"Apartmá? Auta? Zbraně? Dicku, to je nemožné!" Na nějaké "nemožné" jsem neměl ani v nejmenším náladu.

Popadl jsem Randyho za kolopy té bezvadně vyžehlené uniformy, přimáchl ho k ozdobným dvouapůlmetrovým kovovým tyčím, které lemovaly budovu někdejšího Ikeova velitelství, a naklonil se k němu tak blízko, že se naše nosy skoro dotýkaly.

"Hele, ty sráči, asi jsi mě pořádně neslyšel! Chci apartmá v Marriottu, tajnou linku na fax a telefon, tři auta a šest USP devítek, nebo tě, kurva, rozsekám na malé zkurvený kousičky a nacpu tě tady do toho zkurvenýho okapu - vyjadřuju se, kurva, dostatečně jasně?!" Pohled v mých očích ho zcela určitě přesvědčil, že to myslím vážně, protože ztěžka polykal a ohryzek mu jezdil nahoru a dolů.

"A-a-a-ano, pane!" vykoktal ze sebe nakonec.

Pustil jsem ho na zem a on se okamžitě stáhl z mé blízkosti.

"Jsem rád, že si rozumíme, Randy! A teď mi zmiz z očí, ty bezcenný idiote, a koukej mě ubytovat - já mám teď před sebou opravdovou práci!"

Zabočil jsem do North Audley Street. U vchodu jsem mávl průkazem na mariňáka v civilu, který seděl za neprůstřelným sklem, dostal kartu pro návštěvy, strčil ji do elektronického turniketu a vkrácel dovnitř.

Poté jsem výtahem vyjel do druhého patra, kde měl Hansie svůj kumbál CINCUSNAVEURu.

Cedule na dveřích oznamovala, že zde pracuje hlavní lodní mistr H. Weber. Třikrát jsem zaklepal a čekal.

Zevnitř se ozvalo netrpělivé zabručení. "Dále!" Strčil jsem hlavu do dveří. "Šel bych dál, kdybych mohl, ale ještě nefuním jako lokomotiva, Hansie, ty starej, pitomej nácku!" Na odporném ksichtě toho chlápka za stolem na opačném konci kanceláře se rozlil širokánský úsměv. "A, kapitán Prasečí Hlava - pane!" Je milé, když se člověk setká s takovou úctou! Hansie vstal od stolu, došel ke mně, objal mě, zdvihl ze země, zatančil si se mnou valčík a vymáchl ze mě přitom duši a pak mě postavil zpátky.

Hans Weber je jedním z nižších velitelů v mé neformální síti námořníků U. S. Navy, kterou nazývám Bezpečnostní síť. Teď sice pracuje na CINCUSNAVEURu, ale když jsme spolu sloužili na lodi Joseph K. Taussig, byl to plachý, vytáhlý topičský ňouma.

A to je, přátelé, jen krok od toho, aby se člověk stal pouhou sazí v hustém kouři.

Malý doprovodný torpédoborec Taussig byl mou první štací, poté co jsem ukončil důstojnickou školu. Jako podporučík, tedy nejnižší forma důstojníka, jsem byl přidělen do kotelny, kde jsem pracoval jako špaček neboli strojník dohlížející na lodní kotle.

Na rozdíl od mnoha svých předchůdců jsem si kotle i trup lodi prohlížel sám. Koneckonců, vždyť do důstojnické školy jsem šel jako prostý žabí muž. Což znamenalo, že jsem se uměl potápět, prát se a pít pivo. A věděl jsem, jak fungují motory, protože místo toho, abych si o nich jenom četl v učebnicích, jako to dělali ti tupci z Annapole, musel jsem je u ženijních potápěčů často rozebírat a zase skládat dohromady. A navíc mi vůbec nevadilo na rozdíl od většiny podporučíků - když jsem se trochu umazal. A tak jsem místo čisté hnědé uniformy nosil zelený úbor ženijních potápěčů a než jsem podepsal, že je nějaká práce, kterou jsem nařídil udělat, hotová, osobně jsem prolezl všechna místačka v okolí kotlů a pod vodou zkontroloval lodní kýl.

Hansovi, Američanovi z první generace, mohlo být tenkrát tak osmnáct nebo devatenáct. Na Newyorčana - pocházel z manhattanské čtvrti Yorkville - přitom vůbec nevypadal, protože to byl

introvertní, tichý kluk, který dělal jenom to, co se od něj vyžadovalo. Neprojevoval žádnou iniciativu a vyhledával samotu. Jeho dobrovolná izolace způsobovala v kotelně určité napětí, neboť jeho kolegové si mysleli, že se nad ně chce povyšovat.

Pak jsem jednoho dne v jídelně nad kávou zjistil, proč se Hans chová tak odtažitě: jako děcko byl ve škole kvůli svému německému původu neustále šikanován. Na jednu stranu se to dá pochopit - spousty dětí z irských, polských a maďarských rodin v Yorkvillu, které ve druhé světové válce přišly o své otce, strýce, bratry nebo bratrance, mohli jen sotva chovat nějaké sympatie k tomuhle velkému neohrabanému blondátému klukovi, který mluvil anglicky se silným německým přízvukem, protože jeho rodiče doma dosud nic jiného než němčinu nepoužívali.

Snažil jsem se dostat Hanse z jeho ulity ven. Odešel ze školy a dal se do služeb Navy, protože chtěl ukázat, že je "dobrým" Američanem. "Poslouchej, ty blbče," řekl jsem mu, "já jsem taky odpadlík ze střední školy - a podívej se na mě! Tak se na to vyser! Jestli chceš bejt 'dobřej' Američan, tak o tom přestaň jenom žvanit a dokaž to!" V době, kdy jsem opouštěl Taussig a měl se hlásit u SEAL 2, nechal se už Hans zapsat ke studiu na střední škole. Jakmile získal maturitní vysvědčení, přihlásil se do všech korespondenčních kurzů, které našel. Zůstali jsme spolu ve spojení a já sledoval, jak stoupal po žebříčku funkcí i hodností pomalu nahoru.

Ted byl na nejvyšší příčce, na jakou může poddůstojník dosáhnout, a dostal se až na Vrchní velitelství námořních sil USA v Evropě v Londýně. Sám vrchní velitel měl možná svou pracovnu o kousek dál v chodbě o něco luxusněji zařízenou, ale Hans zato seděl v rohu, kde kdysi úřadoval sám Ike. Staral se o chod admirálova štábu a jeho personálu - našli se tací, kteří tvrdili, že vrchním velitelem je vlastně Hans Weber. Kdykoli jsem se dostal do Londýna, zaskočili jsme spolu na chvíli do Kozy, malé zakouřené hospůdky na Stafford Street, kde nikomu evidentně nevadily Hansovy laciné doutníky a kde byly bratwursty stejně dobré jako jídlo doma v Yorkvillu.

"Fuj, až do tedka to byl pěkně zkurvenej den!" řekl Hans a prohrábl si rukou šedivějící hřívu. "Právě proto tě tak rád vidím, Dicku! Doufal jsem, že se ukážeš." Pak namířil palcem na malou ledničku pod stolem. "Dáš si pivo?" "UŽ jsem si myslel, že se ani nezeptáš!" Vytáhl jsem plechovku Coors, otevřel ji a hluboka se napil. "Sakra, to je ale dobrota!" potom jsem padl do křesla, které stálo naproti psacímu stolu.

"Rekni mi, co se děje - před chvílí jsem strávil hodinu s Randym Raymanem a nevím o nic víc, než když jsem vystupoval z toho zasraného letadla!" Hansymu netrvalo dlouho, aby mě vylíčil, jak se věci mají.

Situace byla v podstatě FUBAR, to jest nenapravitelně v prdeli.

Velení se na přechodnou dobu ujal zástupce VNO ve Washingtonu. První, co udělal, bylo, že sem poslal Pinkyho Prescotttaasi aby se mu nepletl do cesty, domýšlel si Hans. ZVNO zřejmě zapomněl, že Pinky na konci sedmdesátých let tři roky v Londýně působil a stále se domnívá, že tady má přátele na vysokých místech, protože když přijel, nakvartýroval se do hlavního stanu vrchního velitele a zahájil "vyšetřování". "Přesně jako princ Jan v Robinu Hoodovi," konstatoval s hořkostí v hlase Hans.

"Král je mrtev, ať žije král!" Situace skutečně nevypadala růžově. A tak se Hansie na vlastní pěst pustil do telefonování. Ujistil se, že IRA ten atentát na svědomí nemá. Podle typu výbuchu - alespoň jak mu to vysvětlil jeden jeho známý od britské Navy - se jednalo nejspíš o přísavnou minu odpálenou na dálku vysílačkou. "Prej to udělalo v kýlu tý letadlový lodi desetimetrovou díru, ale bylo to upravený tak, aby to vybuchlo směrem nahoru i dovnitř. Tu minu tam musel dát nějakej potápěč, je to tak, kapitáne?" "Nebo potápěči, Hansi. To je právě jedna z 'věcí, které si chci ověřit." Vysvětlil jsem mu, že si hodlám udělat výlet do Portsmouthu, abych na vlastní oči viděl místo činu a nasbíral nějaké informace z první ruky.

"To mi připadá rozumný," poznamenal Hans, zhluboka si lokl kávy, kterou měl v obrovském bílém hrnku na psacím stole, a pokračoval ve vyprávění. Pinky a ti pitomci z NIS řádili jako šílení. Pinky trval na tom, že ho Britové musí informovat přímo, a ne prostřednictvím politického poradce CINCUSNAVEURu nebo zpravodajského liaisonu. Právě teď, povídal Hans, nikdo nemá žádný plán. Nic se neděje. "Sedíme tady na zadku a čekáme, až nám někdo řekne, co máme dělat. Kurva, Dicku, přišli jsme o jednoho z nejlepších námořníků naší historie! A co s tím děláme? Jenom o tom, kurva, pořád mluvíme!" Pak se odmlčel a podíval se na mě. "S čím ti můžu pomoci?" Pověděl jsem mu, o co jsem požádal Randyho

Raymana. Hans zavrtěl hlavou. "To se nestane - u něj ne. Ten hned běžel za admirálem Prescottem!" Jenže mně i tak během příštích šestatřiceti hodin přijede šest chlapů a já jim musím zajistit ubytování a vybavení. Hans si udělal do notesu pár poznámek a zamumlal: "Tak to bychom měli!"

"A teď těžší problém: potřebuju sehnat potápěčskou výstroj a oblek, velikost šestačtyřicet - a to do rána a aniž by o tom někdo věděl." Tužka se opět rozjela po papíře. "Žádný problém, pane, to zvládnu!" Řekl jsem Hansovi, že chci poslat pro zbytek Zeleného týmu celkem dvě čtyry. Přiletí pravděpodobně na společnou leteckou základnu speciálních složek v Mendenhallu. Rovněž jim bude třeba zajistit nějaký nocleh. Hansy si učinil další poznámku.

"A teď to nejdůležitější," řekl jsem na závěr. "Budu potřebovat nějaký opravdový taktický informace, abysme mohli najít ty tanga, co zabili VNO, a nakopat jim prdel!" Chtěl jsem informace, které nebudou dostupné normální cestou. Nějakou chvíli jsem dokonce uvažovalo tom, že bych obvolal své přátele v britských speciálních složkách, ale nakonec jsem od této myšlenky upustil. Vzbudilo by to příliš velkou pozornost. Chtěl jsem raději pracovat na vlastní pěst.

"Copak na tom nebudeš dělat společně s Britama?" Upřímně řečeno, na to jsem ani nepomyslel. Admirál Nejtajnější byl mým VNO, a proto jsem to považoval za jednostrannou akci, nebude-li nařízeno jinak, a tak jsem to také Hansiemu podal.

"Nevím, nevím, jestli je to nejlepší řešení, Dicku!" podotkl a podal mi další plechovku. "Britové nemají rádi, když jim někdo řádí na domácí půdě, uráží to jejich vrozený smysl pro pořádek." "Myslel jsem, že smysl pro pořádek máte spíš vrozený vy skopčáci!"

"Jo, ale oni taky," odpověděl s úsměvem Hans. Pak zvažněl.

"A dávej pozor, co děláš! Admirál Prescott je vzteky bez sebe už jenom z toho, že tady seš, a ani ho nezajímá, kdo o tom ví!" Takže zbraně jsou už tasené. Nevadí, jsem na to zvyklý. "Až ho uvidím, dám mu pusinku na čelíčko! Randy povídal něco o tom, že je někde na večeři." "Se sirem Aubreyem Davisem, tím blbečkem, co se stará o špiony!" ušklíbl se Hans.

"Blbečkem? Myslel jsem, že to má bejt pěkně velký zvíře!" "No, slovo 'blbeček' není možná nej přesnější, ale je jistý, že s tím debilním monoklem na nose vypadá jako idiot. Přesto je to velkej politicej potentát, o tom nemůže bejt nejmenších pochyb.

Nepodceňuj ho, kapitáne, protože je to pravej machiavellista a od ministerskýho předsedy dostane všechno, co si zamane, úplně všechno. Je to ten největší klid'as, na jakýho jsem kdy narazil. Vůbec se nebojí nějakých ztrát, můžeš mi věřit - prej už obětoval desítky obyčejnejch pěšáků jenom proto, aby prosadil to nebo ono politický hledisko!" "Například?" zajímal jsem se.

"Například chlápky z SAS, co zabili tenkrát ty tanga z IRA na Gibraltar! Sir Davis je tam poslal s příkazem střilet bez výstrahy. Ale aby to bylo politicky košer, nechal SAS vystavit ostrý kritice a čtyři střelce degradovat!" Pamatoval jsem si ten případ. Pokud má Hans pravdu a velice pochybuji, že ji nemá - tak je ten Davis pěkná zmije.

Hansie byl však stále ve varu. "A nemá žádnou úctu k normálnímu plebsu, jako jsem já! Vrchní velitel nás jednou představil bylo to na oslavě loňských Vánoc - a já si myslel, že mi snad nařídí, abych mu vylestil boty nebo utřel prdel, případně obojí!" "To docela sedí! Nemaj snad tohle výkoňáci dělat?" poškádlil jsem ho.

"Polib mi prdel! Kdyby nás nebylo, byl bys pořád ještě nevzdělanej, tupej pulec u ženijních potápěčů!" V tom měl samozřejmě pravdu. Desítka bota mého velitele u 21. čtyř ženijních potápěčů, legendárního Everetta E. Barretta, byla jediným důvodem, proč jsem získal maturitní vysvědčení.

Kopal mě s ní do zadku tak dlouho, dokud jsem se všechno nenaučil a nedostal ho. Ev Barrett byl mým prvním námořním taťkou. Ve chvílích vrcholného napětí mi v uších dodnes zní ten jeho chraplavý žabácký hlas a udílí mi rady. Ev se mě v době, kdy jsem byl pouhý pulec, spolu se svou ženou Del ujal a tloukl mě, dusil a zoceloval tak dlouho, až se ze mě stal stejný žabák, jako byl on sám. A když toho dosáhl, vyslal mě s kopancem do zadku a srdečným "Polib mi prdel!" do světa a nakázal, abych dělal jiným přesně to, co on dělal mně.

Princip, kterým jsem se měl řídit, byl velmi jednoduchý. "Co se naučíš," prohlásil Ev, "musíš předat jiným. Nesejde na tom, jestli děláš s někým jenom jednou, nebo s ním sloužíš celý léta vždycky ho musíš naučit to samý. Musíš mu pomoci v jeho práci." Nazýval to Barrettův první zákon moře. Já jsem to nazval

prostě Barrettův zákon.

A právě tento zákon mě přiměl k tomu, abych se tenkrát na Taussigu pokusil změnit Hansův život. A má pravdu - to výkonní poddůstojníci řídí Navy. Jenomže zrovna teď jsem mu nehodlal dopřát to potěšení a dát mu za pravdu. "Poslouchej, kdybych byl já teď pořád ještě u žabích mužů, tak ty bys byl pořád ten posranej, nemyslicí, ztracený nákovskej námořník třetí třídy!" "Zásah!" zvolal Hans a zasmál se. Potom si opět cosi načmáral do notesu. "Něco ti povím, Dicku - necháš mě jednat s Prescottem! Ty se budeš starat o svoje a já zařídím papírování.

"Rozkaz, pane! To se mi líbilo. Lidé jako on, kteří řídí tok papírů, mohou manipulovat se systémem podle libosti. Admirálové mohou sice rozkazovat, na co si vzpomenou, ale veškeré papírování musí protékat přes podobné posty, jaký zastává Hans.

A než Hans Weber dovolí Jeho výsosti Pinckneyovi Prescottovi III. spatřit byt' jen jediný papír, který bude se mnou nějak souviset, budu se už dávno plížit a slídit v Portsmouthu, moji muži budou na místě a připraveni vyrazit, mé vybavení v pořádku a hlavně budu mít už nějaký konkrétní plán.

Hans mě přešel od hlavy až k patám kritickým zrakem. "Přivezl sis s sebou nějakou uniformu?" Ne. Jenom ty šaty, co mám na zádech. Vysvětlil jsem mu, že jsem měl nějakou práci. Hans dobře věděl, že se nemá ptát jakou.

"No dobře, tak já ti něco pošlu. Tady na CINCUSNAVEURu se nosí vycházková uniforma. A zejtra ráno si zajdi koupit sako, pár košil a nějaký kravaty... Vtom mu padl zrak na mé sandály a bosé nohy. "...a neškodily by ani nějaký slušný boty a: černý ponožky! Pak se podíval na moje dlouhé vlasy a zdvihl ruce nahoru, jako kdyby se chtěl vzdát. O přijatelnosti tvýho sestřihu podle řádů nehodlám ani začít diskutovat! "Co jsi zač, kurva, moje máma nebo můj dvorní lokaj?! "Jsem váš hlavní lodní mistr, pane Marcinko! řekl Hans. "Tohle je Londýn, Dicku, a ne Virginia Beach! Tady si hodně potrpí na vzhled! To byla jedna z příčin, proč jsem Londýn nijak obzvlášť nemiloval. Navzdory indiánským čírům punkerů v undergroundu a sytě oranžovým copům holek na Oxford Street oficiální Londýn stále líhne k úzce proužkovaným tmavým oblekům a úzce proužkovanému myšlení. Etonské kravaty (v pravém i přeneseném smyslu) zde mohou znamenat víc než jenom symbol toho, jak jste dobří v tom, co děláte. Cesta k úspěchu je pokaždé stejná, ať je člověk pravicový konzervativce, nebo levicový labourista: navštěvovat exkluzivní soukromou střední školu, jako je Eton nebo Harrow, poté jít na oxfordský Balliol a získat PPE, což je označení pro vzdělání v oblasti politiky, filozofie a ekonomiky.

Současný ministerský předseda je absolventem Balliolu stejně tak jako vůdce největší opoziční strany. ředitel britské rozvědky MI6 je produktem Etonu a Balliolu taktéž. Myslím, že díky tomu se mohou spolu lépe domluvit, protože kdysi měli všichni stejně studené sprchy a špatné jídlo. Brity však jejich tradice také brzdí. Setkal jsem se už se spoustou absolventů oné cesty Eton + Oxford a většinou to byli velmi špatní válečníci - stejně jako u nás "sběratelé prstýnků z námořní akademie.

Ale podobně jako mezi absolventy Annapole i zde se našly čestné výjimky. Drtivou většinu však tvořili lidé nafoukaní a omezení. Byli sice třídně uvědomělí, uměli diskutovat a měli pronikavý intelekt. Postrádali však instinkty zabijáka. Kromě toho téměř nadměrně učeným strojeným chlápčům scházela individualita, schopnost samostatného projevu, tedy nejzákladnější vlastnost nekonvenčního bojovníka. Tohle nebyli žádní vlčáci nebo orli, ale stádová zvěř, pomalá a obezřetná.

Odbyl jsem Hanse mávnutím ruky. "Dobrá, dobrá, tak si koupím oblek! Teď se ale jdu ubytovat do Marriottu a na chvilku si zdřímnu!" Vztyčeným palcem mi dal najevo, že souhlasí. Vtom si na něco vzpomněl. "Počkej, tady tohle si vem s sebou!" Z kapsy vytáhl obrovský svazek klíčů, který měl připevněný dlouhým řetízkem k opasku. Vybral jeden klíč, zasunul ho do zámku ve vestavěné skříni, otočil jím, sáhl dovnitř a podal mi láhev se zbytkem bombeje. "Kapky na spaní!" Zabalil jsem láhev do novin a zasalutoval. "Děkuji, náčelníku!

Pořád ještě víš, jak se máš o svoje lidi starat, co?" "Bůh ví, že se snažím, kapitáne!" odpověděl a zasalutoval mi také. "Na shledanou v šest nula nula! To už budu mít pro tebe nějaký výsledky!"

Ve 4.30 jsem byl vzhůru a začínal si připadat jako člověk.

V 5.00 zaklepala na dveře noční služba a přerušila mé pozvolné probouzení. Převzal jsem těžké dřevěné ramínko, na kterém visela slavnostní uniforma - délka 46, vnitřní šev 32, manžety 35 - předpisová bílá košile a kravata, dále igelitový sáček s černými polobotkami a černými nylonovými ponožkami. K tomu

patřila ještě čepice - i ta seděla perfektně.

Bůh žehnej všem hlavním lodním mistrům!

Vysprchoval jsem se, oholil, zastříhl si bradku, spletl vlasy do jediného úhledného copu a v 6.00 se už nacházel u budovy CINCUSNAVEURu a mířil k Hansově kanceláři. Nebylo mi však souzeno k ní dojít. V budce ostrahy na mě čekal jakýsi mariňák ve slavnostní uniformě, který mě odvedl do druhého patra, nasměroval do dlouhé chodby s kobercem na podlaze a nakonec mi otevřel vykládané dubové dveře, které vedly do přepychového křídla. Prošli jsme kolem kanceláří sekretárek a tajemníků a ocitli se u umělecky vyřezávaných dveří. Vedle nich visela na zdi po jedné straně americká státní vlajka a na druhé straně modrá námořní vlajka se třemi obrovskými zlatými hvězdami.

Venku přede dveřmi stál Randy Rayman. úsměšek z jeho tváře zmizel, když si povšiml, že mám na sobě řádný oděv. V hlase mu však škodolibost zůstala. "Asistent ZVNO tě chce právě teď vidět," prohlásil a otevřel mi dveře.

Kancelář za nimi byla obrovská. Na stěnách visely olejomalby s námořní tematikou. Na jedné straně místnosti stála pohovka s velbloudím hřbetem, mozaikovým stolem a dvěma empírovými židlemi. Druhé straně vévodil alespoň třímetrový příborník se sbírkou miniaturních plavidel a viktoriánského stříbra.

Přímo přede mnou čekal viceadmirál Pinky Prescott III.

a svůj hubený zadek měl zaparkovaný v opotřebovaném koženém křesle za ozdobným viktoriánským stolem. Za jeho zády bylo přes tenké záclony, neprůstřelné sklo a ochranné pletivo v oknech vidět Grosvenorské náměstí.

S radostí jsem v duchu konstatoval, že vypadá hrozně. Jeho sinalý obličej, tak typický pro kancelářské krysy, které tráví celý svůj život ve svitu zářivek, měl to ráno obzvláště popelavý odstín, až si člověk myslel, že Pinkyho schvátla žloutenka. Šedé vlasy dnes ještě nepoznaly hřeben a jejich majitel díky nim připomínal divokého muže typu Dagwooda Bumsteada. Vrásčitý obličej mu visel dolů - jestli únavou nebo stářím, to jsem neuměl posoudit. Celkový dojem umocňoval nezastřižený chomáček chlupů, který mu vyčuhoval z levé nosní dírky.

Ani se nenamáhal povstat. Místo pozdravu namířil svůj kostnatý ukazovák na židli s rovným opěradlem a řekl: "Sedni si!" Posadil jsem se.

"Kde jsi byl?" Neměl jsem ani nejmenší chuť mu to prozradit. "To je tajný!" "Ale já jsem, zatraceně, asistent ZVNO!" hulákal Pinky.

"A teď mi pověz, kde jsi byl a co jsi, sakra, dělal!" "To vám nemohu říci, pane!" Mluvil jsem pravdu. Má práce se řídila zásadou "jen kdo to potřebuje vědět" a Pinky to vědět nepotřeboval. VNO to tak chtěl. Hlasitě si povzdechl, zavrtěl se v křesle a protáhl si ruce, až zapraskaly klouby v prstech. "Budu se to snažit zjistit! A až se mi to povede, budeš trpět!" Pak odšrouboval pero a napsal si nějakou poznámku. Potom se napil kávy z CINCUSNAVEURova hrnku, který stál na CINCUSNAVEURově podnose. Dával si přitom na čas. Konečně položil hrnek zpátky a upřeně se na mě zadíval. "K-kkdyž jsem ti v-v-volal na pager, n-n-n-nereagoval jsi!" zakňučel.

"A pak se objevíš tady, kam tě nikdo nezval! Chci, abys byl zpátky ve Washingtonu nebo kde máš, sakra, dneska, základnu, a čekal tam na rozkazy, a ne tady, kde budeš dupat kolem jako s-sslon v p-p-porcelánu!" Potěšilo mě, že za těch šest týdnů, kdy jsem ho neviděl, začal koktat. Rozhodl jsem se, že mu v tom pomůžu. "M-m-mmyslel jsem, ž-ž-ž-že bych m-m-m-mohl p-p-p-pomoc!" Pinkymu se ovšem můj styl humoru nezamlouval. "N-nech toho, zatraceně - přestaň mě napodobovat!" Odmlčel se, napil se znovu kávy a snažil se získat zpět ztracený klid. "A pokud jde o pomoc, to je ve tvém případě k smíchu! Jak dojmavé!" Do místnosti se vplížil Randy Rayman. Zachytil jsem ho koutkem oka. Opíral se o zed a v obličejí měl samolibý výraz. Rozhodl jsem se, že mu předvedu malý estrádní výstup. Koneckonců, vždyť jsem byl naladěný stejně skvostně jako Pinky. "Dík za ten projev důvěry! A taky mi laskavě polib prdel, Pinky!" Pinky na mě vykulil oči a tváře mu zrudly rozpaky. "Takhle se mnou nesmíš mluvit!" protestoval. "Já tomu tady přeci velím!" Chtěl jsem mu něco odpovědět, ale předešel mě. "VNO už tě chránit nebude! A jeho zástupci se tvoje způsoby nezamlouvají o nic víc než mně! A tak si sedni a drž hubu, Dicku, nebo tě dám odsud odvést!" Ohrnul nos, povytáhl si manžety, začal si pohrávat se svým byrokratickým nástrojem - perem značky Montblanc za sto dolarů - a čekal, až se začnu před ním plazit.

To jsem ovšem ani v nejmenším nehodlal učinit. Mám totiž na něj v zásobě jistý materiál: svazek s krycím názvem "Lovec koček", který na Pinkyho vedla speciální vyšetřovací složka NIS známá pod zkratkou SLUDJ [Sensitive Legal (Upper Deck) Jurisdiction - Právní jurisdikce pro choulostivé případy (vyšší kategorie)]. Ti z vás, kteří četli Profesionálního válečníka II: Rudou buňku, vědí, že jsem ten svazek ukradl z ředitelství NIS.

Těm, kteří tuto knihu nečetli, musím vysvětlit, že SLUDJ je přísně tajná složka NIS zabývající se honem na čarodějnice. Její příslušníci, kterým se přezdívá "terminátoři", mají za úkol shánět špinu na admirály. Lovec koček je typickým výsledkem jejich práce. Obsahuje fotografie Pinkyho v delikátní situaci s jistou japonskou agentkou a přepisy telefonických hovorů, které dokazují, že se oba rádi oddávali sexu po telefonu. Kdyby tohle uviděl někdo ze senátního Výboru pro ozbrojené síly, Pinkyho třetí hvězda by se projela odpadovou trubkou do kanalizace.

Problém však byl v tom, že zmíněný svazek spočíval v úkrytu pod podlahou kuchyně na Divokém panství a nikdo kromě mě (a možná Stevieho Wondera) nevěděl, jak se k němu dostat. Ale už jenom pouhé vědomí, že mám skřípec, na kterém můžu Pinkyho napínat, postačovalo k tomu, abych se jeho výhrůzkami nenechal vyvést z míry. A proto jsem se ani neplazil, ani nevtěl či jinak nervózně neprojevoval. Místo toho jsem udělal to, co pro něj v tu chvíli bylo nejhorší - nasadil šťastný úsměv a seděl nehnutě jako Buddha.

Když mu konečně došlo, že na jeho hru nepřistoupím, začal nanovo. Prohlásil, že Randy Rayman za ním přišel a stěžoval si, že jsem ho brutálně napadl. Už jenom tento fakt prý stačí k tomu, abych byl okamžitě zatčen. To ale není všechno. Ještě jsem požadoval zbraně. Tady v Británii, kde je držení zbraní nezákonné! Další černý puntík.

"Znamená to teda, že moje žádost o zbraně se zamítá?" Tenhle dotaz u něj vyvolal další záchvat koktavosti. Když se po chvíli vzpamatoval, chtěl v-v-vědět, odkud přijede těch šest mužů, o kterých jsem se zmínil Randymu Raymanovi. Odpověděl jsem, že přicestují ze Sigonelly.

"Co tam dělali?" zeptal se.

Když jsem mu řekl, že tato informace je tajná a že nemá oprávnění ji vědět, vybuchl znova.

Pak následoval tradiční rituál stížností. Nadával na moje dlouhé vlasy a naříkal, že jsem nezvladatelný šílenec, který jedná vždycky na vlastní pěst. Byl to docela solidní výstup, plný všelijakých "až dosud", "na což" a "pročez", které byrokrati tak rádi používají.

V podstatě se jednalo o to, že mi připomněl, jak jsem při svém prvním pobytu ve Vietnamu jako naprostý zelenáč v hodnosti podporučíka jednou v noci vzal dva bojové čluny a u ostrova Dung, který ležel na okraji ohniska aktivit Vietkongu, uspořádal střelecké cvičení. Družstvo Bravo tam tenkrát strávilo dvě hodiny a zasypalo ostrov doslova vším střelivem, které mělo s sebou. Zavolaal jsem dokonce i jedno Strašidylko - starý letoun C-47 s kulomety Vulcan Gatling, které dokázaly za minutu vychrlit 6300 střel - a neváhal přitom vzbudit velitele provincie, který musel nasazení letadla odsouhlasit.

Potíž byla v tom, že jsem to všechno dělal bez vědomí svého velitele, puntičkářského nadporučíka Hanka Mustina. Když jsme se vrátili na základnu v Tre Nocu, Mustin na nás na konci doku už čekal a skákal tam jak opičák na gumičce.

Chtěl mě postavit před válečný soud, chtěl mě dát zastřelit.

Velitel základny, vytáhlý kapitán jménem B. B. Witham, měl tehdy co dělat, aby nás dva roztrhl. A ejhle - najednou se ukázalo, že jsme uvedené noci - čirou náhodou - narušili rozsáhlou operaci Vietkongu a že za to budeme všichni, včetně Hanka Mustina, vyznamenáni! Od té doby jsem měl starého Hanka v hrsti. A když se Pinky oklikou konečně dostal k jádru věci, zjistil jsem, že Pinkyho vlastně také.

"Nevím sice proč, Dicku, ale sir Davis trvá na tom, abys na tomhle případu pracoval s jeho lidma ty. Pokoušel jsem se ho přemluvit, aby vzal někoho jiného, vždyť tady máme třeba nadporučíka Raymana - a on je představitel té nové generace příslušníků SEAL, které dávám přednost - ale sir Davis chce tebe a tuhle akci řídí on." Snažil jsem se tvářit zasmušile, ale představa trnitého houští, do kterého budu znovu vržen, mi musela ve tváři vyvolat náznak úsměvu, protože Pinky zkřivil ústa, jako kdyby právě kousl do citronu, a nakvašeně řekl: "Nesměj se tomu, tohle je vážná věc!" Potom zatřákal perem o desku stolu.

"Tady ve Velké Británii nebudou žádné NENAJI! Do tvé jednotky přiděluji na PP nadporučíka

Raymana! Bude fungovat jako styčný důstojník mezi tebou a mnou!" Otočil jsem se k Randymu a zeptal se ho: "Víš, co to je PP?" "Přechodné působení," zadeklamoval.

"U mě ne. V mojí jednotce to znamená Pít Podobraz, Randy, tak si to, kurva, zapiš za uši! Jestli propadneš u oběda, je z tebe mrtvola!" Pinky znovu zaťukal perem o stůl. "Ticho, zatraceně! Budu o všem neustále informován! Budu tě mít pořád na očích!" Sundal jsem si z opasku pager a hodil ho před něj na stůl.

Přistrčil ho zpátky ke mně a řekl: "Nemůžeš ho dát pryč!" "Dal mi ho VNO, a ne vy, pane!" pronesl jsem způsobně, a aniž jsem počkal na jeho reakci, začal jsem vstávat ze židle.

"A teď, když admirál laskavě dovolí, rád bych si šel dohodnout schůzku se svými partnery!" "Odchod!" povzdechl si Pinky. Vypadal příšerně.

Rychle jsem kráčet ke dveřím, následován Pinkyho věrným psem Randym Raymanem. "Nezapomeň - budeš mě pořád informovat, to je rozkaz!" No tak budu! Ale jinak, než si on představuje. Po svém.

KAPITOLA 4

Když jsem se vrátil do svého apartmá v Marriottu, našel jsem uprostřed obývacího pokoje černý nylonový pytel. Zdvihl jsem ho a potěžkal. Podle mého odhadu vážil asi tak padesát kilo.

Otevřel jsem ho. Uvnitř byl bezbublinkový dýchací přístroj U. S.Divers OXY-NG, kyslíková bomba, pás se závaží, bojová záchranná vesta jednotek SEAL, nejlepší potápěčské ploutve, kukla, kevlarom vyztužené ponožky a rukavice, nůž, vodotěsná baterka, sít'ovka na suvenýry, kompas, hloubkoměr, šedesát metrů silného lehkého nylonového vlasce a potápěčský oblek do chladných vod o velikosti 46 z matně černého neoprenu.

Bůh žehnej všem hlavním lodním mistrům! Pozor - s tímto materiálem se ještě setkáte!

V 7.30 jsem už měl na sobě místo slavnostního stejnokroje opět skutečný pracovní oděv, tedy zatuchlé džíny, sandály s koženými řemínky, bavlněné tričko a starou koženou bundu, kterou jsem si koupil kdysi dávno v Pákistánu. Pak jsem zatelefonoval do Herefordu a chtěl mluvit se svým dlouholetým kamarádem Mickem Owenem. To se mi však nepovedlo.

Zatraceně! Mick je střelec v SAS. Tenhle enfant terrible z Walesu se dal nejdřív k paragánům, ale brzy zjistil, že skákat z letadla je vlastně nuda. A tak se přihlásil na testy pro uchazeče o vstup do SAS a nakonec skončil u 22. oddílu.

Poprvé jsme se spolu setkali bezprostředně po incidentu u Brány princů. Mick tenkrát patřil k jednotce, která osvobodila íránské velvyslanectví od hrstky tangů, a já byl jako velitel SEAL 6 u SAS na návštěvě a zjišťoval podrobnosti o celé akci. Mick mi přitom pomáhal a oba jsme spolu obrazili všechny herefordské hospody. Byla to určitě láska na první pohled, neboť během následujících šestadevadesáti hodin, které jsem u 22. oddílu strávil, jsme se od sebe neodloučili ani na chvíli. Mick mě ubytoval u sebe na svobodámě a vzal mě střílet a loupit na cvičišťe SAS. Společně jsme slaňovali z vrtulníků, společně jsme skákali padákem VVNO - vysoká výška, nízké otevření - z C-stotřicítek.

Tomu říkám stáž!

Od té doby jsme se vídali jen nepravidelně. Mick byl dnes kapitánem a velel čtyřadvacetičlenné jednotce pro speciální úkoly. Čili byl jedním z mála vyvolených, kteří mohli chodit na lov samostatně, na základě úkolování ze strany nejužšího vedení britské zpravodajské služby MI6 - na podobném principu fungoval i můj Zelený tým. Vzhledem k tomu, že jsem ho nemohl sehnat, tak zřejmě právě pobýval kdesi mimo a snažil se, jak říkávají v SAS, skolit nějakou vysokou.

Nadiktoval jsem službě své jméno a telefon, pro jistotu přidal ještě spojení na Hansieho a zavěsil. Potom jsem si přehodil pytel přes rameno a vyklouzl z hotelu služebním vchodem ven. Zde jsem zabočil na George Yard a nakonec se ocitl na Weighhouse Street, úzké dopravní tepně lemované činžovními domy z červených cihel, které se od časů královny Viktorie zřejmě ani příliš nezměnily.

Koupil jsem si noviny a pak v jedné italské jídelně plné taxikářů usedl k typické anglické snídani, která se skládala z překapávané kávy, vajec smažených na sádle, povadlé slaniny, fazolí a opečených rajčat. Zatím jsem nezjistil, že by mě někdo sledoval.

Posilněn jídlem jsem došel do stanice metra na New Bond Street, koupil si lístek za 70 pencí, sjel po eskalátoru na nástupiště centrální trasy, naskočil do první soupravy, která se objevila, a jel s ní jednu stanicí na Oxfordské náměstí. Tam jsem přesedl a po dalších deseti minutách jsem byl na vlakovém

nádraží ve Waterloo.

Expres do Portsmouthu, alespoň jak hlásala informační tabule nad východem, měl odjíždět za šest minut. Koupil jsem si zpáteční jízdenku, sešel na nástupiště, nastoupil do vagonu, hodil pytel nahoru na polici a zabořil se do čalouněného sedadla. Cesta do přístavu bude trvat zhruba půl druhé hodiny.

A zkuste hádat, na co jsem zapomněl- zapomněl jsem dát Randymu Raymanovi vědět, kde budu. Smůla. Zavřel jsem oči a ponořil se do dřímoty.

V Portsmouthu bylo chladno. Než jsem se stačil vyhrabat z nádraží, začalo navíc drobně mrholit. Někde v dálce za mnou zahoukala siréna trajektu na ostrov Wight. Ten žalostný, ponurý zvuk se dokonale hodil k pošmournému počasí. V jednom z doků Královského loďstva, kousek vedle kotviště lodě Warrior, probíhalo slavnostní vyřazení jakéhosi plavidla. Warrior byla první obrněná válečná loď, postavená v roce 1860, která v dnešní době představovala největší turistickou atrakci Portsmouthu.

Vzal jsem si taxík a nechal se odvézt až k loděnicím, zhruba sto metrů od hlavního vchodu. Podél silnice zde vedl dva a půl metru vysoký drátěný plot, který končil u Vítězné brány, vedoucí k lodi Warrior. Hned za touto branou byl další dvouapůlmetrový plot - tentokrát s trojitým ostnatým drátem navrchu který probíhal souběžně s ulicí nazvanou Hard Park Road.

O čtyři sta metrů dál bylo vidět portsmouthské autobusové nádraží a terminály trajektových linek. Za plotem po mé pravici se krčila řada přístřešků. Nikde žádný pohyb. Přehodil jsem svůj náklad přes vršek, vylezl na plot, bez jakékoli újmy se přehoupal přes ostnatý drát a přistál na druhé straně.

Takhle snadno? ptáte se. A co senzory a další zařízení, která mají zabránit vstupu nežádoucích osob? A hlídky námořní pěchoty se psy, které chodí podél plotu? A kamery, které celý prostor neustále sledují? A džípy s přimontovanými kulomety?

Fikce, milí přátelé, pouhá fikce! Všechny vědecko-fantastické nesmysly jsou jenom výplodem představivosti. Ve skutečném světě zůstává většina vojenských základen - od San Diega po Sigonellu, od Norfolku po Neapol a od Pensacoly po Portsmouth - dokořán otevřená a zcela vydaná všanc. A já, podle zlosyn, toho hodlám hnedka využít.

Vypáčil jsem za pomoci svého nože dveře od jednoho z baráků a vklouzl dovnitř. Do nosu mě okamžitě udeřil zatuchlý pach, typický pro všechna skladiště na světě. Shodil jsem civil a natáhl na sebe potápěčský oblek. Pak jsem si navlékl vestu, připevnil veškerou výstroj, strčil si do podpaží ploutve a popadl draegera za popruhy. Když jsem se přesvědčil, že je venku čistý vzduch, vydal jsem se - jako správný žabák - k vodě.

Ponořil jsem se a ucítil pronikavou zimu - teplota vody se pohybovala pravděpodobně někde kolem jednoho stupně. Bude to asi pěkný očištec, než se mi voda v obleku ohřeje na tělesnou teplotu a bude mě před tím chladem chránit! Ale co, nestal jsem se přece příslušníkem SEAL proto, abych měl pohodlí! Během základního potápěčského výcviku v Little Creeku nás instruktoři občas vzbudili ve čtyři hodiny ráno, kdy měl vzduch tak jeden stupeň a voda o něco méně, a nechali nás stát asi půldruhé hodiny nahé venku, přičemž každou čtvrt hodinu nás ještě osprchovali vodou z hadice. Potápěčské dvojčky se mohly zahřát tím, že na sebe jejich členové navzájem močili.

Nad touto zkouškou ohněm ohnuje dnešní Navy nos. Ale já mohu zodpovědně prohlásit, že to fungovalo a pomáhalo to posílit charakter jednotlivců a vybudovat soudržnost celé jednotky. A ti neválečníci, kteří dneska o všem rozhodují, zřejmě nikdy nepochopí, že vazby mezi příslušníky bojových jednotek nevznikají samy od sebe, ale musí se vytvářet.

Ve staré Navy se o to starali velitelé družstev, jako byl třeba Ev Barrett, který své muže každý den týral a pomoci podivné směsice drsné lásky, zastrašování a fyzického teroru je doháněl ke stále novým a vyšším metám. Nebo také důstojníci typu Roye Boehma, mého učitele a duchovního otce jednotek SEAL, který posouval hranice výcvikových možností tím, že svým mužům dokazoval, že slůvko "nemožné" neexistuje.

Pokud se dneska k někomu zachováte hrubě, je s vámi konec.

Trochu ostřeji mu něco vytknete a on vás dá do hlášení. A realistický výcvik - škoda mluvit. Seběmenší nehoda může v dnešní době pro důstojníka znamenat konec jeho kariéry. A tak se velitelé jednotek, protože to všichni chtějí dotáhnout do vlajkového stavu, snaží nic nepřehánět. Díky tomu sice krvácíme

méně na cvičišti - ale o to víc pak na bojišti.

Voda v přístavu nebyla jen studená, ale také špinavá. Smrděla jako splašky - a já s ní. No co, později bude čas, abych se zvenku očistil lázní a zevnitř bombejem. Ale teď je čas na tři P. To jest polykat, plavat a přestat, kurva, remcat!

Proud byl dost silný, a to i tady, blízko břehu - rychlost jsem odhadoval asi tak na jeden uzel. Naštěstí se pohyboval mým směrem, a tak jsem si lehl na záda a nechal se jím unášet. Horší to bude při cestě zpátky, až s ním budu muset bojovat. Jeden uzel je maximum, které většina plavců zvládne. Já dokážu jít proti proudu při rychlosti o půlku vyšší, ale také to bude dvakrát tolik nebezpečnější. A dva uzly? To by člověk mohl třeba držet světový rekord ve volném stylu, a stejně by vypadal, jako když jenom šlape vodu! Proto jsem předtím pro jistotu přivázal na jeden kůl nylonový vlasec a teď jsem ho postupně odmotával. Kdyby snad se mnou plaval pan Murphy, budu se mít posledních pětadvacet metrů za co přitahovat.

Po dvaceti minutách plavání pod vodou jsem se vynořil, abych omrkl situaci. Nacházel jsem se asi tři sta metrů severně od lodi

Warrior. K Mountbattenu, obklopenému nákladními loděmi a pontony, to je ještě dalších dvě stě padesát metrů. Cestou k lodi si budu muset dávat velký pozor. Je krátce po desáté hodině a na palubě budou určitě hromady turistů. Povšiml jsem si také reflektorů a televizních kamer, rozmístěných po docích, a reportérů, kteří s mikrofonem v ruce vyjadřovali své domněnky.

Ta zatracená televize nás jednou všechny zabije! Interview se speciálními jednotkami při vyloštění v Mogadišu? Není problém! Natočit kamery v Tel Avivu tak, aby Iráčané viděli, kam dopadají jejich rakety SCUD? Pročpak ne? Přenášet naživo porady v Pentagonu a ptát se, kdy a kde přesně dojde k dalším náletům? Ale samozřejmě! Vysílat záběry přímo z místa bojů na kuvajtských hranicích v reálném čase? Jak je libo!

Reknu vám, kam až to podle mě dojde. Jednou bude nějaký načesáný hezounek spolu se štábem CNN natáčet naživo reportáž třeba o nějakém svobodníkovi od námořní pěchoty, který právě odchází na hlídku kdesi v Jižní Slavonii. Najednou šlápne na minu a fešák s mikrofonem se obrátí do kamery a řekne: "Jaké jsou pocity lidí, když vidí u nás v CNN naživo umírat svého syna? To se pokusíme zjistit hned po reklamním bloku!" Ponořil jsem se do větší hloubky a pomalým, stálým tempem doplaval ke svému cíli.

Ohledávání místa pod vodou obvykle provádí dvojice, čtveřice, nebo dokonce šestice mužů. Nejčastěji se používají tři metody, a to průběžná, šachovnicová a kruhová. K prvním dvěma je třeba mít dva potápěče, čtyři bóje se závaží a dva provazy. Při průběžném hledání postupují potápěči prostorem o velikosti 250 krát 50 metrů v podélném směru, šachovnicový způsob, na který si je nutné připravit devět samostatných provazů a závaží, zvládne i jediný potápěč.

Nejméně komplikovaná je metoda kruhová. Posadíte na vodu bójku, připevníte k ní závaží a poté plavete v soustředných kruzích kolem lana dolů.

Já pochopitelně žádnou bójku ani závaží nemám, a budu muset tudíž improvizovat. Snad se z kroužení jednoho muže nestane průser jednoho muže.

Trvalo mi téměř půldruhé hodiny, než jsem zdolal oněch sto metrů k ožehnutému kýlu Mountbattenu. Musel jsem se vyhýbat nákladním lodím, pontonům a třem menším policejním člunům, které v doku hlídkovaly a držely zvědavce opodál. V bombě mi zbyl kyslík zhruba na další hodinu a půl. Britové už zcela určitě kýl a jeho nejbližší okolí prohlédli, takže začnu hledat až na konci doku. Přivázal jsem provaz k jednomu z kůlů a začal kroužit. Brzy jsem zjistil, že i tady je dno čisté - ve světle baterky vypadalo přímo jako uhrabané hráběmi. Všechny úlomky, které se zde našly, už pravděpodobně ležely někde v laboratořích.

Dobrá, je načase podívat se jinam. Posunul jsem se o padesát metrů směrem do středu přístavu a přivázal konec lana ke staré pneumatice, kterou jsem na dně objevil. Kanál byl v těchto místech hlubší a také voda proudila o něco rychleji. Pohlédl jsem na hloubkoměr. Ukazoval skoro čtrnáct metrů - tedy bezmála o čtyři víc, než kolik činí oficiálně udávaná bezpečná hloubka pro draegery. Říkám oficiálně udávaná, protože už jsem se s nimi potápěl i do dvaceti metrů a přežil jsem to - zatím. Ani druhá obhlídka nepřinesla žádné ovoce. Proto jsem odtáhl pneumatiku o padesát metrů vlevo - na

jihovýchod podle kompasu - a pustil se do toho znovu.

Čím víc jsem se vzdaloval od mol, tím víc začínalo dno připomínat překážkovou dráhu. Nad vrstvou bahna ležela usazená mastná špína. To bylo na jednu stranu dobré, protože díky tomu se bahno při mém slídění nevířilo, ale na druhou stranu to bylo také nepříjemné, protože ta zatracená mastnota ulpívala na všem, mě nevyjímaje. Britové tenhle přístav evidentně už hodně dlouho nečistili, protože v bahně se napůl zabořené válely všelijaké kusy dřeva, pneumatiky, láhve a nejrůznější harampádí. Moc jsem toho neviděl- viditelnost byla tak maximálně pět nebo šest metrů - a i když jsem si svítil baterkou na cestu, neustále jsem narážel do věcí, kterých jsem se nijak netoužil dotýkat.

Po pětáctyřiceti minutách a čtyřech pokusech jsem stále nic podezřelého nenašel. Do prdele! Věděl jsem, že nějaký kousek skládačky mi chybí, jenom jsem pořád nedokázal přijít na to, který to je, a to mě dohánělo k šílenství. Něco jsem přehlédl, něco mi uniká - a je to určitě tak nápadné jako ten můj zatracený slovenský rypák!

Zastavil jsem se. Počkat! Hledal jsem tak, jak to žabí muže učí.

To znamená schematicky, podle učebnice. Vždyť jsem se právě sám zprotivil jednomu z vlastních prikázání - tomu, které říká:

"Nikdy nic nepředpokládejte!" V hlavě mi zaburácel otcovský hlas Eva Barretta. "Pokaždý když budete předpokládat, námořníku Marcinko, vy bezcennej zatraceně pitomej dutej kouzelníku, uděláte vola ze sebe i ze mě!" A já jsem předpokládal, že nejlepší způsob, jak hledat důkazy, bude ten, který by se líbil Pinkymu! Sakra, vždyť jsem přece nekonvenční válečník, tak proč nepřemejšším nekonvenčně?!

Jak by to vypadalo, kdyby tu nálož na Mountbatten měl dát takový Roy Boehm?

Roy? Ten by přijel na PDP - potápěčském dopravním prostředku - nebo v miniponorce. V nejhlubším místě kanálu, kde je největší provoz, by ho nebo ji potopil a potom by plaval k C11 i a využíval přitom proud, aby mu nesl nádobíčko - proč by se unavoval, když to voda zvládne za něj?

Až by dokončil svou práci - rozmístil nálože nebo nastražil pasti či něco jiného - doplaval by zpátky k PDP nebo miniponorce a upaloval pryč.

Jsem to ale blbec! Opatrně jsem se vynořil (nechtěl jsem se objevit ve večerních zprávách) a zorientoval se. Pak jsem se potopil a plaval směrem na jih. Bylo mi úplně jedno, že mi dochází kyslík. Už jsem totiž věděl, jak se pachatelé k Mountbattenu dostali.

Dohrabal jsem se doprostřed kanálu, přímo pod trasu, po které pluly trajekty na ostrov Wight. V té chvíli jsem byl od Mountbattenu vzdálený zhruba tři sta metrů. Na dně byl neskutečný bordel. Všude se válely předměty, které mohly poškodit trup lodí. Proud byl v těchto místech nepříjemně silný - jeho rychlost jsem odhadoval na dva uzly. Musel jsem s ním tvrdě bojovat, abych se dostal dolů. Najednou jsem v tmavé vodě něco zahlédl. Přímě před mnou v místě, odkud bych se jako pachatel vydal na cestu k doku, trčel ze dna jako maják kus betonového sloupku. Zřejmě vypadl z nějaké nákladní lodi a takhle se zapíchl. Vedle něj ležel napůl zabořený kus černého kovu o rozměrech asi metr krát metr dvacet.

Tvarem připomínal žraločí hřbetní ploutev.

Doplaval jsem k němu a lépe si ho prohlédl. Pak jsem na to přišel. Byl to stabilizátor od miniponorky. Ulomil se zřejmě v momentě, kdy plavidlo narazilo na betonový sloupek. Paráda! Zmocnilo se mě nadšení a to nadšení bylo tak velké, že jsem si ani nevšiml pana Murphyho, který se ráčil dostavit a zaklepat mi na rameno.

Kdy to udělal? Udělal to ve chvíli, kdy mi došel kyslík. Chtěl jsem se nadechnout - a nic. K čertu s tebou, Dickie! Už vidím ty titulky: "Příslušník SEAL se utopil při nepovolené akci v přístavu v jedné spřátelené zemi. Velká Británie vyhláší Spojeným státům válku." Ne! Povolil jsem ventil u rezervní zásoby a získal tak dalších pět minut. Ale co s tím stabilizátorem? Potěžkal jsem ho v ruku. Odhad? Kolem pětaticeti kilo. Za normálních okolností bych měl s sebou nafukovací vak, který se bere právě pro případ, že by potápěč našel něco velkého a těžkého.

Já mám jen provaz. Možná bych ten stabilizátor mohl táhnout.

Zkusil jsem to, ale marně. Jako kdybych chtěl vláčet lodní kotvu. Už jsem si začínal zoufat, když vtom se mi v hlavě rozsvítilo. Záchraná vesta!

Rychle jsem ji ze sebe shodil, přivázal ji ke stabilizátoru a tak dlouho si hrál se vzduchem uvnitř, dokud jsem nedosáhl záporného vztlaaku. Pak jsem se rychle zbavil opasku se závažím, navlékl si opět popruhy

od draegeru, popadl vestu a stabilizátor a plaval k hladině. Vynořil jsem se právě včas, abych sto metru od sebe uviděl trajekt, který se kvapem blížil ke mně.

Dobrá, Dickie, zpátky tam, kam patříš! Zajel jsem ke dnu jako kus olova a prskal bahno. I tak mně ale hrozilo, "že dvojitý lodní šroub trajektu ze mě nadělá hamburger. Zabořil jsem se do bahna, jak jsem mohl nejvíce, stejně jako jsem to dělával v době, kdy jsme ve 21. čteti ženijních potápěčů v norfolkském přístavu prováděli cvičení Z/5/0 neboli Zu1u-5-Oskar.

Při téhle hře na schovávanou nás instruktoři naházeli do vody a pak nás se čluny začali hledat. A tak jsem podváděl- vždyť to beztak ke hře patřilo. Doplavat jsem k můstku, kde kotvil trajekt Norfolk-Kiptopeke, tam se potopil a vši silou se tiskl ke kluzkému trámu. Dieselové motory trajektu přitom nade mnou vrčely úplně stejně jako nyní.

Hluk a víření vody pomalu ustaly. Je čas na druhý pokus. Tentokrát jsem se nejdřív podíval na kompas, poodplaval z kanálu a teprve pak se vynořil. Ted už mi kyslík došel definitivně. Stáhl jsem si proto masku z obličeje, omotal lano kolem ramen, položil se na bok a prskaje špinavou vodu začal plavat ke břehu, vzdálenému zhruba pět set metru. Až na to, že jsem nyní musel plavat proti proudu, jehož rychlost (díky, pane Murphy!) už narostla na půldruhého uzlu. A tak mi trvalo téměř hodinu, než jsem se dohrabal zpátky k místu, odkud jsem vyrazil.

A jak jsem trpěl! Když mi ke břehu zbývalo asi dvacet metrů, objevila se přístavní hlídka. Takže místo toho, abych pelášil z vody ven, visel jsem na vlasci, proklínal boha všech průšvihů a čekal, až džíp se zrudněle pokuřujícími Brity pomalu objede všechny boudy. Po necelých pěti minutách - pro mě to ale byly celé hodiny - džíp konečně zmizel a já se mohl vyškrábat na břeh.

Promrzlý až do morku kostí jsem odtáhl svůj úlovek do boudy a zhroutil se na zem. Ruce a nohy mě přišemně bolely, rameno jsem měl od lana sedřené až na maso. Někde jsem si rozřízl levé ucho a teď mi z něj prýštila krev a stékala po neoprenu.

Těžké živobytí, to mi věřte!

Ale mám něco konkrétního. Důkaz. První milník na dlouhé cestě, která mě dovede k vrahům VNO.

Přešel jsem rukou po hladkém kovovém povrchu stabilizátoru. Tohle za tu bolest stálo.

Když jsem dorazil do hotelu, čekala tam na mě pěkná hromádka vzkazů. Většina jich pocházela od viceadmirála p-P-P.Prescotta. ui byly od Hanse a po jednom od sira Aubreye Davise a majora Geoffa Lyondalea. Dal jsem si dvacetiminutovou sprchu a dvojitou dávku bombeje s ledem a rozhodl se, že jako prvnímu zavolám Hansovi. Koneckonců, stojí přece ze všech nejvýš.

To jsem já, Hansie.

"Už bylo načase! Zaplavat sis hezky?" Opravdu moc hezky! "Polib mi prdel! Co je novýho?" "Volali ze Sigonelly. Tvoji lidi tady budou zejtra před polednem. Sehnať jsem jim pokoje v Marriottu." "Skvělý! " "A nechal je napsat na účet velvyslanectví." Ještě lepší! Jen ať ministerstvo zahraničí platí! "Kdo to volal? " Slyšel jsem, jak Hans usrkává z hrnku kafe. "Nějakej Tommy.

Jo, a mám ti vyřídit, že váš balík to prej nevydržel!" Tak zrovna tohle jsem slyšet nechtěl! O zajatce by se přicházet nemělo - zejména pokud jejich chycení dá tolik práce, kolik jsme jí měli my. A když je u toho ještě fregata a letadlová loď. Jejich nasazení není právě levná záležitost. A navíc za sebou nechává papírovou stopu, po které se můžou admirálové typu Pinkyho Prescotta snadno vydat.

Takže mě bude asi čekat hromada otázek a žádné odpovědi. Vždyť o přesné povaze mého úkolu věděl pouze VNO a prezident. VNO je ale mrtvý, Pinky Prescott nechce nic jiného než dostat mě před válečný soud, a vůdce Svobodného světa určitě neobětuje svůj zadek za to, aby ochránil ten můj a zašel do Pentagonu a řekl ano, Dickie pracuje na základě prezidentské priority číslo jedna.

V sázce bylo ale také něco většího: Zelený tým. Ztráta Azíze je pro politické žraloky typu Pinkyho přímo krví ve vodě - pokud to někdy zjistí. Jestli Pinky vycítí neúspěch, udělá všechno pro to, aby mě i mé muže zničil. Ten hajzl po nás půjde a bez rabína, který byl VNO, jsme mu všichni vydáni napospas. To nejsou zrovna povzbudivé vyhlídky.

Nezbývá než hrát poker. "Povídal Tommy ještě něco?" "Ne. Jenom že prej ti to vysvětlí, až se uvidíte." Vysvětlí? Tady není co vysvětlovat! K čertu se mnou! Ale věc má i svou malinkou - hodně malinkou - světlou stráněčku. Počet teroristů na světě se snížil o jednoho a moji muži měli možnost vyzkoušet si své umění. A pokud jde o Mahmúda Azíze abú Jásina, tak jestli je tak fundamentální muslim, jak o sobě

prohlašoval, pak mu bude v nebi při modlení stejně dobře jako na zemi při kladení náloží.

"Nějaký další zprávy?" "Obvolal jsem pár míst kvůli tomu atentátu." "Dozvěděl ses něco, co ještě nevíme?" "Ne." Já jo "A co?" "Přijď ke mně na návštěvu a uvidíš. Do telefonu o tom nechci mluvit." "Jak si přejete, pane!" Už jsem se rozhodl. Předám ten stabilizátor Hansovi. Ten bude do šesti ráno určitě znát i číslo bot toho, kdo ten zatracený krám udělal.

Z náhlého vnuknutí mysli jsem zavolał svému dlouholetému kamarádovi Tonymu Mercaldimu z DIA. Do telefonu jsme sice nic důležitého říkat nemohli, ale pomocí různých narážek, zkratek a náznaků jsem mu nakonec vysvětlil, co od něho potřebuji.

Tony, věčný plukovník letectva, chvíli vrčel, ale pak prohlásil, že se do toho co nejdřív pustí. Dal jsem mu číslo na Hansův služební fax a řekl, ať mi ty informace pošle tam.

Tím byla skutečná práce u konce. Potom jsem zavolał majoru Geoffu Lyondaleovi. Nikdo to nebral, tak jsem zkusil kancelář sira Aubreye Davise na ministerstvu obrany. Po třech zazvoněních se ve sluchátku ozval mužský hlas: "Linka padesát šest." Přesně takhle se ohlašují špioni na CIA u nás v Langley. Copak je snad posílají na stejné školení? Prohlížel jsem stabilizátor, uskrával bombej a vysvětloval, kdo jsem. Následovala krátká odmlka. Po ní mi hlas v telefonu oznámil, že sir Davis by byl velmi potěšen, kdybych s ním mohl dnes v sedm hodin povečeřet ve Východoindickém klubu na náměstí Svatého Jamese. V sedm? To je zhruba za hodinu. "Souhlasím!" "Sir Davis se s vámi setká v Americkém baru. Pokud přijedete dříve, můžete si začít klidně objednávat." Jak laskavé! Jak zdvořilé! Rozhodl jsem se, že si zahraji na pravého Brita. "Super! Senzační!" řekl jsem. A polib mi taky prdel!

Když vkráčet dovnitř, popíjel jsem právě druhou pintu yorkshirského piva a žvýkal šesté křepelčí vejce.

Nejdřív mě oslovil "komandére", pak se zarazil, nasadil si monokl a přepočítal proužky na mém límci.

"Kapitáne Marcinko, jsem velice rád, že jste přijal mé pozvání!" Potřásli jsme si rukama. Ta jeho nebyla o nic teplejší nebo silnější než tenkrát před rokem ve Státech v domě bývalého ministra obrany, kde jsem se se sirem Davisem setkal poprvé.

Sir Davis poté mávl na barmana, který se ihned na okamžik vzdálil a pak opět objevil - s lahví červeného vína. Došel k nám, vytáhl zátku a opatrně víno přelil do jednoduché kulaté karafy.

Z ní nalil plnou sklenici a uctivě ji přisunul k síru Davisovi. "Tady máte, pane, jako obvykle!" "Děkuji, Paolo!" řekl sir Davis. Uchopil sklenku za nohu a zakroužil s ní po barpultu. Pak ji zdvihl, podíval se skrz ni proti světlu, přistrčil si ji pod nos a zhluboka nasál. Potom opatrně upil, chvíli víno převaloval v ústech a nakonec polkl. "Aáá!" povzdychl si slastně a usmál se. "Dobrá Stará loď." "Stará loď?" "Barca Velha - to je portugalsky stará loď, kapitáne! Skvělé a přesto poměrně málo známé - víno, které v Portugalsku dělá jeden můj dlouholetý přítel. Z každého dobrého ročníku si u něj kupuji deset beden. Skladují je tady a já v tomhle klubu nepiji nic jiného, vyjma portského a šampaňského. Tohle, u," znovu otočil sklenici ve svých prstech, "... je ročník 1975. Chcete ochutnat?" Dopil jsem pivo a vyčistil si chuť dalším křepelčím vejcem.

"Rád!" Proč ne? Podle mě je víno jako víno. Doma v ledničce mám krabice s bílým burgundským a červené víno nalévám ze zašpuntovaných lahví. Neříkám, že mi na kvalitě nezáleží, ale takové to srkání, šplouchání a výkřiky "Jaký to skvělý ročník!" mi prostě nesedí.

Přede mnou přistála sklenice. Zdvihl jsem ji a zhluboka se napil. Měl jsem pocit, že mi v ústech vybuchla sladká mina. Na patře jsem cítil chuť čokolády a rybízu a vzadu mě hladila vanilka. Bylo to báječné, okouzlující, smyslné. Tohle je nejlepší víno, jaké jsem kdy měl. Vyprázdnil jsem celou sklenku a vychutnával příjemný pocit, který mi v ústech zbyl. "To je nádhera!" Sir Davis se na mě upřeně zadíval a poté nechal monokl sklouznout z nosu. Ten se třikrát zahoupal jako kyvadlo a nakonec skončil uprostřed hrudi. "Děkuji, kapitáne! Jsem rád, že souhlasíte." Příštích zhruba deset minut jsme strávili u baru a probírali spolu žalostný stav věcí - zejména litovali ztráty VNO a naříkali na mizernou situaci, která jeho zabití umožnila především. Sir Davis se choval chladně. Jeho neutrální šedé rybí oči nikdy ani nenaznačily, co si jejich majitel právě myslí, jenom na mě hleděly, jednou za čas zamrkaly, ale jinak neprozrazovaly žádné emoce. Pak byla láhev Staré lodě na odřeném baru prázdná a sir Davis mě vzal za rameno a vedl mě dlouhou, dřevem obloženou chodbou k hlavní jídelně.

Cestou mi vysvětloval, že mezi ním a VNO panovaly výjimečné vztahy. Oba se spolu setkali poprvé před dvaceti lety, kdy byl VNO přidělen na CINCUSNAVEUR jako asistent jednoho tří proužkového (to

znamená v hodnosti komandéra, pro ty z vás, kteří se nevyznají v symbolech na uniformách) a sir Davis zastával "nižší funkci v jedné z britských zpravodajských služeb".

Po těchto slovech mě uchopil za loket a nasměroval doprava.

"Byli jsme dva vojáci ve studené válce," pokračoval. "Naše profese se řídily jedním cílem, a to bojem proti sovětskému medvědovi. Honili jsme ho, stopovali jsme ho, snažili jsme se odhalit jeho nejtajnější plány, rozkrýt jeho nejchoulostivější politické a vojenské machinace. Díky tomu měla naše práce smysl - byl to úkol, který nám seslalo přímo nebe."

Na chvíli se odmlčel. Vrchní číšník nás uvedl k samostatnému stolu, který stál dva metry stranou od ostatních a od něhož bylo přes velká oblouková okna vidět náměstí. Usedli jsme. Sir Davis si pod bradu zastrčil naškrobený bílý plátěný ubrousek. Na stole se ocitla další láhev Staré lodi. Její obsah byl okamžitě přelit do karafy, odkud malá část putovala do číše sira Davise. Ten ochutnal, kývl na sklepního, aby nalil i mně, a poté mu přikázal, ať karafu nechá na stole.

"Potom," navázal na svá předchozí slova, "sovětský medvěd zmizel. Studená válka skončila. U někoho, kdo celou svou profesní kariéru - to je v mém případě více než půl století, kapitáne - zasvětil studené válce, měla ztráta jediného nepřítele, ke které navíc došlo během neuvěřitelně krátkého okamžiku - podivné pocity prázdnoty, nudy, zbytečnosti." Když domluvil, podíval se oknem na náměstí. Udělal jsem totéž.

Po chvíli se jeho zrak vrátil ke mně. "A právě admirál Nejtajnější - váš VNO - a náš vrchní velitel námořnictva sir Norman Elliott mě postavili znovu na nohy. Oba totiž pochopili - zřejmě jako první na světě - že se objevilo nové nebezpečí, které je možná ještě horší než Sověti. Sověti představovali jediný cíl, ale tato nová hrozba s sebou přináší tak velké problémy proto, že je na rozdíl od nich anonymní, nemá žádnou konkrétní tvář." "Náboženský terorismus!" vyhrkl jsem. "Proti němu jsme s VNO bojovali u nás!" "Přesně tak!" souhlasil sir Davis. Pak se odmlčel, neboť k nám právě přicházel číšník s jídelním lístkem, a napil se vína. „Já si dám asi karí. Nebo možná roštěnou." Upřímně řečeno, mně v tu chvíli na nějakém jídle vůbec nezáleželo! Měl jsem v plánu důležitější věci. "Sire Aubreyi, proč jste, sakra, požádal Pinkyho, aby mě k vám přeložil na PP?" "Kapitáne... mohu vám říkat Dicku?" "Samozřejmě!" "Tak tedy Dicku... během posledního půl roku jsme my tři, to jest váš VNO, náš vrchní velitel námořnictva a já, s velkými obavami zaznamenali ve vývoji terorismu jistý nový trend." "Opravdu?" Chtěl jsem se dozvědět víc, protože VNO skutečně začínal spatřovat jistou novou a obzvláště nebezpečnou formu terorismu. To byl také jeden z důvodů mé cesty do Káhiry.

Sir Davis přikývl. "Ano. Když se budete dívat jenom na kvantitativní studie, uvidíte pouze pomalý nárůst, na který zřejmě narážíte. Ale když si tyto materiály spojíte s politickým zpravodajstvím, zjistíte, že se nám zde pozvolna objevuje určitý globální aspekt - nazývali jsme to transnacionální terorismus - který v dosavadních dějinách nemá obdoby." To byla také teorie mého VNO. Jenomže v Pentagonu kromě něj nikdo k podobným závěrům nedošel. A proč? Jednoduchá odpověď: protože nikdo si nikdy nedal informace dohromady.

Opět: proč? Protože zpravodajské služby jsou, jako každá direktivní struktura, založeny na principu takzvaných kouřovodů.

V podstatě to znamená, že lidé z DIA podléhají DIA. Lidé z CIA pracují pro CIA. Ministerstvo zahraničí má svou vlastní zpravodajskou složku. Každá z těchto organizací má své úkoly, své cíle. DIA tíhne silně k TECHINTu, CIA sleduje eko-politické události a ministerstvo zahraničí se soustředí na vnitřní politiku. Navíc si všichni žárlivě střeží své informace. Ne snad kvůli bezpečnosti, ale proto, aby si udrželi rozpočty nedotčené.

Ach ano, jistě, máme ještě Radu národní bezpečnosti, která by se měla prezidentovi starat o informační politiku. Ve skutečnosti je však RNB po většinu času zaneprázdněná bojem o kompetence, který odedávna vede s ministerstvem zahraničí. Pak existuje ještě prezidentský Poradní výbor pro zahraniční zpravodajství a prezidentský Výbor pro dozor nad tajnými službami. Oba orgány by měly nezávisle posuzovat globální zaměření zpravodajských služeb země. Jenže jak, když jsou plné zhrzených uchazečů o vládní křesla, všelijakých kamarádíčků a rádobypolitiků.

Nakonec jsem si nechal Štáb zpravodajských služeb (Intelligence Community Staff, zkratka ICS), který sídlí na G Street v čísle 1776, ani ne tři kilometry od Oválné pracovny. Vše ICS stojí vždy někdo

tříhvězdičkový - v současné době je to generálporučík od letectva. Tento orgán údajně koordinuje tok zpravodajských informací. Ve skutečnosti však dělá rozhodčího a píská zápasy mezi jednotlivými zpravodajskými organizacemi na domácí scéně.

Výsledek? Ve zpravodajské komunitě neexistuje nikdo, kdo by dokázal sestavit "velký obraz" - tedy posbíral z každého hrnku smetanu a snažil se ji spojit dohromady.

VNO to přitom dokázal. Dokázal to tak, že pročetl kabelogramy ministerstva zahraničí (bůhví jak se mu je podařilo dostat do ruky), hlášení z DIA a situační analýzy z CIA. Kromě toho sbíral materiály NATO o západní Evropě, skládal k sobě útržky informací z telekomunikací v oblasti Balkánu a jihovýchodní Asie monitorovaných NSA a sháněl studie DEA.

Často také hovořil o nové formě terorismu, o terorismu bez hranic nebo příslušnosti k určitému národu, jehož jediným cílem je zničení Západu. Jedná se o zesílení války, kterou proti Západu už po několik let vedou muláhové od Alžíru až po Afghánistán. Ale tato nová vlna je mnohem, mnohem nebezpečnější. Učastní se jí armáda mudžahedínských vojáků, kteří jsou verbováni po celém muslimském světě, společně cvičeni.

v severozápadním Afghánistánu a financováni z Íránu a také z rozkvétajícího obchodu s afghánským heroinem. Jejich vůdce nikdo nezná.

O tom všem se VNO zmínil krátce předtím, než jsem odcestoval se Zeleným týmem do Egypta. Stěžoval si, že jeho kolegové tuto teorii odmítají, nicméně byl nadále přesvědčen, že má pravdu, a stejný názor měl navíc i jeho přítel z mládí admirál sir Norman Elliott z Královského loďstva.

Domníval se, že Mahmúd Azíz abú Jásín je sice malou, ale významnou součástí této nové formy celosvětového terorismu, a právě proto tolik bojoval za to, abych ho mohl zajmout a přivést zpět.

Dohodli jsem se, že až se vrátím, celou věc spolu podrobně probereme. Ted jsou VNO a sir Elliott mrtví. Naštěstí je tu sir Davis, který se zabývá stejným problémem.

"Myslím, že ten atentát v Portsmouthu může do toho scénáře zapadat," prohlásil.

Zeptal jsem se, co ho k tomu vede.

"V pravý čas se o tom dozvíte," odpověděl sir Davis a lokl si vína. "Jak říkám, vím o vaší práci hodně - VNO byl v otázce vašich možností docela konkrétní." "Pokud šlo o boj proti terorismu, měli jsme s VNO shodné názory." Přikývl. "Já vím. A pracoval jste pilně, což je velmi chvályhodné!" Pozdvihl jsem sklenici s vínem a naznačil připítek. "Děkuji vám!" Sir Davis učinil totéž, napil se a postavil sklenku na bílý ubrus.

"A teď k vaší otázce ohledně toho atentátu. Minulý týden došlo k šesti zdánlivě spolu nesouvisejícím teroristickým útokům." Znovu si lokl vína. "Byl jste už o nich informován?"

Přiznal jsem se, že jsem byl chvíli mimo. Sir Davis si rukou z hrudi smetl jakési smítko. "Ach, no ovšem! To byla ta Káhira!

Mahmúd Azíz abú Jásín! Škoda že to tak dopadlo, docela rád bych viděl, co by vypovídal!" "Nevím, o čem to mluvíte!" zatloukal jsem a určitě se přitom červenal.

"Nevadí," řekl sir Davis a pokrčil rameny. "Můžu vám říci, Dicku, že ve sféře boje proti terorismu existuje jen málo věcí, o kterých bych se nedozvěděl!" Pak se na chvíli odmlčel, aby svým slovům dodal váhu. "Nemusíte mít strach, ani v nejmenším nemám v úmyslu předat tuhle informaci vašemu admirálu Prescottovi!" Asi mě zradil výraz v mém obličeji. Rozhodl jsem se přehodit výhybku. "Zdá se, že máte širokou síť, sire Aubrey!" Neodpověděl. Místo něj promluvil široký úsměv v jeho tváři.

"Povídal jste něco o šesti spolu nesouvisejících teroristických akcích z minulého týdne." "Ach, ano!" Poté ztichl, neboť se k nám blížil číšník. Když došel ke stolu, postavil před nás dva talíře a z velké porcelánové mísy do nich naběračkou opatrně nalil několik kousků jakési hnědé hmoty. Odhadoval jsem, že je to kari, ačkoli to jako kari alespoň ta, která jsem měl dosud možnost ochutnat - vůbec nevypadalo ani nevonělo. K tomu jsme dostali dva omáčníky s ostrou indickou směsí koření a talířky se strouhaným kokosem a sekanými burskými oříšky.

Vzhlédl jsem k číšníkovi a otázel se: "Máte nějakou pálivou omáčku?" "To kari je na madráský způsob, pane! A je už tak docela pikantní!" odpověděl evidentně šokovaný číšník.

Ochutnal jsem. Měl jsem pocit, že jím lepidlo. "Mohl bych dostat nějakou pálivou omáčku, prosím?"

"Když na tom trváte." "Trvám!" Sir Davis s údivem sledoval, jak jsem si na talíř vylil půl láhve chilli

omáčky a smíchal ji z údajným karí.

"Cože jste to říkal, sire Aubreyi?" Sir Davis si vložil do úst plnou vidličku a chvílku přežvykoval. "Podle mě je tohle karí ostré docela dost." Dolil nám víno nejdřív mně, pak sobě. "Za posledních šest dní byl spáchán pumový útok na hlavní vlakové nádraží v Moskvě, belgickou burzu drahokamů v Antverpách a italskou burzu cenných papírů v Miláně. Další nálož vybuchla v jedné francouzské elektrárně a tato země tak přišla o čtvrtinu celkové dodávky elektřiny. Bomba ve Frankfurtu zase na dva dny vyřadila z provozu podzemní dráhu. Nejzáhadnější ale je, že se k žádné z těch akcí nikdo nepřihlásil." "Předtím jste tvrdil, že jich bylo šest, a jmenoval jste jenom pět!" "Ach, samozřejmě - ještě ten atentát v Portsmouthu!" Napil jsem se vína. "Myslíte, že spolu všechny nějak souvisejí?"

"Ano - jsou to projevy onoho nového, nadnárodního terorismu!" "Většina lidí bude váš úsudek považovat za reklamní trik, sire Aubreyi, zejména když scházejí obvyklé požadavky - vždyť od pachatelů nemáme ani zprávu!" , Smutně se na mě podíval. "To si dobře uvědomuji. Snažil jsem se, mimo jiné, o tom přesvědčit admirála Prescottta, když jsme se včera spolu setkali, ale ten se mnou naprosto nesouhlasí a nadnárodní charakter docela odmítá. Základem jeho teorie jsou Iráčané a podle toho si také jeho vyšetřovatelé počínají. Je to pochopitelně teorie zcela nesmyslná, ale nedá si ji vymluvit. Zdá se, že je k ní přímo upnutý." "To je celý Pinky!" "Škoda!" povzdechl si sir Davis a utřel si ubrouskem koutek úst. "Ale vy to snad za reklamní trik nepovažujete, že ne?" "Ani v nejmenším!" Teorie o transnacionalismu mi připadala odjakživa rozumná. A Mahmúda Azíze jsem pokládal za jednoho z představitelů tohoto nového trendu. Byl to Egyptan, kterého CIA v Afghánistánu vycvičila k boji proti Rusům. Po létech Azíz získaných zkušeností využil k tomu, aby jako příslušník Egyptských mudžahedínů cvičil ve zbrani své kolegy. Egyptští mudžahedínové jsou malá fundamentalistická skupina se základnou v Káhiře, která se pomocí teroru snaží přeměnit Egypt ve stát islámských fundamentalistů. Tato skupina je zároveň součástí celosvětové organizace známé pod názvem Islámské bratrstvo, která penězi získanými z afghánských drog a íránské ropy zásobuje teroristy typu Azíze s cílem maximálně podpořit rozmach islámského fundamentalismu. Proto byl Azíz vyslán do Spojených států, aby zde vyvolal chaos a paniku. Když jsme ho zajali, chystal se právě do Pákistánu, kde se měl zřejmě spojit s dalšími tangy, a bůhví kde měli zase napáchat další škody.

Po celé zeměkouli jsou rozesety stovky tisíc - ne-li přímo miliony - takových lokálních skupin, jako byla ta Azízova. Vždyť USA utratily miliardy za vybavení a podporu mudžahedínských geril během patnáct let trvající války v Afghánistánu. Jejich příslušníky bylo i víc než dvacet pět tisíc muslimských dobrovolníků, které angažovala CIA. Většinou se jednalo o chudé nevzdělané Araby, naverbované v mešitách od Brooklynu až po Balučistán přes různé krycí organizace.

Obecně se předpokládá, řekl jsem siru Davisovi, že většina těchto bojovníků a téměř všechna výzbroj a technika dodaná CIA budou obráceni proti Západu. V bývalé Jugoslávii bojovali muslimští veteráni z války v Afghánistánu po boku bosenských muslimů. Týž Semtex a C-4, které před deseti lety přivázeli velbloudi Chajberským průsmekem z Pešáváru, používají nyní mudžahedínové v sektářských gerilových válkách v Kašmíru, Tádžikistánu, Ázerbajdžánu a Kurdistánu. Protiletadlové střely Stinger, které na okrajích Kábulu sestřelovaly sovětské migy a bitevní vrtulníky, se dnes objevují na Balkáně i v Somálsku a ničí pro změnu stroje západních spojenců.

Něco jsem však siru Davisovi přece jen zamlčel. Neřekl jsem mu totiž, že některé z těch smrtonosných hraček byly propašovány do Spojených států, kde je Mahmúd Azíz použil k útokům na několik objektů v různých částech země. Nezminil jsem se ani o tom, že když jsme Azíze v Káhiře zajali, měl u sebe pas s pákistánským vízem a padesát tisíc britských liber.

Dobře vím, že před deseti lety byl severopákistánský Pešávár místem, odkud odjížděly celé autobusy muslimů do výcvikových táborů na severozápadě Afghánistánu zřízených CIA.

I dnes jsou tyto autobusy plné muslimských vzbouřenců z Egypta, Alžírsko, bývalého Sovětského svazu, a dokonce také Ameriky. Do táborů v Afghánistánu cestují tisíce příslušníků nesčetné řady teroristických organizací - od těch obrovských, jako je například Hamás nebo Islámský džihád, až po malá odštěpenecká seskupení typu Jihojemenské osvobozené armády aby se zde učili bojovat proti Západu.

A jejich motivace? Tu lze najít každý den v novinách. Už jenom to, že se Izrael blíží k mírové dohodě se

svými arabskými sousedy, je důvodem ke svaté válce. Kromě toho však dochází ještě k dalším jevům. Na Balkáně jsou muslimové vybíjeni Chorvaty a Srby a Západ nedělá nic, čím by tato krvavá jatka zarazil.

V bývalém SSSR jsou zase ázerbajdžánští muslimové terčem etnických čistek ze strany arménských křesťanů - a Rusové jenom nečinně přihlížejí. Po celé západní Evropě házejí ultranacionalisté Molotovovy koktejly do příbytků a nocleháren muslimských dělníků a policii se přitom jen málokdy podaří viníky zatknout.

Podrobným studiem jsem zjistil, že jediné, co stovkám tisíců od společnosti odtřazených, zchudlých a svých práv zbavených muslimských fundamentalistů brání ve sjednocení, jsou vrozené sklony ke kmenové hierarchii. "V dnešním muslimském světě i nadále převládá prastará filozofie „Já s bratrem proti bratranci; bratranec se mnou proti celému světu“,“ prohlásil jsem.

Sir Davis souhlasně pokýval hlavou.

Pokl jsem další sousto nevýrazného kari. "Ale pokud by se muslimští fundamentalisté z celého světa dokázali spojit s vidinou jediného cíle, představovali by pro Západ mnohem větší hrozbu než v minulosti Sověti. Ty totiž držela na uzdě hrozba mohutného protiúderu. Jenže pro mudžahedínského bojovníka, sire Aubrey, je kulka v hlavě zárukou cesty do nebe!" "Přesně tak," souhlasil sir Davis. Dopil víno a nalil si nové.

"Zkusme nyní předpokládat, že sklony ke kmenovému uspořádání jsou už překonané - pak jsou všechny ty události, ke kterým došlo, řízené z jediného zdroje a namířené proti Západu." "Inn pádem bychom tady měli tu největší teroristickou organizaci na světě." "To tedy ano, kapitáne!" Na okamžik se odmlčel. "Už jste někdy četl nějaké dějiny? Myslím arabské?" "Cetl," přitakal jsem.

"Co víte o Saladinovi?" "Že to byl Egyptan a žil, tuším, v jedenáctém nebo dvanáctém století. Válečník. Vyhnal z Jeruzaléma křižáky a postavil tam tu zeď, která dodnes obklopuje Staré město." "Správně! Ale váže se k němu ještě jedna vlastnost. Byl to první panarabista. První syn islámu, který se pokusil spojit veškerý arabský lid pod zeleným praporem proroka Mohameda." "Nepodařilo se mu to." "Nepodařilo. Doba mu tenkrát nepřála. Ale jeho odkaz se zachoval a jedinečná, nekmenová islámská kultura se šířila po celém světě, od Španělska až po Indický oceán, od Uralu až po rovník. A pořád se našli Arabové, kteří snili stejný sen jako Saladin: sjednotit všechny vyznavače islámu pod jediný vítězný prapor." Chvilí jsem přemýšlel. "Momentálně mě napadají tři: syrský Asád, Muhammad Kaddáfí a Saddám Husajn."

"Ano, samozřejmě. Před nimi ještě Egyptan Gamál Abdel Násir. Ten dokázal v padesátých letech spojit Sýrii a Egypt dohromady." Opět následovala krátká pauza. "Měl to být základní kámen sjednoceného arabského státu, který by obklopoval Středozemní moře." "Ale neuspěl, stejně jako ostatní." "Ano. Z několika příčin. Tou nejvýznamnější byl zřejmě fakt, že všichni to byli v podstatě nacionalisté a zastupovali pouze malou část vyznavačů islámu. Nikdo z nich proto nedokázal získat větší než jenom místní podporu. A kromě toho, čím v jádru lidé jako Násir, Asád, Saddám nebo Kaddáfí jsou? Především politiky! A islámskou říši nemůže vytvořit pouhý politik!" "Jenže co se stane, až se objeví nějaký nový Saladin? Vizionář, který nebude reprezentovat žádný národ, žádnou konkrétní část vyznavačů islámu; muž, který bude příkladem pravého zastánce panarabismu a který dokáže sjednotit Saúdy, Súdánce, Jemence, Marokánce, Syřany, Afghánce a Pákistánce, prostě celé spektrum vyznavačů islámu, které sahá od Casablanky až po Pešávár?" Zvažoval jsem veškeré eventuality. Závěry, k nimž jsem docházel, se mi ani v nejmenším nezamlouvaly. "Není snad značně nepravděpodobné, že by taková osoba, vzhledem k současné politické situaci, mohla existovat?" "Nepravděpodobné?" Jeho rybí očka putovala chvíli po náměstí. "Jistěže, je to nepravděpodobné," řekl nakonec jakoby duchem nepřítomen. "Ale není to, vážený pane, docela nemožné! VNO to za nemožné nepovažoval. Stejně tak sir Elliott. A já jsem s nimi zajedno. Právě proto jsem trval na tom, aby mi admirál Prescott dočasně svěřil vás i vaši jednotku." To mi Pinky ale neřekl. Oznamoval mi jenom, že budu pracovat s lidmi od sira Davise. Mezi "pracovat s někým" a "podléhat někomu" je velký rozdíl, a to jsem také siru Davisovi nepublikovatelnými slovy sdělil.

Sir Davis nám oběma rovným dílem rozdělil zbytek vína z karafy a odměřeným tónem prohlásil: "Chápu. Ale tady jste na britské půdě, kapitáne, a já si proto musím ponechat velení a řízení! Koneckonců, tohle není Egypt. Nerad bych, abyste udělal chybu - potřebuji vaši pomoc! Co víc,

já ji přímo chci! Ale musíte pracovat v koordinaci s našimi lidmi a podle našich pokynů! VNO povídal, že vás musí držet zkrátka, a nabádal mě, abych si počínal stejně, pokud se naše cesty někdy zkrátí!" Ta tvrdá slova mi připomněla našeho VNO. Bože, jak moc mi ten starý vlk tedka chybí!

Sir Davis si zřejmě povšiml výrazu v mém obličeji a v jeho tváři se mihl melancholický úsměv. "Víte, on o vás s láskou mluvil jako o svém nejoblíbenějším toulavém psu!" To bylo ten večer poprvé, kdy projevil nějaké emoce.

"Canis lupus Marcinko, to jsem já." "Tnn jsem si jist! A vím, že spolu budeme všichni skvěle vycházet!"

Dopil zbytek vína a výraz v jeho tváři se rozjasnil. „1 když se k tomu atentátu v Portsmouthu dosud nikdo nepřihlásil, podařilo se nám dneska odpoledne získat určité operativní informace, které ukazují na jisté skupiny islámských fundamentalistů, a chceme jich co nejlépe využít. Takže určitý vývoj pozitivním směrem tady je. Jistě chápete, že o těchto poznatcích nebudu právě v tuto chvíli říkat nic bližšího, ale když přijdete ke mně do kanceláře zítra dopoledne v deset..." "Ihle Britové jsou tak ohleduplní - budou válčit jen v úřední hodiny! Ale proč otálet? "Omlouvám se za ten slovník, sire Aubreyi, ale na co, kurva, čekáme? Jdem na věc! K čemu váhat?" "Protože..." "Protože? Do hajzlu s výmluvama! Můj VNO je mrtvej! A stejně tak váš vrchní velitel námořnictva! A vy budete jenom sedět na prdeli a cucat tu pitomou Starou lod a tangové se nám budou oběma jenom smát!" Povstal jsem. "Tohle není můj styl, sire Aubreyi! Já nejsem žádný z těch vašich VV týpků!" "Cože?" "Vylízanejch vlezdoprdelků! Kreténů, co uměj jenom mlít hubou! Něco vám povím, sire Aubreyi! Já jsem se v sedmnácti dal k Navy proto, abych splnil svoji občanskou povinnost! Když jsem sloužil u žabích mužů, zjistil jsem, že tohle bych chtěl dělat celý život! A když jsem byl povýšenej, když jsem se stal příslušníkem SEAL, stala se z toho vášeň!" Naklonil jsem se až těsně k němu. "A já svou práci nedělám tak, že sedím na zadku a ptám se ‚Smím?!‘" Obličej sira Davise dostal nachovou barvu. "Něméné..." "Podívejte se, tohle je, jak říkáte, vaše země! Ale tady byl taky zabitej můj VNO! A já chci mít svůj díl té zasraný akce a chci ho mít hned!" Díval se na mě a tvářil se tak nevzrušeně, až to bylo k vzteku.

"Kapitáne, věřte mi, že svůj díl té, jak říkáte, ‚zasrané akce‘, budete mít. Ale až zítra. V deset. U mě v kanceláři." Potom se obrátil k oknu a zahleděl se na náměstí Svatého Jakuba. Ve tmě, která na něm panovala, bylo vidět obrysy velkého bentleye, který právě přijížděl ke vchodu do klubu.

"Ech, vidím, že mi přijelo auto!" Povstal, odložil na stůl ubrousek, opráší si rukou přední část obleku a vykročil ke dveřím od jídelny. "Dobrou noc, kapitáne!" řekl na rozloučenou, aniž by se otočil.

KAPITOLA 5

Přišel jsem pozdě. Nejdřív mi totiž na služební telefon do Hansovy pracovny zavolal Tony Mercaldi a sdělil mi dvě drahocenné informace o focce. Kromě toho mi oznámil, že~ během čtyřadvaceti hodin mi pošle pár faxů. Pak mě zdržel Pinky, který brebentil cosi o nových poznatcích, chtěl vědět, o čem jsme se sirem Davisem večer mluvili (což jsem mu ovšem říci nehodlal), a stěžoval si, že mě Randy Rayman nemůže nikde sehnat. Potom jsem zaskočil do Marriottu, zavolal na Divoké panství, vzbudil Pulpintu Harrise a nařídil mu, ať vybere osm nejzkušenějších střelců Zeleného týmu, okamžitě s nimi skočí do letadla a přiletí do Londýna. Všechny náklady měl hradit z mé kreditní karty. Pinky se z toho p-p-posere - vždyť mi přece žádost o další muže jasně zamítl! Ale já na lov nikdy nechodím, aniž bych měl po ruce celou četku - a tady to bude nějaký lov!

A tak bylo už téměř půl jedenácté, když jsem se konečně dostal do Davisovy svatyně na ministerstvu obrany. Z hotelu jsem si s sebou nesl obrovský, pečlivě zabalený balík. Uvnitř byl stabilizátor, který jsem našel v portsmouthském přístavu. Jako doprovod za mnou kráčel mohutný, podezřívavě se tvářící příslušník ostrahy.

"No konečně!" přivítal mě sir Davis. Vstal od velkého starožitného stolu, který ho téměř převyšoval, a mávnutím ruky pro-pustil udatného Nebojsu. "Už jsem po vás málem vyhlásili pátrání, kapitáne!" dodal a napřáhl ke mně svou povadlou ruku.

Zbylí dva muži povstali rovněž. Sir Davis mě nasměroval k prvnímu. "Kapitáne Dicku Marcinko, toto je major Geoffrey Lyondale, hrabě z Lockemontu a velitel Zvláštní lodní služby Královské námořní pěchoty!" Instinkty pro mě znamenají hodně. A instinktivně jsem cítil, že tenhle chlápek se mi vůbec nebude líbit. Vypadal jako model z časopisu s pánskou módou. Vysoký, aristokratický, štíhlý s vystouplými lícními kostmi, na sobě na zakázku šitý dvouřadový černý oblek s jemnými světlými proužky,

jaký s oblibou nosíval Fred Astair nebo vévoda z Edinburghu.

Vlasy měl delší - jako modely z reklam na parfémy Calvin Klein. Z náprsní kapsy saka mu frajersky vykukoval světlý kašmírový kapesník. Díky vysokému a pevnému bílému límci u košile se zelenými a červenými proužky připomínala jeho hlava vršek břichomluvecké figuríny. Bílé dvojité manžety držely sepnuté malé zlaté mince. Na černém pozadí jeho kravaty vynikaly obrovské bílé puntíky. Celkový výraz dokonale dokreslovaly světle hnědé boty z jemné kůže se širokou špičkou. Jejich majitel na mě shlížel přes svůj aristokratický nos, vláčně mi nabídl svou ruku a popotáhl nosem (to umějí jen Britové - popotahovat a zároveň mluvit): "Těší mě. Říkejte mi Geoffe, kamaráde!" Popadl jsem jeho ruku, zmáčkl ji tak, až to s ním trhlo, a s cockneyovským přízvukem pronesl: "Kamaráde Geoffe, říkejte mi Dicku!" To vyvolalo úsměv ve tváři posledního účastníka naší schůzky. Otočil jsem se k němu, napřáhl ruku a představil se: "Dick Marcinko." "Lord Brookfield, Dicku," řekl a potřásl mi pravicí. "Říkejte mi Izmaeli!" Měl ty nejzelenější oči, jaké jsem kdy viděl. Vypadaly jako smaragdy a doslova se do mě zabodávaly - jako kdyby se mi pokoušely proniknout až do mé duše. Lord Brookfield byl vysoký jako já a jistým asketickým způsobem i svalnatý. Krátké rovné vlasy uhlové barvy ladily s odstínem pokožky, která se leskla jako měď ozářená světlem z ohně. Jeho oblečení se skládalo z tmavých kalhot a pestrobarevného saka, pod nímž měl šedý kašmírový rolák. Boty mahagonové barvy byly zcela určitě ručně šité. Ruku měl studenou, ale stisk pevný. "Hodně jsem od Geoffa o vás slyše!" "Ano?" "V podstatě to lze tak říci," připustil Lyondale.

Tato zdánlivě nevinná slovní výměna se zřejmě příliš nezamlouvala siru Davisovi, alespoň jak jsem usuzoval z výrazu y jeho tváři. Ale je to velké zvíře, jistě celou situaci zvládne.

Bylo načase pustit se do práce. "Tady jsem vám přinesl něco, co nám pomůže najít pachatele," oznámil jsem, vytáhl z kapsy nůž, rozřezal balení a odhalil stabilizátor. "Tohle jsem našel včera!" "Kde?" vyvalil sir Davis oči.

"V portsmouthském přístavu. Geoff Lyondale povytáhl o centimetr obočí. "Moji kluci to tam všude dokonale prohledali! Kde jste..." "Na vzdálenější straně kanálu, kamaráde - za trasou trajektů!" Podle výrazu v Geoffově tváři jsem poznal, že tohle místo ho ani ve snu nenapadlo. "Je to stabilizátor z miniponorky typu Foca, velikost šest metrů. Jednočlenná osádka. Vejde se do ní až šest pasažérů a půl tuny výbušnin. Vyrábí firma MondoMare v italském městě La Spezia. Ten samý typ miniponorky používají italští žabí muži. Urazilo se to, když ponorka zavadila o kus betonového sloupku, který spadl z nějaké nákladní lodi. Takhle se tedy dostali do přístavu a zase zpátky!" Lyondale se na mě nedůvěřivě zadíval. "Jak víte, že je to z foky?" Řekl mi to Tony Mercaldi. "Včera v noci jsem si něco ověřil. Každá součástka z foky má svoje číslo." Ukázal jsem jim, kde ho lze najít. "Tahle byla před třemi léty dodaná na základnu jugoslávského námořnictva ve Splitu." Sir Davis si nasadil monokl a začal přejíždět rukama po povrchu stabilizátoru. Pak našpulil rty a nechal sklíčko ve stříbrné obroučce dopadnout zpět na svrchník. "Jaký to má akční rádius?" "Něco přes pět set padesát kilometrů. Lord Brookfield se poškrábal na bradě. "Takže by mohla klidně vyplout z Francie - nebo z Normanských ostrovů. třeba z Guemseye!" "Jistě! Nebo ji vysrala nějaká mateřská loď, která sem kvůli tomu přijela".

Sir Davis diskretně zakašlal. "Velmi zajímavé, kapitáne! Přikývl jsem. "A právě proto bychom, jak jsem říkal už včera, měli jednat, a to hned!" "Správně!" přitakal sir Davis. "Přesně kvůli tomu jsem vás také sem pozval," Podíval jsem se významně na Brookfielda. "Nejde snad o čistě vojenskou záležitost?"

"Podívejte, kamaráde," vložil se do debaty Geoff Lyondale, "já jsem lorda B před časem zaměstnal jako konzultanta SBS. Sir Aubrey ho osobně prověřil. Má všechna potřebná oprávnění a podobně." Otočil jsem se k Brookfieldovi. "Jaké máte zkušenosti z operativní práce, synku?" Lyondale se chystal něco namítnout, ale Brookfield zdvihl pěstěnou ruku a řekl: "Vůbec žádné, kapitáne! Jsem to, co vy operativci nazýváte ,cucač palců'. Pouhý teoretik. Jsem zde proto, že se s Geoffem známe už od Etonu." Tohle mi neměli dělat, ještě k tomu hned takhle po ránu! "Co to je za hovadinu? Tenhle chlap je tady proto, že si s Geoffem dávali společně studenou sprchu, když byli v pubertě?" Podíval jsem se na sira Davise. "Sakra, vždyť tady jde o životy lidí!" Brookfield však pokračoval nevzrušeným hlasem dál. "Kromě toho umím trochu arabsky. Občas jsem se zabýval studiem muslimského náboženství. Dokonce jsem napsal na toto téma tři menší knížky, které se setkaly s kladným ohlasem." "Lord B je příliš skromný," vmísil se do diskuse konečně sir Davis. "Má nejvyšší tituly, jaké je možné na Oxfordu dosáhnout.

Plynně hovoří sedmnácti arabskými dialekty, dalších třicet ovládá na obстойné úrovni. Jeho první publikace s názvem Orientální mysl získala Goncourtovu cenu. Před dvěma léty, když restauroval galériu Fénicianů, kterou sám objevil nedaleko Tyru, ho unesli teroristé z Hizballáhu a čtvrt roku drželi v zajetí v údolí Bikáa. "Být zajat Hizballáhem není rozhodně ztrátou času. "Musel to být docela zážitek! Jak se vám podařilo přežít?" "Hodně jsem se modlil. Diskutoval jsem se svými únosci o náboženství. Četl jsem korán," odpovídal lord Brookfield a díval se mi přímo do OČÍ. "Když jsem byl připoután k radiátoru v Baalbeku, měl jsem něco jako zjevení. Pochopil jsem, že jestli se dostanu z té situace ven, jestli přežiji, budu mít posvátný úkol:

přiblížit svým přátelům ve vlasti islám; přiblížit jim ho natolik, aby Hizballáh, Hamás, Islámský džihád ani jiné skupiny už neměly žádný důvod unášet a zabíjet občany západních zemí." To se mi nezdálo. Zločinec podle mě zůstane navždy zločincem.

"Přežil!" řekl pyšně Geoff Lyondale a přerušil tak tok mých podezřívavých myšlenek. "A dodržel svůj slib - přišel ke mně a nabídl mi své služby. Chopil jsem se příležitosti a přivedl ho k nám." Poplácal Brookfielda po rameni. "Lord Brookfield je mostem mezi oběma světy. Může se - a také to činí - pravidelně setkávat s fundamentalistickými muláhy, islámskými radikály i umírněnými Egyptany - prostě s celým spektrem muslimského myšlení. A o svých poznatcích pak informuje nás. To vše je velice cenné." Stále jsem pochyboval. Ale takový už jsem já.

Lyondale však byl Brookfieldovými schůzkami s tangy zřejmě dokonale opojen. "Navíc," zalykal se nadšením,,z toho má radost i tetička!" Tetička? Jaká tetička, ksakru?

"Její královská Výsost," vysvětlil sir Davis dřív, než jsem se stačil zeptat. "Mladý Geoffrey je bratrance~ prince Charlese z druhého kolena. V současné době je u královny docela oblíben. " No ještě tohle - šlechtic! Pokusil jsem se o úsměv. Nějak mi to nešlo.

Lord Brookfield si povšiml žalostného výrazu v mé tváři a vrátil konverzaci zpět k tématu. "Každopádně i vy, kapitáne, musíte uznat, že my, co si cucáme palce, máme čas od času také nějaké zásluhy! "

"Souhlasím," odpověděl jsem. "Při obstarávání doplňujících informací. Ale ne při zjišťování toho typu ,žhavých informací, které moji střelci potřebují k úspěšnému zásahu." "Ne? A co ten náš případ? Říkal jste, například, že ta ploutev z foky pochází z bosenského Splitu, že?" "Správně!" "A Split mají v rukách Srbové, není to tak?" "Asi ano." O nejnovější informace z oblasti Balkánu jsem se zatím nezajímal.

"tím pádem by podezření padalo na Bosňany, nebo se mýlím?" Pokrčil jsem rameny. Možná ano, možná ne. Raději jsem nic nepředpokládal.

"Jenže já od jednoho svého zdroje slyšel- je to jeden imám v Turecku, kterému to prý řekl jeho kolega z Makedonie - že jistá muslimská skupina, která si říká Synové Gornjiho Vakufa, se před čtyřiceti šesti dny zmocnila jedné foky a srbské námořnictvo tuto krádež zatajilo, protože nechťelo vypadat před světem hloupě!" "Synové Gornjiho Vakufa?" Brookfield přikývl. "Gornji Vakuf se počátkem roku 1994 stal dějištěm krvavého masakru. Bosenští Srbové tehdy vtrhli do města a povraždili všechny muslimy - celkem jich bylo přes šest stovek. Muže ukřižovali, ženy znásilnili, mučili a nakonec zabili a pobili i děti. Pozůstatky masakru objevila jednotka mírových sil OSN, konkrétně britští parašutisté. Dokonce i tyhle tvrdé chlapy dokázala hrůza, kterou viděli, dohnat až k slzám!" "A jak s tím souvisí atentát v Portsmouthu? Měla to být snad odvěta za to, že Britové přišli pozdě? To mi nedává smysl- hlavně proto, že se k tomu útoku pořád ještě nepřihlásili! A kromě toho, copak by radši nezaútočili na Srby?" "To není tak jednoduché! Bosenští muslimové mají za to, že je Západ opustil. Studoval jsem jejich dějiny - vždycky se považovali za Evropany. A teď jsou přesvědčení, že my v Evropě se na ně díváme stejným rasistickým protiarabským pohledem, jakým se díváme na Alžírany, Turky nebo Jemence, kteří pracují v našich kuchyních - máme je za špinavé Arabáše. Synové Gornjiho Vakufa přísahali, že Západ přinutí, aby za své pohrdání a protimuslimské cítění tvrdě zaplatil." Pohlédl jsem na sira Davise a zeptal se ho: "UŽ jste o tom někdy slyšel?" "No, upřímně řečeno, až do včerejšího rána, kdy mě o tom lord B informoval, tak ne," odpověděl poněkud rozpačitě sir Davis a zabubnoval prsty na vykládanou desku svého starožitného psacího stolu. "Ale teď už jsou věci v pohybu. Ta skupina skutečně existuje. A zbytek jsme si ověřili také. Ponorka zmizela ze základny bývalého jugoslávského námořnictva zhruba před šesti týdny. A vy jste nám právě přinesl hmatatelný důkaz toho, že byla v portsmouthském přístavu." "No dobře, ale je tu ještě něco," řekl jsem.

"Ano, kapitáne?" "Myslím si, že ti teroristé vylezli na břeh v Británii!" Prsty sira Davise opět zavířily na dřevě. "Proč?"

Poplálal jsem rukou ploutev. "Kvůli tomuhle! Ponorka přišla o stabilizátor. Dala se sice řídit doleva nebo doprava, ale už ne nahoru nebo dolů. Těžko se tedy mohla vydat na cestu zpátky.

Podle mě ji posádka potopila a potom doplavala ke břehu." "Skvělý úsudek, kapitáne! My jsme přesvědčeni o tomtéž myslíme si, že jsou pořád ještě tady, a možná dokonce i víme kde." "Cheltenham včera kolem poledne zachytil jejich vysílání," vmísil se do hovoru Lyondale. Cheltenham je hlavní britské odposlouchávací stanoviště, které pracuje v úzké součinnosti s americkou NSA. Je umístěné v tiché venkovské krajině v hrabství Gloucestershire, asi 135 kilometrů západně od Londýna.

Spousty antén, rozestě po celém areálu, připomínají jakýsi obrovský vysavač, který nasává ze vzduchu signály. "Obsah jsme nemohli rozluštit, až teprve lord B nám pomohl." "Hovořili ve vzácně se vyskytujícím bačovickém nářečí. Bačovici je malá muslimská oblast jihozápadně od Sarajeva," vysvětloval Brookfield. "Ten dialekt je značně lokálně omezený a těžko se překládá. Je to podobné, jako když jste vy, Yankeeové, za druhé světové války používali jako radiooperátory indiány z kmene Navajo, abyste zmátli Němce a Japonce." Na chvíli se odmlčel a poté pokračoval. "Ale já to nářečí znám, studoval jsem ho na Oxfordu. Sluncem vysušené, dávno nepoužívané jazyky a podobně, však víte. Plesnivé zaprášené knihovny a tak dále a tak dále a tak dále. Takže vidíte, kapitáne, že i cucání palců má své výhody!" řekl nakonec s úsměvem.

Možná má. „0 co šlo?" "V podstatě o to," ozval se sir Davis, "že naše kořist zalezla v Portsmouthu pod zem a čeká, až se situace uklidní. Pak udeří znovu." "Tak si pro ty zkurvysyny dojdeme! V poledne bych tady měl mít pět střelců. Dneska v noci na ně vltneme!" "Ne tak rychle, Dicku," zarazil mě Geoff Lyondale. "Za prvé, na to, abychom někam vyrazili ještě dneska, nejsme řádně připraveni. Nemáme ani operativní informace, ani promyšlený plán akce. Za druhé, až se opravdu rozhodneme pro nějaký útok, tak ho budeme provádět my, čili SBS! Vaši lidé nás budou pouze podporovat!" "Hele, Geoffe, neviděl jste snad ve zprávách, že byl zabitej můj VNO?!"

"A právě s ohledem na tento fakt," prohlásil Lyondale, "sír Aubrey rozhodl, že se můžete se svými muži akce zúčastnit.

Zároveň byl ale také zabit můj velitel! Každopádně tady není o čem diskutovat! Vaši lidé budou prostě jako podpora a vlastní útok provede SBS! Bude to tak logické, vždyť vás je jenom pět, a my vyšleme celou jednotku!" "Pět?" Napočítal o jednoho méně.

"Řekl jste přece, že vám dnes přijede pět mužů." "Tím pádem nás bude ale šest!" Plus zbytek osazenstva Divokého panství, o němž nevěděl.

"Moment, vy budete snad se mnou na velitelském stanovišti!" "Ani, kurva, náhodou, Geoffe! Já nikdy nesedím v teple na prdeli, zatímco moji muži nasazují život!" "Velení je, kapitáne, posvátný úkol- ale kvůli tomu není nutné, abyste se obětoval! A stejně je to všechno jen akademická debata! Pět ani šest mužů nemůže takový úkol řádně splnit! Na to je jich třeba alespoň padesát. A my je máme, kdežto vy ne!" Má pravdu, zatraceně!

Zenská už má nohy od sebe a dává mi zelenou, ale já mám díky Hovňouskovi Pinkymu na něm uzal. K čertu s Dickiem!

"Jak teda vypadá váš plán?" zeptal jsem se naprosto bez nálady.

Když jsem se vrátil zpátky do svého apartmá, čekal tam na mě Tommy s ostatními. Vzhledem k tomu, že si už začali prohlížet bohatý jídelní lístek pro donášku na pokoj, rozhodl jsem se ušetřit americkým daňovým poplatníkům další výdaje a vzal je do nedaleké hospody na Davis Street. Zde jsme se usadili k odlehlému rohovému stolu a po pintách si vylepšovali náladu~ Tommy mi vysvětlil, že náš balík měl určitě nějaké srdeční potíže, protože když se dostali na moře, byl už v šoku a těsně před setkáním s fregatou zemřel.

"V krycích dokladech o tom nikde nebyla ani zmínka!" "Ne," souhlasil Tommy, "měl bejt bez vady a kazu - žádný problémy!" Zavrtěl jsem hlavou. "Asi oxid uhelnatý. Celou tu dobu byl V kufru Dokova auta." "Nejspíš. Před setkáním jsme tělo uklidili." To bylo dobře. Žádný corpus delicti - ani pro Pinkyho, ani pro někoho jiného.

Pak jsem všechny co nejlépe informovalo posledních událostech s ohledem na to, že jsme se nacházeli na

veřejnosti a byli také pravděpodobně sledováni jedním nebo dvěma hlídači od sira Davise. Představil jsem jim jednotlivé hráče, vysvětlil, jak mizerný list máme v ruce, a dodal, že brzy přijedou posily. Nikdo neměl z naší situace velkou radost. Naštěstí tu kolem mě sedělo to pravé jádro Zeleného týmu, střelci, o nichž jsem věděl, že se na ně můžu spolehnout, ať se děje cokoli.

Stevie Wonder kvůli mě vydal všanc svoji profesní dráhu už nesčetněkrát. Tímhle jménem mu říkám proto, že nosí neprůhledné panoramatické střelecké brýle a kývá hlavou dolevadoprava, doleva-doprava, díky čemuž při troše fantazie vypadá jako... ano, Stevie Wonder. Tento potrhle vyhlížející bývalý příslušník námořní pěchoty se Zrzavými vlasy získal na počátku sedmdesátých let dvě Stříbrné hvězdy za tajné akce v Severním Vietnamu, takže nemůže být pochyb o tom, že ví, jak se má střílet a loupit. Snažil se dostat k základnímu výcviku pro ženijní potápěče a příslušníky jednotek SEAL - ve věku třiceti dvou let. Z celkových šestadvaceti týdnů mu do konce chybělo ani ne šest, když ho jeho práce u námořní pěchoty vyřadila ze hry.

Přesto byl stejně tvrdý a houževnatý jako kterýkoli příslušník SEAL na světě - a chytřejší než 99 procent z nich, pokud se jednalo o akce na nepřátelském území. Většina dnešních příslušníků zvláštních složek umí na rozkaz skákat, potápět se a provádět hlídkovou činnost. Stále méně jich však umí také zabíjet. Wonder je jedním z onoho mála - skutečný lovec. Tenhle trochu agresivní, umíněný a energický parchant si sám hledá práci, místo aby čekal, co mu kdo nařídí. Však má také na svém kontě nejvíc šikmookých z celého Zeleného týmu - až na mě.

Tommy T se ke mně dal dobrovolně i přesto, že byl velícím důstojníkem jednotky SEAL 8 a působení v Zeleném týmu pro něj znamenalo sestup o příčku níž, neboť v něm vykonává funkci výkonného důstojníka. Jemu však na hodnosti ani na funkci vůbec nezáleží - hlavně aby měl možnost dělat to, k čemu je celý život cvičen, tedy zabíjet zločince. Rovněž Tommy je typem válečníka podle mého gusta. I on vede své muže zepředu a nevyžaduje po nich nic, co nejdřív neudělal sám.

Jako jeden z důkazů o Tommyho úspěšnosti může sloužit fakt, že se ho současný komodor jednotek zvláštního určení, takový

plešatý, neschopný ňouma se skřípavým hlasem, jehož budu nazývat Chytač Lelků mladší, snažil v době, kdy byl velitelem Osmičky, vyslat na půlroční službu na palubě jedné letadlové lodi. Proč? Protože Tommy utrácel příliš peněz za přípravu svých mužů na válku a nevěnoval dost času hraní fotbalu, baseballu a volejbalu. Pro komodora Chytače Lelků byly přebory obojživelné základny Little Creek důležitější než bojová připravenost Osmičky, a jelikož Tommy tento názor nesdílel, snažil se ho Chytač Lelků zbavit.

Nyní jsem měl z Tommyho přítomnosti dvojnásobnou radost, neboť v minulosti dva roky sloužil s britskými SBS. Dokonce udržoval styky s několika nižšími veliteli Královské námořní pěchoty, kteří se během krutého ponižovacího procesu, jemuž se v SBS nevyhne žádný nováček, stali jeho patrony a ochránci.

Věděl jsem, že mám-li s sebou Tommyho, budu moci Lyondaleova omezení obejít.

Sprost'ák Nick Grundle dopil druhou pintu a vydal se k baru pro další rundu. Grundlea jsem do SEAL 6 vybral v době, kdy byl jen dvacetiletý stokilový pulec. Jak nebezpečný žabák se z něho stal, to jsem zjistil o deset let později, když jsem byl na příkaz VNO povolán zpět do služby a vytvořil Rudou buňku. Do tohoto okamžiku se Nicky Grundle zoceloval ve skutečném boji. Byl jedním z dvojice potápěčů, která při akci v Nikarague vyhodila do povětří osobní dělový člun generála Manuela Noriegy Presidente Porras. Nasty tenkrát vyrobil z C-4 nálože, které musel se sVÝm kolegou nést skoro tři čtvrtě kilometru. Podle předpisů bylo potřeba zhruba čtvrt kila výbušniny. Nicky, poslušen mých axiomů nekonvenčního válečnictví, použil půl kilogramu - a dva třítunové dieselové motory Porrasu se proletěly 150 metrů po přístavu.

Výhled přes stůl blokovala naproti mně široká ramena Howieho Kaluhy. Howieho si pamatuji z Vietnamu. Byl to lovec, který místo obvyklých jednorázových šestičlenných výprav chodil raději na dvoučlenné hlídky, které trvaly pět až šest dní. V den, kdy jsem se s ním setkal poprvé, měl na sobě pouze černý úbor, jinak byl naboso. Vyzbrojen byl pouze nožem - zato do objemné brašny si naskládal tolik min a granátů, kolik se jich tam jen vešlo. Podle legendy, která mezi příslušníky jednotek SEAL koluje, zabil Howie ve Vietnamu v bojích muže proti muži ze všech žabích mužů nejvíc nepřátel. On sám

přiznává pouhou stovku, což vzhledem k jeho Kříži U. S. Navy a třem Stříbrným hvězdám dokazuje, že je to skromný člověk.

Posledním z naší současné party loupežníků je Kachní noha Dewey, neboť Doc Tremblay zůstal v Káhiře. Allen Dewey, střelec menšího vzrůstu s mohutnou hrudí, pochází z východního pobřeží státu Maryland, rovného jako placka, a právě proto si zamiloval horolezectví. Otec tohoto veterána ze SEAL 6 a Rudé buňky sloužil za druhé světové války u Námořní bojové pyrotechnické jednotky, předchůdkyně dnešních ženijních potápěčů a SEAL. Deweyův starší bratr je v současné době příslušníkem jednotky SEAL 4. Sám Kachní noha se zúčastnil akcí v Grenadě, Panamě a Somálsku.

V Grenadě se jednou strašlivě rozčílil. Tenkrát se operace proměnila v jeden velký průšvih. Neexistovala žádná informační příprava. čtyři muži z jeho čety se utopili, poté co mu velitel důstojník SEAL, který své muže vedl zezadu, v tomto případě z paluby lodi vzdálené od dějiště akce deset kilometrů - nařídil, ať se svou četou skočí do třímetrové hloubky, přestože měli všichni na sobě přes padesát kilo výzbroje.

Navzdory těmto ztrátám dovedl Kachní noha vyčerpaný zbytek čety k určenému cíli guvernéřskému paláci. A když zde narazil na zhruba 120 těžce ozbrojených Kubánců, naskládal je na sebe jako hromadu dříví - on sám jich musel zastřelit nejméně třicet.

Armáda by mu za jeho výsledky dala Medaili cti, já bych mu navrhl Stříbrnou hvězdu. Ale velícím důstojníkem jednotky SEAL 6 byl v té době chlápek, jemuž budu říkat Art Harris. Ten nikdy nechtěl, aby jeho muži doopravdy zabíjeli, a díky němu záznamy o úspěších Kachní nohy zmizely v papírové lavíně, která po bojových akcích obvykle následuje. V žádném hlášení nebyla o mimořádných výsledcích Kachní nohy ani zmínka.

Sedět jsme tam přibližně hodinu a zvažovali všechny možnosti. Žádná z nich nám však nepřípadala slibná. Hovňousek Pinky i sir Davis mi pěkně přistříhli křídélka. První mi nenechával ani píd' prostoru a druhý mě dal k dispozici nějakému nafintěnému hejskovi. Bezva situace!

Jenže já mám pořád za to, že nejlepší obrana je útok. Dostanu-li se do léčky, musím zaútočit. Dobrá, Pinky Prescott, sir Aubrey Davis a major Geoff Lyondale mě do léčky dostali. Výborně. Ale teď je řada na mně.

Dopil jsem třetí pintu a postavil sklenici na stůl. "Dobře mě poslouchajte, sráči!"

Tommy T odcestoval prvním možným vlakem do Poolu, přístavního městečka na jihovýchodním pobřeží Anglie, v němž měla své velitelství SBS. Ještě pořád tam má pár přátel a já chci, aby mi zjistil pár informací o Geoffu Lyondaleovi. Pár informací - sakra, chci přesně vědět, jak ten kretén vede svou jednotku!

Stevie Wonder se vydal do Paláce námořní pěchoty, kde přebývá ostraha velvyslanectví, a pokusil se vyrazit ze svých známých nějaké drby. V oboru pavlačových klepů jsou mariňáci jedničkou. Sprošťák s Kachní nohou zpracovávali chodby na CINCUSNAVEURu. Vtírali se do přízně sekretářkám, ohýbali záda, vynucovali si přístup do všech možných kanceláří a pod ostřížím zrakem Hanse Webera sbírali informace. Jediným místem, kam se jim nepodařilo proniknout, bylo spojovací středisko v šestém patře. Zde se za zabeđenými okny, zesílenými zdmi i stropy a bezpečnostními dveřmi nacházelo osm místností se špičkovou elektronikou, v nichž se získávaly informace, třídily reporty SIGINTu a vysílaly šifrované zprávy do celého světa.

Bez vědomí nejvyšších míst sem nesměl dokonce ani Hans.

Howie Kaluha odjel metrem do East Endu, kde stojí největší londýnský obchod s vojenským materiálem. Howie byl vyzbrojen veškerou hotovostí, kterou jsem dokázal sehnat, a dvoustránkovým, rukou psaným seznamem věcí, které má nakoupit.

A já? Já jsem šel navštívit jednu starou kamarádku, která pracuje ve třetím patře americké ambasády. Tam mají svou základnu naši kolegové z CIA. Ona stará láska se jmenuje Nancy a pořád na mě vzpomíná natolik v dobrém, že mi dovolila, abych si na pár hodin vypůjčil její terminál od hlavního počítače a projel pár databází. Zatímco jsem ťukal dg klávesnice a četl si informace o svém novém známém lordu "Říkejte mi Izmaeli" Brookfieldovi, masírovala mi krk a ramena. Když jsem si pak vytiskl plnou náruč dokumentace, přesunuli jsme se do jejího bytu v South Kensingtonu, kde mi namasírovala zbytek.

Izmael Brookfield byl podle počítače jediným synem lorda Louise Brookfielda a nejstarší dcery šejka

beduínského kmene Awafi jménem Hagar. Lord Louis, vážený arabista z Oxfordu, se podobně jako většina příslušníků britské elity za druhé světové přihlásil do speciálního komanda. Po absolvování výcviku byl vyslán do Libye, kde sloužil u polské brigády známé pod názvem Pouštní krysy. Když válka v severní Africe skončila, byl přeložen do Palestiny, kde řídil špión-ní síť složenou z beduinů, která působila proti trojose Berlín-Rím-Tokio.

Hned po válce prožil vzácný okamžik. Když lezl na horu Sinaj, aby z kláštera Svaté Kateřiny pozoroval východ slunce, přikázal mu jakýsi záhadný hlas, aby šel do pouště. Poslechl a půl roku se živil v kruté sinajské výhni a vedl kočovný, téměř samotářský život. Během svého putování strávil tři týdny v táboře beduínského kmene Awafi, který ležel poblíž vádí Gebelu.

Zde se zamiloval do dcery místního šejka Hagar, s níž byl oddán v tradičním beduínském obřadu.

Když se vrátil i se svou ženou na starodávné rodinné sídlo v hrabství Surrey, povila mu Hagar syna, který dostal (velmi příhodné) jméno Izmael.

Mladý Brookfield požíval všech výhod svého urozeného původu. Vynikal ve všem, do čeho se pustil. Závodně lyžoval a v tenise byl jako amatér zařazen do národního žebříčku. Kromě toho se stal členem střelecké reprezentace pro olympijské hry v roce 1992. Jeho příjmy - odhadované na více než 340 milionů liber ročně - pocházely z nemovitostí, které vlastnil v londýnském Mayfairu, Knightsbridgi a Hampsteadu. Mezi jeho majetek patřil dále palác ze třináctého století v Sienně, modernistická vila v Beaulieu-sur-Mer na francouzské Riviéře, horská chata v Les Amants vysoko nad horou Lac Léman a venkovský dům na exkluzivním karibském ostrově Mustik (kde má své útočiště za pár milionů liber i několik dalších význačných Britů, například princezna Margareta nebo Mick Jagger).

Přečetl jsem si články o olympiádě a prolétl zrakem jedno z čísel National Geographiku, v němž byl zachycen mladý lord Brookfield při potápění v rámci hledání filištínských památek u libanonského pobřeží. Společenská rubrika těchto londýnských novin přinesla portrét tohoto sebevědomého, ne však samolibého mladíka. Vášnivě se nadchnul pro vše, co dělal, stejně jako já - byl to výtečný student, který nikdy neodcházel od rozdělané práce.

Odpočat a namasírován vrátil jsme se na velvyslanectví, odkud jsem přes jednu z tajných linek CIA zavolal svému příteli Tonymu Mercalimu. Tony mi slíbil, že propere lorda B v databázi DIA, ačkoli pochybuje, že by tam o něm něco bylo, protože on sání to jméno v životě neslyšel; Za půl hodiny se ozval znovu a s omluvou mi oznámil, že Říkejte mi Izmaeli má v DIA vlastní svazek - a pěkně tlustý. Chtěl jsem pochopitelně vědět, co v něm je.

Tony začal životopisnými údaji, které se téměř navlas shodovaly s informacemi z CIA. Obě služby zřejmě používají tytéž zdroje. Potom přešel k současnosti. DIA se prý domnívá, že Whitehall při operacích Pouštní štít a Pouštní bouře Brookfielda využíval jako prostředníka k tajnému diplomatickému spojení s vládci několika arabských zemí v Perském zálivu. Dále byl využíván k předávání zpráv dvěma iránským vládám, které následovaly po režimu ajatoláha Chomejního. Kromě toho má údajně "úzké osobní vazby" na syrského prezidenta, vůdce pákistánského lidu a rodinu saúdského krále.

Jelikož byl používán k předávání choulostivých informací, DIA nařídila svým čmuchalům, aby se na lorda B podívali trochu blíž. Tony prolétl několik hlášení, která pojednávala o Brookfieldových aktivitách ve prospěch britské špiónáže, jeho zajetí v Libanonu, přátelství s Geoffem Lyondalem, a dokonce i o jeho osobní ochraně, které šéfoval bývalý seržant SBS Todd Stewart. Napojil se také na počítače NSA, což znamenalo, že prohledal archiv hovorů zachycených v zahraničí. Posledním záznamem ve svazku na Brookfielda byla zpráva SIGINTu o hovoru z Káhiry - volající neznámý - do domu lorda B v Hampsteadu.

Merkovy informace krásně zapadaly do údajů, které mi vychrlily databáze CIA. Nejčerstvější záznam v Langley - psychologický posudek, starý necelého čtvrt roku - naznačoval, že mladý lord Brookfield možná dlouhodobě trpí tzv. Stockholmským syndromem, tj. sympatiemi ke svým únoscům, který pravděpodobně způsobil více než tříměsíční pobyt v Baalbeku. Bezprostředně po této události totiž začal ve svých četných článcích pro The Times a The London Observer zastávat silně promuslimské stanovisko.

O čtyři a půl hodiny později jsem byl s výzkumem hotova vydal se zpátky do hotelu. Ve vstupní hale na mě čekal lord Brookfield. Seděl na čalouněné lavici, dokonale nažehlené nohavice měl v kotnících

překřížené a přes brýle z želvoviny si četl The London Times. Těsně za jeho zády stál se založenýma rukama ten nejsvalnatější a nejnebezpečnější vypadající černoch, jakého jsem kdy viděl.

Brookfiel mě spatřil v okamžiku, kdy jsem vcházel do otáčivých dveří. Zastrčil brýle do náprsní kapsy, povstal a šel mi naproti. Jeho stín kráčel za ním a díval se na mě pohledem, jakým si rottweileri obhlíží své případné oběti. "Kapitáne," oslovil mě Brookfield a podal mi ruku, "doufal jsem, že vás zde zastihnu!" Potřásli jsme si rukama. "Rád vás vidím, lorde B!" "Tak jsem si říkal, že bychom mohli zajít naproti do mého klubu a trochu si popovídat - třeba byste rád ochutnal sherry. Dováží se speciálně pro nás." To není špatný nápad. Pohlédl jsem na tmavé strašidlo, které stínilo světlo mně v celé místnosti. "Co je to za obludu?" "Můj společník a bodyguard Todd Stewart, původem ze skotského ostrova Skye. Impozantní zjev, že?" To se nedalo popřít. Stewart vážil zřejmě kolem 110 kilo, ačkoli množství tuku na jeho těle určitě nepřesahovalo jedno procento. Kulatý obličej s tenkým knírkem a kobříma očima profesionálního střelce byl naprosto bez výrazu. Oblečen byl do módního dvouřadového kostkovaného obleku, ale na nohou měl místo polobotek černé kovbojské boty vyrobené ze - musel jsem se podívat ještě jednou, abych uvěřil svým vlastním zrakům žraločí kůže. Účes se téměř navlas podobal mému - jediný cop vzadu, který spadl na mohutná záda. Jediný rozdíl byl v tom, že jeho cop byl svázaný několika tartanovými pásky, kdežto můj držela pohromadě obyčejná gumička.

"UŽ jsem slyšel o černých Irech, ale vy jste první černý Skot, s nímž jsem se dosud setkal," řekl jsem a napřáhl ruku. Zůstala však viset ve vzduchu.

"Omluvte Todda, prosím, velice nerad se dotýká lidí, pokud to není absolutně nezbytné." "A kdy je to absolutně nezbytné?" "Když je zabíjí," odpověděl suše Brookfield. "Za války o Falklandy si vysloužil za své mimořádné činy několik pochval.

Je specialistou na boj zblízka. Mistr nože. Pronikl do argentinského týlu - a pak pronikal do samých Argentinců." Na Brookfieldově tváři se objevil křivý úsměšek. "Víte, když mě tehdy v Libanonu unesli, uvědomil jsem si, že asi představuji lákavější cíl, než jsem se domníval. Proto mi Geoffrey našel Todda, který

právě odešel po dvaceti letech služby z SBS a hledal si práci. To bylo před rokem a půl. Od té doby jsme neustále spolu. Díky němu jsem zdráva v bezpečí. Dobrá dohoda, nemyslíte?" "Hlavně že to funguje, lorde B!" Vylezli jsme z hotelu, po Duke Street došli zpátky na Grosvenorské náměstí, zahnu-li doleva, přešli Brook Street a po chvíli se ocitli před bezejmenným vchodem do čísla 69. Brookfield otevřel těžké slonovinové dveře a vyběhl mě, abych vstoupil dovnitř.

Nečekal mě žádný luxus. Naopak, interiér byl mírně ošuntělý jako ve většině londýnských klubů: ošlapané stoleté perské koberce na podlaze, potřhaná kožená křesla a odřený stoly. Mramorová vstupní hala však působila impozantním dojmem a na stěnách byly obrazy starých mistrů. Brookfield mě vedl přes čítárnu k dlouhému baru, za jehož okny byl vidět nepoužívaný dvorek.

Když jsme vstoupili do místnosti, oči asi osmdesátiletého barmana v proužkované vestě zazářily. "Dobré odpoledne, lorde!" pozdravil se širokým úsměvem.

Usedli jsme naproti sobě do starožitných kožených křesel. Mezi námi stála na smímém podnose láhev se značkou Saville Club Fina a litr San pelegrina. Todd zůstal u dveří.

Brookfield si nechal nalít vodu. Pak vzal sklenici do ruky a naznačil připitek. "Na zdraví!" Pozdvihl jsem sklenici se sherry a učinil totéž. Napili jsme se.

Po celou dobu ze mě nespustil své zelené oči.

"Vy klamete tělem, kapitáne!" "Jak to?" "Děláte, že máte chování řeznického psa, a přitom jste docela kultivovaný, nemám pravdu?" "Jak jste na to přišel?" "Vím, že jste postupoval od píky - jste mustang, že, jak vy Američané říkáte řadovým příslušníkům, kteří se stali důstojníky?"

Přikývl jsem.

"A vím také, že jste dosáhl vysokoškolského vzdělání navzdory vašim sklonům k vulgárnímu a násilnickému chování a nečekaným obrátům." "Nepředvídatelnost je důležitou, ba dokonce elementární součástí nekonvenčního boje. Případá mi proto užitečná." Nespouštěl jsem z něj zrak. "Takže, lorde B - Izmaeli - o co, kurva, jde?"

Proč to pozvání na tohle tete-a-tete?" Usmál se na mě a řekl: "Myslím si, že podceňujete protivníka, a chci se postarat o to, abyste s tím přestal!" "Máte na mysli vašeho kamaráda Geoffa?" Při pohledu do

jeho tváře jsem usoudil, že se mu můj vtip vůbec nelíbil. "Samozřejmě že ne! Hovořím o těch, kteří zabili vašeho VNO!" "Jsou to teroristi a zemřou!" "To nebude tak jednoduché!" "Pročpak?" "Protože ti ,teroristé', o nichž s takovým pohrdáním. mluvíte, jsou navzdory svému jednání v jádru jemní lidé. To jenom vaše společnost je dohnala tam, kde jsou nyní! Mají už dost toho odvěkého protiislámského rasismu Západu založeného na zesměšňování, předsudcích a nevědomosti! Mají dost chudoby a nevzdělanosti, z nichž těžíte! Mají dost toho zabíjení, jemuž vy...

my na Západě jenom přihlížíme!" "A proto reagují tak, že zabíjejí nevinné lidi!" "Jejich metody se vám sice nemusejí líbit, ale jsou pochopitelné, po tolika stoletích ponižování! Je to jejich způsob, jak upozornit na situaci, v níž se nacházejí, jak zbytek světa probudit!

Ale to není podstatné. Podstatné je, že..." "To teda podstatný je! Nechtějte po mně, abych měl soucit s partou sráčů, která věří, že jejich pout' do nebe začíná odpálením bomby v autě nebo zničením letadlových lodí! Nechtějte, abych litoval hajzly, který vraždí nevinné lidi!" "Váš názor je úzce omezený! Je to názor typického nevzdělaného vojenského zabijáka ze Západu! Myslím si, že vy máte na víc, kapitáne! Zkuste se, třeba jen na malou chvilčku, na to podívat z jiného pohledu. Vezměte si například takovou válku v Perském zálivu. Pro Západ znamenala vítězství velkého spojeneckého svazku. Svobod zbavení muslimové ji však považovali za novodobé křížácké tažení - křesťané spolu se zkorumpovanými Araby v jednom šiku proti čistotě islámu. Tento pohled je hlásán v mešitách od Fezu až po Kábul. " "Ale to je pohled špatný!" "Možná pro občana Západu, pro nemuslima. Musíte, kapitáne, ujit onu příslovečnou míli v našich botách. Podívejte se na

poslední události z hlediska muslimů. Například ty atentáty na území Spojených států..." "Nemůžete popřít, že to byly teroristické akty, nebo snad ano?" "Jistě že to mohu popřít - pokud, vzato z mého hlediska, vedu válku proti Západu! V tom případě to mohu definovat jako několik menších, zato významných bitev, ve kterých má strana zvítězila. " "A pachatelé?" "Vojáci islámu ve velké válce proti nevěřícím. " "Když to jsou vojáci, tak je najdu a zabiju!" "Nedokážete je najít. Nejste jeden z nich. Mají velkou podporu a vybudovanou infrastrukturu. Jestlipak víte, kapitáne Marcinko, že lidé, které vy považujete za teroristy, mohou přijít doslova do každé muslimské komunity v Anglii a dostane se jim pomoci, protože většina muslimů, kteří zde žijí, se cítí Západem diskriminovaná? A proto tyto, ehm, radikální teroristy vidí v tom samém světle~ako kdysi viděli sedláci v okolí Nottinghamu Robina Hooda.' Radikální aktivisté - to je teda označení pro lidi, kteří bezuzdně zabíjejí nevinné! Jak džentlmenské! Jak politicky korektní!

Ze ten chlap ale umí se slovy zacházet! Rozhodl jsem se však, že to nechám být. "Robin Hood?" "Ano. A nejen v Anglii. Také Alžířané a Tunisané ve Francii, Turci v Německu, Libyjci v Itálii, Palestinci a Libanonci ve Spojených státech - ti všichni poskytnou azyl každému, kdo bude hájit islám proti pomluvám, překrucování a předsudků ze strany Západu. Já osobně si navíc myslím, že všichni - bez ohledu na to, z jaké země pocházejí - stejně jako sedláci ze Sherwoodu čekají, až se vrátí jejich král Richard." Tento argument na mě nijak nezapůsobil. "To se ještě načekají.

"Na čase nezáleží, kapitáne! Muslimové totiž mají svou víru, neotřesitelnou víru. Věříme v korán, věříme v sebe sama, věříme, že vytrváme. Musíme!" "Musíte?" "Dvěma velkými základními kameny islámu jsou dějiny a náboženství. Oba obory nás učí, že musíme věřit. Muslimové jsou totiž skvělí studenti historie. Já sám se nakonec na muslimy dívám jako na sirotky dějin - zapuzené, zesměšňované, pronásledované a chudé."

"A co ty hromady peněz z ropy v Perském zálivu?" "Myslím chudé, pokud se týká ducha. Bohatí neznamenají nic - jsou jen prostředkem ke konci - obnovení mnohonárodnostního islámu. Náš úpadek začal zřejmě v roce 1492, kdy se poslední muslimský vládce Španělska Boabdil vzdal klíčů ke Granadě - téhož roku shodou okolností objevil Kryštof Kolumbus Nový svět. Tento úpadek pokračuje i dnes - události v bývalé Jugoslávii jsou toho důkazem. Kdyby nám na tom opravdu záleželo, kdybychom byli silou, s níž se dá počítat, nikdy by k takové genocidě muslimů nedošlo." Na chvilku se odmlčel, aby se napil vody. "Vy v nás vidíte karikatury, kapitáne Marcinko. To my nejsme. Považujete nás za ,fundamentalisty', kteří se obětují kvůli ,pouti do nebes'. My jsme ale něco víc!" Připadalo mi zajímavé, že se zařazuje mezi ně, a zeptal jsem se ho na to.

Podíval se na mě pohledem, jakým se obvykle dívají nově zrození náboženští fanatici. "K islámu jsem

prešel během svého pobytu v Baalbeku. Byl to můj osud." To byla novinka. Tato informace se v záznamech DIA neobjevila. Tím se ale jen dokonale potvrzuje to, co jsem si přečetl na velvyslanectví v databázích CIA. Stockholmský syndrom - sakra, vždyť ten chlap je docela ztracený! "Osud?" "Ano!" odpověděl energicky. "Ale mým osudem je také využít všech svých znalostí, moci a prostředků a pomoci Západu pochopit islám a islámu zase pomoci v tom, aby se naučil se Západem vycházet! Jsem jedinečný, kapitáne! Jsem muž obou světů - vašeho západního a našeho východního! Možná vám to bude připadat těžko pochopitelné, ale existuje celá společnost, která věří, že Západ je nemorální, zkorumpovaný a v úpadku!

Pro ty, kteří se řídí islámem, což znamená 'podrobení se', není jiná cesta než cesta džihádu!" "To je muslimský výraz pro svatou válku." "To je jedna z definic - ta nejobvyklejší! Vy jako příslušník N avy jste džihád těžko mohl definovat jinak," řekl Brookfield s očima zavrtanými do mých. "Ale existuje ještě jiný překlad. Džihád také znamená naprosté, maximální, neomezené, nezměřitelné a bezvýhradné nasazení." "O tom bych mohl vyprávět! Právě to musejí předvést příslušníci SEAL při základním výcviku."

"Základním výcviku?" "Ano, základním výcviku ženijních potápěčů a příslušníků SEAL. Berte to jako půl roku kopání do koulí!" Díval se na mě, jako kdybych mu nabízel něco nechutného k jídlu. "Takové nasazení, jaké předvedli Afghánci, aby odvrátili invazi Sovětů a připravili Rudé armádě krutou porážku, nelze srovnávat s žádným takzvaným základním výcvikem!" prohlásil posměšně. "Musíte změnit své uvažování, kapitáne!" "Musím?" "Ano. Podle toho, jak smýšlíme my, byla v Afghánistánu jedna ze dvou světových supervelmocí poražena mohutnou vírou!" Nehodlal jsem ho však pustit tak lehce. "Sedm miliard dolarů v materiální pomoci ze Spojených států ponecháme stranou, že?" Oči mu vzplály žářem. "Na penězích nezáleží! Nejdůležitějším statistickým údajem, kapitáne, je počet mučedníků v naší svaté válce, který dosáhl tří milionů, a pokud si to bude džihád vyžadovat, klidně dodáme další tři, čtyři nebo pět milionů, jen abychom dosáhli požadovaného cíle!" "Opět džihád." "Ano, opět džihád! Nejvyšší úsilí! Právě tato definice mě nutí, abych vás znovu varoval: nepodceňujte ty lidi! Mohlo by to být pro vás nebezpečné! Koneckonců, vždyť jsme porazili supervelmoc!" Už je to tady zase - "my", žádné "oni". Upřeně jsem ho pozoroval. výraz v jeho očích byl děsivý. Lord Brookfield se zcela zjevně přestal ovládat.

Je načase, abych ho vrátil do reality. Dopil jsem a s hlasitým žuchnutím postavil sklenici zpátky na stůl. "Lorde Brookfelde, mezi Sovětským svazem a Spojenými státy byl obrovský rozdíl!

Věřte mi - na tomto bojišti jsem strávil víc než třicet let, takže dobře vím, o čem mluvím!" "Ale vaším cílem byla vždycky obrana vaší země - vaše strategie byla stejně jako strategie Sovětů založena na teorii vzájemného zničení, která zajišťovala, že ani jeden z vás nepoužije zbraně jako první! Jenže ti, kdo vedou džihád, jsou jiní! Oni jsou, kapitáne, ochotní zaplatit jakoukoli cenu! Smrt pro ně nic neznamená! Vy nevěřící nemůžete hloubku našeho citu nikdy pochopit! Vaše ozbrojené síly jsou dnes navíc svázány příliš mnoha předpisy a politickými rozhodnutími, než aby mohly představovat zdatného protivníka! Vaše společnost je příliš velká, příliš otevřená a příliš naivní, než aby dokázala zvítězit v boji proti společnosti, která je ochotná se pro konečné vítězství obětovat!" Zazubil jsem se na něj. "Možná! Ale ještě jsem tady já!" "Ach, ano! Vy - profesionální válečník z Ameriky!" Díval se na mě pohledem, který nelze dost dobře popsat. Mohu o něm jenom říci, že byl skutečně děsivý. "Vy jste, kapitáne, problém!" Zelené oči se vpíjely do mých. Náhle jsem pochopil, kam tím vším mířil. Má to být mezi námi dvěma - pěkně zblízka a osobně. To se mi líbilo.

Ted je řada na mně. Hleděl jsem mu do očí tak dlouho, dokud neuhnu! zrakem. "Kdybyste četl některou z mých knih, lorde Brookfelde, věděl byste, že my od SEAL jsme nebezpeční, když nás někdo vyprovokuje! Dalo by se říci, že jsme absolutně smrtelně nebezpeční!" "Ano, to si lze domyslet!" "Tak si to domysli, sráči, protože, jak říkal můj velitel, s tímhle materiálem se ještě setkáte: když já válčím džihád, neberu žádný zajatce!"

KAPITOLA 6

Na šestou hodinu ráno jsme byli svoláni do Poolu na brífink. Osmička mých střelců z Divokého panství dorazila na Heathrow už den předtím dopoledne - ouha, úplně jsem zapomnělo nich P-P-P-Pinkymu říci! - a tak jsme v 1:00 vyrazili z Londýna v koloně tří šedých landroverů CINCUSNA VEURu. Vlekli jsme

se přes hojně zelenou krajinu hrabství Surrey kolem měst Woking, Farnham a Alton, v mrazivé temnotě minuli Winchester a ve 4.10 na křižovatce u Romsey zabloudili. Vrátili jsme se zpátky, za prvních paprsků svítání projeli Ringwoodem a ve 4.40 se přes Bournemouth objevili v Poolu.

Cestou starými uličkami jsem si uvědomil, že jsem už zapomněl, jak depresivním dojmem město působí. Poole je ponuré pobřežní dělnické městečko, k němuž byla za druhé světové války přistavěna kasárna britské námořní pěchoty. Kdysi přístavní město zastínil jeho mladší soused Bournemouth, který se dostal do popředí na konci devatenáctého století, kdy sloužil jako viktoriánské přímořské lázně. Menší a chudší nevlastní dítě Poole postupně upadalo.

V mnoha ohledech mi město připomínalo domov z dětských let. Pensylvánský Lansford byl totiž podobně jako Poole chudým městem omezených možností, kde člověk žil, pracoval a umíral. Bydlelo se v domech, které vlastnil místní uhelný důl, a nakupovat se chodilo ke starému Kanuchovi, který si špačkem tlusté tužky vedl záznamy o tom, kdo mu kolik dluží. Jedinou útěchu skýtaly slovenské bary, kde se podávaly panáky, pivo a huspenina a kam chodily celé generace prad zocelených chlapů s mozolnatýma rukama a špinavých od uhelného prachu, jako byl můj děd Joe Pavlik. I Poole mělo své rodinné obchůdky a dělnické hospody a také chudinské čtvrti. Kromě toho však prodělalo rovněž onen ohavný neplánovaný živelný růst, jehož součástí byly hypermarkety, kuželníkové dráhy a multikina, vše v plastickém pseudotudorovském stylu.

Tou dobou už vytrvale lilo. Byl to typický západoevropský artritický déšť, který pronikal až do morku kostí. Cítil jsem, jak mi působí na boky a lokty. Ujížděli jsme městem směrem ke

kasárnám námořní pěchoty, která spočívala na vodě hned naproti ostrovu Brownsea. Tommy T kličkoval úzkými uličkami a já zíral přes přední sklo, napůl hypnotizován nepravidelným rytmem stěračů. Od časů, kdy jsem sloužil v jednotce SEAL 6, se tady téměř nic nezměnilo.

V bráně jsme ukázali průkazy a pokračovali dál. Důstojnickou jídelnu tvořila tatáž příkrčená nehezka stavba, kterou jsem si pamatoval z minulosti. Fuj, jsem si jistě, že uvnitř se namísto jídla podává pořád ta odporá lepivá šlichta, se kterou mě krmili tenkrát, a když vlezu na hajzly, papír bude z jedné strany lesklý a z druhé bude mít šmirgl a bude se rozpadat jako rozvařené brambory! Jeli jsme raději rychle pryč.

Zašlé-zdi z červených cihel a rozpraskané betonové chodníky byly zmáčené deštěm.

Tommy dojel přímo před budovu velitelství a zaparkoval na místě pro návštěvy. Ostatní landrovery zastavily vedle nás, jejich osazenstvo z nich vyskočilo a bez ohledu na déšť se začalo protahovat. Všiml jsem si, že Tommy, náš módní švihák, si vzal blejzr, košili a britskou mariňáckou kravatu. Všichni ostatní mě nevyjímaje - měli na sobě normální civil, tedy džíny, vysoké nebo sportovní boty (já své tradiční sandály), trička a všelijaké goretexové nebo kožené bundy. Uvítat nás přišel jakýsi svobodník. Na Tommyho se mile usmál, na nás ostatní chvíli zíral, jako kdybychom přiletěli z jiné planety, a pak nás odvedl dovnitř.

Zprávy, které Tommy přivezl do Londýna ze svého výletu do těchto končin, byly stejně nepříznivé jako současné počasí. Situace byla špatná. Morálka zoufale trpěla. Všechny příčiny bylo možné shrnout přesně do tří slov: Geoffrey zkurvenej Lyondale!

Vypadá to, že hraběte spíše zajímá sladký život v Londýně než to, jestli si jeho střelci udržují své křehké, pracně nabyté dovednosti. Nějaký výcvik tudíž skoro neexistoval.

Na tomto místě mi dovolte, vážení čtenáři, malou odbočku, kterou bych vám chtěl tuto smutnou skutečnost objasnit v trochu širších souvislostech. Když jsem velel jednotce SEAL 6, každý její příslušník při výcvikových cyklech denně nastřílel minimálně tři tisíce ran a mezi výcvikovými cykly obvykle třetinu tohoto počtu. Nezajímalo mě, jak střelí, jestli jednou rukou nebo obouř - sakra, mohli si klidně mačkat kohoutek ptákem, mně to bylo úplně jedno! Museli ale splnit můj jednoduchý rozkaz: pokaždé se strefit do štítku o rozměrech 7,5 x 12,5 centimetrů, připevněného na terči o velikosti člověka. Pro střelce je toto alfou a omegou - zasáhnout cíl pokaždé, když zmáčkne spoušť. Musí se do něj trefit bez ohledu na to, jestli právě šplhá po ledem pokryté vrtné plošině, leze po kluzkém a vratkém žebříku na palubu lodi, skáče z kymácející se helikoptéry nebo vybíhá z prudkého příboje. Musí být přesný za všech okolností - ať už je svěží a odpočatý nebo vyčerpaný až na dno svých sil, střízlivý nebo v kocovině, klidný nebo ve stresu.

Strašně se mi líbí, jak dnešní velitelé jednotek zvláštního určení organizují střelecké soutěže. Berou je

jako běžnou střelbu do terčů, to znamená včetně nástřelných a volné palby. A co dělají účastníci? Sbírají jenom body do kádrových posudků.

Jenže skutečný boj se od střelby do terčů značně odlišuje. Při něm dosahuje hladina adrenalinu svého maxima, zadek máte úzkostí stažený, v hlavě vám bleskurychle běží film a kolem jsou hajzlové, kteří vám střelbu oplácejí. Proto se to nazývá stresová střelba. Projdete dveřmi a narážíte do zdí nebo nábytku.

Všude je kouř a rámus. Nevíte kudy kam. Jste zranění. A přesto musíte tanga trefit a zabít. Je jen jeden způsob, jak toho dosáhnout praxí. Nastřílet stovky tisíc ran, až se střelba stane stejně přirozenou záležitostí jako dýchání. Když jsem velel Šestce, spotřeboval jsem za rok víc munice než celá americká námořní pěchota dohromady.

Věc má však malý háček: nebude-li se střelba procvičovat byť jen pár dní, získané umění zmizí. Podobně jako u posilování, kde při přestávce delší než tři dny začínají svaly ochabovat, i střelecké dovednosti postupně odumírají, pokud se pořád nestřílí. Ne sice tolik, aby si toho každý povšiml, ale pokaždé třeba jen o vlasek. Toto nekonečně malé vychylování mušky se však může rotě vymstít v okamžiku, kdy dojde k boji na život a na smrt. Řešení je proto nasnadě: střílet a střílet a střílet, každý den a neustále střílet. A díky tomu člověk může přežít. Konec kázání.

V Poolu ale každý den nestříleli. Alespoň od té doby, co se velení ujal Geoffrey. Ten zarazil přísun munice, aby ušetřil peníze. Ze stejného důvodu omezil opotřebovávání cvičiště. Podobal se tak mnoha velícím důstojníkům amerických jednotek zvláštního určení - idiotům, kteří po celou dobu jen neustále fňukali a vysvětlovali, proč nemůžou udělat to či ono.

Hrabě však dokázal ještě víc. Silně omezil schopnost SBS udržovat vlastní "nepovolené" - rozuměj neoficiální - zpravodajské sítě. Všechno bylo zcentralizováno, takže tok a rozsah operativního zpravodajství SBS řídili hrabě a jeho starý kamarád z Etonu Ríkejte mi Izmaeli. !1D\ pádem ustaly loupeživé nájezdy do britských přístavů, kde se v minulosti zapřádaly rozhovory s přístavními dělníky, jeřábíky a posádkami remorkérů.

Tím že tuto činnost zarazil, vyrobil pan šlechtic z SBS spořádanou organizaci. Podle mě však tím přišel o schopnost získávat operativní informace, které by mu umožnily rychle a efektivně reagovat.

Hned za dveřmi nás přivítal Geoff Lyondale, oblečený do nažehleného slavnostního stejnokroje Královské námořní pěchoty. Pohled do jeho tváře mi prozradil, že mu nikdo neřekl, že jsem přijel s více než pěti střelci. A hned se zeptal, kde je Randy Rayman. Zatraceně, řekl jsem litostivě, už zase jsme na něj zapomněli! Zavrtěl hlavou a dodal, že možná přijede během dne nějakým vlakem.

Představil jsme veliteli SBS své muže. Formálně, ale zároveň s odstupem si s každým z nich potřásl rukou. Neměli ten naškrobený a nablýskaný vzhled důstojníků typu Geoffa Lyondalea, parodie na kvalifikovaného válečníka. Ne, moji muži vypadají a chovají se jako obyčejní dělníci. Podle svých osobních hodnocení jsou neobyčejně neukázněni - rebelové, kteří by měli být mezi akcemi drženi v klecích. Ale tato osobní hodnocení píší až příliš často profesionální štábní krysy typu Pinkyho nebo bojem neposkvrnění mladíci typu Randyho Raymana, kteří nemají ani ponětí o tom, jaké vlastnosti dělají z člověka pravého válečníka.

Já jsem byl ovšem se svou bandou dlouhovlasých, odporně vyhlížejících individuí spokojen. Tommy, Wonder, Sprošťák, Howie i Kachní noha se osvědčili při akci v Káhiře. A pokud jde o čerstvé posily, i ty do našeho kolektivu dobře zapadly. Pulpinta Harris, který sloužil podobně jako můj zástupce Tommy rok a půl s britskými SAS, k nám kdysi přišel i se svým partnerem z potápěčských dvojic Piccolo Meadem. Dalším malým pivem z mých střelců byl Hlodavec. Ten ve svých osmnácti letech dokázal za půl roku ve Vietnamu zabít sedmáct nepřátel. Tloušťák Floyd byl specialistou na kulomety, pocházel z Oklahomy a jeho druhou láskou se stala C-4. Carlosito zase stejně jako Kachní noha přežil zpackanou akci SEAL 6 na Grenadě, při níž zahynuli čtyři jeho nejbližší kamarádi. K Zelenému týmu se dal poté, co jsem se ujal velení, a dobrovolně kvůli tomu opustil teplé místečko v Portoriku. Jinak pracoval už předtím v Rudé buňce. Stejně tak Kohout, Had a Doktor Dan. Všichni to byli střelci a loupežníci ze staré školy a všichni prošli skutečnými boji.

Když už jsme u toho střílení a loupení - zmínil jsem se Geoffovi, že se nám nějak nedostává zbraní. Jistě, oněch osm kluků z Divokého panství přijelo ozbrojených. Když cestují, vždycky mají v botách nebo za opaskem zastrčené nože značky Frequent Flyer (vyrábí firma Mad Dog). Efeka se dělají z kompozitu,

takže je žádný rentgen nebo detektor na kovy neodhalí. Přesto dokážou projet silnou látkou - nebo lidským krkem - stejně hladce jako jiné nože. Kromě toho moji hoši propašovali v kontrolovaných zavazadlech ještě pistole a mně přivezli kufr plný mého oblečení a dalších osobních potřeb. Ale neměli jsme žádné samopaly ani munici. Otázal jsem se, zda by bylo možné tuto situaci napravit. Geoffovo rozpačité pokašlávání a přešlapování mě však přesvědčilo, že udělám lépe, když si výzbroj opatřím někde sám. Stačilo jediné mrknutí a Hlodavec, můj CHPT neboli chmaták první třídy, hned věděl, co má dělat.

Lyondale se pak zeptal, jestli může se mnou a s Tommym mluvit o samotě. Zbytek mých střelců ať si prý dá v jídelně mužstva s jeho hochy něco k snídani. "Vy jste tady pán, Geoffe!" odpověděl jsem.

V doprovodu seržanta Harveye jsme rychle prošli řadou chodeb do jakéhosi poradního sálu, který však nebyl nijak zabezpečený. Uprostřed místnosti nicméně stál stůl, na kterém ležela obrovská plachta papíru. Poznal jsem na ní obrysy Portsmouthu, vytažené tlustými čarami. Několik umělohmotných hrbolků s červenými značkami zřejmě představovalo skladiště v přístavu, rozmístěné na úzkém proužku země mezi západní částí námořní základny a vlastním městem.

Po stranách stolu čekali dva důstojníci, kapitán a poručík. Oba vypadali jako typické zpravodajské veverky.

Lyondale nás vzájemně představil. Nastalo všeobecné potřásání rukama. Potom nám nabídl kávu. Přijal jsem, stejně tak i Tommy. Obsloužil nás seržant Harvey. Ještěže řadové příslušníky tak dobře znám! Koneckonců, vždyť jsem jím kdysi býval také. A nikdy nezapomenu to, co jsem se jako naprostý zelenáč u ženijních potápěčů naučil. Výraz v Harveyových očích se navlas podobal pohledu mého někdejšího velitele čety Eva Barretta, který nasazoval v situacích, kdy musel pracovat s nekompetentními, idiotskými a afektovanými mladými důstojníky, kteří si mysleli, že zlato na límcích z nich dělá bohy. Byl to pohled, který říkal: "Následující výroky nebrat vážně!" Spiklenecky jsem na Harveye mrkl a přikývl hlavou. Pak jsem se věnoval opět práci. Zpravodajští hřebci zaržáli a pustili se do svého obřadného výkladu.

Po půlhodině jsem nevěděl nic víc, než když jsem vstupoval do místnosti, a tak jsem to také Geoffovi podal. Velitel SBS neprovedl ve skladištích žádný termovizuální ani elektroakustický průzkum. Místo toho jeho podřízení jezdili po areálu sem a tam a hlídali každý pohyb. Hlášení o svých aktivitách předávali pomocí vysílaček se scramblerem každou minutu na velitelství, kde se veškeré informace analyzovaly a sestavovaly do uceleného přehledu. Výsledek však byl, jak se dalo očekávat, nulový.

"A co operativní informace?" Lyondale mě ujistil, že se jim podařilo získat spolehlivé důkazy.

Spolehlivé důkazy a operativní informace nemusí být vždycky totéž. Zeptal jsem se, jak jsou ty informace staré a které prostředky při jejich opatrování použil. Odpověděl mi, že použil družice.

"Cože?" Udivilo mě, že dokázal dostat nebeské oči tak rychle.

Vždyť natočení družice trvá celé dny!

Vysvětlil mi, že měli k dispozici jeden satelit typu SPOT a ten byl naprogramován tak, aby sledoval portsmouthský přístav.

Skvělé. SPOTY jsou komerční družice. Navíc francouzské.

A mají rozlišení pouhých pět metrů. jinými slovy - co není alespoň pět metrů dlouhé, to nezachytí.

Jak jim tohle pomůže, to mi, sakra, není vůbec jasné! Já jsem zvyklý na grafiku z družic VELA, které

mají na vzdálenost třicet pět kilometrů od zemského povrchu rozlišení patnáct centimetrů. A co taktické

informace? vyptával jsem se dál. Jako třeba jak silná je střecha - dokázala by unést přepadový tým?

Jaký typ dveří je u schodiště? Mají ty dveře panty zevnitř, nebo zvenku? Dají se vypáčit, nebo je musíme odstřelit z brokovnice či pomocí náloží?

Geoff na tyto otázky neuměl odpovědět. Ujistil mě však, že se tyto problémy vyřeší, až komando zaútočí.

Oznámil mi, že o potřebné informace se postaral lord Brookfield a on sám má - stejně jako sir Davis, zdůrazní! - v jeho schopnosti plnou důvěru. Zajímalo mě, jestli lord B zjistil, zda Synové Gomjiho Vakufa mají v plánu nějaké další akce. Zeptal jsem se ho, jestli ví, jak jsou vyzbrojeni - tedy jakými zbraněmi - a jaké mají k dispozici komunikační prostředky.

Geoff prohlásil, že ~to detaily jsou vzhledem k nutnosti okamžitého útoku na tanga až podružné. Ukázal na jeden obdélník na mapě a řekl, že teroristé jsou v tomto skladišti. Prý si je tím zcela jistý. Proto se

rozhodl pro frontální útok za použití větší síly, nutné ke zdolání všech překážek. Dnes v noci jeho komando vtrhne do skladiště, vyřídí tanga a alespoň jednoho z nich zajme pro zpravodajské účely. Nevěřil jsem vlastním uším. Vždyť ani neví, proti kolika tangům jeho muži půjdou! Tahle akce zavání průsvihem ze všech stran.

"A co domorodci? Co říkají událostem z poslední doby li-i z přístavů?" Sakra - radši jsem měl vyslat své lidi, aby se trochu poptali po hospodách.

"Aby obyčejní řadoví příslušníci prováděli samostatné zpravodajské akce, kapitáne?! To snad nemyslíte vážně!" odfrkl si pohrdavě Lyondale. Jeho zpravodajské veverky hbitě dodaly, že se neobtěžovaly se zpovídáním místních lidí, protože nechtěly spuštěnou akci zkompromitovat.

"Ale ona je už stejně nejspíš prozrazená, kamaráde Geoffe!" prohlásil jsem.

Lyondale povytáhl obočí. "Jak to, kamaráde? Vždyť naše spojení bylo utajené!" "Jistě, na vysílačkách jste měli scramblery, ale ty taky vyzařují nějakou energii! Na jejich odposlouchávání není potřeba zařízení za miliony dolarů! Do prdele - na to, aby byli včas varovaní, jim stačila i posraná televize!"

"Nemožné!" "Poslouchej, Geoffe, ty starej blbče, vždycky když se hodně mluví do vysílaček, ruší to televizi! Obraz se třese nebo zrní! Na to není potřeba kupovat vysokofrekvenční scannery - stačí jeden chlap, co bude koukat na lacinou televizi!" „O tom velice pochybuji," řekl odměřeně Lyondale. "V životě jsem o ničem takovém neslyšel!" Ten kretén hodlá spáchat úplnou sebevraždu! Až na to, že on na cucky roztrhán nebude - to jeho muži budou umírat, zatímco on bude jen přihlížet a usrkávat ten svůj pitomej čaj!

Možná by se ta špatná situace dala trochu vylepšit. Zeptal jsem se, jestli je jeho rozhodnutí o útoku nezvratné. Bylo. Fajn, tak co kdybychom na to šli odshora dolů namísto odspoda nahoru?

navrhl jsem. Je to snadnější a účinnější a umožňuje to dostat zločince do předem připravené léčky.

Lyondale o mém návrhu chvíli přemýšlel a nakonec souhlasil, že útok po lanech z vrtulníku není špatný nápad. "Bude to také dobré pro televizi," dodal.

"Cože?" To si snad dělá legraci.

Nedělal. "Pro televizi. Chci tam pozvat štáb ze CNN. Samozřejmě že ten záznam budeme hlídat, dokud to celé neskončí!

Ale potřebujeme trochu popularity - krácení rozpočtu a tak dále, však to znáte!" On je vážně větší vůl, než jsem si myslel! Podíval jsem se na Tommyho, který nevěřicně koulel očima. "No jak si přejete, Geoffe!" teď přímo toužím po tom, aby Zelený tým hrál jenom vedlejší roli! S nadcházejícím debaklem totiž nechci mít vůbec nic společného!

Před polednem jsem už Geoffa zpracoval natolik, že mi svěřil desítku svých drahocenných MPS a tři tisícovky nábojů a dovolil nám použít jejich cvičný barák. Pracovali jsme v sedmičlenných družstvech. Obě byla přitom spárována se stejným počtem příslušníků SBS, abychom zjistili, jak nám to bude dohromady klapat. Když jsem působil ve funkci velitele SEAL 6, snažil jsem se trénovat s co největším počtem protiteroristických jednotek z celého světa, aby se jednou případné společné akce nezměnily ve zcela nepřípadný společný průsvih.

Kupříkladu SBS čistí vnitřky budov klasickým britským způsobem, jehož průkopníky byli příslušníci SAS, to znamená hodí dovnitř oslepující granát a hned za ním se s kulkami a bajonety vrtí do místnosti. Základní filozofie spočívá v tom, že pokud se použije dostatečné množství kulek, bajonetů už nebude třeba.

A tak bojovníci pálí skrz dveře do vestavěných skříní, kredencí a dalších pravděpodobných úkrytů. Střílejí také do stropů i podlah. Způsob je to sice účinný, ale ozdobné architektuře příliš neprospívá. My na to chodíme jinak. Nejdřív daný objekt prozkoumáme za pomoci termovizuálních a elektroakustických prostředků a pak ke vstupním dveřím postavíme do takzvaného vlaku sedm mužů. Napravo ode dveří stojí první bojovník a pyrotechnik, nalevo pak zbývající pětice bojovníků. Poslední kryje své kolegy zezadu.

Jakmile je tým nachystán, stiskne poslední muž v řadě rameno kolegy stojícího před ním, což znamená, že je připraven vyrazit. Tak to jde pořád dál a dál, takže v okamžiku, kdy první v řadě ucítí na svém rameni stisk, ví, že všichni za ním mají nataženo, nabito a jsou připraveni do 'akce.

První v řadě se pak očima spojí s pyrotechnikem a třikrát kývne hlavou., Pyrotechnik poté vyhodí dveře

do vzduchu a dovnitř vtrhnou dva bojovníci. První se dá doleva, druhý doprava. Čistí zleva doprava a zprava doleva, dokud se jejich palebná pole nespojí. Na rozdíl od Britů ale střílejí teprve tehdy, až se před nimi objeví nepřítel. V tom je naše metoda podobná postupu německé protiteroristické jednotky GSG-9 (Grenzschutzgruppe-9) nebo izraelské 269. průzkumné jednotce generálního štábu Sa'ar 7. Maktal.

Pro případ společné akce je dobré vědět, kde leží palebné pole ostatních, protože v opačném případě se mohou členové komanda snadno navzájem zabít. Můžete mi věřit: Murphyho zákony platí i tady a každá maličkost, která panu Murphymu překazí radost, se určitě vyplatí.

S potěšením jsem zjistil, že příslušníci SBS jsou i přes slabé velení stále onou partou nadšenců, kterou jsem si pamatoval z minulosti. Kolem oběda se mi podařilo vytáhnout z rezervace pár rotůků na dobu dostatečně dlouhou na to, abychom si půl kilometru od kasáren v Rose & Thistle nad několika desítkami pint pořádně popovídali. Šašci typu Geoffa Lyondalea věří ve staromódní kastovní systém, který v ozbrojených silách odděluje důstojníky od řadových příslušníků a poddůstojníků. Takoví velitelé vedou své muže zezadu a jednají s nimi jako s idioty. Já jsem však vždycky kladl důraz na soudržnost jednotky a vytvářel ji směrem shora dolů. Se svými muži jsem jedl, pil, chodil na záchod i souložil.

Nechtěl jsem po nich nic; co bych nedokázal udělat já sám.

Odbočka do historie. Můj námořní tat'ka nadporučík Roy Boehm, duchovní otec všech příslušníků SEAL, byl 2. ledna 1962 pověřen vytvořením jednotky SEAL 2. Ta byla tenkrát tak přísně tajná, že o její existenci nevěděl téměř nikdo z Navy, což z jejího stvoření činilo v podstatě nemožný úkol. Jenomže pro Roye slovo nemožný neexistovalo.

Když dokončil výběr příslušníků, svolal celou svou jednotku k prvnímu nástupu. Všichni jeho muži složili slib mlčenlivosti.

Pod trestem smrti - a Roy byl tuto hrozbu evidentně schopný splnit - měli zakázáno někomu říkat, co jsou zač nebo co dělají.

A týž den byl jeden z prvních vybraných, Jim Watson (který se později stal mým prvním průzkumníkem ve Vietnamu), uvržen do vězení za to, že byl... sám sebou. Z vězení potom zavolal Royovi a ten si ho dojel vyzvednout.

Ze své cely Watson slyšel, jak Roy policajtům říká: "Dejte mi ho! Já jsem jeho velící důstojník a já toho zkurveného zelenáče zabiju!" Potom začal vyprávět, že ho roztrhne jako hada, nakopne mu ten jeho pitomej zadek tak, až mu ten blbej, tupej námořník olízne špičku kanady, a seřve ho jako smradlavýho psa.

Policajti nakonec Jima Royovi předali a Roy ho za krk odváděl ze stanice. Watson byl strachy bez sebe. "Tak pojd, ty bezcennej, vylízanej sráči!" nadával Boehm. Jakmile vyšli ven, Roy najednou Jimovi povídá: "Pojd si dát někam něco k pití!" "A co všechny ty vaše řeči uvnitř?" zeptal se Watson.

"Do prdele, synku, to bylo jenom divadlo, aby tě propustili!"

Nemůžu se přece na tebe zlobit za to samý, co jsem já dělal po celý léta! Ale něco ti povím - jestli se někdy pokusíš udělat něco, co jsem já před tebou neudělal, nakopnu tě do prdele tak, že přistaneš až za rok! Od té doby nebylo na světě místo, kam by Jim Watson Roye Boehma nenásledoval.

Když jsem se stal příslušníkem SEAL, Roy, bůh mu za to žehnej, mi spoustu svých vědomostí předal. Už předtím jsem sice pochopil, že jediný možný způsob vedení je zepředu, ale Roy mi pomohl vylepšit mé vůdčí schopnosti v takových oborech, jako je například využití alkoholu coby nástroje poznání. Ano, alkohol se může skutečně stát prostředkem k poznání lidí. Velitelé se tak při pití společně s podřízenými mohou mnohé dozvědět. Uvidí, jak jejich muži reagují na vnější podněty, zjistí, jak si vedou ve stresových situacích, a odhalí jejich chyby (například člověk, který se po pár skleničkách nechá snadno vyprovokovat, nebude příliš vhodný pro tajné akce, protože na sebe nejspíš upozorní a ohrozí tak jejich průběh). Při pitkách se také smazávají rozdíly. Právě proto jsem je využíval jako jednu z metod na upevňování soudržnosti jednotky.

A v situaci, ve které jsem se zrovna nacházel, nám společná hodinka nad pivem dala víc, než kolik by Geoff dokázal z těchto obvykle mlčenlivých příslušníků SBS ve střízlivém stavu vyloudit za měsíc. Ve 14.00 se kombinovaná jednotka, dostatečně posílená pivem a drby, propířila zpátky do kasáren, kde se zúčastnila oficiálního brífinku, který probíhal v téže nezabezpečené místnosti jako naše úvodní ranní

schůzka.

V duchu jsem si kladl otázku, zda mají tangové nějaké prostředky k ELINTu - elektronickému zpravodajství. Pokud ano, tak jim tady právě vyrazujeme všechna naše tajemství.

Vlastně na tom ani tolik nezáleží, protože plán akce byl jako vystřižený z britské učebnice pro boj ve městě, která se domnívá, že okupanti mají všechny výhody na své straně - krytí, paniku, nastražené pastě, opevnění - a útočníkům nezbyvá nic jiného, než se nepříteli vystavit. S tímto názorem však nemohu souhlasit. Vždycky jsem měl za to, že při dobrých informacích může agresivní a nekonvenční jednotka provést akci v městském prostředí tak, aby přinesla co nejméně ztrát na straně útočníků a co nejvíce na straně tangů.

Ale dneska nemají mé názory žádnou váhu. Tady hrají pouze vedlejší roli - jsem jenom další z nosičů zavazadel. A díky Geoffreyovu skvělému nápadu s televizním štábem jsem velice rád, že to bude právě takhle.

Objekt, který Geoffrey vybral, bylo skladiště předělané na kancelářskou budovu. Upravený scénář vypadal téměř logicky. Akci provedou sedmičlenné týmy příslušníků SBS. Část jich sleze z vrtulníků po laně na střechu a bude postupovat dolů. Zbytek zaútočí ze země. Každé družstvo začne v určité části budovy, ve které postupně vyčistí všechny kanceláře a skladištní prostory.

Teroristé budou buď zabiti na místě, anebo zahánáni ke třem východům z budovy, kde na ně budou čekat předem rozmístěné skupiny včetně mých hochů. Bude-li to možné, chytíme nějaké tangy živé, abychom je mohli vyslechnout.

Na tomto plánu nebylo v zásadě nic špatného. Mě ovšem mnohem víc trápila otázka jeho realizace. Dovolte mi, abych to vysvětlil. Efektivnost akce uvnitř budovy - ať už se jedná o místnosti, chodby nebo schodiště - závisí na takzvaném Zákonu sedmi P, jak říkával můj velitel družstva z 21. čtyř ženijních potápěčů Everett E. Barrett. "Pořádný předběžný plánování pomůže přinést požadované přínos!" hřímal tenkrát Ev.

Když jsem velel Šestce, celé měsíce jsme se zabývali vylepšováním techniky boje uvnitř budov. V podstatě se jedná o choreograficky připravené cvičení, které zahrnuje jednoznačné vedení zepředu, detailní rozplánování, účinné a energické pohyby a plné využití soustředěné palby a prudkého jednání. K tomu je nutné přidat ještě jeden rozhodující faktor, bez něhož by vše ostatní bylo zbytečné, a sice neohroženého bojového ducha.

Dovolím si to ještě jednou zopakovat. Neohrožený bojový duch.

Podle pomyslných vah v mé hlavě budou hoši od SBS rozsekaní na kousky. Jistě, jednotka má neohroženého bojového ducha a násilnické sklony, ale hrabě Geoff jim určitě nepovolí otěže, které by tyto smrtelně nebezpečné a ušlechtilé vlastnosti uvolnily. Byl to typ důstojníka, kterému se zvedá žaludek, když se při holení řízne.

Naskytla se nám možnost tříhodinového odpočinku. Ve 21.00 jsme pak zahájili poslední přípravy před akcí. Bylo třeba sladit vysílací frekvence i gestikulaci rukou - těžko budete chtít, aby byl někdo zabit jenom proto, že bude vaše gesto považovat za signál k seskoku místo povelu k tomu, aby zastřelil nepřítele za svými zády. K dovršení našeho štěstí se dostavil Randy Rayman v modré uniformě a vypadal jako reklamní panák pro nábor k ozbrojeným silám.

Přivítal jsem ho se začerněným obličejem. Na všechna odhalená místa po těle jsme si totiž nanесли černou barvu. Díky vzájemnému souznění duší seržanta SBS Harveye a mého seržanta Hlodavce jsme také dostali pořádnou výstroj - letecké kombinézy, bojové vesty a kukly. Postaral jsem se rovněž o to, aby moji svěřenci měli dostatek smrtonosných hraček ke své ochraně.

"Chceš se namazat?" nabídl jsem Randymu svou tubu válečné barvy.

Podíval se na mě, jako kdybych byl šílený. "Já tady nejsem kvůli tomu, abych si hrál na indiány a kovboje, Dicku! Jsem tu proto, abych sledoval akci a informoval o ní admirála!" "Tak klidně Pinkymu vyříd', že je zima jako na Severním pólu a já jsem nasranej a promočenej a jestli někoho brzo nezabiju, tak puknu vzteky!" Pak jsem mu přimáčk'l začerněný koneček ukazováku na špičku nosu a řekl: "A teď radši zmiz, ty sráči, než si k tomu vyberu tebe!"

- Jednoznačné velení zepředu? Nenechte se vysmát!

- Detailní rozplánování? Říkají vám něco výrazy spatra a improvizace? Neměli jsme žádné konstrukční

snímky, jenom obrázky ze SPOTu, které nám ukázaly pouze nejzákladnější obrysy budovy! v - Učinné a energické pohyby? Reknu vám to takhle: neměli jsme k dispozici žádné plány vnitřku budovy. A nikdo ani nevěděl, kde bychom je mohli sehnat.

Geoffrey Lyondale se evidentně s Evem Barrettem nikdy nesetkal, protože z jeho Zákona sedmi P porušil každé slovo.

2.15. Ve tři čtvrtě na pět přiletí vrtulníky pro přepadový oddíl a vezmou ho na pětadvacetiminutový let do Portsmouthu. Zbytek - to jest mí střelci, Geoffrey a jeho Velitelská, řídicí, spojovací a zpravodajská jednotka - pojedí z Poolu do Portsmouthu v nákladních vozech.

Geoffrey vyčlenil na pětadesát kilometrů dlouhou cestu přesně jednu hodinu. "Není to trochu málo?" zeptal jsem se.

Vysvětlil mi, že budeme mít policejní doprovod. Přesně tohle každé překvapivé útoku potřebuje! Tommy jen vrtěl hlavou.

Pravděpodobnost průseru se nyní zvýšila o dalších 100 procent.

Naštěstí se mi podařilo ukrýt své střelce v jednom z nákladňáků, ještě dřív než dorazil štáb CNN i s reportérem. Slyšel jsem, jak vestoje dělají interview s Geoffem a Randym Raymanem.

Geoff vychválil schopnosti svých mužů a vysvětlil, že akce proběhne jako hodinky. Randy chvíli žvanil o svých zkušenostech při speciálních akcích a na závěr vyjádřil svou absolutní důvěru ve schopnosti příslušníků SBS, kteří zcela určitě pomstí smrt našeho VNO.

3.15. Jsme na cestě. Potrhanou plachtou na korbě nákladňáku s hvízdáním profukuje vítr. Ten zatracený déšť leze dovnitř taky.

Zhruba po čtvrt hodině slézáme z lavic a tulíme se k sobě na podlaze, abychom si udrželi těla v teple a zbraně v suchu. Vtom náš vůz zalilo jasné světlo. Pokradmu jsem vyhlédl pod plachtou ven. Vedle nás právě projížděl ten zatracený televizní štáb a kamerou obalenou v igelitu a vystrčenou střešním oknem z mercedesu ven snímal celou kolonu. Ne-u-vě-ři-tel-né!

3.44. Kolona zabloudila. Dvacet minut jsme stáli na místě. Ve vysílačce jsem slyšel, jak Geoff spílá řidiči policejního vozu, že nemá správné mapy. Křičel na něho také na otevřeném kanále snad aby ho všichni v okolí lépe slyšeli.

4.09. Znovu na cestě do Portsmouthu. V tichosti se k sobě tulíme, každý z nás ponořen do vlastních myšlenek. Právě v tuto chvíli začínají na nás doléhat a cenit zuby veškeré nejistoty a úskalí. Tohle bývá vždycky ta nejtěžší fáze - dlouhý let, zdánlivě nekonečná plavba na člunu nebo jiná cesta před finálním útokem.

A v tomto okamžiku se člověk stává válečníkem, jakého zná historie. Přikrčení v mokru na tvrdé korbě nákladňáku jsme se nijak nelišili od vojáků Alexandra Makedonského, Caesarových legionářů, pěchoty generála Picketta u Gettysburgu, námořní pěchoty před vyložením u Tarawy, Kanadánů před vyložením u Dieppe nebo mých hochů z 8. čety na papouščí akci ve Vietnamu.

Stejně jako oni i my jsme byli odhodláni vydat ze sebe všechno a pro splnění úkolu nasadit i své životy. Toho lze dosáhnout jedině tak, že člověk zcela odevzdá své tělo a duši Bohu války. Pohlédl jsem na své muže. Ve tvářích se jim zračilo odhodlání pravých válečníků a já věděl, že jsou připraveni bojovat a zabíjet.

5.02. Portsmouth. Zpomalili jsme a krokem projížděli temnými kluzkými uličkami. Hustá přízemní mlha dodávala všemu kolem nás fantaskní, až teatrální vzhled. Dorazili jsme k policejnímu zátarasu a projeli jím dál. Konečně nákladňák zastavil. Vyskákali jsme ven, osvětleni modrými a žlutými světly ze zátarasu.

Zajímalo by mě, jestli poldové používají tajné taktické frekvence, nebo se dorozumívají otevřeně.

Policejní scannery JSOU totiž v Anglii zakázané, a tak policajti často zapomínají, že zločinci zákona příliš nedbají a klidně tyto prostředky používají.

Chlupy na zátylku mi stály v pozoru. To bylo přirozené. člověk má v podobných případech smysly tak napjaté, že každý zvuk v hlavě zazní mnohonásobně zesílený. Připadalo mi například, že brzdy nákladňáku skřípějí tak hlasitě, že to musí probudit celé město, že spouštění zadní desky je slyšet kilometry daleko a že dusot našich bot na lesklé dlažbě telegrafuje naše postavení protivníkovi.

A právě když se mi tyto úvahy odehrávaly v hlavě, rozhodl se ten zatracený štáb CNN, že nasměruje světla na svého reportéra, aby mohl udělat nějakou pitomou reportáž.

Kývl jsem na Stevieho Wondera, který s sebou nosí nůžky na drát stejně jako někteří lidé karty od American Expressu. Za deset vteřin byl problém uspokojivě vyřešen - alespoň z mého pohledu. Hlavní útok měly provést dva vrtulníky Puma se čtrnácti střelci SBS na palubě každého z nich ze vzduchu a tři čtrnáctičlenná družstva ze země. Podíval jsem se na hodinky. Ukazovaly 5.12. Obě helikoptéry už odstartovaly z Poolu a mířily k nám. Jednotky pro pozemní útok byly na svých místech. Přesunul jsem své střelce na určené pozice, čili na odposlouchávací stanoviště asi dvě stě padesát metrů severozápadně od hlavní brány - major Geoff nám přidělil sedadla v první řadě - a přes naslouchadlo v pravém uchu poslouchal dění v éteru.

Slyšel jsem, jak Geoff, Randy Rayman a zbytek velení SBS bez ohledu na bezpečnost akce vesele klábosí ve velitelském autě, stojícím necelý kilometr opodál na silnici. Nechápal jsem, jak někdo může "velet" z nitra vozu, který nemá ani okna. To já chodím vždycky se svými muži. Díky tomu vím, co se děje, jakou pomoc moji hoši právě potřebují a, což je nejdůležitější, můžu tak napravit všechny chyby, které by mohly vyvolat víc administrativních nesmyslů, než by bylo žádoucí, až se po třech dnech objeví nějaký chytrák s třemi pytlí plnými perfektních scénářů akce.

Poodplazil jsem se z našeho stanoviště o deset metrů a brýlemi pro noční vidění se podíval na průčelí skladiště. Nedostatek taktických informací z místa akce se v této chvíli projevil obzvlášť citelně. Snímky ze SPOTu, které visely na zdech v Poolu, zachycovaly dlouhou budovu obdélníkového tvaru. A Geoff podle těchto fotografií předpokládal, že budova přesně tak vypadá i ve skutečnosti. Jenže člověk nemá nikdy nic předpokládat, jak říkával Ev Barrett.

Ve skutečnosti před námi totiž nestálo jen další velké obdélníkové skladiště, jak to nazval Geoff, ale hlavní budova se dvěma křídly. Centrální část měla tvar krychle o hraně asi pětáctýřicet metrů. Šest pater zakrývala malá plochá střecha. S krychlí sousedila dvě dvoupatrová obdélníková křídla a celá stavba tak vypadala jako položené I. Přízemní část křídel neměla žádná okna, takže ti, kteří půjdou z boku, budou potřebovat žebříky, po kterých se vyšplhají do prvního patra, a skrz okna vniknou do budovy.

Tato okolnost útok nesmírně zkomplikuje. Znamená to, že místo jedné bude potřeba koordinovat tři přepadové skupiny.

Slyšel jsem, jak se příslušníci SBS dotazují Geoffa na žebříky.

Následovalo trapné ticho. Lyondalea evidentně nenapadlo, že by měl s sebou nějaké vzít. Nařídil proto, aby ti bez žebříků pomohli družstvu číslo tři.

Trojka se měla shromáždit u předního vchodu - a nachystat zde uličku, do které budou tangové zahnaní. Jenže u vchodu na družstvo čekalo nemilé překvapení v podobě patnácti metrů zrcadlového skla umístěného u půlkruhové příjezdové cesty. Kdybych byl uvnitř, dal bych za to sklo C-4 a celý předeek budovy by se tak proměnil ve smrtonosnou tříštivou nálož. Rekl jsem to Geoffovi a dostal vynadáno, že nedodržuji rádiový klid.

Tak jsem zmlkl a poslouchal dál. Velitel družstva pro pozemní útok Geoffreyovi oznámil, že při přesunu na stanovené pozice se svými muži objevil nástražné dráty a zneškodnil dvě nálože.

"Čekají na nás, majore! Přišli jsem o výhodu momentu překvapení!" Geoffovi to zjevně nevadilo.

"Pokračujte, seržante, a obsad'te vchod!" Idiot! Přijdete-li o moment překvapení, přijdete i o své muže.

Lepší je se stáhnout a přejít do obléhání: odříznout přívody elektřiny, vody i plynu, nasadit odposlech, použít termovizi. Raketami AT4, odpalovanými z ramene, rozstřílet okna - sklo bude padat dovnitř. Pak, až budete vědět, kdo kde je, za pomoci slzotvorného plynu, třaskavých granátů a dalších prostředků k omráčení a zničení protivníka zaútočit. Geoff místo toho posílá své lidi rovnou na smrt.

Z dálky jsem zaslechl blížící se vrtulníky. Vlhký vzduch tlumil zvuk jejich motorů. Přesunul jsem zrak na střechu. Z mlhy se vynořily dvě pumy. Jejich vrtule vytvářely ze vzduchu a deště mokré víry. Uvnitř jsem zahlédl siluety příslušníků SBS, kteří se chystali spustit dolů patnáctimetrová lana.

Vrtulníky visely ve vzduchu a neposouvaly se k cíli. Jejich piloti dospěli k hořkému poznání, že se nad střechu skladiště oba dva najednou nevejdou. A tak se svými stroji kroužili kolem a probírali tuto skutečnost s Geoffem. Vtom kdosi na střeše z ramene odpálil raketu země-vzduch a puma, která byla skladišti nejblíže, vybuchla oranžovo-modrým světlem. Pár vteřin poté se rozprsklo sklo u vchodu a rozsekalo družstva, která útočila ze země, doslova na cucky. Téměř ve stejném okamžiku se celé skladiště proměnilo v obrovskou ohnivou kouli - evidentně bylo podminované silnou travinou.

Pamatuji si, jak jsem tenkrát, když došlo k oné tragédii v Poušti jedna, seděl v bublinové místnosti neboli Speciálním tajném zpravodajském objektu a přes reproduktory slyšel v přímém přenosu nárek statečných mužů, kteří byli při jednom z největších průserů v dějinách speciálních operací spalováni plameny na uhl. Té noci jsem měl stejně jako většina lidí v místnosti oči zalité slzami. Většinu umírajících jsem osobně znal. Tehdy jsem přísahal, že budu-li mít někdy příležitost velet nějaké jednotce zvláštního určení, moji válečníci nesmí být nikdy obětováni tak, jako byli obětováni stateční vojáci z Dely. A teď jsem nevěřil vlastním očím. Ale věděl jsem, co musím udělat. Obrátil jsem se na podpatku a vyrazil k velitelskému vozu, který stál půl kilometru ode mě. Za mnou pelášili Tommy a Sprosták. a snažili se se mnou udržet krok, neboť jsem pořád zrychloval. V srdci jsem měl zášť a v očích smrt. Bez klepání jsem otevřel dveře. Geoff Lyondale seděl u vysílačky a nevěřicně na mě civěl. Vedle něj seděl Randy Rayman, hlavu složenou v dlaních.

"Říkám...", ozval se Geoff.

Zdvihl jsem ruku jako dopravní strážník. "Ne, Geoffe, ty starej kreténe, tady není co říct!" Popadl jsem toho hajzla za krk a vytáhl ho ze sedadla. Začal cosi namítat, a tak jsem mu hranou ruky zlomil nos. Zkusil se mi vzepřít. Proto jsem s ním párkrát praštil o ocelovou konstrukci korby, aby povolil, a pak jsem otevřel dveře a skopal ho ze schodů na mokrou silnici.

"Ty zasranej zbabělče! Zasloužíš si umřít!" S očima vyvalenýma hrůzou se snažil odkutálet z mého dosahu. Koutkem oka jsem zahlédl Randyho Raymana, jak se blíží ke mně zezadu. Aniž bych se ohlédl, ohnal jsem se rukou a Randy klesl k zemi. "Ty se do toho, kurva, neplet'!" Před očima jsem měl rudo. Skočil jsem na jeho lordstvo a začal mu mlátit hlavou o zem. Z pusy mu vylétlo pár jeho dokonalých zoubků. To mě mrzí! Z uší a nosu mu začala téci krev. Smůla! Vrazil jsem mu koleno do rozkroku tak prudce, až mě celého pozvracel. Nevadí. Pokračoval jsem dál a zasypával ho sprostými nadávkami. Ta svině mi za svoje hříchy zaplatí životem!

Sprosták s Tommym se mě pokusili odtrhnout. To jsem nehodlal připustit, a tak jsem mezi ranami do Geoffova obličejce tloukl i je. "Nechte mě bejt, kurva!" Bylo mi úplně jedno, jestli budu muset kvůli tomu, abych mohl zabít Geoffa, zabít i je.

V okamžiku, kdy mě Pulpinta, Carlosito, Kohout, Had a ostatní hromadně tloukli, drželi a táhli za nohy pryč, Geoff už zřejmě nic necítil. Pamatuji si jenom, že se nad ním skláněl Stevie Wonder a v ruce měl něco, co vypadalo jako injekce s morfiem. Pak mě Tommy T musel buď praštit koženým obuškem přes hlavu, nebo trochu přiškrtnit, protože všechno kolem mě najednou zčernalo.

KAPITOLA 7

Postavení má své výhody. A tak jsem nebyl po svém neplánovaném vystoupení v CNN (při neobvyklé baletní variaci s názvem Napadení s úmyslem spáchat vraždu) uvržen do vězení, třebaže jeho královská výsost Pinckney Prescott III., viceadmirál U. S. Navy, by mě právě tam ráda viděla. Ve sklepení v budově CINCUSNAVEURu totiž existuje cela pro předběžné zadržení a Pinky mariňácké ochrance nařídil, aby mě do ní posadila a držela mě tam až do doby, než budu spolu se svými muži odeslán zpátky do Spojených států - a v železech.

Ale jak říkám, postavení - v tomto případě kombinace postavení Její Výsosti anglické královny a Jeho výsosti Hanse Webera - má své výhody. Buckinghamský palác, plný příslušníků královské rodiny, která má dost svých vlastních problémů, byl jednak rozhořčen nesmyslným jednáním Geoffa Lyondalea a jednak (a to bylo podstatnější) se obával, že další nepříznivé okolnosti, které by se kolem oné "události", jak případ nazvaly bulvární plátky, mohly vynořit, by postavily rodinu do ještě horšího světla, než v jakém se zrovna nachází.

A tak se z Buckinghamského paláce vykulila hlubinná puma a dopadla na ministerstvo obrany. Odtud byla přesunuta na velvyslanectví Spojených států amerických, kde ji nasměrovali na North Audley Street. Zde pak přistála - bezpochyby zároveň s několika balíky maaloxy - na stole Pinkyho Prescottta. Hansie mi řekl, že Pinkyho zoufalý řev bylo slyšet až o dvě patra dál. Žádné okovy nebo řetězy, ani cela, ani žádný kobereček u Pinkyho se tudíž nekonaly. Hansie mi však důrazně vysvětlil, že dokud se situace neuklidní, budu mít domácí vězení. Ale to vězení mi vybere on, ne Pinky. Zároveň mi oznámil, že mé muže raději rozptýlil do všech světových stran - podle hesla "sejde z očí, sejde z mysli". Pak mi schoval v

Marriottu mé věci, předal do rukou malou tašku a řekl, že mi v Klubu jednotek zvláštního určení, zapadlém útočišti pro nekonvenční válečníky pobývající na návštěvě v Londýně, našel pokoj bez koupelny. Klub se nachází v Knightsbridgi ve skromném neoznačeném městském domě mezi obchodním domem Harrods a Sloane Street. Hansie mi nařídil, abych se zde schoval, dokud nebude vzduch čistý předpokládal, že by to mohlo být tak za dva až tři dny.

Weber mi na jedné straně zachránil zadek, ale na druhé mi po čistě barrettovském způsobu připomněl, že zatraceně pitomé velícího důstojníka protiteroristické jednotky královské námořní pěchoty nemůžu chtít ubít k smrti na jeho zatraceně pitomé domácí půdě, poté co se dvacet tři jeho mužů proměnilo v hamburgery.

Měl asi pravdu, ale já se pořád nemohl zbavit pocitu, že to, co jsem udělal, bylo zcela správné. Když u nás v U. S. Navy někdo přebírá velení nad lodí nebo jednotkou, přebírá zároveň plnou zodpovědnost za životy a zdraví svých lidí. V jiných složkách ozbrojených sil k tomu nedochází. Já jsem bral tuto zodpovědnost zcela vážně. Moji muži pro mě byli vždy na prvním místě. Domníval jsem se, že musí být chráněni bez ohledu na to, jaké následky to bude pro mě mít. Zároveň jsem však chtěl, aby se zodpovědnost rozdělila i mezi mé podřízené, aby se moji muži starali také o sebe navzájem - abychom fungovali jako kolektivní jednotka, a ne jako kolektiv individualit.

Nedlouho poté, co jsem převzal velení Šestky, jsem svým mužům oznámil, co od nich očekávám. Rekl jsem jim, že jsem VNO slíbil, že nezklamu, a tím pádem nemohou zklamat ani oni. Seznámil jsem je také s žebříčkem hodnot. Od dané chvíle budou věrní - v pořadí zdola nahoru - svému parťákovu, svému družstvu, své četě a své jednotce. "Budete se starat o sebe navzájem!" nakazoval jsem jim. "Jestli vyhoříte a zlikvidujete svého panáka, potom já zlikviduju vás!" A Geoff vyhořel. Neměl řízení pevně v rukou. Nedokázal správně zhodnotit situaci. Nepřevzal plnou zodpovědnost za své jednání. Zcela propadl rovněž jako velitel jednotky zvláštního určení, protože slepě věřil nedostačujícím a pochybným informacím a bez dalšího ověřování jejich spolehlivosti je využil, navzdory tomu že z nich velice pravděpodobně měly vyplynout neblahé důsledky pro jeho podřízené.

Nejhorší ale je, že svůj úkol bral jako něco, co ho posune v profesní kariéře dál. Překvapuje vás to hodně? Nemělo by, vždyť přesně to už tady několikrát bylo. Příklad? Že chcete příklad? Dobrá - co třeba ti pitomci z velení policejní protiteroristické jednotky, kteří svým mužům rozkázali zaútočit na sídlo sekty Davidiánů ve Waco i přesto, že celá akce byla předem prozrazena? Jak mi posléze řekli moji kamarádi z této jednotky, lidé z velení si už představovali, jak se útok objeví v televizi a jejich kariéra poroste závratným tempem vzhůru. Geoff Lyondale pokračoval ve svém ztřeštěném plánu proto, že chtěl na CNN vypadat jako hrdina.

A k čemu došlo? Odpověď: jeho sebezbožňování způsobilo smrt dobrých námořníků. To je podle mě dostatečný důvod, abych udělal to, co jsem udělal - a stejně to nestačí. Kéž bych tu svinu mohl zabít! Popadl jsem tašku, dojel metrem na stanici Knightsbridge, našel neoznačené dveře do klubu a zaklepal na ně. Dveře mi přišla otevřít Hazel. Tato žena sloužila za recepčním pultem klubu několik posledních století a jako vždy, i nyní si pamatovala můj pseudonym. Jak to dělá, to nevím - ale jakmile se člověk jednou ocitne v klubu, už ho pokaždé pozná hned od pohledu. "Kapitán Snerd! Ráda vás zase vidím, pane!" Upravila si šaty a narovнала drdol šedivých vlasů. Vypadala jako typická filmová tetička z anglického venkova. "Zapište se, prosím! Máme pro vás připravené číslo šest. Druhé patro." Dobře věděla, že se nemá ptát, proč jsem přijel. Otevřela mi knihu hostů a podala mi starodávné plnicí pero. Při podepisování - kpt. Herman Snerd, nám. pěchota USA (vv) - jsem přelétl očima ostatní jména.

Na téže stránce jsem objevil dvě arabská příjmení. Obě patřila nějakým Pákistáncům, kteří přijeli před dvěma dny. Na tom nebylo nic neobvyklého. Zatímco Saúdové nebo jiní Arabové ze zemí v Perském zálivu se v klubu zdržují jen zřídka a dávají přednost luxusnějšímu ubytování v Ritzu nebo Intercontinentalu, pákistánští důstojníci, kteří se považují za ostřílené válečníky, většinou volí spartánské pokoje se společnou koupelnou.

Vystoupal jsem po rozvrzaných schodech do druhého patra a vešel do malého, lehce ošuntělého pokoje s jednou postelí, umyvadlem, židlí a stolkem u zdi. Odložil jsem tašku a sešel do prvního patra, kde se nachází bar.

Jako ve většině londýnských barů, i zde mají bombej. Objednal jsem si čtyřnásobnou dávku s ledem a

asi hodinu popíjel o samotě. Pak se na schodech ozvaly nějaké hlasy a do baru nahlédly dva hnědé obličej s knírky. Pozdravil jsem je zbytkem bombeje.

Z obou cizinců se vyklubali již zmínění pákistánští majori. Představil jsem se jako kapitán Snerd - to musí každému stačit. Pákistánci prohlásili, že se jmenují Júsuf a Hadži. Zcela určitě jsme si všichni navzájem lhali, ale co na tom. Seděli jsem nad Famouse Grouse a bombejem a povídali si o nejlepších restauracích v Karáči, nebezpečném nárůstu obchodu s afghánským opiem a skvělých časech, které jsem v jejich zemi prožil před pár lety, když jsem tam byl vyslán k jisté společné akci. Po půlhodině spojené se skotskou, křepelčími vejci a bramborovými lupínky se oba Asiaté omluvili a doporučili se pryč. Já jsem dopil bombej a rozhodl se, že si zajdu nahoru trochu zdřímnout.

Dvě hodiny poté jsem se odpočatý dolou dal přes halu do koupelny, kde jsem zapadl do obrovské vany, v níž jsem se vypařil a vymácel do čistoty. V pokoji jsem si pak na sebe natáhl pohodlné kalhoty, tričko s krátkými rukávy a logem jednotky SEAL 8, ošoupané sportovní boty a staré tvídové sako a vyšel z klubu ven, abych si v jedné nedaleké hospodě dal něco malého k snědku a pár pint. Cestou zpátky jsem si prohlížel výkladní skříně u obchodního domu Harrods. Nedávno se v nich objevila vánoční výzdoba a já spolu se stovkami stejně fascinovaných kolemjdoucích přes tlusté sklo očarovane hleděl na výjevy z Vánočních koled od Charlese Dickense. Když jsem potom zahrnul za roh, na protější straně ulice jsem uviděl trojici mužů, která kráčela směrem ke stanici metra.

Okamžitě jsem se zastavil a zpoza hrozu turistů je začal pozorovat, neboť jsem všechny tři poznal. První šel major Júsuf, celý vyparáděný. Za ním major Hadži, také v obleku. Třetí muž měl na sobě džíny, kovbojské boty a krátkou bavlněnou bundu.

Byl to Todd Steward, onen obrovitý, hrozivě vyhlížející bývalý příslušník SBS, který pracuje pro mého nového známého lorda Ríkejte mi Izmaeli Brookfielda. Toddovo nelítostné, drsné vzezření mě přitahovalo - docela rád bych si s ním popovídal. Nejlépe v nějaké tiché tmavé uličce.

Třeba k tomu budu mít jednou příležitost. Prozatím mě ale ovládla zvědavost. Přešel jsem ulici a vydal se za onou trojicí. Ta slezla do metra, koupila si lístky, sjela po eskalátoru dolů a nastoupila do soupravy, která jela na východ. Učinil jsem totéž a z vedlejšího vagonu je nespouštěl z očí. Na Leicesterském náměstí přestoupili a po Severní trase odjeli do Hampsteadu.

Vystoupili a v čele s obrovitým černým Skotem zamířili ke dvěma velkým výtahům. Tady se před nimi neschovám. Nalevo jsem zahlédl šipku, která ukazovala směrem ke schodišti.

Z turistické značky jsem zjistil, že stanice v Hampsteadu je nejnižší položenou stanicí londýnského metra - 58,5 metru pod zemí.

Skvělé - už dlouho jsem si pořádně nezaběhal. Bral jsem schody po dvou. Když jsem se dostal konečně nahoru, měl jsem pocit, že mi upadnou plíce.

Lapal jsem po dechu a čekal, až trojice odevzdá zřízcenci jízdenky. Pak se spustila ulicí lemovanou módními butiky a luxusními restauracemi z návrší dolů a u malého francouzského bistra zahrnula za roh. Začalo pršet. A také se pěkně ochladilo. Muži přede mnou měli na sobě kabáty. A já? Já přece šel ven jenom lehce popít!

Tričko s krátkým rukávem jsem měl promočené skrz naskrz, protože to zatracené tvídové sako sálo vodu jako houba. Oni si šli v polobotkách - v Toddově případě dokonce v ozdobených pštrosích kovbojských botách. A já neměl jako obvykle ani ponožky, jenom starodávné tenisky.

Já vím, já vím - jsem přece žabí muž a voda by měla být mým živlem! I tak ale doufám, že už budou brzo na místě, protože se začínám cítit živelně nepříjemně.

Mé vroucné přání se mi vyplnilo. Hned za kostelíkem odbočili doprava, prošli nízkou železnou brankou a vstoupili do dokonale opravené čtyřpatrové vily barvy slonové kosti z počátku devatenáctého století. Na starodávné kamenné desce ve štukem zdobeném sloupku u brány bylo napsáno BROOKFIELD. Zalezl jsem si do sloupů před vchodem do kostela a čekal.

Po šesti minutách se v ulici objevilo dobře známé auto. Zpomalilo a dojelo k vile. Z nitra vozu se vynořil sám lord Brookfield, vyšňorený jako vždycky, a po kamenné dlažbě doskákával k umělecky zpracovaným dřevěným dveřím. Limuzína poté odjela pryč.

Stál jsem tam, vlasy jsem měl úplně promočené, voda mi z nich stékala rovnou na krk a nohy mě přišerně záby. Ale něco vám povím - vůbec mi to nevadilo. Nevadilo mi to proto, že jsem objevil příslovecné

jádro pudla.

Dovolte, abych vás se svou spleťtí - a připouštím, i značně nekonvenční - cestou k poznání seznámil.

- Bod číslo jedna: VNO a sir Norman Elliott byli ve svých zemích dvěma hlavními propagátory revoluční teorie o nové formě transnacionálního islámského terorismu, jehož kolébkou je Afghánistán.

- Bod číslo dvě: Mahmúd Azíz abú Jásín měl v okamžiku, kdy ho Zelený tým zabil, v pase pákistánské vízum a v kapse padesát tisíc britských liber. Z toho lze logicky usuzovat, že se chystal do Pákistánu.

- Bod číslo tři: Pákistán, země prolezlá skrz naskrz korupcí, etnickými konflikty a islámským fundamentalismem, leží hned vedle Afghánistánu, kde se tisíce CIA vycvičených mudžahedínských bojovníků shromažďují k tomu, aby rozpoutaly nový fundamentalistický džihád, totální úsilí namířené proti Západu.

- Bod číslo čtyři: Dva pákistánští důstojníci v tuto chvíli jednají s člověkem, kterému se evidentně podařilo přesvědčit celý zpravodajský aparát Velké Británie o tom, že náš VNO a jejich vrchní velitel námořnictva byli zabiti kvůli tomu, že Spojené státy a Velká Británie nepodpořili Bosnu v boji proti srbským agresorům.

Při operacích Pouštní štít a Pouštní bouře strávil třicet sedm dní v iráckém týlu, kde ničil spojovací objekty, ostřeloval izolované skupinky iráckých vojáků a pátral po mobilních odpalovacích zařízeních pro rakety SCUD. Pak ale jeho družstvo objevily celé dvě roty republikánské gardy - více než tři sta mužů proti Mickovým osmi. Následovala urputná přestřelka, při níž Mick ztratil dva muže. Zbytek pak vytáhl Iráčany na divoký, přes dvě stě kilometrů dlouhý lov drsným terénem, který stál život dalšího člena jeho družstva, seržanta, který zemřel na podchlazení. Přesto pětice zbývajících dokázala ještě předtím, než překročila hranici do Sýrie a dostala se tak do bezpečí, zabít více než 220 Iráčanů a zničit tři tanky, čtyři obrněné transportéry a šest nákladáků a džípů.

Za své činy dostal Mick Medaili za statečnost před nepřítelem - za celou válku v Perském zálivu byly uděleny pouze čtyři.

Všichni jeho muži byli vyznamenáni vojenskými medailemi.

A protože toho neměl pořádně dost, pustil se v poslední době potají do lovu tangů z IRA v Severním Irsku (navzdory mírovým rozhovorům jich zde ještě pár pobíhalo). Dosavadní skóre zní:

Owen dvanáct, IRA nula.

V 19.20 jsem se protlačil do přeplněného baru v Guineji, přimáčkkl se zády k jakési krásce v minisukni s dlouhýma nohama a boa, objednal si pintu Young's a zapředl rozhovor s barmanem, zajímavým chlapíkem jménem Eric Wells, který v mládí sloužil u parašutistů a rád na ta léta vzpomínal. Pak se zeptal, čím se živím já.

"Já trhám na kusy." "A co?" "Většinou lidi." Ve tváři se mu objevil široký úsměv. "Vypadá to, že se dobře bavíte!" "Ujde to." "Co jste říkal, že děláte?" "Nic." "Jak se jmenujete?" Pověděl jsem mu to.

Podíval se na mě znovu a tentokrát mě poznal. "Vy jste ten Američan od SEAL, kterému říkají 'profesionální válečník'!" Namířil na mě ukazovák. "Nedávno vás ukazovali v telce, jak tam děláte bububu na toho velitele SBS!"

Proč mu na tuhle historku Britové skočili? Protože vypadá logicky. Navíc jsem k tomu přispěl i já, když jsem přinesl předmět doličný, který dokazoval, že atentát na VNO a sira Elliotta provedli zločinci z miniponorky, kterou ukradli ze základny bývalého jugoslávského námořnictva ve Splitu. A vzhledem k aktuální situaci ve světě dávala tahle teorie prostě a jednoduše smysl.

Ale copak pořád neříkám, že člověk nemá nikdy nic předpokládat?

Jinými slovy - co kdyby se naše domněnky ohledně motivu opíraly o to, co kdysi KGB nazývala "aktivnyje mery" - neboli aktivní opatření - a pro co CIA používá výrazy "černá informace" nebo "dezinformace"? (Zde prosím pozor, vážení čtenáři s tímto materiálem se ještě setkáte!) Co když VNO a sir Elliott zahynuli ne kvůli tomu, že západní spojenci nepomohli bosenským muslimům, ale 'proto, že chtěli Západ upozornit na tuhle novou nadnárodní fundamentalistickou vlnu teroru?

Co když všechny ty zdánlivě "související" teroristické činy, o nichž mluvil sir Davis, byly prostě jen akcemi, které měly odvrátit pozornost západních zpravodajských služeb od hlavních objektů útoku teroristů - VNO a sira Normana Elliotta? Pokud ano, pak musí být cosi shnilého ve státě dánském, jak praví klasik.

Dovolte, abych vám to přeložil do srozumitelné řeči. Někdo tady je zkurvenej zrádce. A já hodlám zjistit, kdo to je.

V Klubu jednotek zvláštního určení na mě čekal vzkaz. Volal mi kapitán Owen a ve 20.00 se se mnou sejde v Guineji na večeři.

Tato zpráva znovu probudila mé promočené smysly. Mick je střelec, loupežník a enfant terrible SAS, u které už slouží přes deset let a své muže vede vždycky zepředu. Jako předčasně vyspělé mládě byl zařazen do přepadového oddílu, který zaútočil na iránské velvyslanectví. V témže desetiletí velel jednotce, která za války o Falklandské ostrovy při jedné akci vyhodila do vzduchu jedenáct argentinských letadel.

Takže viděl můj výstup na CNN. Zeptal jsem se ho, co si o tom myslí.

"No, starej Geoff Lyondale vypadá jako pěkná svině..." "To taky je!" "V tom případě asi dostal, co mu patří!" Zazubil jsem se. "Nechtěl byste to, co jste právě řekl, napsat jistému admirálovi? V týhle chvíli je mi každá pomoc dobrá!" . Eric vybuchl smíchy. "Co kdybysme si místo toho dali další pintu?" O půl hodiny později se ve dveřích zjevila Mickova statná figura. Mick má totiž postavu zadáka amerického fotbalu - sto pětasedmdesát centimetrů výšky, sto kilo váhy, šedesát centimetrů přes stehna, čtyřicet sedm kolem krku a osmdesát v pase. Spojuje v sobě tvrdost žulového kvádru s rychlostí americké pumy - stovku umí zaběhnout pod deset a půl. vteřiny.

Nejdřív mi rozdrtil ruku ve svých mohutných tlapách a pak houkl na barmana: "Chůvo!" Eric se otočil po hlase a hned byl u nás. "Mickey, ty starej vole!" Pak ukázal palcem směrem ke mně. "Ten patří k tobě?" Mick přikývl.

"To jsem si moh myslet!" Natočil pintu Young's a postavil sklenici před Micka. "Sloužil jsem s Mickem u paragánů v jednom družstvu." Potom ukázal hřbety obou rukou. Měl je poseté jizvami. "Tenkrát jsme se specializovali hlavně na hospodský rvačky! Jako velká dvojka jsme chodili ven a tak dlouho mlátili do místních, dokud jsme se pořádně nezpotili!" Při těchto vzpomínkách se mu tvář roztáhla do úsměvu. Rovněž Mick zaklonil hlavu a zasmál se. "Celý léta jsem si na to ani nevzpomněl!" burácel. "Pak přišlo Severní Irsko!" Ohnul svůj obrovský palec směrem k Erikovi. "Byl tam v mý cihle!" "Cihle?" Tenhle termín jsem nikdy neslyšel.

"Cihle. Hlídce, ty blbý hovado!" vysvětlil Mick s patřičnou obscénní trpělivostí velitele družstva.

Oba dva po sobě pokukovali, usmívali se a společně si oživovali tajné krvežíznivé vzpomínky. Něco podobného dělám se svým někdejší parťákem z Vietnamu Mikem Reganem, když vzpomínáme na to, jak jsme při dvoučlenných, celé týdny trvajících výpravách lovíli podél hranic s Kambodžou příslušníky Vietkongu.

Mick vycenil své velké zuby a řekl: "Ach, Dickie, v takovém Ulsteru by se ti určitě líbilo!" Pak zdvihl sklenici a naklonil ji k Erikovi. "Na starý časy, ty vražedná bestie!" Eric si natočil plnou sklenici, přitůkl si o tu Mickovu a oba dva do sebe naráz obrátili jejich obsah.

"Tak už jste se dost vydováděli?!" houkl jsem na ně a postrčil svou prázdnou pintu po barovém pultu směrem k Erikovi. "Při těch vašich sentimentálních náladách mi vysychá v krku!"

Povečeřeli jsme pořádné, pět centimetrů silné steaky s opékanými anglickými bramborami a tou nejlepší devonshirskou omáčkou, jakou jsem dosud ochutnal, a zapili to dvěma láhvemi skvělého francouzského červeného vína, které nám poslali Eric a ředitel Guineje. Původně jsem si myslel, že v Guineji se podávají jenom studená jídla, ale pak jsem zjistil, že za barem se skrývá prvotřídní restaurace, která patří mezi deset nejlepších v Londýně, alespoň podle mého soudu.

Nad jídlem jsme s Mickem probrali nejnovější drby z naší branže, zanáдали si na idioty, kterým podléháme, postěžovali si na nedostatky v řídicí struktuře, vyměnili si historky z bojů a nakonec se dostali k vlastní práci a rozdělili se o víno i o své informace.

S Mickem Owenem, stejně jako se svým japonským přítelem Tošihirem Okinagou z Kuniky, speciální policejní zpravodajské jednotky z Tokia - Tošo mi pomohl najít jaderné střely Tomahawk, které naše Navy ztratila - se znám už mnoho let.

A oba dva také stáli na mé straně v době, kdy mě většina takzvaných "přátel" hromadně opouštěla, protože Navy na ně vyvinula nátlak, jemuž podlehli. Mick ne. Naopak, psal mi do vězení, usiloval o mé propuštění a bojoval za mě u svých nadřízených.

Takže neexistovalo téměř nic, s čím bych se Mickovi nechtěl svěřit, třebaže v restauraci se toho příliš říci nedalo. Stoly bývají obvykle blízko vedle sebe a člověk nikdy neví, kdo právě sedí vedle.

A tak jsme se dorazili dobrým sýrem a výtečným portským, na závěr si dali v Mickově případě dvojité remy a v mém čtyřnásobnou dávku bombeje, popřáli svým hostitelům dobrou noc, zaplatili a vyšli na chladný noční vzduch.

Děšť mezitím ustal a černá obloha byla posetá hvězdami. Zabočili jsme doprava, došli na Berkeleyské náměstí, znovu zahrnuli doprava a pokračovali proti směru dopravy.

Mick mě cestou informoval, co je ve věci vraždy VNO a sira Elliotta nového. SAS - na rozdíl od SBS pod Geoffem Lyondalem - udržuje rozsáhlou síť neformálních zdrojů informací. Pár hodin po vraždě byla tato síť aktivována, přestože jednotka jako taková nebyla k řešení případu povolána. Během osmačtyřiceti hodin se Mickovi lidé nenápadně pověsili na několik podezřelých, mezi nimiž byli tíž bosenští muslimové, které sledoval Geoff Lyondale. Synové Gornjiho Vakufa ovšem nezůstali osamoceni, neboť lidé z SAS se domnívali, že vlastní akci sice třeba provedli členové této skupiny, ale na její přípravě se podílela určitě nějaká velká teroristická organizace.

S touto domněnkou jsem nemohl než souhlasit. Akce, při níž zahynul můj VNO, byla příliš velká, příliš složitá a příliš profesionálně provedená na to, aby ji dokázala sfouknout nějaká parta fundamentalistů zcela o samotě. Potřebovali k tomu zabezpečení po stránce materiální, finanční, informační a výcvikové. Vždyť kdyby takovou akci předvedla nějaká jednotka SEAL, pokládal bych si za čest, kdybych jí mohl velet!

- Přijeli v miniponorce, ať už z mateřské lodi, nebo přes celý La Manche, do nepřátelského přístavu a dokázali se s ní dostat až do jámy Ivové několik stovek metrů od svého cíle.

- Překonali ochranná opatření britského námořnictva (no, tak žhavé to s nimi zase nebylo, ale trochu námahy museli přece jen vyvinout) a umístili nálož přímo pod můstek, který měli VNO a vrchní velitel britského námořnictva použít.

- Po provedení akce se nepozorovaně stáhli zpět.

- Při napadení zabili velké množství nepřátel, způsobili zmatek a rozseli hrůzu.

věděl minimálně čtyřicet hodin předtím, než se poprvé sešel s Geoffem a lordem B.

Mickovi doslova vyskočila na spánku žíla, když jsem mu řekl, že si myslím, že muž s monoklem - tak jsem nazval sira Davise - zadržoval značné množství informací.

"Skoro to vypadá, jako kdyby chtěl, aby Geoffova akce ztroskotala!" prohlásil zachmuřeně.

Přesně tak jsem to viděl také já. Vyprávěl jsem Mickovi o svém neplánovaném výletu do Hampsteadu a dodal, že se hodlám v domě lorda B trochu porozhlédnout.

"To by ale mohlo ohrozit tvoji kariéru!" "Kariéru? Jakou kariéru?" "No jo, já vím, že na to sereš, ale je to špinavá práce, přímo hnus! Dokonce i pro nás! A zvlášť pro tebe!" V obličeji měl přitom Mick vážný výraz. "Kromě toho, radši bych nic nepředpokládal! Sám víš, jak jsou špioni šílení! Ta schůzka s Pákistáncema může znamenat cokoliv!" Pár desítek metrů jsme pak ušli v naprosté tichosti.

"Právě proto se tam chci podívat," řekl jsem. "Může to být cokoliv! " "Jak myslíš!" V té chvíli jsme se nacházeli přesně v polovině druhého kolečka kolem náměstí. Mick mě proto nasměroval do ulice.

"Doprovodím tě zpátky do klubu." "A ty bydlíš kde?" "V Belgravii. U jedné kamarádky," odpověděl s vlnným úsměvem.

To mi připadalo až ztraceně logické. Tohle se nepodobá ani jedné teroristické akci, o kterých jsem dosud slyšel. Ne, tohle byla práce profiků. Ti lidé ji odvedli opravdu dobře. Měli peníze, výcvik, zkušenosti. Byli to válečníci a tím pádem velmi, velmi nebezpeční.

A další věc. Velitel SAS o svých zpravodajských aktivitách informoval stálou válečnou radu, v níž zasedali čelní představitelé britského ministerstva obrany, ministerstva vnitra, MIS a MI6.

Ministerstvo obrany v tomto orgánu zastupoval sir Aubrey Hanscomb Davis, což znamená, že o Synech Gornjiho Vakufa

Zaútočili na nás v podchodu pro pěší pod Hyde Parkem. Takových tunelů je v Londýně alespoň půl tuctu. Tenhle je druhý největší z nich a od jednoho konce k druhému měří zhruba půl kilometru. Má přes dvanáct vchodů a chodci jím putují pod nekonečným proudem aut ze tří největších dopravních tepen Grosvenor Place, Piccadilly a Park Lane - které se u Hyde Parku sbíhají.

Přes den v těchto betonových tunelech, které vytvářejí stametrová bludiště, hrají na kytaru pouliční muzikanti a prochází tudy davy lidí. Pozdě večer ruch ustává a tunely dostávají strašidelný, téměř zlověstný nádech. Jakmile se ocitnete šest metrů pod zemí, hluk z ulice zaniká. Je slyšet jen ozvěna kroků a hlas se nese prázdnem stovky metrů.

Když jsme hned za hotelem Intercontinental sestupovali dolů, zjistili jsme, že nejsme sami. V takových chvílích člověk mění držení svého těla. Nemusel jsem Mickovi říkat ani slovo. Jeho tělo na novou situaci okamžitě zareagovalo stejně jako moje.

Posun to byl sice neznatelný, ale byl. Naše těla i duše se najednou naplnily agresivitou. Z každého póru našich těl prýštila vražedná touha.

Já vím, já vím, že mě budete, vážení čtenáři, nejspíš obviňovat z pseudomasochistických psychologických nesmyslů. Ale musím vám říci totéž, co by v takovém případě prohlásil Ev Barrett: "Poslouchejte a uče se, protože se s tím později znovu setkáte!" Pověst: Skvělý japonský válečník a mistr meče Mijamoto Musaši jako mladý jinoch navštívil jeden klášter, v němž se vyučovalo určité bojové umění. Zdejší novici Musašiho nepřivítali vřele, a naopak se k němu hned od začátku chovali agresivně. Nakonec ho jeden z nejlepších žáků školy vyzval na souboj. Musaši ho zabil jedinou ranou dřevěným mečem.

Proč k této epizodě došlo? Jeden starý kněz si vzal Musašiho stranou a vysvětlil mu, že takovou negativní reakci vyvolala pouhá jeho přítomnost. "Musíš se naučit ztělesňovat i jiné hodnoty než jenom hněv a krev," řekl kněz mladému ctižádostivému válečníkovi. "Tvá aura je nyní příliš nelítostná a nutí ostatní, aby se ti postavili. Ale přijdou chvíle, kdy nebudeš chtít budit vášně, kdy budeš chtít splynout s davem, zůstat nenápadný!" Musaši o slovech starého kněze dlouho přemýšlel a nakonec si je vzal k srdci. Pochopil, že Cesta velkého válečníka je mnohem složitější, než si původně představoval. Zjistil, že člověk si může kolem sebe vytvořit neproniknutelnou, přesto však lehce čitelnou auru. Může vůči svému okolí vyzařovat bud mírumilovnost, anebo odhodlání bojovat na život a na smrt.

To, co tady říkám, nemá nic společného s oním hospodským chvastounstvím, se kterým se až příliš často setkávám, při němž je drzý, nafoukaný frajer pro mnoho lidí vzorem mužnosti. Ne, tohle je něco jiného. Tohle nemá žádnou souvislost s kombinací testosteronu a alkoholu.

Tady jde o válečnické umění - schopnost ovládat za všech okolností svou auru, působit na své okolí. Na boji samém je totiž tolik neovladatelných veličin - například počasí, osud nebo příchod pana Murphyho - že se válečník musí snažit ovlivnit co nejvíc okolností. Může korigovat způsob, jakým se na něj dívají ostatní.

Na své večerní vycházce jsme s Mickem oba vyzařovali neutralitu - dva bílí hoši, co se procházejí a povídají si. Naše mimika neprozrazovala okolí nic o tom, kdo jsme nebo co děláme. Zvenčí na nás nebyly patrné žádné agresivní sklony, žádné vražedné spády. Lidé na chodníku nepřecházeli na druhou stranu, aby nám uhnuli z cesty. Jedna postarší žena se psem se na nás dokonce usmála, když jsme ji míjeli.

. Ted se ale všechno změnilo. Podíval jsem se na Micka. Z celého jeho těla vyzařovala krutost, zkáza, smrt a pohroma. Jeho mimika říkala: "Se mnou si radši nezahrávejte!" Dorazili jsme na křižovatku. Britové, bůh jim žehnej, to bludiště postavili našťastí dobře. Na každou křižovatku dali zrcadla, aby každý viděl, jestli na něj za rohem nečeká se svou palicí nějaký lupič. Také my jsme zjistili, že je vzduch čistý, a tak jsme zahruli za roh. Ocitli jsme se v nejhlubší části podchodu - chodbě, která vedla sto metrů bez přerušení pod Knightsbridgem.

Tunelem se nesla ozvěna našich kroků. Ohlédl jsem se. Zezadu se k nám blížila čtveřice mužů v černých oděvech. Byli namaskovaní jako skinheadi a punkeři - až na to, že místo univerzálních kanad, které na betonu dělají rámus, měli na nohou sportovní obuv nebo měkké kotníčkové boty. První dva byli vyzbrojeni mačetami, další držel v ruce starý bajonet a čtvrtý obušek.

Sáhl jsem za opasek a vytáhl svůj emerson. "Micku, máš něco?" "Bez obav, kámo!" odpověděl Mick a z kapsy saka vylovil vystřelovací obušek. "Tak a jdeme na ně!" Člověk do takových střetů chodí s tím, že nejspíš utrpí nějaké zranění. Cílem je pochopitelně zranit protivníka víc než on vás - a udělat mu to dřív, než on to udělá vám. A ještě něco: tyto epizody, účastní-li se jich profesionálové, trvají obvykle jen pár vteřin - určitě méně než pár minut. Všechno je zkoncentrované a vykrytalizované. Proto bývá průběh rychlý a nesmlouvavý.

Vzpomínáte, jak jsem mluvil o rychlém jednání? Tak přesně to se muselo stát i tady.

Proto jsme nečekali, až se do nás pustí. Nezačali jsme se ani točit dokolečka nebo mávat rukama ve stylu nějakého pseudokarate, jak to vídáte v hollywoodských filmech.

Udělal jsem to, co by udělal každý příslušník speciálních jednotek - vrhli se do útoku. Věděli jsme totiž až příliš dobře, že jediným přijatelným řešením v případě pádu do léčky je protiútok.

A tak jsme zařvali z plných plic, rozeběhli se a zaútočili na kvarteto za námi. Na čelech jsme přitom měli vytesanou touhu vraždit. Ramenem jsem srazil toho s obuškem a růžovými vlasy a nožem mu rozřízl hřbet té ruky, ve které držel svou zbraň.

Přetřel jsem žílu i chrupavku, takže se okamžitě vyvalila spousta krve. To je dobře, protože když člověk krvácí, přestává obvykle dávat pozor.

Tohle byl přímo učebnicový příklad. Ten idiot se podíval na svou ruku a zaječel, jako kdyby ho na nože brali. Takový začátek jsem potřeboval.

Vrazil jsem mu nůž do krku těsně nad ohryzkem a vodorovným tahem přeřízl krkavici a průdušnici, jako kdybych podřezával ovci.

Pankáč klesl k zemi nadobro. Ale ještě předtím mi stihl postříkat nové sako teplou krví.

To je první. "Uхни doprava!" zařval Mick. Odkulil jsem se stranou. Kolem mě prolétlo tělo a dopadlo obličejem na vykachlíkovanou zed. To je druhý.

Pravidlo číslo jedna v ještě nenapsané Marcinkově příručce pouličního boje bude znít: Neztrácej čas počítáním mrtvých!

Já jsem to pravidlo porušil, a proto jsem pykal. Vlevo ode mě se objevil jeden ze skinheadu, rozpráhl se a řetězem na pneumatiky mě zasáhl těsně pod pravou pod pažní jamkou. V duchu jsem slyšel, jak mi praskají žebra. Bolelo to, jako kdyby mě trefila nějaká zatracená kulka. Složil jsem se jako pytel brambor a nůž mi vypadl z ruky.

S Dickiem to nevypadalo dobře.

Skin zaútočil znovu. Tentokrát řetěz dopadl pár centimetru od mé hlavy. Při nárazu na beton od něj odlétly jiskry. Vykopl jsem nohama směrem ke skinheadovi, odkulil se stranou a snažil se vyškrábat na nohy. Jenže to se mi nepovedlo. Nohy jsem měl gumové a celá pravá strana mě pálila jako oheň. Další útok.

Počkal jsem, až se řetěz odrazí od zdi, chytil ho, stáhl ho na sebe a otočil na záda.

Pak jsem mu omotal řetěz kolem krku, obemknul ho v pase nohama a utahoval, dokud jsem nezaslechl křupnutí kostí. A je po dalším.

V periferním vidění se mihly oranžové vlasy a vzduchem svištěla mačeta. Uhnul jsem hlavou. Pankáč máchl svou zbraní znovu a rozřízl mi ramenní vycpávku na saku. Do prdele! Stáhl jsem nohy dolu, odkulil se na bok a nastrčil mezi sebe a mačetu mrtvé tělo.

Křach! Ostří projelo masem ve skinheadově stehně a zabodlo se do kosti. Zatímco se pankáč snažil vytáhnout svou zbraň, popadl jsem ho rukou za vlasy, přitáhl ho k sobě, čelem ho udeřil do nosu a krásně mu ho zlomil. Pak jsem mu otočil hlavu do strany a ukousl mu kus ucha. Když ho ani to nezastavilo, vrazil jsem mu prsty do očí. Konečně začal ječet.

Mick mi ho vyškubl z rukou, zdvihl ho metr nad zem a tvrdě s ním praštil o beton - samozřejmě hlavou napřed. Slyšel jsem, jak pankáčovi praskl vaz.

Vyhrabal jsem se na nohy, opřel se zády o zed a divoce mával řetězem ze strany na stranu. Rozhlédl jsem se kolem. Proti nám stojí už jenom dva útočníci. Začal jsem se belhat k prvnímu z nich a točil řetězem. Ten hajzl ale vzal nohy na ramena - obrátil se a utíkal do podchodu, který vedl k Piccadilly. Poslední útočník mazal pryč také, ovšem směrem na Knightsbridge.

Opatrně jsem se přiblížil ke křižovatce a podíval se do zrcadla. Nikde nikdo.

Je načase pustit se do zpravodajské práce - zjistit, co jsou ti hajzlové zač a kdo je na nás poslal. Došel jsem zpátky, poklekl nad nehybným tělem s oranžovými vlasy a opatrně prohledal kapsy. Nebylo v nich nic, kromě pár drobných a pětilibrové bankovky. Zkontroloval jsem jeho kolegu skinheada. Ani ten neměl žádný průkaz. Má to být snad nějaká nová móda?

Právě jsem se chystal na dalšího skinheada, když vtom mě Mickova obrovitá pracka obrátila čelem vzad a nasměrovala k východu na Knightsbridge. "Pojd!" pobídl mě a obejmul mě kolem ramen. "Vypadnem

odsud, Dicku, než se někdo objeví., najde ten bordel a my budeme muset poslouchat otázky, na který nechceme odpovídat!" Měl jsem toho plné zuby a hrudní koš mě příšerně bolel. Ale nemohl jsem jen tak odejít. "Počkej, počkej - muj nůž!" Emerson CQC6 stojí přes 600 dolarů. Nerad bych ho tady nechával, aby si ho pak odnesl nějaký bobík domu jako suvenýr i s mými otisky.

Vrátil jsem se, sebral nůž, otřel ostří o jednu z mrtvol a dokulhal k místu, kde stál se založenýma rukama Mick.

Podíval jsem se na něj. Jsou chvíle, kdy se člověku chce nakopnout někoho do koulí - a tohle byla jedna z nich.

Proč? Protože ten parchant se po celou dobu ani nezadejchal!

No co, vždyť je oproti mně o čtyři roky mladší. A nechlastal tak často jako já.

"Dobrá, Vaše Milosti kapitáne Owene," zachroptěl jsem, "už jsem si dal posranou večeři i posranej kabaret. Takže co bude dál?" Mick si mě nejdřív změřil kritickým pohledem a pak řekl: "Co takhle zajít do posranýho špitálu?" Ač nerad, musel jsem uznat, že to není vůbec špatný nápad.

KAPITOLA 8

Mick mě slátal dohromady u své přítelkyně. Na pohotovosti bychom zbytečně budili pozomost. Kromě toho, i když jsem byl pomlácený a odřený a celé tělo mě bolelo, neměl jsem nic zlomeného.

Po zbytek noci jsme v rádiu poslouchali, jestli se naše rvačka objeví ve zprávách (objevila, ale byla uvedena jako potyčka mezi dvěma odnožemi skinheadů, a já začal přemítat o tom, kdo se o tuhle legendu postaral, zda vláda nebo zločinci), popíjeli bombej a rozebírali svou situaci.

Kdo na nás ty haj~ly nasadil? Co bylo k tomu motivem?

Mickův první dotaz mě rozesmál. "Dobrá, Dicku, tak kdo by tě rád viděl mrtvýho?" "Máme na to celou noc, že jo?" odpověděl jsem se smíchem.

Po třech hodinách jsme sice nedospěli k žádnému závěru, ale alespoň učinili nějaká rozhodnutí. Tím nejdůležitějším z nich bylo, že je načase přejít do ofenzivy. S pomocí Hansieho Webera bych mohl potichu shromáždit své střelce a vyklouznout s nimi z města, dřív než se Pinky dozví, co se děje.

Ještě jedna věc nám ale dělala starosti: Mick se obával toho, že když byl na nás spáchán jeden útok, mohou následovat i další.

Nevěděli jsme, zda šli skinheadi po mně, nebo po Mickovi. Vždyť Mick za sebou v listeru nechal pěknou řádku mrtvol- Prozatímní křídlo IRA za jeho skalp vypsalo dokonce odměnu ve výši dvacet tisíc liber. A tak se Mick rozhodl problém vyřešit tím, že se stáhneme do ústraní. Od této chvíle bude naší základnou výcvikové středisko SAS pro boj ve městě, které se nachází nedaleko Londýna. Na dvou a půl hektarech měl Mick k dispozici spoustu budov, tunelů, silnic a kanalizačního potrubí, to vše v uzavřených prostorech necelých sto kilometrů z Piccadillského náměstí.

To místo se označovalo jako FAMFUC (FAMilarization Facility /Urban Combat = Seznamovací objekt pro boj ve městě). Zde speciální útvary SAS vymýšlely a doladřovaly postupy, které budou jednotky využívat při akcích proti únoscům letadel nebo vlaků, navrhovaly nové způsoby zastavování autobusů a osobních i nákladních automobilů a připravovaly se efektivní metody boje proti terorismu v městském prostředí. V tomto objektu také probíhal výcvik královské ochranky a speciálních tříčlenných jednotek SAS, které ve spolupráci s britskou rozvědnou službou SIS unášely nebo neutralizovaly tanga z IRA stejným způsobem, jako jsme my kdysi ve Vietnamu ve spolupráci s naší CIA unášeli a zabíjeli příslušníky Vietkongu.

Tyto akce jsme nazývali "vynášením odpadků". Současná terminologie SAS se od té naší příliš neliší - Britové tyto akce označují jako "odstraňování smetí".

Během osmačtyřiceti hodin jsme ve FAMFUCu, tedy stranou zraků hlídačů sira Davise a mimo dosah Pinkyho fňukání, vybudovali společné velitelské stanoviště. Hovňousek je na mě určitě našťvaný dvojnásobně - za prvé proto, že se mi bez jeho dovolení podařilo uniknout jeho zatykači, a za druhé kvůli tomu, že velitel nejlepší protiteroristické jednotky SAS právě požádal, abych byl i se svými muži dočasně přidělen k jeho lidem.

První Pinkyho reakce byla pochopitelně záporná. Následovala salva kabelogramů do Pentagonu.

Namítal, že jsem americký důstojník a že jako takový nemohu podléhat nějakému Britovi (je zajímavé,

že když mě tenkrát svěřil do rukou Geoffovi Lyondaleovi, tato skutečnost mu nijak nevadila, ale to bylo předtím a teď je teď). Trval na tom, že musím být zbaven velení, neboť jsem se napadením Geoffa provinil proti kázeňskému řádu.

Nakonec dodal, že jsem prý po většinu času opilý, a proto nemohu v žádném případě vykonávat velitelskou funkci.

Ale Mick tuhle hru uměl hrát také. A tak přesvědčil svého kamaráda ve zbrani sira Petera de la Billiere - generála, který má ze všech bývalých i současných velících důstojníků SAS nejvíc významu - aby zavolal svému dlouholetému čtyřhvězdičkovému příteli z U. S. Army, kterému budu říkat Cash Harris. Cash stál tou dobou v čele Velitelství speciálních operací. Má u sebe tlustý telefonní seznam se spoustou důležitých čísel. Jedno z nich použil a spojil se se svým starým kamarádem a spoluhráčem z družstva amerického fotbalu ve West Pointu Tomem Crockerem, který shodou okolností působil ve funkci místopředsedy Sboru náčelníků štábů.

Generál Crocker udělal to co dřív: chytil přihrávku a začal s míčem utíkat. Seběhl k postranní čáře, přes soukromé dveře s kódovým zámekem se vyhnul obraně a vřítel se přímo do úkrytu předsedy Sboru náčelníků štábů, jímž byl generál námořní pěchoty jménem Barrett, který nosil na límci rovněž čtyři hvězdy.

Zkusme si to nyní spočítat. Čtyři hvězdy plus čtyři hvězdy plus čtyři hvězdy je dohromady dvanáct hvězd. Pinky, jak dobře víme, má jenom tři. To znamená, že mu chybělo minimálně devět na to, aby mohl s Mickovou biliárovou metodou něco nadělat.

Prozatím musel tudíž sklapnout a my jsme se mohli usadit ve FAMFUCu. Byla to skvělá situace: oficiálně jsme přiděleni k SAS, a přitom Pinky ani nikdo jiný vůbec neví, kde se vlastně nacházíme.

Prvních pár dní jsem si hrál na pecivála a přes služební telefony rozhýbal svou zpravodajskou síť doma ve Státech. Zavola jsem svým kamarádům Tonymu Mercaldu z DIA a Irčanovi Kernanovi z NSA. Handrkoval jsem se, přemlouval je a vyhrožoval jim tak dlouho, až mi slíbili, že se mi pokusí odněkud vykouzlit pár záznamů z družice VELA nebo Lacross z doby před několika týdny. Stevie se telefonicky spojil se svými kamarády na Vint Hillu a přesvědčil je, aby si kvůli nám trochu pohráli se svými hejblátky. Mick použil svá lákadla na hochy z Cheltenhamu, kde má Británie své Velké uši. V Londýně zase využil svých kontaktů v MIS a MI6 k tomu, aby zjistil, co zločinci chystají.

Za sedmdesát dva hodin jsme měli v rukou půl tuctu vodítek.

Konkrétní? Ne. Možná? Určitě.

Řekl jsem Mickovi, že bez ohledu na to, kolik máme eventuálních stop nebo podezřelých, pořád se musíme potají vloupat do vily lorda B v Hampsteadu.

Mickovi se však do této špinavé práce příliš nechtělo. Namítal, že je to příliš riskantní. Nemáme dost důkazů, prohlásil.

Mně se však podařilo jeho argumenty vyvrátit. Za vším byl jeden jediný a neoddiskutovatelný fakt: byl to lord B, kdo ukázal prstem na Syny Gornjiho Vakufa jako na pachatele atentátu a posunul tímto směrem veškeré reakce britské strany.

Mick s tímto názorem souhlasil. "Ale čím dýl ten případ zkoumáme, tím víc to vypadá, že tu akci provedli opravdu oni!" "Jistě, ten atentát možná jo! Ale ne z důvodů, který nám byl řečený!" Nato jsem se mu svěřil se svou hypotézou o dezinformacích. Dodal jsem, že jelikož se Synové Gornjiho Vakufa zcela příhodně sami vyhodili do povětří, skutečný motiv asi jen tak neodhalíme. A kromě toho, podotkl jsem, moje instinkty se v podobných případech mýlí jen zřídka. "Jestli se tam nepodíváme, těžko můžeme mít v něčem jistotu! Na to je tady až moc zkurvenejch bludišť a zrcadel!" Mick si povzdychl a zakoulel očima. Nakonec se podvolil s tím, že v sázce je toho pro nás opravdu hodně, než abychom se do vily nevypravili. Pokud zjistíme, že lord B je čistý jako lilie, stín podezření se přesune na sira Davise nebo dokonce Geoffa Lyondalea. Jestli ale zjistíme, že Brookfield v tom má prsty, budeme vědět, jak s ním naložíme.

Proplížili jsme se s Mickem zpátky do Londýna a zahájili průzkum Hampsteadu. Naši muži se mezitím věnovali osmnáctihodinovému nácviku střelení a loupení, který jsme jim s Mickem předepsali. Zbraně a vybavení jsme dostali od zásobovacího důstojníka SAS - samopaly MPS, černé kombinézy vyztužené na loktech a kolenou kevlarom (Nezdá se vám náhodou, že od té doby, co jsem byl ve Vietnamu, nemůžu

dát ani ránu bez nějakého černého úboru? Aspoň mně to tak připadá!), nehořlavé kukly, neprůstřelné vesty, plynové masky s vysílačkami a pistole. Příslušníci SAS dávají přednost staromódním jednočinným browningům, nám Američanům sehnal Mick glocky ráže devět milimetrů. Jakmile jsme byli vyzbrojeni a bojovně naladěni, vyzvedli jsme si padesát tisíc kusů nábojů a začali pilovat své dovednosti tak, že jsme soutěžili s nejlepšími střelci SAS o penty piva.

K čemu všechna ta munice? Nač tolik hodin výcviku? Na to je jednoduchá odpověď. Každý člen protiteroristického komanda má jeden jediný cíl: zasáhnout nepřítele jako první a zatraceně dobře se postarat o to, aby se nemohl znovu sebrat. Musí umět střílet bez rozmýšlení, čistě reflexivně. A právě to je účelem výcviku.

Pro střelce ze Zeleného týmu totiž nejtěžší fází představuje cesta k cíli. Snadnou částí je naopak vlastní zabití protivníka.

Vzpomínáte si, jak jsem vám říkal, že stresová střelba a taktika při osvobozování rukojmích jsou dovednosti, které časem ztrácejí na kvalitě? Dobře, tak tady je zbytek oné úvahy. Zkuste si představit, jak mačkáte spoušť a střílíte na cíl- při výcviku je to terč o rozměrech 7,5 krát 12,5 centimetru, při akci ozbrojený a nebezpečný tango - bezprostředně potom, co jste (vyberte, prosím, jednu, popřípadě všechny z následujících možností):

- uplavali tři kilometry ve vodě s teplotou devět stupňů - poslední dvě hodiny si nechali otloukat ledviny v malém člunu při jízdě třímetrovými vlnami na otevřeném moři a potom vyšplhali po kluzkém jeskyňářském žebříku na loď, jako jsme to dělávali v Rudé buňce - připlachtili do města na "f6liovém" padáku, poté co jste padali z výšky tři a půl kilometru volným pádem bez kyslíku a následně klouzali dvacet kilometrů od místa shozu

Snažím se vám jenom vysvětlit, že jste zrovna podali větší fyzický výkon, než jaký dokáže předvést 99,99 procenta lidí, a přitom musíte okamžitě uklidnit svoji mysl i tělo a zastřelit teroristu a zachránit rukojmí.

Ve filmech to vypadá jako hračka. Samozřejmě že v těchto případech nepadá z oblohy, neleze po laně nebo se nevynořuje z vody pravý Arnold Schwarzenegger nebo Charlie Sheen či Sylvester Stal 1 lone, ale kaskadér (nejspíš bývalý příslušník jednotek SEAL).

V reálném světě vše vypadá jinak. Při skutečné akci je člověk tak napjatý, tak šíleně nadržovaný po onom volném pádu nebo plavání, jízdě ve člunu nebo šplhání po laně, že je absolutně připravený zabít prvního tvora, kterého uvidí.

V reálném světě se zabíjení pro příslušníky jednotek SEAL stává jakousi formou emocionálního a fyzického uvolnění, odměnou za to, že se dostali ke kýženému cíli. V takovém momentě chtějí jediné - splnit svůj úkol (můžete mi věřit, já to poznal na vlastní kůži). Zabít ty hajzly a mít to za sebou, aby bylo možné jít někam, kde je studené pivo a teplá ženská náruč, a shodit ze sebe všechno napětí.

Zabývali jste se někdy otázkou, proč příslušníci jednotek SEAL mají tak tvrdý výcvik? Přemýšleli jste někdy nad smyslem pekelného týdne u základního výcviku ženijních potápěčů a příslušníků SEAL, při němž těch necelých deset procent žabích pulců, kteří pekelný týden přežívají, zažívá neuvěřitelnou bolest, fyzické týrání a stres? Odpověď je jednoduchá - během pekelného týdne poprvé zakoušejí to, co bude jejich životním posláním - byť by k tomu došlo jen jedinkrát za celou dobu tedy zabít nepřítele nebo splnit daný úkol bez ohledu na vyčerpání, zimu, mokro, strach nebo zranění.

A tak jsme se i my vrátili k úplným základům. Zpozorovat, zamířit, vystřelit. Jako robot se trefovat do toho proklátého terče. Právě to jsem učil příslušníky jednotky SEAL 6, když jsem ji vytvořil. A totéž jsme dělali ve FAMFUCu. Zpozorovat, namířit, vystřelit. Zpozorovat, namířit, vystřelit. Opakovat to tak dlouho, dokud to není správně. Pak znovu a pod stresem - například poté co člověk závratnou rychlostí vyběhne deset pater schodů. Nebo sleze patnáct metrů po laně z vrtulníku. Nebo se spustí ze střechy a proskočí oknem dovnitř. Nebo - no, myslím, že už je vám to jasné.

Ted' k naší výzbroji a výstroji. Konvenční pohled říká, že čím je vybavení lepší, tím je daný úkol snazší. Avšak podle mě nepředstavují kevlarové vyztužené oděvy, nejmodernější MP5, infračervené brýle nebo jiné exotičtější pomůcky nekonvenčních bojovníků. samospásné řešení. Reší pouze část, ale ne celek.

Vybavení je totiž jenom nástroj, který musí někdo ovládat.

A právě to je ten zásadní rozdíl.

Já jsem vždycky zastával názor, že nejdokonalejší zbraní je správný člověk. Jinými slovy řečeno, že všechny technické vynálezy a hračky jsou absolutně k ničemu, pokud člověk nemá srdce bojovníka. Vezměte si třeba ty pitomce, co celá léta cvičí karate, kendo a podobně. Když pak mají jednoho dne předvést své umění někde na ulici, jsou v koncích a nevědí, jak mají reagovat, protože najednou nikdo netleská, nikdo nepřiděluje body a nikdo nekřičí "Stop!", když boj začíná být příliš divoký. Tohle není podstatou válečnického umění.

Podstatou válečnického umění je smrt, zabíjení. Při mém typu práce musí člověk umět nenávidět. Musí mít pud zabijáka podívat se protivníkovi do očí a bez přemýšlení ho zabít, protože jinak on zabije jeho. Proto je podle mě sice hezké, že existují všechny ty pěkné hračky, se kterými si můžeme hrát, a bezvadné oblečení, které můžeme nosit, ale vždycky bude záležet na smyslech a duši. Tuto poučku si, prosím, dobře zapamatujte, protože se s ní setkáte později a bude s ní souviset i malý kvíz. Konec kázání.

Čas mezitím rychle plynul. Zůstával jsem s Mickem ve FAMFUCu a žhavil telefony a o plížení a slídění v Hampsteadu se staral Wonder. Koneckonců, je to přece průzkumník od námořní pěchoty a dlouhé výlety do týlu nepřítele mu nemohou vadit. Po třech dnech se vrátil a ohlásil mi, že dům lorda Brookfielda je prázdný - lord B s Toddem Stewartem a čtyřmi kufry odjel taxíkem na letiště Heathrow, kde nastoupil na palubu letadla Air France směřujícího do Nice.

Ta zpráva byla dobrá, ale zároveň i špatná. Dobrá proto, že náš objekt zůstal opuštěn, a my se tudíž můžeme vydat na lov.

A já jsem dost urputný lovec na to, aby se lov zdařil. Stinnou stránkou oné zvěsti byla skutečnost, že ptáček uletěl. Proč letěl lord B do Francie? Co zase chystá?

Svolal jsem své muže. Oznámil jsem jim, že se s Tommym hodlám, jakmile padne tma, vloupat do Brookfieldova domu a že Mick pojede s námi jako záruka toho, že budou dodržena společenská pravidla. Pak jsem vysvětlil důvody, které mě k tomuto kroku vedou, a zeptal se, jestli má někdo nějaké otázky nebo návrhy.

Nato se ozval Sprost'ák Nicky Grundle, samozvaný ombudsman řadových příslušníků SEAL a odborový předák: "Hele, kapitáne, a proč musíte mít všechnu srandu jenom vy, posraný důstojníci?" Potom řekl, že jestli se četa výpravy nezúčastní, dojde k protestním akcím. Když to nezabralo, poznamenal cosi o vzpouře. Ani to na mě neplatilo. Tak pohrozil, že mi schová všechnen bombej. Ustoupil jsem. Koneckonců jsem přece docela rozumný člověk.

KAPITOLA 9

Lámání zámků a pronikání do objektů nikdy nepatřilo k mým nejsilnějším stránkám. Raději se dovnitř dostávám tak, že vyhodím dveře do vzduchu. Ale při akcích mohou nastat okamžiky, kdy je zapotřebí poněkud jemnějších způsobů. Právě proto jsem jako vrchní žabák - čili velící důstojník - SEAL 6 vyslal zhruba deset svých zločinecky laděných pulců do zámečnické školy, kde se kromě používání paklíčů naučili základní finesy pro otvírání kódových zámků, zapínání tajných spínačů a šroubování skrytých šroubů.

U Rudé buňky, kde jsme se často vloupávali do nejchoulostivějších objektů v zemi, jsem tyto nekonvenční dovednosti dovedl u svých mužů ještě o krok dál. Získali totiž základy pro překonávání elektronických zabezpečovacích systémů, které do nich vtloukl jistý chlápek, který kdysi chodil se Steviem Wonderem v Jackson Heights do jedné školy. Budu mu říkat třeba prostě a jednoduše Lupič Eddie.

Tenhle tmavovlasý Irčan s účesem na ježka měří sto šedesát pět centimetrů a váží padesát pět kilo - kdyby chtěl, mohl by si oblečení kupovat klidně v dětském oddělení. Pracuje jenom dvacet pět dní v roce. Dvacet čtyři dní přitom plánuje, jak, co a kde ukradne - nejčastějšími objekty jeho zájmu jsou nákladní vozy s kožešinami a pouzdra s nezasazenými diamanty. Dvacátý pátý den vyráží do akce. Vždycky pracuje sám, což znamená, že ho nikdy nikdo nechytí, nikdo ho nešpičuje a s nikým se nemusí dělit o lup. V uplynulých sedmnácti letech si dokázal každý rok vydělat zhruba čtvrt milionu dolarů - nezdaněných což mu vyneslo krásný dům v Bimini, sedmnáct metrů dlouhou jachtu a o jedenáct let mladší italskou ženušku, která nemá ani ponětí o tom, čím se její drahý mužíček živí. Jakmile mi Wonder o svém příteli řekl, hned jsem věděl, že ho chci najmout. Bude se dokonale hodit k

tomu, aby Rudou buňku naučil překonávat moderní elektronické zabezpečovací systémy - jako například ty u skladišť s jadernými zbraněmi, které používají infračervená čidla a sonary, laserové systémy umístěné na jaderných ponorkách nebo pasivní magnety či senzory reagující na pohyb, které se vyskytují u zbrojařských firem.

Sešli jsme se v jednom baru na Long Islandu. Nabídl jsem mu patnáct tisíc dolarů z kapes daňových poplatníků za týdenní kurz lupičského řemesla.

Eddie však moji nabídku odmítl. "Patnáct papírů? Co to má jako bejt, co to má jako bejt?" Vyfoukl ze žvýkačky bublinu a práskl ji. "Co to má jako bejt? Zbláznil ses?"

Nepřipadalo mi to tak.

Jemu ano. "Co to má jako bejt? Nabízíš mi nějaký posraný prachy? Zbláznil ses? Vždyť je to, kurva, moje vlastenecká povinnost!" Když jsme prováděli předběžný průzkum okolí Brookfieldova domu, v duchu jsem Lupičovi Eddiemu blahorečil. Podle Wonderových nákrešů nás čekaly tři vnější bezpečnostní zábrany. Kolem ozdobných křídlových oken v přízemí byl natažen úzký, téměř neviditelný proužek fólie - jakmile někdo rozbije okno; uzavřený obvod se přeruší a spustí se alarm. Rámy oken byly také zabezpečeny magnety. Opět: otevře-li se okno, začne houkat siréna. Totéž v prvním patře. Okna ve druhém patře, osm metrů nad zemí a půldruhého metru pod okrajem střechy, ale žádné magnety ani pásy neměla.

Dveře u vchodu pro služebnictvo chránila těžká ocelová mříž.

Okna od kuchyně, spižírny a pokojů služebnictva kryly masivní pruty zasazené do rámců. Veškeré dveře u domu byly pravděpodobně zabezpečeny elektronickými kontakty nebo tlakovými spínači u pantů.

Přijeli jsme do Londýna, zaparkovali auta do anonymní garáže u Victoria Station a metrem se dopravili do Belsizu, kde jsme se ubytovali v jednom nenápadném motelu. Potom jsme se pěšky vydali do Hampsteadu a cestou si hlídali navzájem záda. Bylo nás celkem osm: Tommy, Mick, Wonder a já jakožto lupiči a Sprost'ák, Kachní noha, Carlosito a Hlodavec jako naše ochranka.

Cestovali jsme nalehko. Wonder si s sebou vzal svou cennou sbírku paklíčů a já všem rozdál minitransceivery. tyhle vysílačky se scramblery nejsou o nic větší než obyčejné walkmany. Přichycují se na opasek a člověk má pak v uchu naslouchátko a u pusy mikrofon. Baterky vydrží přes šest hodin provozu a celý aparát váží ani ne půl kila. Dále jsme s sebou měli miniaturní baterky, fotoaparáty Minox, chirurgické rukavice, provaz a vhodné zbraně. Každý z lupičů navíc nesl batoh - to pro případ, že by se našly nějaké suvenýry. Rekl bych, že jsme vypadali jako normální turisté - pokud ovšem normální turisté vypadají jako ragbyový tým.

Jako první jsem dorazil na místo já s Mickem a Wonderem.

Sešli jsme se ve Freemasons, staré hospodě necelých sto metrů od Brookfieldovy vily. Našli jsme si místa hned u arkýřových oken, popíjeli guinness a čekali, až dorazí ostatní. Eddieho lupičská filozofie v mnohém připomínala mou doktrínu nekonvenčního válečnictví. Zásadně dělal vše co nejjednodušším způsobem a dovnitř chodil vždycky "zadními dveřmi". "Chod'te tam, kde vás nejmíň čekaj!" kázal a hlasem se podobal většině dobrých velitelů družstev u jednotek SEAL.

Byli jsem zřejmě naladěni na stejnou notu, protože když jsem jako čerstvý podporučík ve Vietnamu vzal své družstvo Bravo k ostrovu no-no, nezaútočili jsme na pana Charlieho ze západu přes kanál, kde nás očekával.

Místo toho jsme přišli východními "zadními dveřmi" - dlouhou a komplikovanou cestou, která vedla po pás hlubokým bahnem a ostružiním ostrým jako ostnatý drát, v němž na nás číhali jedovatí hadi, nastražené pasti a všelijaké další životu nebezpečné překážky. Ale když jsme se na pana Charlieho vyřítili, díval se opačným směrem, což znamenalo, že dřív než zjistil, co se děje, dokázali jsme mu pobít hodně příslušníků. Tenkrát byl můj celodenní výlet na no-no označován za nejúspěšnější akci jednotek SEAL v deltě řeky Mekong.

Lupič Eddie měl jako správný nekonvenční válečník stejný zvyk útočit tam, kde se to nejméně očekávalo, byť by to znamenalo víc námahy, než původně hodlal vyvinout. V případě budov to znamená, vysvětloval, že je nutné jít ze střechy.

Na střechu se lze často dostat dost komplikovaně, ale obvykle to bývá ta nejméně chráněná část budovy. Střecha se dá třeba proříznout - a alarm se přitom nespustí. Ostraha budovy navíc jen sotva

uvidí někoho, kdo se nachází šest až osm pater nad zemí. Koneckonců, většina lidí se nikdy nepodívá dál než do výšky očí, říkával Eddie.

A tak jsme šli nahoru. Víte, co je na anglických domech skvělé? Dešťové svody. Britové používají mohutné zakřivené litinové roury, které jsou pevně uchycené ke zdi a dá se po nich lézt jako po žebříku. Brookfieldova vila, kterou v podstatě tvořily dvě budovy, měla jeden litinový svod o průměru deset centimetrů vpředu a druhý vzadu.

Rozestavil jsem stráž. Kachní nohu u Freemasons, Carlose pod převisem kostela Svatého Jana, Sprošťáka na rohu Hampstead High Street nedaleko policejní stanice a Hlodavce u zadní části Brookfieldova domu, kde bude krýt nás šest zbývajících.

Není třeba, abychom vzbuzovali nějakou pozornost. Rychle jsme pronikli dozadu, vyšplhali se nahoru jako opice po banánovníku a překulili se přes ozdobný okraj. Šikmá střecha nám poskytovala skromný úkryt. Přikrčil jsem se a přeběhl jsem ke komínu, abych se podíval, jestli není rozpálený. Nebyl, což signalizovalo, že topení uvnitř domu je vypnuté. Natáhli jsme si gumové rukavice.

Ze střechy se asi nedostaneme jinak než skrz ni. Naštěstí jsme dva metry pod převisem objevili samostatné okno. Popadli jsme proto s Mickem Wondera každý za jednu nohu a pověsili ho hlavou dolů, aby prověřil, jestli není napojené na alarm.

"Ne! Tohle jistě není!" Otevřel okno a vtáhl se dovnitř. "No tak pojd'te - voda je fajn!" Tommy svázal dvě lana dohromady, omotal je kolem komínu a spustil je ze střechy. Jeden po druhém jsme se spouštěli dolů a skákali dovnitř.

„Jsme vevnitř!“ oznámil jsem šeptem svým hlídkám. Šlo to hladce - možná až příliš. Vždycky se ale raději přesvědčím dvakrát.

"Kontrola," ozval se Carlos. "Tady je klid!" "Dobře!" Nacházeli jsme se zřejmě v pokoji pro služebnictvo.

Místnost byla malá, měřila maximálně šest krát osm metrů. Stála zde železná postel s prověšenými matracemi, noční stolek, houpací křeslo a malý šatník. U paty postele ležel na starém linoleu malý ošoupaný modlitební kobereček.

Otevřel jsem dveře. "Jdeme!" Začali jsme sestupovat po př. 1.1 < rém a rozvrzaném schodišti.

Hluk, který jsme dělali, se mi vůbec nelíbil. Na podestě v prvním patře jsem se zastavil před malým servírovacím stolem.

Navrchu ležel tác a na něm stálo několik sklenic. Přejel jsem po jedné z nich prstem. V prachu zůstala viditelná stopa.

"Vypadá to, že tady hezkou chvíli nikdo nebyl!" Přímou před sebou jsem měl dveře. Otevřel jsem je. Je načase zjistit, jak bydlí druhá polovina obyvatel domu. Vstoupili jsme do přijímacího pokoje. Nábytek v něm pocházel z počátku devatenáctého století, stěny byly vymalované sytě červenou barvou se žlutozlatými rámy. Na jedné visel goblén, na další výjev z lovu od jednoho ze starých mistrů. Dále zde bylo benátské sklo a toskánská mosaz. U proužkované pohovky stál z každé strany jeden velký rozvětvený svícen.

Nejvíce mě ale uchvátila komoda pod goblénem. Byla dva a půl metru dlouhá, necelé dva metry široká a celá pokrytá perleťovou mozaikou, jejíž složitý ornament zapadal do tmavého dřeva.

Tommyho úžasem poklesla čelist. "To je starodávná syráská svatební komoda," řekl hlasem plným úcty.

"Musí být nejméně tři sta let stará. Jedinou podobnou jsem kdysi viděl v muzeu v Damašku - a tahle je ještě hezčí!" Ostatní místnosti byly stejně bohaté a umělecky zdobené jako tato. Ale nepřišli jsme sem za památkami, nýbrž kvůli práci.

Tommy si vzal na starost obývací pokoj, přijímací pokoj a knihovnu. Wonder sešel do suterénu a zahájil průzkum kuchyně, spižírny a vinného sklípku. Já se s Mickem pustil do prohlídky Brookfieldovy soukromé studovny, která byla schovaná ve druhém patře hned za lordovou ložnicí.

těžko se hledá, když člověk neví, co by měl vlastně najít. Prozkoumal jsem knihy na nočním stolku lorda B. Korán a bible.

Zbýlé dvě jsem dobře znal: Profesionální válečník I a Profesionální válečník II. Zběžně jsem je prolistoval. Lord B si některé pasáže barevně vytáhl a jiné podtrhl. Zřejmě se snaží lépe pochopit, co jsem zač. V duchu hesla "Poznej svého nepřítele" a podobné hovadiny. Sáhl jsem rukou mezi matrace,

jestli tam nenechal nějaké papíry. Nic.

"Wondere?" Wonder měl najít a překontrolovat všechny prvky zabezpečovacího systému. Nerad bych viděl, jak někdo z nás spouští alarm.

"Slyším!" ozval se mi v uchu jasný hlas.

"Máš něco?" "Všechno v pohodě! Tohle je jenom základ. Lord B chtěl asi ušetřit prachy, když to sem dával! Ale pokud by šlo o víno, tak to na mě udělalo opravdu velkej dojem! Už jsi někdy slyšel název Chateau Pétrus?" "Ne." "Já taky ne. Ale ten chlap toho má stovky flašek. Samý starý ročníky -1955,1961, 1966." "Tommy?" "Nikde nic, kapitáne! Nic podezřelýho!" Pak následovala krátká odmlka. "Hele, Wondere..." „Co je?" "Říkal jsi Chateau Pétrus?" "Jo!"

"Tak to stojí asi papír flaška, podle ročníku!"

Wonder, kterého obvykle nic hned tak neporazí, byl poražen.

"Kecáš! " Jenže já v tuhle chvíli nepotřebuju žádný tlachání. Potřebuju výsledky. "Heleďte se, vy pitomci - zpátky do práce!" Odhrnul jsem starodávné hedvábné koberce a podíval se, jestli pod nimi není skrýš. Nebyla.

Sundal jsem obrazy ze zdi a pátral po sejfu. Bez úspěchu. Obrátil jsem se a sledoval Micka, který prohledával knihovničku.

"Našels něco?" Mick zavrtěl zklamaně hlavou. "Ne - zatím nikde ani stopa!" "Něco tady přece bejt musí!" "Proč seš si tak jistej?" "Proto!" "Není k tomu žádný důvod, Dicku!" "Poslouchej - ten chlap v tom jede! Já vím, že v tom má prsty!"

Cítím to!" "To ještě nic nedokazuje!" "Já vím, já vím," přitakal jsem a pokýval smutně hlavou.

Dokončili jsme ložnici a začali systematicky prohledávat studovnu. Z ozdobného adresáře s koženými deskami jsem si ofotografoval každou stránku. Možná tam něco objevím. Otevřel jsem zámek jediné zásuvky u psacího stolu z osmnáctého století. Byla prázdná. Už jsem ji chtěl zase zavřít, když vtom jsem si vzpomněl na jedno ze svých vlastních příkázání: Nikdy nic nepředpokládej. Vytáhl jsem ji celou ven a obrátil ji dnem vzhůru. Někteří lidé rádi lepí ke spodní straně zásuvky různé dokumenty. Brookfield k nim však nepatří. Pak jsem do prázdného prostoru zajel rukou. Po chvíli jsem vzadu nahmatal kousek tvrdého papíru o velikosti navštívenky. Chytil jsem ho mezi prsty a vytáhl ven. Byla to opravdu vizitka - kousek velinového papíru od jedné cestovní kanceláře na Bruton Street v londýnském Mayfairu a v něm vyryté jméno: Doreen Simsová.

Zrovna když jsem si strkal vizitku do kapsy, ozval se mi v uchu Sprošťákův hlas: "Auto bezpečnostní služby od High Street! " "Zhasnout!" Světlo z baterek zmizelo. "Běžte od oken!" "Projíždějí kolem kostela! Všude klid!" zašeptal Carlos.

Následovala chvilka ticha. "Zastavili před domem."

Všichni uvnitř zadrželi jako na povel dech. Mně se navíc stáhl řitní svěrač.

"Kontrolujou dveře." Čekali jsme.

"Jdou dozadu." Nikdo se ani nepohnul.

"Tady zadní hlídka!" zazněl mi v uchu Hlodavcův hlas. Panebože - Hlodavec se schovává v křoví vedle vchodu pro služebnictvo, takže ten chlap musel jít přímo kolem něj!

"Druhej venku!" ozval se znovu Carlos.

Kristepane, co se to děje?! "Jak to vypadá?" zašeptal jsem do mikrofonu.

"Kouřová!" odpověděl Carlos. "Opírá se o dodávku jako James Dean!" Přestal jsem se potit.

"První muž pryč!" oznámil se zřetelnou úlevou v hlase Hlodavec.

"Oba se opíraj o auto a kouřej!" "Skvělý!" To je Sprošťák Grundle. "Dělaj přitom kolečka?" "Držte, kurva, huby!" Čekali jsme v pološeru, až nám Carlos ohlásí, že je vzduch čistý. Konečně se tak stalo.

"Ten kretén mi málem šlápl na levou ruku!" povzdechl si nahlas Hlodavec.

"Ještě že si ho honíš pravačkou!" vyprskl smíchy Kachní noha.

"Polib mi prdel!" "Hele, tohle není sranda! Neohrožujte bezpečnost akce!" "Jak si přejete, kapitáne!" odpověděl Kachní noha. Pak se začal chechtat jako pomínutý.

O půl hodiny později jsme už seděli v bezpečí ve Freemasons a házeli do sebe jednu pintu za druhou.

Až na adresář a navštívenku byl dům čistý jako lilie. Alespoň my jsme nic jiného nenašli. Dal jsem si sice rychle za sebou tři čtyřnásobné giny, ale náladu to nespravilo. Byl jsem zklamaný.

Zdeptaný. Zmatený. Doufal jsem v jiný výsledek. Vždyť jsme dokázali zjistit pouze to, že lord B bydlí v bezvadném domě, koupil si obě moje knihy a využil služeb nějaké cestovní kanceláře z Mayfairu. Vzhledem k tomu, že podle mě je lord B terorista nebo s teroristy minimálně sympatizuje, náš výsledek je dost neobvyklý.

Tangové po sobě zpravidla nechávají hromady papírů. Od časů Maova Dlouhého pochodu přes Fidelův pobyt v pohoří Sierra Maestra až po boje Che Guevary v Bolívii si každý vede deníky, zápisníky, diáře a jiné písemné záznamy. V Salvadoru chodili partyzáni z Fronty národního osvobození Farabúda Martího s tunami poznámek ve svých tornách. Jeden z našich lepších velvyslanců v San Salvadoru o nich říkal, že "když nebojují, věnují se psaní".

Proto byly prázdné ruce z Brookfieldova domu zklamáním.

A to jsme pracovali důkladně! Tommy ví o starožitnostech skoro všechno. Existuje-li někde tajná skrýš, dokáže ji najít. Tady však žádná nikde nebyla. Stevie ohledával zdi a pátral po tajných chodbách, skrýších a sejfech. Nikde nic. Mick kontroloval podlahy, stropy, ba dokonce i elektroinstalaci. Ani on nic podezřelého neobjevil.

Absolutní nedostatek důkazů výmluvně svědčil ve prospěch Brookfieldovy nevinu, což byl názor, který Mick neváhal vyslovit. Něco mi ale na tom pořád nesedí. Proč? Protože mi mé nitro říká, že ten chlap v tom jede. A mé nitro se mýlí jen málokdy.

Vtom mi to došlo. Dům byl čistý proto, že to tak mělo být! Dostali jsme se dovnitř bez problémů proto, že Brookfield chtěl, abychom se tam tak snadno dostali! Chtěl, abychom ho prohledali odshora dolů a odešli s prázdnou! Chtěl dokonce i to, abych pracoval bez obvyklé přítomnosti pana Murphyho!

Samozřejmě! Brookfieldova vila byla čistá jako lilie, neboť lord B věděl, že k němu přijdu na návštěvu. Vždyť to je přesně můj styl! A odkud to věděl? Věděl to z mých knih, přečetl si oba díly Profesionálního válečníka! Věděl, že se rád a často vloupávám do cizích objektů!

A tak mi nechal k vidění jenom to, co on chtěl, například adresář. Ta vizitka je zřejmě jediný poznatek, který jsem si z domu odnesl - a i tak je to nález dost podezřelý, protože nic jiného jsem stejnou "náhodou" už neobjevil.

Rozhodl jsem se, že budu dodržovat bezpečnostní opatření a o svém prozření raději pomlčím.

Mick dopil pivo a zeptal se: "Předpokládám, že zpátky do hotelu trefíte!" "My, super-kurva-trénovaný profici?" řekl jsem. "Pamatuj si, ty pitomej britskej tupče, že my jsme příslušníci elitního amerického komanda a dokážeme si najít navzájem prdellevou rukou třeba i v naprostý tmě!" "A bez nácvičku!" poznamenal Stevie Wonder.

"A přitom budeme ještě žvejkat!" dodal Sprosták.

"Prosím tisíckrát za prominutí, vzácní pánové!" řekl Mick a hluboce se uklonil. Pak položil na bar tři pětilibrové bankovky. "A nic si z toho nedělejte, když budou po pár pintách trochu vyvádět - jsou to Američani a naše dobrý silný britský pivo jim dělá trochu problémy!"

Následujícího rána jsme se rozdělili a dohodli se, že se sejdeme v 19.00 u garáží, v nichž jsme si nechali auta. Carlos, Hlodavec, Tommy a Wonder usoudili, že jejich práce už skončila a že se tudíž projdou po Hampsteadu a zkusí ulovit nějaké kočky - pochopitelně ty dvounohé, co nosí sukně. Já jsem se Sprostákem došel na Finchley Road a vlakem se přesunul na Bond Street, tři až čtyři bloky od CINCUSNAVEURu. Chtěl jsem se spojit s Hansiem a Sprosták zase chtěl nějaké kodaňské slivky, které byly k sehnání v restauraci na North Audley Street. Já měl navíc ještě jeden úkol, a sice zaskočit do té cestovky na Bruton Street, jejíž kartička mě hřála v kapse, a promluvit si s Doreen Simsovou. Na stanici metra jsem se od Sprostáka oddělil a vydal se po South Molton Street kolem řady módních butiků a restaurací. Cestou po New Bond Street jsem pro změnu okukoval výklady obchodníků se starožitnostmi. Pak jsem zahrnul na Bruton Street a po padesáti krocích jsem narazil na úzkou uličku. Na jejím rohu stála hospoda ve tvaru klínu a za ní menší městský dům z osmnáctého století. Vlevo od dveří byly tři zvonky a vedle nich tři mosazné cedule. Do jedné z nich byl vyrytý nápis BRUTON TRAVEL-PRVNÍ PATRO. PROSIM ZVONTE!

Zazvonil jsem.

"Ano?" ozvalo se z reproduktoru.

"Snerd, Herman Snerd," představil jsem se a zeptal, jestli mohu jít nahoru.

Prý že samozřejmě. Vystoupal jsem po úzkém schodišti do prvního patra a zaklepal na dveře. Otevřít mi přišla sošná žena v tvídovém saku, dlouhé sukni a vysokých botách.

"Ano?" "Jste Doreen Simsová?" "Ano, jsem."

Usmál jsem se. "Jeden můj kamarád mi dal vaši vizitku. Prý máte vynikající cestovní kancelář!"

"Opravdu?" Odmlčela se a začala si mě prohlížet. Přejela zrakem po mém oblíbeném oděvu - rozdrbaných džínách, starých teniskách a věrné kožené bundě z Pákistánu za pětasedesát dolarů. Viděl jsem, jak v duchu odhaduje, zda je bezpečné pouštět mě dovnitř. "Pojďte dál," řekla nakonec.

Následoval jsem ji do kanceláře. Byla zařízená jednoduše a přesto elegantně - takové to neQkázalé prostředí, v němž si libují lidé s obrovskými finančními zdroji. Na stěnách visely fotografie filmových hvězd s jejich podpisy, plakáty zpěváků a zpěvaček pop-music, portréty politiků a mnoho obrazů. Povšiml jsem si usmívajícího se Geoffa Lyondalea a vévodkyně z Walesu. Doreen Simsově se zřejmě podařilo shromáždit většinu londýnských celebrit.

Majitelka agentury s upjatým výrazem usedla za nízký psací stůl a gestem mi naznačila, že se mám posadit do koženého křesla naproti ní. "Takže, pane Snerde - říkám to správně? - co pro vás mohu udělat?" "Jsem přítelem lorda B." "Lorda Brookfielda?" Z pohledu, který na mě vrhla, jsem usoudil, že mým slovům příliš nevěří. Přesto jsem pokračoval dál a posunul k ní po stole navštívenku. "Dal mi ji minulý týden. Povádal, že jste vynikající agentka - že prý mě můžete kdykoli dostat na libovolné místo, a to hned!" "To je od něj laskavé!" Vzala si vizitku do ruky a ledabyle ji přelétla očima. Pak se na mě tázavě podívala a zeptala se: "Znáte lorda B už dlouho?" "N e. Teprve nedávno nás představil jeden náš společný přítel.

Jsem tady služebně, ale jinak dost cestuji." "Chápu." Podala mi vizitku zpátky a mile se na mě usmála.

"To je od něj velice laskavé! Víte, už jsem pro něj dělala dvě rezervace - před dvěma měsíci do té Itálie a teď do Nice." "Rád jezdí na dovolenou, co?" "Ach, neřekla bych, že ta Itálie byla zrovna dovolená! Jel s ním pan Stewart a pět dalších lidí!" Přikývl jsem. "Správně! No ovšem! A cestovali..." "Do Abruzzi.

Přesněji řečeno do Pescary, na pobřeží J aderského moře," řekla a ukázala rukou na obrovskou starožitnou mapu světa, která visela na zdi za psacím stolem.

Podíval jsem se na mapu a vyhledal očima Itálii. Země tvarem připomíná dámskou kozačku a Abruzzi v takovém případě leží někde uprostřed lýtky. Podíval jsem se lépe a povšiml si zajímavé skutečnosti, a sice že město Pescara leží přesně naproti chorvatskému Splitu.

Přístav Split byl jednou z největších základen námořnictva bývalé Jugoslávie. Navíc to bylo místo, odkud Synové Gornjiho Vakufa - podle informací, které přinesly zdroje lorda B - ukradli foku a použili ji k tomu, aby podminovali Mountbatten a zabili mého VNO.

Ale kdoví jestli ten čin opravdu spáchali oni.

Počkat, počkat, říkáte si určitě, co tím chce, sakra, Dickie naznačit? Proč z ničeho nic najednou dumá o tom, jestli VNO zabili ty Synové Gornjiho Vakufa nebo ne, když se mu pro to nabízí tolik důkazů?

Protože se ptáte, tak vám to povím.

- Bod číslo jedna: Jsem jediný, kdo potvrdil, že foka, jejíž stabilizátor jsem našel u přístavu, byla před třemi lety dodána jugoslávskému válečnému námořnictvu.

Murphyho faktor: Až teprve lord B prohlásil, že ji ukradli Synové Gornjiho Vakufa. Do té doby o téhle odštěpenecké skupině bosenských tangů nevěděl nic ani sir Davis, a že ten má k dispozici nějaké informační sítě!

- Bod číslo dva: Existenci skupiny potvrdil sir Davis i Mick Owen.

Murphyho faktor: Ale ani sir Davis, ani hoši od SAS nedokázali říci, jestli tu foku skutečně ukradli Synové Gornjiho Vakufa.

Jisté je jenom to, že stabilizátor z té ukradené miniponorky skončil v hlavním kanále portsmouthského přístavu.

Zbývá tedy spousta nezodpovězených otázek a tím pádem i široký prostor pro různá podezření.

Možná vám připadám silně zaujatý. Ale když si přečtete další řádky, zjistíte, odkud mé úvahy pramení.

Jednou z nejdůležitějších součástí špionáže i speciálních operací je klamání nepřítelů. Za války v Perském zálivu se například jedné pouhopouhé četě SEAL podařilo přesvědčit dvě irácké divize o tom, že se jedná o obrovskou obojživelnou invazní jednotku námořní pěchoty. Jejich klamný manévr, v rámci

kterého označovali pláž a vyhazovali do povětří překážky, jako kdyby se chystali k vyloštění, zadržel irácké divize v kuvajtském hlavním městě, tedy desítky kilometrů od místa, kde došlo ke skutečné invazi.

Ve světě špionáže, který starý mistr špionského řemesla James Jesus Angleton nazýval "divokou změtí zrcadel", probíhají klamné manévry mnohem jemnějšími způsoby, než jakými jsou četa příslušníků SEAL a padesát kilo plastické trhaviny.

Cílem manévru je vytvoření řad událostí nebo faktů, které protivníka přesvědčí o tom, že plánujete právě to a nic jiného, zatímco ve skutečnosti se chystáte udělat pravý opak.

K dosažení tohoto cíle protivníku umožníte, aby se dozvěděl určité množství pravých, nefalšovaných informací, protože kdyby bylo všechno nepravdivé, hned by to poznal. Do této dávky ovšem opatrně vložíte "černé" informace čili dezinformace (vidíte, vždyť jsem vám říkal, že se s tímhle materiálem ještě setkáte!).

Devadesát pět procent informací může být tudíž pravdivých a jenom pět procent falešných - i to však často stačí k tomu, aby byl váš protivník za prvé přesvědčen, že objevil něco velice důležitého, a za druhé aby podle toho také jednal, a pokud by neuspěl, tak aby to ani nepoznal. Když se vám to podaří, bude to vypadat jako ve filmu Podraz, kde padouch, kterého hraje Robert Shaw, vůbec nepozná, že ho Paul Newman s Robertem Redfordem podfoukli.

V našem případě se jedná o to, že nám lord B řekl o nové teroristické skupině jménem Synové Gornjiho Vakufa. SGV jsou v podstatě klasičtí teroristé. Až potud by vše souhlasilo. Ale co když nám pak podsunul malou dezinformaci, a sice že tu foku ze základny ve Splitu ukradli právě oni?

lnn by nás zavedl na scestí, neboť bychom díky tomu předpokládali, že tihle nebezpeční muslimští odpadlíci ukradli určitý typ miniponorky, dopravili ji do portsmouthského přístavu a využili ji jako základnu pro útok na loď Mountbatten a vraždu sira Normana Bliiotta a našeho VNO.

To ale není jediný způsob, jak tuto akci mohli provést. SGV nebo jiní tangové - mohli také například potají proniknout do areálu základny v Portsmouthu (vždyť ani mně to nečinilo větší potíže!), doplavat k Mountbattenu, nastražit tam přísavné miny nebo nálože či cokoli jiného a pak nepozorovaně doplavat zpátky ke břehu úplně stejně, jako jsem to udělal já.

Jinými slovy řečeno - ke zmíněné akci nemuseli nutně potřebovat žádnou miniponorku.

Ale co ten stabilizátor? ptáte se určitě. Cožpak jsem tím, že jsem onu ploutev z foky našel a zjistil, odkud pochází, jenom nepotvrdil teorii lorda B?

Kdepak. Potvrdil jsem pouze to, že stabilizátor patří miniponorce, která byla dodaná jugoslávskému válečnému námořnictvu. Sir Davis dále potvrdil jenom fakt, že miniponorka byla ukradená šest neděl předtím, než došlo k útoku na Mountbatten.

Ale informaci o tom, kdo ji ukradl, předložil lord B a sir Davis stejně jako já - si dal jenom dvě a dvě dohromady. Jenomže já teď zjišťuji, že mi jako výsledek nevychází čtyři, ale pět.

Protože je podle mě docela možné, že ponorku někdo ukradl, ulomil jí stabilizátor a pohodil ho uprostřed portsmouthského přístavu, aby ji tam nějaký podnikavec - jako například já - našel.

Že mluvím jako paranoik? Abych řekl pravdu, stejná obvinění jsem slyšel i v minulosti, a přesto jsem díky tomu zůstal i se svými muži naživu!

Další myšlenkové pochody mi přerušila Doreen, neboť mi právě začala vyprávět o cestě lorda B do Nice. třeba mi řekne, proč tam jel. "Nice? Říkáte, že je teď v Nice. To znamená, že je asi ve svém domě v Beaulieu-sur-Mer, že?" Doreen se na mě usmála. Bvidentě ji potěšilo, že znám lorda B natolik dobře, abych vědělo jeho domě na francouzské Riviéře. "Přesně tak - je v l'Oasis bleue s panem Hadžim a panem Júsofem. Kdybyste je chtěl jet navštívit, doporučila bych vám překrásný hotel, La Résidence, nedaleko odtud. Nebo můžete zůstat ve městě v Negresku. Pak se odmlčela, odšroubovala zlaté plnici pero značky Montblanc v hodnotě 500 dolarů a zůstala rukou viset nad slonovinově bílým dopisním papírem. "Mám vám hned zamluvit místo, pane Snerde? Takže lord B jel do jižní Francie s panem Hadžim a panem Júsofem, dvěma všudypřítomnými pákistánskými majory. Tahle zpráva určitě stojí za malý odklad. "Teď hned ne, Doreen ještě se ozvu! Musím nejdřív udělat pár věci a navštívit pár lidí. Chci se podívat do páteho patra na North Audley Street, kde má archiv operativa CINCUSNAVEURu, a zjistit, co to v té Nice, sakra, je.

V mlze jsem kráčet po Brook Street směrem ke Grosvenorskému náměstí a s očima přilepenýma k chodníku horečně uvažoval. Lord B je potápěč - v National Geographiku jsem přece viděl jeho fotografie, na nichž vytahoval tu fénickou galéru nebo co. Je také výtečný střelec, byl dokonce členem britského olympijského týmu. V době svého zajetí v Libanonu přestoupil na islámskou víru, alespoň tak to říkal.

Ale co když v žádném zajetí vůbec nebyl? Co když ten únos jenom naaranžoval a místo toho odjel do Afghánistánu, kde ho vyškolil některý z tisíců bývalých příslušníků Grup specialnogo naznačeniya (ruských jednotek zvláštního určení - pozn. překl.) nebo bývalých expertů z GRU či KGB, kteří na rozdíl ode mě nepobírají žádný důchod a nenapsali už dva bestselery?

Kdyby lord B chtěl, mohl by si jich najmout třeba celou brigádu!

Stále mnoho otázek a téměř žádná odpověď.

Ted' je Brookfield ve Francii. Co tam, ksakru, může dělat, když v jeho staré dobré Anglii právě došlo k ošklivému teroristickému aktu? To mi nějak nedává smysl.

Britové ho mají za veledůležitého poradce a on si klidně odjede do Francie, místo aby zburcoval své údajné zdroje a pomáhal síru Davisovi!

V téhle rovnici je někde chyba. Rozhodl jsem se, že proberu postupně všechny možnosti.

Jednou z nich je, že lord B odjel na dlouho očekávanou dovolenou. Ne, tohle není jeho styl. Brookfield není typem člověka, který by odcházel od rozdělané práce, a zejména něčeho tak důležitého, jako je poradenství pro vládu, jenom proto, aby se mohl válet na sluníčku. Je - stejně jako já - posedlý svou prací, jak jsem se dozvěděl ze svého bádání. Pobyt v Nice pro něj tudíž musel mít nějaký význam. Jaký a v čem spočívá, to je ona příslovečná otázka za všechny prachy.

Přešel jsem Duke Street a najednou jsem zůstal stát jako přimrazený. Něco podobného se mi stávalo i dřív - a několikrát mi to zachránilo život. Ve Vietnamu mi jednou u kanálu u Che Sač zůstala noha viset těsně nad zemí. Proč jsem ten krok nedokončil, to se už nikdy nedozvím - mohu jenom konstatovat, že se ve mně ozval zřejmě nějaký primární poplašný systém. S nohou ztuhlou ve vzduchu jsem se tehdy podíval k zemi. Z bahnité strouhy na mě nenápadně vykukoval výběžek takzvaného "dračího zubu", miniaturní miny sovětské provenience. Tyhle miny

člověka nezabijí, jenom ho zmrazí - jakmile na ni šlápne, utrhnou mu nohu.

Nedokážu vysvětlit, proč jsem tenkrát tu nohu na zem nepoložil. Stejně jako vám nepovím, proč jsem se ted' před Grosvenorským náměstím náhle na místě zastavil. Můj systém včasného varování prostě opět zafungoval a já nepokračoval dál na náměstí.

Místo toho jsem zalezl do jednoho vchodu a začal pozorně obhlížet okolí, jako kdybych se nacházel na nepřátelském území. A čím déle jsem se rozhlížel, tím víc jsem zjišťoval, že na něm opravdu jsem.

U budovy CINCUSNAVEURu jsem napočítal celkem šestnáct mariňáků v civilních šedivých sakách a tmavých kalhotách. Soudě podle boulí na bocích, všichni měli u sebe pistoli.

To bylo značně neobvyklé. Normálně to vypadalo tak, že pokud vrchní velitel pobýval ve své rezidenci, po chodníku před budovou přecházela sem a tam dvojice příslušníků námořní pěchoty. Ovšem neozbrojená. Britové totiž zakázali mimo budovu veškeré zbraně, a tak měla stráž u sebe pouze vysílačky.

V případě nebezpečí tak měli nepřítelé zřejmě ukecat k smrti. Všichni ale dobře víme, že admirál u sebe být nemohl, protože se nacházel v nemocnici v Bethesdě. Přesto venku u starého plotu z tepaného kovu postávalo celé družstvo pitomých mariňáků, a ještě k tomu ozbrojených. Museli snad najednou vyhlásit stav ohrožení Delta, protože se CINCUSNAVEUR chystají přepadnout Abú Nidál a celá skupina Baadera-Meinhoffové?

Nebo je snad terorista, kterého hledají, dokonce ještě nebezpečnější než všichni členové zmíněných band dohromady - alespoň podle viceadmirála U. S. Navy Pinckneye Precotta III.? Kdo může tím tangem být? Odpověď: střelec a loupežník, chlupatý žabák známý jako Demo Dick Marcinko, žralok z Delty - čili já.

Z úkrytu jsem zkoumal okolí. Na náměstí bloumalo bezcílně jeden, dva, tři, čtyři, pět dvojic. Z jejich chování vyzařovala snaha vypadat nenápadně, což mě na nich zaráželo nejvíc. Na vzdálenějším konci náměstí, před velvyslanectvím, stála dvě šedá auta U. S. Navy. Dalších šest vozidel - rozeznal jsem

diplomatické značky - čekalo v místech se zákazem parkování poblíž každé křižovatky u konce ambasády. Auta byla rozestavená tak, aby mohla zablokovat silnice a vytvořit kolem celého náměstí neproniknutelný kordon.

Podíval jsem se na ně trochu blíž. Dokonce i na těch dvě stě metrů mi byly siluety uvnitř vozu až příliš dobře známé: měly ten bezkrevný výraz terminátorů od NIS, přísně tajné složky Námořní vyšetřovací služby, která se zabývá hodnotami od čtyř prýmku a výš.

Grosvenorské náměstí tedy není dneska místem, na němž by byl můj výskyt žádoucí - aspoň pokud je mi vlastní svoboda drahá. A tak jsem místo toho, abych vešel na náměstí a lehkovězně pokračoval směrem k North Audley Street, udělal čelem vzad a zamířil s hlavou skloněnou a odvráceným obličejem na Bond Street. Po několika metrech jsem odbočil do malé vstupní haly hotelu Claridge's a odstrčil livrejovaného vrátného, který se mě pokusil zastavit. Uvnitř jsem vyhledal telefonní budku, zalezl do ní, vytočil číslo do pracovny Hanse Webera, a jakmile se mi ozval, vhodil jsem do přístroje deset penci. .

"Weber." "To jsem já. Co to je u vás, kurva, za zemětřesení?" "Ježíšikriste...!" V jeho hlase bylo slyšet opravdovou úzkost.

Zdálo se, že je dočista vyděšený. "Nikoho nejmenuj, synku telefony nejsou dost bezpečný!" "Rozumím! Jak vypadá situace?" "Je to v prdeli! Někdo admirálovi řekl něco, co ho úplně oddělalo! Chce ti naložit, co se do tebe vejde! A zavolal si na to celou zatracenou kavalerii!" Sakra! Sprošťák Nick Grundle šel přece do bufetu! Chytili ho?

Chtěl jsem se na to Hanse zeptat, ale předešel mě.

"Tvýho kluka odlapili hned, jak sem přišel! Je zamčený ve sklepě - Pinky ho používá jako návnadu, aby tě dostal!" "můžeme spolu mluvit?" "Ted ne!" "Kdy? Kde?" "Nejde to! Nechám ti zprávu tam, kde se obvykle scházíme!" Obvykle scházíme? O čem to, sakra, mluví? V hlavě jsem měl úplné prázdno. Ale než jsem stačil něco říci, Hans zavěsil. Do prdele! Kurva! K čertu s Dickiem! Seděl jsem v telefonní budce a potil se jako o závod. Nemám ani ponětí, jak to Hansie myslel. Probral mě až zvuk sirén - a já věděl, že musím hned vypadnout.

Přeběhl jsem halu, proklíčkoval dvojitými dveřmi do jídelny, prolétl kuchyní a vyřítil se služebním vchodem ven právě ve chvíli, kdy u předního vchodu skřípěly brzdy přijíždějících aut.

Co se to, ksakru, děje? To vůbec netuším. Vím jenom, že musím přijít na to, o čem Hansie mluvil, a pak se dostat do garáží za Victorií. , Po třech minutách běhu jsem dorazil zpátky na Berkeleyské náměstí - sice bez dechu, ale zato s panikou a nepříjemným vědomím, že mám v patách minimálně jedno šedé terminátorské auto, jehož vytrvalá americká siréna je slyšet stále hlasitěji.

Zkusil jsem přední dveře u jedné kancelářské budovy. Byly zamčené. Zkusil jsem vedlejší městský dům. Ani tam jsem neměl úspěch. Terminátoři už byli blízko. Přeběhl jsem náměstí, nedbaje cedulí ZAKAZ VSTUPU NA TRAVU, sprintoval ke Guineji a modlil se, aby nebylo zavřeno. Prudce jsem otevřel dveře a udýchaný vpadl dovnitř.

"Máme zavřeno!" ozval se Erikův hlas. Jeho majitel právě umýval sklenice. Vtom mě poznal. Mávnutím ruky mě přivolal k sobě a bez ptaní mi natočil pintu piva. "Vypadáš hrozně," řekl místo pozdravu. "Co se ti stalo?" Obrátil jsem do sebe náraz celou sklenicí. „Ty mi taky polib prdel! II zasípal jsem.

Eric mi začal točit další, když vtom ho vyrušilo skřípění brzd zvenčí a můj výkřik "A do prdele!.

"Eriku...", zasípal jsem s vytřeštěnými zraky.

Ať žijou paragáni! Nemusel jsem mu nic vysvětlovat. "Kuchyň! zahuhlal a jednou rukou ukázal směrem k zadní části hospody, zatímco ta druhá začala rychle čistit mnou ušpiněnou sklenicí. "Dveře vlevo! Dělej! Vlétl jsem do kuchyně a zalezl za ledničku. Srdce mi bušilo ostošest a jeho ozvěna mi duněla v hlavě. Vtom jsem pochopil, jak to Hansie v tom telefonu myslel. Vždycky se přece scházíme v Koze, té staré hospodě na Stafford Street, kde mají bratwursty!

Přes kuchyňské dveře bylo slyšet zvuky tlumeného hovoru.

Pak najednou všechno ztichlo. Po dalších třech minutách si pro mě přišel Eric. Na barovém pultu na mě čekala čerstvě natočená pinta. Na jediný zátaž jsem ji do sebe vyklopil.

Eric stál vedle mě a se založenýma rukama přihlížel mému výkonu. "No tak, koho jsi, sakra, zabil?" vůbec jsem nevěděl, o čem to mluví. Brzo to ale zjistím - hned jak se dostanu ke Koze.

KAPITOLA 10

MINISTERSTVO NÁMOŘNICTVA KANCELÁŘ VELITELE NÁMOŘNÍCH OPERACÍ
WASHINGTON, D. c. 20350-2000 TAJNÉ Č 0392/6N30864 19. listopadu OD: ASISTENT
ZÁSTUPCE VELITELE NÁMOŘNÍCH OPERACÍ (OP09B) PRO: VELITEL NÁMOŘNÍ
VYŠETŘOVACÍ SLUŽBY (0909N) VĚC: KPT. RICHARD MARCINKO, USN
156-93-083/1130ZATČENÍ .

1. Jmenovaný bude zatčen a obviněn z vraždy egyptského státního příslušníka Mahmúda Azíze abú Jásina.
2. Jmenovaný je zřejmě ozbrojen. Je nebezpečný a má sklony k iracionálnímu jednání.
3. Je vyžadována plná spolupráce s ostatními složkami.
4. OP09B nepřipouští žádné zasahování cizích mocností do této interní záležitosti U. S. Navy.
5. OP09B bude prostřednictvím Staršího bratra o celé záležitosti denně informováno.
6. (Podepsán): Pinckney Prescott III., viceadmirál U. S. Navy, asistent zástupce velitele námořních operací

KAPITOLA 11

Jedním z nejdůležitějších cvičení, která jsem jako velící důstojník jednotky SEAL 6 praktikoval, byl nácvik úniku. Při něm jsem všem příslušníkům jednotky sebral veškeré doklady - pasy, řidičáky, služební průkazy, karty VISA nebo AMEX a podobně a pak jim nařídil, aby s~ v určeném časovém rozpětí přesunuli z bodu A do bodu B. Něco podobného vymyslel můj kamarád Charlie Beckwith pro svoji Deltu. Jenomže jeho cvičení se vždycky odehrávala ve Spojených státech, kdežto ta moje skoro pokaždé v zahraničí. Vypustil jsem třeba své hochy v Bruselu, každému dal belgické franky v hodnotě dvaceti dolarů a řekl jim, že se sejdeme za devadesát šest hodin v jednom hostinci na Piazza Navona v Římě. Jindy jsem je zase vyložil z nákladáku někde u Frankfurtu a každému předal sto marek a papírek s londýnskou adresou. Nebo jsem je s hrstí plnou egyptských liber naházal do vody nedaleko Alexandrie a jako místo srazu vybral vilu někde na Kypru. Jednou jsem je také nechal vyskákat z letadla nad Guatemalou a nařídil jim, aby se za mnou dostavili do jednoho baru v San Salvadoru.

V té hře si nepočínal každý stejně úspěšně. Všichni příslušníci SEAL umí balit ženské, pít pivo, zdvihat činky, plavat hromady kilometrů, skákat s padákem a plavat pod vodou. Někteří umí ještě k tomu zabíjet. Já jsem potřeboval muže, kteří kromě těchto nekonvenčních dovedností uměli hrát divadlo a lichotit v několika cizích jazycích. Chtěl jsem mít šejdíře, kteří budou schopni přežít v každém prostředí, a to bez jakékoli pomoci.

Potřeboval jsem individualisty, kteří se nebudou bát, pokud se budou muset po splnění úkolu sami dostat zpátky do bezpečí.

Ty, kteří si při mých cestách do neznáma po Evropě, Středním východě a Jižní Americe vedli nejlépe, jsem si ponechal, ostatních jsem se nemilosrdně zbavil.

Při sestavování tohoto výcvikového prvku jsem nezačínal na úplně zelené louce, neboť při operaci na záchranu rukojmích v Íránu v roce 1980 se na pomoc Deltě Porce do Teheránu vydali dva příslušníci SEAL - budu je nazývat třeba Kline a Joey. Oba cestovali pod civilním krytím, a když akce ztroskotala, Kline urazil přes tisíc kilometrů po nepřátelském území, než se dostal do bezpečí, přesněji řečeno do Turecka. Joey zmizel íránským muláhům před nosem přímo v Teheránu. Z jejich zkušeností jsem tudíž mohl těžit.

Když jsem se díval na papír s hlavičkou VNO, který mi Hansie v Koze nechal, došlo mi, že jsem se svými muži nyní v podstatě v podobné situaci, v jaké byli tenkrát v osmdesátém roce Kline a Joey - až na to, že naším protivníkem není hrstka šíitských tangů, ale U. S. Navy. Já jsem obviněn z vraždy a ti členové Zeleného týmu, kteří byli se mnou v Káhiře, budou obžalováni z napomáhání k vraždě. Sprost'ák Nicky Grundle navíc sedí za ocelovými dveřmi ve sklepe v čísle popisném 7 na North Audley Street. A to už ani nemluvím o tom, že někde poblíž Nice na jihu Francie lord B a jeho pákistánští kamarádičci zřejmě popíjejí šampaňské a sprádají další plány. Musíme nutně zjistit, co chystají, a přerušit jim to.

Udělal jsem si malou inventuru. Upřímně řečeno, mohli jsme na tom být ještě daleko hůř. Parta z Káhiry má u sebe doklady od Padělatele Freddieho, o nichž nikdo neví, protože při vstupu do Británie hoši použili svá pravá jména a služební průkazy.

Tím pádem máme k dispozici pasy a řidičáky - většinou Britského společenství nebo EU. Dále máme Azizových padesát tisíc liber v hotovosti, tři Freddieho dokonalé kreditní karty a své civilní oděvy. Ach, samozřejmě - na jedné straně sice nemáme žádnou výzbroj a výstroj, týlové zabezpečení ani informace. To vše si ale můžeme snadno opatřit. Na druhé straně máme ovšem ty nejdůležitější předpoklady pro konečné vítězství: energii, ducha, odhodlání a absolutní touhu po úspěchu. Nemůžeme tudíž zklamat.

Svolal jsem své hochy a bez příkras jim vyličil naši situaci. Jestliže Pinky o Azizově smrti ví, znamená to, že ho o tom musel někdo informovat, protože o naší akci jinak nic nevěděl - VNO mu totiž vůbec nedůvěřoval.

Dobrá, tak kdo o Káhiře věděl? Samozřejmě VNO, ale ten je mrtvý. Potom prezident - ale ten se s Pinkym příliš dobře nezná. Tady informační řetězec končí.

Počkat! Vždyť o Káhiře věděla ještě jedna osoba - sir Aubrey Davis! Sdělil mi to přece u večeře v tom svém klubu na náměstí Svatého Jakuba! Seznam podezřelých je proto velice krátký.

Zkusím se na to podívat jako detektiv. Ten, když chce zúžit seznam podezřelých, hledá viníka podle tří kritérií, a to podle způsobu, motivu a příležitosti.

- Způsob: Sir Davis vědělo mé káhirské misi. Informaci o ní zřejmě předhodil jako lákavé sousto Hovňouskovi Pinkymu.

Pinky se z toho pochopitelně mohl posrat a vydat na mě zatykač. .

- Motiv: Sir Davis si nejdříve vyžádal mé služby a potom mi svázal ruce tím, že trval na tom, abych spolupracoval s naprosto neschopným Geoffem Lyondalem. A právě díky Lyondaleovi se lord B stal poradcem. Odpověď je tudíž nasnadě: sira Davise si někdo koupil a dobře mu zaplatil. Lord Brookfield - s odhadovaným ročním příjmem ve výši 340 milionů liber ročně - zřejmě platí muži s monoklem moře peněz za to, že zaprodal svou zemi.

- Příležitost: Jakmile z cesty zmizím spolu s vrchním velitelem britského námořnictva a naším VNO i já a vedení protiteroristických akcí v Británii se ujme proramný sir Davis, lord B a jeho kolegové z řad tangů budou moci obrátit svět naruby.

Tomu říkám transnacionální terorismus!

Jenomže celá věc měla malý háček a ten háček se jmenuje Marcinko.

Přišel jsem nevolán, nezván a šlápl jsem svou jedenáctkou botou tam, kam jsem neměl. Muselo proto dojít k nápravě. Nejdříve se mě snažili odstranit tím, že na mě nasadili Geoffa. Když to nezabralo, pokusili se mě zlikvidovat v tom podchodu. A když ani tam neuspěli, podstrčil někdo informaci o Azizově nešťastném konci Hovňouskovi Pinkymu a ten bez dalšího naléhání ochotně vystavil zatykač s mým jménem.

Nemůže být proto nejmenších pochyb o tom, že nás někdo podrazil. Důkaz o této skutečnosti držím ve své zjizvené ruce.

Ať už to byl kdokoli, výsledek je stejný: všichni - to jest já i má jednotka - jsme teď psanci. Což znamená konec kontaktů s našimi tradičními zdroji informací v DIA a NSA - ty by nás jenom prozradily. Nemohu ani požádat o pomoc svou bezpečnostní síť složenou z nižších velitelů a rozprostřenou po celé zeměkouli - kdyby mi pomohli, ohrozilo by to jejich profesionální kariéru a takové riziko po nich v žádném případě nemohu chtít. Ne, jsme odkázáni jenom sami na sebe. Budeme muset žít z podstaty - a cestou loupit, plenit, znásilňovat a spalovat.

"Vypadá to, že jsme v tom až po uši, dutá hlavo!" řekl Wonder.

"Jo, tak co s tím hodláte udělat, starý pane?" zeptal se Kachní noha.

Ještě že mám muže, kteří mě znají dost dobře na to, aby se ke mně chovali s patřičnou úctou!

Jejich reakce mě rádně vzpružila. Dobrá, je načase, abychom se pustili do práce. Nejdříve ze všeho musíme dostat Sprost'áka z vězení. Pak se rozeběhneme na všechny strany. Káhirská parta - Tommy, Sprost'ák, Howie, Wonder a Kachní noha - se vydá do Německa a odtud na jih Francie do Nice. Načrtl jsem rozpis služeb a rozdělil úkoly. V jakémisi náhlém božském vnuknutí jsem se rozhodl, že si s

sebou vezmu Hlodavce - k jeho nesmírné radosti. Je to chmaták ve stylu hlavruno skladníka Jamese Andrewse, kterého Roy Boehm vyfoukl admirálovi Hymanovi Rickoverovi přímo pod nosem Oames v té době sloužil na ponorce George Washington vyzbrojené střelami Polaris) v okamžiku, kdy potřeboval prvotřídního "expeditéra", který by vybavil jednotku SEAL 2. Andrews sice už chvíli pro Rickovera pracoval, ale ještě předtím sloužil šest let ve 21. četě ženijních potápěčů, a jakmile je člověk jednou žabák, je jím už navždy a tahle práce bude mít pokaždé přednost. A tak začal Andrews pracovat pro Roye a Roy měl svou novou jednotku v rekordním čase plně vybavenou.

Kromě toho, že je schopný zloděj, není Hlodavec ani na žádném seznamu hledaných osob. Díky tomu může použít svůj služební průkaz a dostat se do areálu Evropského velitelství jednotek zvláštního určení, který se nachází na úpatí jednoho kopce u Stuttgartu. Jakmile se ocitne za bránou, začne si "půjčovat" různé předměty, krást informace a zabavovat všechno, co by se nám mohlo hodit. A jestli to, co potřebujeme, nenajde zde, může využít také některého ze skladů POMCUSu v jižním Německu. Sklady POMCUSu (Prepositioned Outside Military Custody of the United States - Vojenské úschovny Spojených států předem rozmístěné v cizině) obsahují zbraně, munici, palivo, nákladní vozy, vysílačky - prostě veškeré základní prostředky, které by mohly síly NATO potřebovat během prvních třiceti dnů invaze sovětských pozemních vojsk do západní Evropy. Některé vybavení se nacházelo na vojenských základnách NATO, jiné ve skladištích v městských objektech, další bylo ukryté v tajných bunkrech - v bunkrech, jejichž polohu jsem znal.

Takže ačkoli nás Pinky považuje za pár uprchlíků s holýma rukama, situace vypadá docela jinak. A až se nakonec postavíme tváří v tvář lordu B, budeme připraveni tak, jako kdybychom přijeli rovnou z Dam Necku. K čertu s tebou, Pinky!

Navíc zatímco se budu já se svou veselou chasou odpadlíků toulat po Evropě, zbytek Zeleného týmu bude řídit po Británii a zanechávat po sobě nápadné stopy, aby je Pinky se sirem Davisem mohli sledovat. Snad Had, Kohout, Carlos a další zavedou tyhle dva i s jejich slídicími psy dost daleko na to, abychom my mohli odvést svou práci, "neutralizovat" tanga a vrátit se domů se skalpy za opaskem, která nás očistí - nebo přinejmenším vyvolá při případném vyšetřování dostatečně velkou ostudu.

Když jsme dorazili zpátky do FAMFUCu, Mick Owen už dávno věděl, jak se věci mají. Odhadoval, že máme zhruba dvě hodiny, než to všechno praskne.

"Kéž bych ti mohl pomoci, Dicku - ale je to nad výši mého funkčního! Už do toho byl zapojený Zvláštní odbor a MIS! Taky MI6. Ted tě nejspíš hledají všichni špioni na tomhle zatraceném světě! Do prdele - možná se mi tenkrát dostávalo jednodušeji z toho Iráku než tobě teďka z Británie! 11 Mick nám sice už nemohl namazat kolečka, ale zato nám mohl pořád ještě předat pár šikovných věcíček. Já jsem od něj dostal dva magellany se systémem GPS - malé příruční počítače napájené z baterií, které využívají sítě družic a poskytují přesné údaje o vaší aktuální poloze. Jsou menší než knížka, ale výkonné.

Pomocí čtyřadvaceti kláves do nich natlučete potřebná data a za okamžik se vám na obrazovce objeví vaše přesná pozice v zeměpisné šířce i délce.

Magellany se dají také využít k určení kurzu. Vložíte do nich název vašeho cíle a oni vám uvedou řadu údajů o vaší poloze vůči němu - nadmíru užitečná věc, když například hledáte v poušti základnu nějakých tangů. Dále jsem dostal vodotěsný termální dálkoměr, sedm pistolí Glock-19 s nočními mířidly, osmadvacet zásobníků s šestnácti náboji a pět set Mickových nejlepších nábojů s dutým hrotem.

Navíc mně Mick z výbavy SAS předal dva vysokofrekvenční transceivery s utajovači. Pokud poběží tajná spojovací síť britských ozbrojených sil a já budu mít možnost zhruba jednou za den dobít baterie, budu moci zůstat ve spojení s Mickem i se svými muži. Domluvili jsme si s Mickem osmimístnou číselnou šifru, pomocí které mu budu oznamovat, kde se nacházím a co chystám. Jelikož mi má bezpečnostní síť už příliš nepomůže alespoň ne v dohledné době - bude Mick během mého útěku jediným mým kontaktem. Proto jsem mu v hrubých rysech načrtl své další plány - ale vynechal jsem některé podrobnosti.

Neřekl jsem mu například, že se hodlám zmocnit těch věcíček z POMCUSu, a nezmínil jsem se ani o svém konečném cíli na jihu Francie. Ne snad proto, že bych mu nedůvěřoval, ale nechtěl jsem, aby v případě, že mu MIS vpíchne pětasedmdesát miligramů barbitolu draselného nebo nějaké jiné nové originální drogy, Mick ve spánku mluvil.

FAMFUC jsme opustili po jednom či maximálně po dvou a plot přelezli na více místech najednou, to pro případ, že by někdo hlídal bránu. Jako místo srazu jsem vybral Guineu - ta leží pouhé čtyři bloky od CINCUSNAVEURu, z něhož musíme vytáhnout Sprošťáka Nickyho Grundlea. Mick předtím z telefonního automatu zavolal Erikovi a bývalý parašutista prohlásil, že nám s radostí najde nějakou noru, do níž bychom mohli na pár nocí zalézt. Potom budeme ponecháni sami svému osudu.

Jako poslední jsem našel dosavadní útočiště já. Obejmul jsem Micka a srdečně se s ním rozloučil: "Polib mi prdel, sráči.

"Ty mně taky, pitomče! Jestli mě budeš potřebovat, zavolej mi vysílačkou nebo se se mnou spoj přes Erika. Postarám se o to, aby vždycky věděl, kde zrovna jsem!" "Jasně, Micku! Ale hlavně dávej pozor sám na sebe - budou tě tahat za pačesy, jen aby se mi dostali na kobylku!"

CINCUSNAVEUR tvoří sto let stará budova se sedmi podlažími nad zemí a dvěma podlažími v podzemí. Tak moment žádné přeskakování dopředu k nejbližší akci! Jen hezky čtete dál a dávejte dobrý pozor, protože se s tímhle materiálem setkáte později znovu. Zpátky k budově: v přízemí a prvním podzemním patře se nachází spousta typicky lidských atrakcí - holičství, zdravotní středisko, banka, restaurace se samoobsluhou, obchod s dárkovými předměty a tak dále. Ve druhém patře je plno hlavounských kanceláří - ve dvojce má svou pracovnu například vrchní velitel - a zasedací síň, která leží přesně v tom místě, kde měl kdysi Dwight D. Eisenhower svou kancelář, z níž plánoval vyložení, spojeneckých vojsk v Normandii. Vedle zasedací síně bydlí stálý politický poradce z ministerstva zahraničí, který dbá na to, aby vrchní velitel nepronесl něco politicky nepatřičného.

První, třetí a čtvrté patro okupují aparátčící CINCUSNAVEURu - stovky tří nebo čtyřprýmkových středních manažerů, kteří si opravňují svou existenci plozením stohů a stohů zpráv, analýz, záznamů, hodnocení a krátkých pojednání. Jak někdo může šestasedmdesát popsaných stránek nazvat "krátkým pojednáním", to asi do smrti nepochopím.

U ženijních potápěčských jednotek jsme při jednom doplňkovém cvičení museli my, začínající žabáci, nosit jako součást výstroje kapokové záchranné vesty z druhé světové války. Vesty vážily za sucha kolem tří kilogramů a za mokra zhruba čtyřikrát tolik - a naši instruktoři se vždycky dokázali postarat o to, aby nikdy neuschly. Ve vodě působily jako lodní kotvy - táhly nás dolů a znemožňovaly nám normálně plavat. Na souši se pak kvůli písku staly ještě těžšími. Byrokraté v modrých uniformách fungovali na CINCUSNA VEURu jako ony kapokové vesty a prostřednictvím obrovské váhy svých hald papírů bránily Navy v rázném jednání.

Prosím pěkně, Vaše Papírové Blahorodí, IRA právě hodila do oken britského ministerstva námořnictva granát. Mohu poníženě požádat o nákup sady bezpečnostních sítí na naše okna, aby se nám nestalo něco podobného? Podle našich informací nás totiž zločinci chtějí příští týden exemplárně potrestat!

Samozřejmě že můžeš, můj synu! Stačí jenom vyplnit tuhle žádost, podepsat pár desítek těchhle formulářů a bezpečnostní sítě jsou během dvanácti až osmnácti měsíců tady.

Ale Vaše Urozená Spisovatelnosti, my je potřebujeme hned!

To nebezpečí je reálné a okamžité!

Okamžité? Proč jsi to neřekl hned, hochu! Žádný problém. Stačí, když mi vlastnoručně podepíšeš tady tu další hromadu papírů, napíšeš mi pět až šest zpráv, ve kterých podrobně rozebereš, proč a jak ty sítě chrání před granáty, a ty roztomilé věcičky sem dostaneme už za pouhých devět měsíců! K tak rychlému kroku budeš pochopitelně potřebovat souhlas mých nadřízených, kteří právě odjeli na tříměsíční stáž do Washingtonu. Jsem si jist, že hned jak se vrátí, budeme moci dát tvoji záležitost do pořádku.

A protože je teď čas na moji kávičku, tak, chlape, nezacíláněj a odprejskni!

V obou horních patrech - pátém a šestém - se nachází většina tajných pracovišť velitelství. V severním křídle pátého patra, za spoustou kamer, kódových zámků a pasivních detekčních zařízení, je umístěno operační středisko Navy, v jehož šesti žáruvzdorných sejfech jsou uschovány veškeré válečné plány NATO pro Evropu. Dalších pět trezorů skrývá unilaterální taktické a strategické plány Navy na obranu západní Evropy. Našli byste tam plány akcí jednotek zvláštního určení, rozmístění flotil, schémata pro doplňování paliva u letadel, projekty lodního zásobování - stručně řečeno, v pátém patře je na počítačových médiích, mikrofiších nebo v papírové podobě uložena většina současné důvěrné, tajné a přísně tajné dokumentace Navy pro všechna místa mezi washingtonským vrchním velitelstvím a

Seychelami.

V šestém patře leží za obedněnými a zalepenými okny obrovské spojovací středisko CINCUSNA VEURu. O stálé prostředí uvnitř se neustále starají čtyři velké klimatizační systémy s filtrovacím zařízením umístěným na střeše budovy. Odstíněné mikrovlnné, VHF, UHF i satelitní antény jsou speciálními optokabely spojené s vysílači a přijímači made in NSA. Celé středisko je odshora dolů a od stěny ke stěně plné komunikačního zařízení za miliardy dolarů. Jsou zde satelitní transceivery, které přenášejí scamblovaný signál po nebi do vzdálenosti 35 000

kilometrů, mikrovlnné vysílačky, celulární telefony, analogová a digitální technika, prostě vše, na co si člověk vzpomene.

Dále se zde nachází prostředky k ochraně informací. Jelikož každá zpráva, kterou dostává U. S. Navy v Atlantiku nebo ve Středozemním moři, přichází v kopii také sem na CINCUSNAVEUR, zapojují se do hry tuny protiodposlouchávací techniky.

A protože Pentagon velmi dobře ví, že diplomaté rádi čtou cizí poštu, využívá DIA šesté patro budovy jako svůj e-mailový uzel pro západní Evropu. Elektronická pošta sem přichází rovnou z Arlingtonu nebo přes Námořní velitelství pro elektronické informace na námořní stanici Anacostia a odtud se distribuuje do Francie, Německa a Itálie. DIA má přitom nasazené své vlastní zabezpečovací systémy.

Po tom všem, co jsem vám právě vyličil, si nejspíš myslíte, že CINCUSNAVEUR je naprosto neproniknutelný objekt.

Jenomže já si během několika svých nedávných návštěv udělal cosi jako předběžný průzkum - to víte, zvyk je železná košile. Pro stav, v jakém se zabezpečení celého areálu nachází, existuje výstižné slovo: průser.

U vchodu slouží čtyři příslušníci námořní pěchoty, kteří jsou uzavřeni do klecí o rozměrech dva krát dva a půl metru, vyrobených z dva centimetry tlustého neprůstřelného skla. Vypadají jako rybky v akváriu a přesně to by se z nich také stalo, kdybych vlétl dvojítymi skleněnými dveřmi dovnitř a vypálil šest nábojů s kevlarovými hroty spolu se dvěma granáty se slzotvorným plynem. Neměli by se kam stáhnout, nemohli by zalézt do krytu a opětovat palbu. Nedokázali by ani zablokovat vchod do budovy, protože nemají žádné stanoviště, ze kterého by se mohli bránit před střelami i kouřem.

Do nitra budovy se vstupuje turniketem - zasunete do díry identifikační kartu, přístroj si stejně jako u kreditní karty přečte záznam na magnetickém proužku, otevře turniket a vy můžete jít dál. Při odchodu je postup tentýž. Nikdo nekontroluje fotografii, nikdo se nedívá, jestli se vaše jméno nachází na seznamu povolených návštěv.

Jakmile se ocitnete uvnitř, připevníte si kartu na klopu nebo na opasek a můžete se volně pohybovat po celé budově. Jenom v pátém a šestém patře dbají alespoň trochu na bezpečnost i když i v tomto případě je to spíš jen něžné škádlení než přísná disciplína. Dveře v pětce mají normální zámky. Jejich otevření zabere něco přes půl minuty. A v šestce postávají mariňáci, kteří si dřív, než vás do spojovacího střediska pustí, skutečně prohlédnou vaši identifikační kartu.

Že jsou na chodbách umístěné kamery? Ano, jenže ty se nehýbou. Ze jsou u dveří kódové zámky? Jistě, ale vždycky někdo vchází dovnitř nebo vychází ven, takže stačí jenom čekat mimo dosah kamer a pak třeba jako poručík Řitní Svěrač, U. S. Navy, proklouznout dovnitř, pěkně tělo na tělo. "Ach, pardon, děkuji, poručíku..."

Neuvěřitelné, myslíte si zřejmě. Ten Marcinko chce snad nám, daňovým poplatníkům, namluvit, že to srdce, to mozkové centrum veškeré činnosti U. S. Navy v Evropě tady leží s nohama rozevřenýma dokořán a čeká, až ho někdo znásilní?

To si, kurva, pište, že ano! A já si takovouhle příležitost nemůžu nechat ujít!

Jenže k souloží patří také předehra. Proto budeme nejdřív potřebovat dvě uniformy. Jednu pro Sprost'áka a druhou pro Wondera. Tu pro Sprost'áka už mám - modrá důstojnická uniforma, kterou mi dal Hansie, mu padne jako ulitá. Horší to bude s Wonderem. Nakonec jsme se rozhodli, že z něj uděláme mariňáka, protože jím jako děčko už jednou byl.

Ano, správně, jako děčko - tenkrát na počátku sedmdesátých let získal jako sedmnáctiletý obětní beránek průzkumné jednotky námořní pěchoty dvě Stříbrné hvězdy za několik tajných akcí v Severním Vietnamu a Laosu. V rámci jedné z nich - při níž strávil devadesát dva dny v nepřátelském týlu - musel

provést odstřel vrcholku jistého kopce nedaleko Hanoje. Do dneška v sobě nosí památku na tuhle divokou akci v podobě několika úlomků krční páteře. Nedávno se jeden z těch menších vydal na cestu a vylezl ven v dolní části levého oka. Wonder si přitom zprvu myslel, že má jenom další ze svých hrozných kocovin, což cosi vypovídá o jeho životním stylu.

Navic ten pitomec dokonale ovládá mariňácký slang. A tak mu vzal Kachní noha míry, vyšplhal po dešťovém svodu Paláce námořní pěchoty, který se nachází zhruba sto padesát metrů od CINCUSNAVEURu, proskočil otevřeným oknem ve druhém patře dovnitř a vydal se na lov. Je to až k nevíře - ačkoli venkovní prostor údajně střeží dva televizní okruhy a Kachní noha provedl svůj výstup za bílého dne, nikdo mu nevěnoval sebemenší pozornost. Jakmile byl uvnitř, nikdo se ho už neptal, co tam dělá, třebaže si s několika lidmi dokonce osobně promluvil. Nepochopitelné, říkáte si asi. Ne, proč? Vždyť bezpečnost je to poslední, na co všichni myslí, protože narušuje pohodlí, na které jsou lidé zvyklí. Inspekce a bezpečnostní prověrky bývají únavné. Brány a závory překážejí lidem v cestě dovnitř a ven. A nejnejpříjemnějším člověkem pro velitele základen je perfektní důstojník pro bezpečnost, který neustále otravuje s nějakým utajením nebo ochranou objektu. Proto se raději o nic nestarají.

Strážní službu třeba vykonávají většinou nováčci, kteří nemají žádné konkrétní úkoly, nebo lidé, které čeká brzké přeložení či propuštění. Ti častokrát nevědí - a ani je to nezajímá - jak vypadá běžný postup nebo kdo by měl kde být (případně nebýt).

U Paláce námořní pěchoty jsou sice namontované dvě kamery, ale obě jsou nasměrované na vstupní dveře, a ne na venkovní bránu - proto nikdo Kachní nohu při vstupu do areálu a šplhání po svodu neviděl. Nebo si vezměte ta okna - na těch v přízemí jsou mříže, ovšem ta v prvním a druhém patře bývají otevřená dokořán.

Tento způsob myšlení v minulosti značně usnadňoval práci Rudé buňce a v dnešní době napomohl ke zcela hladkému průběhu krádeže uniformy pro Wondera. Kachní noha se tak tři čtvrtě hodiny procházel po chodbách a obhlížel zboží. Když našel to, co hledal, prostě si to vzal - ze skříněk tři seržantů sestavil dohromady jednu uniformu vzor alfa, tj. zelené sako s opaskem, khaki košili, kravatu, zelené kalhoty (pas 80 cm), černé boty a plášť.

Na jedné palandě objevil pod polštářem identifikační kartu.

Podle zabalených věd u postele poznal, že její majitel je na dovolené. To se nám hodí. V dalším pokoji ukořistil dvojici odznaků - zkřížené pistole, které nosí příslušníci mariňácké policie a připíchl je na klopky uniformy. Odtedka tedy Wonder pracuje pro vojenského prokurátora.

Zatímco Kachní noha nakupoval, Wonder se odebral k holiči, kde mu byl zkrácen sestřih na předpisového ježka. Nemohu říci, že by se mu to zrovna moc líbilo!

Příští den časně zrána vkráčel do CINCUSNAVEURu seržant Stephen Noel. Mariňáci v akváriu ho sotva vnímali, když si identifikační kartou otevíral turniket. V prvním patře provedl průzkum chodeb a uložil si do paměti pozice všech bezpečnostních kamer. U přepážky pro návštěvy si povšiml fotografie z obalu knihy Profesionální válečník II: Rudá buňka nalepené na vnitřní stranu dveří od kukaně.

Cestou si Wonder vzal aktuální číslo zpravodaje CINCUSNAVEURu, ve kterém našel úplný seznam kancelářů a telefonních čísel, informace o veškerých rekreačních aktivitách velitelství výlety a exkurze, odjezdy autobusů do společného zásobovacího střediska na základně v Surrey - a nabídku zboží k prodeji.

Takový materiál by měl mít každý správný terorista! Wonder sjel výtahem do podzemí, dal si v kavárně kávu a přečetl si celý zpravodaj.

Potom sešel po požárním schodišti v severním křídle budovy do druhého podzemního patra, kam byl umístěn Sprošťák. Sklepení bylo postaveno ze stoletého cihlového zdiva a mělo nízké obloukové stropy a úzké tunelovité chodby, které jsou typické pro viktoriánskou architekturu. Sklepení je spolu se základy určitě nejstarší částí budovy. Za druhé světové války byl tunel mezi oběma křídly rozšířen a jeho zdi zesíleny, aby se sem mohl ike a jeho štáb ukrýt před nálety.

Cela, v níž seděl Sprošťák, byla přistavěná až po válce. Jedná se o ocelovou boudu o rozměrech dva krát tři metry s umyvadlem a záchodem na jednom konci a úzkou dřevěnou prýchnou na konci druhém. Cela neměla dokonce ani zámek - dveře byly zajištěné obyčejnou závorou.

Problém však nastal v tom, že venku hlídá trojice mariňáků, a Wonder jakožto bývalý příslušník námořní

pěchoty nechtěl ani slyšet o tom, že by měli být zabiti. "Mariňáky ne!" prohlásil, když se vrátil do Guiney, aby mi poreferoval. "Zmrzačit, to možná! Ale zabít - to v žádném případě!" Rekl jsem mu, že na stará kolena začíná měknout.

"Polib mi prde!" zněla Wonderova upřímná odpověď.

Pak jsme dali hlavy dohromady a probrali všechny možné problémy a jejich řešení.

- Dostat se dovnitř - žádný problém.

- Dostat se ven - problém. Proč? Wonder se sice na svou kartu ven dostane, ale aby mohl budovu přes turniket opustit i Sprosták, budeme potřebovat ještě jednu kartu. Řešení? Někde si ji prostě ukradneme.

- Mariňácké strážce - problém. Proč? Protože zabít je nesmíme, můžeme jenom odlákat jejich pozornost. Řešení? Jako nejsnadnější cesta se jeví spuštění požární signalizace. V takových objektech jako CINCUSNAVEUR má při požáru každý svůj úkol.

Těžko někdo zůstane sedět s rukama v klíně, když všude kolem houkají sirény.

Ale kromě toho se dá určitě udělat ještě spousta dalších věcí.

Abych zjistil kterých, nastrkal jsem si vlasy pod kšiltovku, vypůjčil si od Erika silný vlněný kabát, odjel taxíkem k Marriottu, který se zády tiskl k budově CINCUSNAVEURu, a začal si prohlížet okolí.

Navzdory tomu, že Pinky nejspíš zařadil mé jméno mezi desítku nejžádanějších titulů (dost možná jsem onu první desítku hitparády tvořil jenom já), hlídači, které jsem viděl před půldruhým dnem, najednou zmizeli.

A víte proč? Protože udržovat neustále plnou pohotovost je příliš nákladné. Teroristé jsou si této skutečnosti pochopitelně dobře vědomi, a právě proto často tak zatraceně dlouho natahují čas. Mohou si to také, na rozdíl od nás, dovolit.

Předběžný průzkum cílového prostoru mě naladil k optimismu. Střecha budovy se všemi těmi choulostivými anténami, kabely a vzduchovými filtry byla naprosto nechráněná. Navíc se na ni bylo možné dostat přímo z Marriottu. Stačilo jen vyjet hotelovým výtahem do nejvyššího patra, vystoupit na střechu a přelézt na druhou stranu - pro mé veterány z Rudé buňky infiltrační metoda číslo 101. Nikde na nás nečekaly žádné senzory nebo nástražné dráty. Jenom kamery na každém rohu budovy, ale ty byly stejně nasměrovány dolů na silnice, a ne nahoru na střechu.

S těmi anténami bych si poradil snadno - a měli by po spojení - jenže to by mariňáky od Sprostákovy cely neodvedlo. Ale aspoň by to odλάkalo pozornost od podzemí.

Dole zela v zemi vedle severovýchodní zdi obrovská jáma.

Firma, která tenhle výkop pro drenážní trubky prováděla, se jmenovala zcela výstižně MURPHY. Vlastní výkop přitom zůstal nechráněný - byl zakrytý prkny položenými vedle sebe.

Vzhledem k tomu, že vedl přímo k základům CINCUSNAVEURu, chtělo to do něj jenom naskládat pár cihlíček semtexu nebo C-4. Kdyby se nálož pořádně utěsnila, stačilo by na zboření celé té zatracené budovy ani ne pětadvacet kilo výbušniny.

Možností, jak North Audley zlikvidovat, bylo nepřeberné množství. Mým úkolem ovšem není plánovat tady nějaké cvičení Rudé buňky, ale dostat Sprostáka z cely ven. Nakonec jsme to provedli tím nejjednodušším způsobem, protože se nám podařilo objevit Achillovu patu CINCUSNAVEURu a dokonale jí využít.

Za výkopem na severní straně budovy byly ve zdi jednoduché a nenápadné dřevěné dveře, které se nikdy nezamykaly a ani je nehlídaly žádné kamery. A zkuste hádat, kam vedly přímo do hlavní chodby velitelství! Vejdete dovnitř a za chvíli jste u výtahů, aniž byste prošli všemi kontrolami a turnikety.

Jak je to možné? Jak to, že má nejdůležitější objekt U. S. Navy v Evropě někde jedny zcela nezabezpečené dveře?

Proč? Protože to je vchod pro kuřáky, tak je to!

Dovolte, abych vám to vysvětlil. Podle nových hygienických předpisů jsou vnitřky všech budov amerických státních institucí (s výjimkou Kongresu a jeho administrativních budov) považovány za nekuřácké prostory. A co tedy dělají všichni čerstvě zavržení kuřáci? Najdou si nějaké příhodné místo, kde mohou dát průchod své vášni. Ve Washingtonu je vidíte postávat venku u hlavních vchodů a vyfukovat oblaka dýmu. Některé organizace jim dokonce venku nainstalovaly obrovské popelníky. V konzervativním Londýně však vrchní velitel námořních sil v Evropě prohlásil okolí hlavního vchodu do

čísla popisného 7 v North Audley Street za kuřákům zapovězenou zónu. Co ho k takovému kroku vedlo? Domníval se, že kuřáci postávající před hlavním vchodem do CINCUSNAVEURu by nevypadali důstojně.

A tak se kuřáci z této instituce scházejí v uličce hned za budovou velitelství. Aby mohli svou vášeň kdykoli ukojit, zůstávají dveře do této uličky neustále otevřené. Ve dne v noci. Čtyřicet hodin denně. Sedm dní v týdnu.

Ted si asi nejspíš myslíte, že vám vyprávím pohádky. Přece nemůžou bejt tak pitomý, říkáte si v duchu. Omyl, přátelé, oni tak pitomí opravdu jsou! Tohle je skutečnost - stejně šílená a absurdní, jak vypadá! Díky nikotinové závislosti některých pracovníků CINCUSNAVEURu se nám tak otevírala cesta dovnitř - a Sprošťákovi ven aniž bychom museli projít turnikety. Další půlhodinu jsem strávil studováním cíle, sledoval lidi, jak vcházejí a vycházejí, a pozoroval dopravní ruch na ulici a chodce na chodníku. Nakonec jsem dospěl k názoru, že největší šance na úspěch se nám skýtá za bílého dne, kdy můžeme výhodně využít doby největší špičky.

Za další půlhodinu jsem už seděl v Guineji, maloval na velké plachty papíru obrázky a rozdělával úkoly. Pak si Wonder navlékl uniformu a spolu s Hlodavcem se vydal na North Audley Street. Tam si oba zapálili a po chvilce vklouzli dveřmi pro kuřáky do budovy. O šestnáct minut později byli zpátky i se Sprošťákem. Nicky si tak mohl vychutnat výtečný kubánský doutník, který mu přinesli. Sledoval jsem je z druhé strany ulice a s radostí si povšiml úlevy ve Sprošťákově tváři.

Samozřejmě že po dvou hodinách, kdy dopíjel v Guineji páté pivo, si Sprošťák stěžoval, že nám to trvalo tak zkurveně dlouho, než jsem si ho přišli vyzvednout. Definitivně mu sklaplo teprve potom, co mu Wonder pohrozil, že ho dáme zase zpátky.

KAPITOLA 12

Dosud nejlepší plavbu po Středozemním moři jsem podnikl jako příslušník 2. čety 22. jednotky ženijních potápěčů vedené Evem Barrettem. Tehdy jsme se plavili na palubě lodi Rushmore, veterána z druhé světové války, který byl původně postaven pro britské válečné námořnictvo. Cestou jsme navštívili Neapol, kde jsem kdysi sloužil jako radista. Zastavili jsme se také v Recku a Turecku. A hlavně jsme strávili dva památné týdny na francouzské Riviéře.

Většina mých kolegů zůstala v Marseilles a věnovala se pojídání bujabézy a vytloukání bordelů. Já jsem se však vydal na východ - odjel jsem vlakem do Cannes a Nice, kde jsem poprvé v životě uviděl francouzské nudistické pláže a poprvé okusil sladký život po gal sku. Navštěvoval jsem kavárny na širokých nábrežních bulvárech - Croisette v Cannes, Promenade des Anglais v Nice - popíjel z typických velkých a hlubokých pohárů bez oušek kávu a prožil čtyřdenní vášnivý román s jistou Simone - nebo to byla Nicole? - která mě obveselovala doslova po celých devadesát šest hodin. Ach, to mládí!

Na francouzskou Riviéru jsem se pak dostal ještě jednou jako velící důstojník jednotky SEAL 2. Tenkrát zrovna Charles de Gaulle oznámil, že Francie vystupuje z NATO. Protože ultranacionalističtí - někdo by mohl říci také xenofobičtí - Francouzi nechtěli svým bývalým spojencům poskytovat žádné informace o svém pokroku v oblasti jaderné fyziky, jednotka SEAL 2, která měla západní Evropu ve svém poli působnosti, byla pověřena úkolem dávat na našeho někdejšího partnera pozor. To se mi velice líbilo - vyslat žabáky, aby dohlíželi na žabožrouty!

Jelikož jsem uměl plyně francouzsky a plyně žabácky, nabídl jsem se, že misi povedu. Vzal jsem si s sebou šest mužů vytvořili jsme tedy jedno družstvo. Různými lety jsme se dopravili do Paříže, věnovali jeden den aklimatizaci a potom odjeli nočním vlakem do Nice. Zde jsme si v půjčovně pronajali dvě auta a začali si hrát na turisty. Hodně jsme jedli, pili a souložili a skvěle se bavili při projížďkách po okolí. Dokonce jsme svému státu ušetřili i nějaké peníze, neboť jsme tábořili v jednom z řady kempů na jižním pobřeží.

Celých šest dní jsme se zároveň plížili a slídili kolem jedné velké jaderné elektrárny - oficiálně označované jako Objekt č. 12 - která stála na malém poloostrově západně od Nice na vzdálenějším konci malého městského letiště. Vypadá to sice jednoduše, ale abychom mohli pořídit vůbec nějaké snímky, museli jsme překonat plot a proniknout do areálu - a hlavně do blízkosti skladiště jaderného odpadu.

Náš úkol se skládal ze dvou částí, a to části taktické a části strategické. Taktická část byla jednodušší.

Měli jsme ,navrhnout plán na zničení objektu pro případ útoku ze strany Sovětského svazu. Tvůrci plánů pro krajní případy z NATO, kteří si až příliš dobře pamatovali, jak Francouzi za druhé světové války kolaborovali s nacisty, nechtěli, aby některá z francouzských jaderných elektráren padla do rukou Sovětům.

V rámci strategické části jsme měli zjistit, jestli je Objekt č.

12 pouhou elektrárnou - čili že používá štěpný materiál výhradně k výrobě elektrické energie - nebo jestli jeho reaktor náhodou nevyrábí víc štěpného materiálu, než kolik sám spotřebuje. Pokud by tomu tak bylo, znamenalo by to, že si Frantíci postavili takzvaný plodící reaktor, tedy reaktor, který vyrábí materiály, jež se používají při výrobě jaderných zbraní, jako například plutonium a těžká voda. Tímto úkolem nás pověřila CIA, která Pentagon požádala o to, zda bychom jí při svém slídění a plížení kolem elektrárny nepomohli zároveň najít odpověď na tuto otázku.

Ale ani teď, když už se Sovětů bát nemusíme, nechtějí Francouzi o svém snažení na poli jaderného výzkumu zbytek světa informovat. Plus ça change, plus c' est la même chose - nebo, jak mi Yankeeové říkáme, je to déjil vu pořád dokola.

Odjezd z Británie byl snadný. Vmísili jsme se do davu výletníků, kteří cestovali do francouzských přístavních měst za levným vínem a domácím sýrem. Díky tomu nás čekala jen zběžná pasová kontrola, jinak žádné celní prohlídky ani čekání. Tommy, Kachní noha, Howie a Wonder odjeli vznášedlovou lodí do Calais. Odtud pojedou vlakem do Paříže a pak do Německa, ke skladišti POMCUSu u Marburgu, kde provedou malý nákup. Já jsem se Sprostákem a Hlodavcem zamířil lodí přes La Manche do Boulogne a poté vlakem přes Paříž do Bonnu. Tam jsem se chvilu snažil spojit se svým dávným druhem ve zbraní generálem Rickym Wegenerem, který v době, kdy jsem já byl velitelem jednotky SEAL 6, stál v čele elitní německé protiteroristické jednotky GSG-9. Ricky však nebyl nikde k zastižení - zřejmě za svůj obvyklý honorář 2500 dolarů denně plus výdaje právě radí některému z ropných šejků v Perském zálivu.

I já jsem kdysi brával podobné sumy a cestoval první třídou.

Jenže pak jsem byl povolán zpátky do služby, kdežto Ricky ne.

Ted' je zé mě uprchlík a on se může pořád cpát kaviárem. Ať žije Herr General Ricky Wegener!

Po dvanácti hodinách, několika bezvýsledných pokusech a tom nejhorším obědě za posledních pár dnů jsme se přesunuli vlakem do Karlsruhe. Zde si Hlodavec pronajal auto, odjel po dálnici do Stuttgartu a v areálu Evropského velitelství jednotek zvláštního určení ukořistil pár cenných věcíček. Já jsem mezitím, protože mi Azízovy peníze už vypálily v kapse díru, zakoupil tři starší, ale rychlé motorky značky BMW, tři kožené motocyklistické oděvy a největší brašny, jaké jsem sehnal. Pak jsme jako bezstarostní turisté obdivující krásy místní kuchyně navštívili Štrasburk (bílé víno, chleba, salám a paštika), Dijon (červené víno, chleba, salám, hořčice a paštika) a Lyon (růžové víno, chleba, salám a paštika - všimli jste si jistě kulinařské podobnosti?), potom zamířili podél toku řeky Rhóny, u Châteauneuf-du-Pape (červené víno, chleba, salám) zahнули doleva a skončili na Riviéře (holky nahoře bez, holky nahoře bez, holky nahoře bez).

O šedesát hodin později se celá jednotka sešla v Nice v jednom parku naproti starému hotelu Negresco. S potěšením jsem zjistil, že Wonder přijel obrovským sedanem značky Mercedes. Ano, v některých skladištích POMCUSu jsou ukrytá také auta!

Důmyslné, že?

Naším hlavním stanem se stal jistý hotel bez jediné hvězdičky zhruba na východ od Beau lieu. Vybavení v pokojích bylo velmi skromné - dvě police, jedno umyvadlo, jeden bidet, jedna židle s vodorovnými příčkami v opěradle a jedna skříň. To nám ovšem vůbec nevadilo, protože mamán Soleil, která hotel vedla, se mohla v maličké kuchyni uvařit k smrti. Hotelová jídelna byla úzká a voněla gau10iseskami a česnekem, starým stolním olejem a cibulí. Víno bylo uskladněné v sudech a při pomyslení na něj se mi v ústech ještě teď sbíhají všechny sliny.

Na podobném typu jídel jsem totiž vyrůstal. Když jsem v mládí pracoval u starého Gussiho v jeho italské restauraci, jídal jsem u kuchyňského stolu. Velké porce domácí stravy - a ne aby vám něco na talíři zbylo! A tak jsem poté, co jsme se ubytovali, oddělil z balíčku Azízových peněz šest padesátilibrových bankovek, vtiskl je mamán do ruky a řekl: "Nous avons les faims des loups, Mamán - budeme trochu

jíst, maman!" Zjistit, kde se lord B nachází, nám netrvalo dloUho, neboť Beaulieu je malé městečko a Brookfield si zcela jistě zavedl určitý denní rytmus. Každé ráno chodil plavat na svou soukromou pláž. Má zřejmě pevnou vůli, protože voda je dost studená. Odpoledne se pokaždé opaluje na lehátku vedle svého bazénu s ohřívanou vodou a po večerech jezdí s Toddem jasně červeným ferrari do Monte Carla, kde celou noc skotačí v jedné z diskoték.

Musíme zůstat utajení. Proto jsme nepronikli až do domu a nenasadili tam monitorovací zařízení nebo pasivní audiosenzory - lord B má hlídací psy a odstranění hlídacího psa obvykle znamená nežádoucí pozornost. Místo toho jsme použili starou osvědčenou metodu: postavili k vile hlídku, na níž se každých šest hodin střídala trojice mužů s vysílačkami, a další hlídkování prováděli na motocyklech, které jsem koupil v Německu. Jeden muž sledoval dům odnaproti, další od východu a třetí od západu. Téměř ihned jsme zjistili, že lord B má doma hosty. Vzal jsem si mercedes, zajel k pláži a podíval se dalekohledem. A hádejte, co jsem objevil? Ze lordovy hosty už jsem párkrát viděl - byli to major Hadži a major Júsuf, Pákistánci z Klubu

jednotek zvláštního určení, kteří se s Brookfieldem sešli v jeho domě v Hampsteadu. Dvě a dvě jsou dohromady čtyři.

Pozorování bylo snadnou záležitostí. Díky POMCUSu a Hlodavcovu umění jsme měli k dispozici přístroje pro noční vidění a dalekohledy, díky nadité obálce, která kdysi patřila Mahmúdovi Azízovi, ještě další pomůcky. V náš prospěch hrála dokonce i poloha domu. Vila lorda B ležela přímo na pláži a vedla k ní dlouhá úzká příjezdová cesta z kamenné drti přehrazená elektronickou bránou. Okolí domu hlídaly čtyři kamery. 'IY pro nás zřejmě nebudou představovat žádný problém. Vlastní bezpečnostní systém se skládal ze tří mohutných rottweilerů, kteří volně pobíhali po celém prostranství, ohraničeném třímetrovou zdí s ostrými skleněnými střepy nahoře. Na východní straně vedle l'Oasis bleue bylo prázdné místo, na západní stála další vila.

Rovněž ve společenské oblasti jsme se chovali nenápadně, třebaže to byl pro mé jinak neustále bujné a ženskými posedlé kluky skutečně tvrdý oříšek. Ale dokázali jsme to. Naprostá většina jezení a popíjení se odehrávala v hotelu - věru žádná velká útrapa - a diskotéky a kluby jsme raději nechávali na pokoji. Místo toho jsme se plně věnovali své práci.

A při ní jsme také narazili na něco, co jsme nečekali. Druhý den v noci mě vzbudil Kachní noha, který se právě vrátil ze sledování lorda B do Monte Carla, a vzrušením jen hořel. "Kapitáne..." Napúl jsem se vysoukal ze staré přikrývky a pobídl ho: "Koukej, ať to stojí za to, pitomče - zrovna jsem byl uprostřed moc erotickýho snu!" "Ten chlap z Káhiry - jak jsme si mysleli, že je to Núbijec!" "Cože?" "V zpomínáte, jak jsem vám říkal, že jsem s Azízem viděl nějakýho Afričana - takovýho velkýho chlápka v hábitu? Jak jsem ho sledoval až k Poledníku, kde se převlíkl a odjel na letiště?" Jestli jsem si to nepamatoval předtím, tak teď už ano.

"Tak to je ten Brookfieldův bodyguard! Určitě to je von!" Prudce jsem se posadil. Za celých těch zhruba třicet let slídění a plížení, střelení a loupení a dalších nejruznějších životu nebezpečných činností jsem už stačil zjistit, že v mém životě válečníka existuje jen málo náhod. Skutečnost, že lord B a Mahmúd Azíz abú Jásin jsou spolu spojeni, jenom potvrzuje správnost tohoto názoru. Jsem rád, že ta svině je už po smrti. A teď když vím jistě, že lord B v tom jede taky, můžu podepsat rozsudek smrti i jemu. čtvrtý den pozorování se lord B odchýlil od svého obvyklého scénáře. Krátce po poledni totiž odjel s jedním ze svých pákistánských hostů do Nice, následován obrovským jaguárem, za jehož volantem seděl Todd. Oba vozy zaparkovaly poblíž hotelu Negresco. Jejich osádky vystoupily ven a vydaly se k pobřeží, kde se půldruhé hodiny bezcílně toulaly po Quai des Etats-Unis a nákupním středisku. Až na to, že ono toulání nebylo vůbec bezcílné. Všichni tři muži se snažili přesvědčit, že nejsou sledovaní. Kryli si navzájem záda, prudce zahýbali za rohy a dívali se do výkladů a kontrolovali odraz ve skle. Dělali tedy všechno to, co dělají zkušení špióni, když se chtějí ubezpečit, že je nikdo nesleduje.

Když se pak několikrát ujistili, že jsou sami, zamířili do staré části města a vešli do zapadlé kuskusové restaurace na jedné rušné vedlejší ulici.

Uvnitř na ně čekal vysoký muž s knírkem v hnědém dytýnovém saku, křiklavé sportovní košili, nažehlených hnědých kalhotách a botách od Gucciho. Muž objal lorda B" kolem ramen a odvedl ho ke stolu. Trojice si objednala oběd a zapředla živý rozhovor, zatímco Todd zůstal stát u dveří a hrál si na

hlídacího psa.

Tohle všechno vím díky Tommymu a Howiemu, kteří lorda B po městě sledovali. Tommy, který umí plynule francouzsky, se za ním vydal i do restaurace. Oběd trval přibližně hodinu a půl.

Tommy mi sdělil, že kuskus byl výborný a že v karafě na stole bylo nejspíš Chateauf-neuf-du-Pap. Jídlo mě ale vůbec nezajímalo - o čem se, sakra, bavili? To ovšem Tommy nevěděl. Mluvili prý jenom arabsky. Přesto nepřišel úplně s prázdnou: po obědě Howie sledoval lorda B nazpátek do jeho vily a Tommy zůstal s tím novým chlápkem. A zkuste hádat, kam ten chlápek jel? Zabočil na silnici od letiště a projel bránou téhož Installation Nucléaire Numéro Douze neboli Jaderného objektu číslo 12, ve kterém jsem si jako žabák hrál na schovávanou.

Ilm se otevřela řada možností - ani jedna z nich však nebyla příliš příjemná. Ze svých někdejších loupeživých výprav ve jménu CIA jsem věděl, že v Objektu č. 12 je umístěn plodící reaktor, který vyrábí plutonium využitelné pro jaderné zbraně.

Sakra! Tahle informace je nejspíš ještě pořád tajná. Prosím vás proto, abyste na volné místo na konci této stránky napsali prohlášení, že toto malé tajemství CIA nevyzradíte, podepsali se, vytrhli ten kousek papíru z knížky a poslali ho na adresu: CIA, P. O. Box 126627, Rosslyn Station, Arlington, VA 22209, USA.

No dobrá, dobrá! Já vím, že se teď asi - stejně jako můj sečtělý a příslovečně skeptický vydavatel - ptáte, proč jsem tak podezřívavý. Vždyť lord B byl jenom s nějakým Arabem na obědě ve výtečné kuskusové restauraci a tento Arab odjel zpátky do práce do nedalekého objektu s plodícím reaktorem. Nuže vezte, vážení čtenáři a můj skeptický vydavateli, že má podezření se zakládají na několika vzájemně souvisejících faktech. Za prvé~ nikdo nepodnikne tak rozsáhlá opatření proti sledování vlastní osoby, jaká podnikl lord B, jen tak bezdůvodně.

Za druhé, lord přijel se dvěma Pákistánci. A Pákistán je jednou z těch islámských zemí, které právě dokončují svůj program na výrobu jaderné bomby. Za třetí, každý odborník na terorismus ví, že dvě největší nebezpečí na poli proliferace zbraní mezi teroristickými skupinami představují materiály a) jaderné a b) chemické a biologické.

V hlavě se mi rozvířil kolotoč možných scénářů. Ani jeden z nich se mi přitom vůbec nezamlouval. Snaží se snad lord B získat malé, ale smrtelně nebezpečné množství obohaceného uranu nebo plutonia k tomu, aby v pákistánském objektu mohl vyrobit svou vlastní jadernou bombu? Nebo se pokouší pomoci Pákistáncům sehnat zakázané plutonium a získat tučnou provizi? Možná chce také jako správný tango nasázet do reaktoru v Objektu č. 12 hromadu náloží a vymazat z povrchu planety celý pás pobřeží od Nice až po Monte Carlo. Máme jedinou možnost, jak to zjistit: proklouznout do elektrárny, podívat se, co se tam chystá, a vymyslet plán, jak to zlikvidovat.

Pátral jsem v paměti po podrobných informacích o reaktoru, které tam měly utkvět z dob mé akce v rámci jednotky SEAL 2, ale musím přiznat, že obrazy, které se mi v hlavě vynořovaly, byly velmi nejasné. Pamatoval jsem si pouze to, že jsme nejdřív plavali kolem letiště a potom špatně chráněným plotem pronikli do areálu elektrárny. Žádné další detaily se mi už nevybavovaly. Asi za to může čas - nebo bombej. třeba až to uvidím znova, všechno se mi zase ožíví.

Naštěstí pro mě jsou všechny jaderné elektrárny na světě přibližně stejně fyzicky uspořádané. Kolem dokola je plot, k přístupu do areálu slouží vrátnice. Uvnitř areálu se nachází administrativní budova, sklady, skladiště pohonných hmot/ kde je uskladněno palivo pro nouzový chladicí systém a záložní agregáty. Dále sklad vyhořelého paliva a budova s jaderným reaktorem - obrovská stavba s odděleným reaktorovým blokem, turbínovým blokem, v němž turbíny mění jadernou energii na elektrickou, pomocným blokem, kde je umístěn záložní chladicí systém, a ohromné chladicí věže/ kde se přehřátá voda ochlazuje a poté pouští zpátky do jádra reaktoru.

Kromě toho, protože jsem od té doby, co jsem byl čerstvý pulec a Ev Barrett mi dával denně na zadnici pocítit svou jedenáctku kanadu, abych si všechno lépe zapamatoval, už několik podobných vojenských objektů po celém světě prolezl, dobře vím, jaká bezpečnostní opatření budeme muset překonat - a nedělá mi to vůbec žádné vrásky. Ochrana - jestli se to dá tak nazvat je soustředěná kolem výrobního bloku, skladovacích prostor a dalších provozních objektů. Zbytek areálu bude v podstatě jenom můj. Zabezpečení jaderných elektráren - ať už jsou ve Francii, ve Spojených státech nebo kdekoli jinde - se

příliš neliší od zabezpečení objektů státní správy nebo firemních budov. Ať je to General Motors, Texaco, Coca-Cola nebo třeba Bílý dům, pokaždé lze úsek bezpečnosti rozdělit do devíti univerzálních základních oblastí z hlediska možné zranitelnosti.

Jsou jimi: vnější ochrana areálu, komunikační systém, ostraha/ velení a řízení, schéma každodenních činností, přístup a východ, terminologie (říká se hlavnímu vchodu hlavní vchod nebo východní brána - to je důležité pro tísňové volání), rozsah integrace s místními orgány a charakterové vlastnosti ředitele. Další faktory jsou proměnlivé. Patří mezi ně zeměpisná poloha/ místní zákony a předmět výroby. Tyto faktory lze upravit tak/ aby bylo možné z dané situace vy těžit co nejvíc. ' Určitě se teď ptáte, o čem to/ sakra, mluvím. Dobrá, tak tady máte konkrétní příklad - tu jadernou elektrárnu, do které se chceme dostat. Všechny devět základních oblastí zabezpečení je mi už známo - a vím/ kde jsou v nich mezery. Podívejme se proto na další atribut, kvůli kterému je tento objekt nejzranitelnější/ a já vám hned povím, jak toho lze využít.

Ona unikátní vlastnost, o které mluvím, spočívá v tom, že tento objekt vyrábí elektrickou energii na základě jaderné reakce.

Co to znamená? Znamená to, že bezpečnostní opatření, jak to u jaderných elektráren tohoto typu bývá obvyklé, spočívají v obranné strategii, jejímž jediným cílem je zabránit sabotáži.

Součástí této strategie jsou vysoké ploty a zamčené brány, elektronická čidla, která chrání před vetřelci, kamery, které sledují jednotlivé úseky, a hlídky, které bloumají po areálu.

Do obranné koncepce patří i taktický plán, který se skládá z pěti bodů:

1. Zjistit a vyhodnotit narušení prostoru.
2. Zadržet útok.
3. Odpovědět protiútokem.
4. Vyčistit prostor od narušitelů.
5. Zabezpečovací akce.

Na papíře to sice možná vypadá hezky, ovšem z vlastní zkušenosti vám můžu říct/ o že skutečnost je docela jiná, a když přijde na praktickou zkoušku, celý plán jde obvykle do háje. Proč?

Za prvé, protože lidé, kteří stojí v čele jaderných elektráren, dostatečně často nepodrobují svou ostrahu nácviku aktivních forem reakce. Je to pro ně příliš drahé. A pořádná a komplexní bezpečnostní akce znamená zapojení všech částí elektrárny. Ted vám to přeložím do srozumitelné řeči: jednou ze vcelku reálných možností je zastavení reaktoru. Ale zkuste se viceprezidenta jakékoli elektrárenské společnosti zeptat, jestli je ochoten přijít o půl milionu dolarů za něco, co je potřeba dělat pravidelně!

Většina ředitelů navíc téměř nikdy pracovníkům své ostrahy nedovolí, aby uspořádali cvičení s ostrou střelbou proti pohyblivým se terčům. Někdo by třeba mohl přijít k úrazu a podnik by se stal předmětem zájmu ze strany vyšetřujících orgánů. Většina příslušníků bezpečnostních a ochranných služeb tak nikdy nemá možnost nacvičovat agresivní taktiku, protože kdyby například zastřelili nějakého tanga, tangova rodina by je mohla zažalovat - a nejspíš by u soudu uspěla.

A v neposlední řadě většina těch lidí, kteří v jaderných elektrárnách vykonávají ochrannou službu, dostává téměř minimální mzdu. Proč? Protože agresivní, efektivní ochranná činnost je prací namáhavou - a nákladnou. Chcete-li mít svůj podnik bezpečný, musíte tyto lidi v jejich práci správně řídit, dobře motivovat a patřičně odměňovat. To stojí samozřejmě peníze - a tím pádem příliš nevoní všelijakým byrokratům, ředitelům a správním radám.

Takže nakonec nastane absurdní situace, v níž podnik vydává miliony na nejmodernější senzory, televizní monitory, elektrické ploty a automatizované systémy na otevírání a zavírání bran, ale nájemným poldům, odpadlíkům ze středních škol a dalším nejrůznějším idiotům, kteří tuto drahocennou techniku mají obsluhovat, platí směšné peníze.

(Totéž je na letištích - pamatujete na tu legraci, kterou jsem si užil na Naritě v Profesionálním válečníkovi II: Rudé buňce? Lidé, kteří házejí zavazadla do nákladových prostorů v letadlech, tam berou dvakrát až třikrát víc než lidé, kteří zavazadla prohlízejí a hledají v nich výbušniny. Tak si to spočítejte.) Zavola jsem SATCOMem Micku Owenovi. Oznámil jsem mu, kde se nacházím, a stručně poreferoval o tom, co jsme objevili.

Požádal jsem ho, aby zjistil, jak to se mnou vypadá.

Za šest hodin mi Mick volal zpátky. Zpráva, kterou mi sdělil, nebyla zrovna optimistická. Dostal prý nařizeno ukončit veškeré zbytky naší společné akce na hledání teroris~. Jeho nadřízení mu oznámili, že v tomto směru neexistuje žádný problém a že se má co nejrychleji vrátit do Herefordu. Mick nemá žádný důvod, proč by tohoto rozkazu neměl uposlechnout, a tak se chystá zpátky. Hoši z mé jednotky, které jsem nechal v Británii, budou neprodleně odesláni do Spojených států. V našem vzájemném vztahu se však nic nemění. Mick se mnou zůstane i nadále ve spojení a pokusí se mi ze všech sil pomáhat. Pokud jde o mě, tak dosavadní záběr byl prý ještě rozšířen o pomoc při lovu byl požádán také Interpol. Stejně tak i imigrační úřady všech členských zemí NATO. Jméno Marcinko se teď stalo při pasových kontrolách ve všech zemích Severoatlantického paktu dostatečným důvodem k okamžitému zadržení a 'zatčení'.

Celý popis by bylo možné shrnout do čtyř slov: K čertu se mnou!

No co, není to poprvé, co jsem se ocitl v takové situaci! A moc dobře vím, že na to existuje jenom jediná možná odpověď: přejít do útoku!

KAPITOLA 13

Posadili jsme se k dlouhému stolu v hotelové jídelně a nad bagetami a vínem uspořádali malou poradou. Problém spočíval v tom, že je třeba změnit stávající modus operandi a přitom zachovat dosavadní účinnost. Za normálních okolností bychom zaútočili na Objekt č. 12 stejným způsobem, jaký jsme používali v Rudé buňce po celou dobu její existence - nejdřív jsme podnikli klamný manévr (nebo manévry), potom pronikli dovnitř a zanechali tam své improvizované nálože. V tomto případě se ale budeme muset nepozorovaně dostat nejenom dovnitř, ale také ven.

Musíme odvést pozornost ostrahy a provést to tak, aby zároveň nikdo nepoznal, že do objektu míří nezvaná návštěva. Musíme vlézt dovnitř, zjistit, co zjistit máme, a vyklouznout ven, aniž bychom po sobě zanechali nějaké stopy.

A právě nad tím jsme si lámali hlavu. Věřte nebo ne, mnohem snadnější je střílet a loupit, než se jenom plížit a slídit. Stačí se zeptat Kachní nohy Deweye. Ten při operacích Pouštní bouře a Pouštní štít podnikl devětadvacet jednočlenných loupežných výprav do kuvajtského hlavního města, při nichž kuvajtskému odboji dopravil spojovací techniku, výbušniny a další vybavení a zároveň poblíž iráckého velitelství umístil odposlouchávací zařízení, aby zpravodajské služby spojenců mohly monitorovat důležité hovory Iráčanů. Za své zásluhy dostal Rád východní hvězdy, nejvyšší kuvajtské vyznamenání. Na hrud' mu ho připnul sám Emír al-Sabah. Kachní noha měl tenkrát za úkol proniknout na území Kuvajtu a vrátit se zpátky tak, aby Iráčané nepoznali, že tam někdo byl. Což znamenalo, že nemohl zabít žádnou hlídku, která by ho případně objevila, protože neměl být vůbec objeven. Znamenalo to také, že po sobě 'nesměl zanechat žádnou stopu - fyzickou, elektronickou, ani žádnou jinou.

Byla to pěkná dřina, to mi můžete věřit! Splnit takový úkol trvá mnohem déle a vyžaduje to značnou psychickou odolnost.

I my to zde budeme mít složitější, protože nesmíme způsobit žádnou škodu ani zanechat po sobě stopy.

Upřímně řečeno, není to zrovna můj styl. Považuji se totiž za něco jako opak inženýrů, stavařů a techniků. Normální člověk se podívá na jadernou elektrárnu a vidí jadernou elektrárnu. Když se podívám na jadernou elektrárnu já, hned vidím stovky způsobů, jak ji mohu zničit. Turbíny, čerpadla kondenzátu, skladovací prostory pro jaderný odpad, chladicí soustavy - to vše existuje jen proto, aby to mohlo být zlikvidováno, rozbořeno, zrušeno a rozdrčeno na prach mojí maličkostí, Demo Dickem Marcinkem, žralokem z mekongské delty.

Navíc je tu ještě lord B. Jestli naděláme moc rámusu, dáme mu tím najevo, že mu jsme na stopě, a on se pak postará o to, abychom ho nechtyli přímo při činu. A na to vemte jed, že já toho pitomý ho, zasranýho tanga přímo při činu chytit chci!

A navíc, jako by to všechno ještě nestačilo, musím pracovat s omezeným počtem pracovních sil. Vždyť je nás pouhých sedm! Nemohu přece sledovat lorda B a zároveň proniknout do jaderné elektrárny. Proto jsem učinil zásadní rozhodnutí: gůležitější je zjistit, SO v té elektrárně je, než dělat chůvu lordu Ríkejte mi Izmaeli. Uplně z očí ho ale nespustíme.

Udělalí jsme rychlou inventuru. Hlodavec v Evropském velitelství jednotek zvláštního určení ukořistil pár hraček, které nám pomohou vyřadit z činnosti komunikační síť elektrárny. Jediná potíž spočívá v tom, že

když je nasadíme, zanecháme po sobě stopu, kterou NSA okamžitě rozluští.

Proč? Protože každá součást spojovací techniky, každý vysokofrekvenční vysílač, každá rušička, každé čidlo a každé monitorovací zařízení, které vláda Spojených států zakoupí, musí být proklepnuto ze strany NSA. Důvod je nasnadě: tato organizace nechce, aby někdo používal scramblery, které ona nedescrambluje, rušičky, které nepřekoná, nebo vysokofrekvenční vysílače, jejichž vysílání by neuměla dešifrovat. Proto je každý komunikační aparát, od SATCOMů CIA přes celulární telefony DIA až po polní vysílačky používané představeným řízením provozu amerického vojenského letectva, opatřen speciálním počítačovým čipem, který NSA umožňuje dešifrovat signály a určit, odkud pocházejí. Tento šílený počin zdůvodňoval před lety ředitel NSA na jednom uzavřeném zasedání senátního Výboru pro zpravodajské služby tím, že pokud by se Sověti zmocnili americké techniky a začali by vysílat dezinformace, hned bychom to poznali, protože bychom jasně viděli, že vysílají z místa, které nemáme na žádné své mapě.

Ve skutečnosti to bylo ovšem tak uděláno proto, že NSA chce mít možnost číst poštu ostatních. Ve špiónážní branži jí to dává velký politický vliv a zaručuje jí to potřebné finance.

K čertu s politikou - pro mě je nejdůležitější fakt, že jakmile rušičku spustíme, NSA rozluští náš signál. Na některé mapě ve Fort Meadu se rozsvítí malé světélko a zpravodajské veverky začnou dešifrovat změřt pazvuků a paznaků a po pár minutách začnou skákat nahoru a dolů jako opičák na gumičce, protože zjistí, že rušící zařízení funguje tam, kde by fungovat nemělo.

Potom na nás pošlou těžkou kavalerii a naše zadky budou rozsekány na hamburgery.

Proto bude lepší, když rušičku zapneme a zároveň se připravíme na rychlý útěk z Francie. Je totiž jasné, že po nás půjde policie. Abych využil možnosti volby času co nejvíc, naplánoval jsem útok na neděli ve 3.00, čili za 107 hodin. Důvod? Vzhledem k šestihodinovému časovému rozdílu bude ve Fort Meadu teprve 21.00 a jak všichni vědí, dokud není opravdu válka, nikdo si světýlek a číslicek v sobotu večer nevšímá. A Francouzi? Personál Objektu č. 12 v pátek večer omezí chod podniku v podstatě na minimum. Až do pondělního rána zde bude pouze polovina lidí. Tím pádem budeme mít proti nim početní výhodu. Quel dommage - jaká škoda!

Provedli jsme předběžný průzkum cíle. Od té doby, co jsem zde byl jako velitel jednotky SEAL 2, se mnohé změnilo. Objekt č. 12 sice i nadále stál na zhruba čtyři kilometry dlouhém a kilometr širokém poloostrově, zezadu měl moře a zprava letiště.

Jenže to někdejší malé letiště s jednou rozjezdovou dráhou se mezitím změnilo v obrovský komplex o rozloze téměř osmi kilometrů čtverečních. Ústí řeky Var bylo přeloženo o celý kilometr dál na východ a staré koryto bylo vysušeno a zasypáno, aby zde na dvou ranvejích mohla přistávat obří dopravní letadla, která do Nice každý rok přivážela miliony turistů z celého světa. Tenkrát jsem k Objektu č. 12 snadno doplaval za pouhou čtvrt hodinu. Ted budeme muset plavat víc než hodinu, navíc v silném proudu a spodním zpětném tahu od příboje.

Základní uspořádání se však nezměnilo. Hlavní brána Objektu č. 12 stála pořád na západě. Od trojitých vrat vedla podél vody půl kilometru dlouhá makadamová silnice, která se napojovala na dvouproutou dálnici vinoucí se podél pobřeží z Cannes do Mentonu na hranicích s Itálií. Přímo na východ od elektrárny - u letiště - bylo vidět stometrový pás řídké porostlých písčinych dun. Konec poloostrova za elektrárnou tvořily z větší části mokřiny. Zřejmě tam bude nějaká přírodní rezervace.

Při přípravě akcí obvykle vyznávám buď metodu biblickou, anebo naopak evoluční. Někdy také obojí dohromady - to abych lépe zmátl své nepřátele.

Na počátku bylo například slovo jako zákon. A u mě toto slovo znamená, že se člověk musí postupně vyvíjet. Než začne chodit, musí se nejdřív naučit lézt. A proto jsme se hned večer a první den ráno začali plazit po břiše jako hadi a pomalu postupovali skrz ostružiní a hloží na písčinych dunách k našemu cíli, abychom odhalili jeho slabiny.

Pak přišel večer a ráno druhého dne a v nich se odehrálo totéž co předchozí den a ještě něco navíc.

Kachní noha s Howiem totiž obeplavali výběžek poloostrova a přišli od moře - obojživelníci, kteří zvolili cestu z vody na souš a mohli díky tomu prozkoumat kilometrový solný pás mezi pobřežím a vlastní elektrárnou.

A když noc střídala den a den střídal noc (Tady nedávám průchod svým literárním pudům, jak by se vám, vážení čtenáři, mohlo zdát. Jen si vzpomeňte - na tohle všechno máme pouhých 107 hodin!), sledovali jsme zaměstnance elektrárny, jak vcházejí do areálu a vycházejí z něj ven, vmísili se mezi ně, vypůjčovali si jejich peněženky a doslova kradli jejich průkazky a řidičáky, abychom v případě potřeby mohli vystupovat jako oni.

Pověsili jsme se také na paty zdejšímu špiclovi lorda B André Marcelovi Dall'auovi. Kníratý Marcel, jak jsme mu přezdívali, pracoval v elektrárně jako vedoucí velína a měl tak přístup do všech částí objektu. V soukromí si nežil špatně - jeho životní úroveň byla mnohem vyšší, než by se od muže jeho postavení dalo čekat. Jeho kolegové jezdili ve starých renaultech a peugeotech, oběd si do práce nosili z domova a žili v tichém zoufalství. André se naproti tomu proháněl po Nice ve sportáku znač- . ky Alfa Romeo, stravoval se v luxusních restauracích a vydržoval si dvě milenky. Svůj marnotratný život zdůvodňoval údajně tím, že rodina jeho ženy je dost bohatá. My jsme ovšem věděli své. Jak to? Jednoduše a prostě proto, že se Tommy Ta Stevie Wonder podívali ke Kníratému Marcelovi domů, když jeho žena byla i s dětmi na procházce. A právě tam jsme přišli na to, že starý André není Francouz, ale Arab. Přesněji řečeno Tunisán, alespoň podle cestovního pasu. A když se Tommy dostal do počítače, který našel v obývacím pokoji, zjistil, že André za poslední tři čtvrtě roku ulil stranou pěknou hromádku peněz.

Ve čtvrtek ve 4.00 jsme otestovali ochranu areálu elektrárny.

Vzal jsem si Wondera a společně jsme doplávali k východní straně areálu, proplazili se ostružiním, přelezli drátěný plot a ukryli se pětadvacet metrů od třímetrového plotu s ostnatým drátem nap.oře, který zezadu chránil VOK.

Ze nevíte, co to je VOK? To je přece Velká ošklivá koule, vy tupci! Znáte tu obrovskou betonovou konstrukci stejnou pro všechny jaderné elektrárny? Tak to je ono. Pokud jste úzkostliví, praštění, upjatí inženýrci, kteří používají výhradně přesnou terminologii, pak místo VOK určitě říkáte "reaktorový blok". Pro všechny ostatní to je prostě VOK nebo také "hajzl".

Ale zpátky k plotu - lépe řečeno k plotům, protože byly dva, vzdálené od sebe deset metrů. V prostoru mezi nimi na nás číhala řada mikrovlnných senzorů.

Domníval jsme se, že se třeseme dost na to, abychom ty senzory spustili - to byste neřekli, jaká zatracená zima může člověku být, když vyleze z vody a zhruba čtvrt hodiny musí bez hnutí ležet na jednom místě! Vibrace našich těl se však evidentně na takovou vzdálenost nepřenášely. Proto jsme na čidla hodili pár kamenů. Žádná reakce. Zkusili jsme to znovu. Zhruba po patnácti minutách se objevil osamělý lovec se svítilnou. Chvilí se procházel podél vnitřního plotu a pátral po čerstvých stopách v bezpečnostním pásu mezi ploty. Když žádné nenašel, zhasl baterku a odkráčel zpátky na strážnici, aby si dal hrnek horkého kafe.

Počkali jsme další čtvrt hodinu a pak znovu hodili pár kamenů. Opakovala se předcházející scéna: náš strážný vylezl ven, aby se podíval, co poplašný systém spustilo, nic nenalezl a vrátil se zpátky do své boudy.

Házeli jsme s Wonderem kameny tak dlouho, dokud strážný nepochopil, že zabezpečovací systém za miliony franků zcela určitě blbne, a proto není důvod, proč by měl on pokaždé, když se spustí, chodit kontrolovat plot.

Ted už nám zbývají jenom monitory od televizních kamer.

Představte si, že nezvaní hosté mohou proplout přímo skrz plot, když vědí, jak na to - a to i přesto, že jsou na ně namířeny televizní kamery! Jak je to možné? Víte, ve většině případů - a tohle je jeden z nich - prodávají architekti bezpečnostních systémů různým mocipánům dvojité pásy s ploty a signalizačním zařízením. Potom jim prodají kamery, které nasměrují na ploty tak, aby každý, kdo se je pokusí přelést, byl ihned zpozorován.

Jenže pokud tyto ploty nejsou postavené naprosto rovně, vytvářejí na monitorech obrazec, který se podobá kusu tvrdé látky. A proto se narušitel, který se bude pohybovat velice pomalu, na obrazovce vůbec neobjeví, ledaže by pracovníci ostrahy sedící u monitorů dávali dobrý, ale opravdu dobrý pozor. Ale ti obvykle dobrý pozor nedávají, protože kdyby dávali, měli by za chvíli od obrazovky propálenou oční sítnici.

V 5.40 jsme už byli zpátky a lili do sebe horkou bílou kávu. Na jednu stranu jsem byl rád, že po tak

krátké chvíli můžeme sestavit efektivní plán útoku. Na druhou stranu mi to trochu vadilo (jak už to v životě chodí), protože bych se býval rád ještě k cíli jednou či dvakrát podíval, než definitivně zaútočíme. Čím víc informací a poznatků dokáže člověk získat, tím menší je možnost, že se za ním vynoří pan Murphy, zaklepe mu na rameno a pošeptá mu do ouška: "A mám tě!" Byl bych býval rád udělal spoustu věcí, ale jak už to v podobných případech bývá, má přání a touhy zlikvidovala neúprosná realita. Ze služby se vrátil Hlodavec a oznámil mi, že lord B odjel ve ferrari na mezinárodní letiště v Nice a pronajal si zde letadlo Gulfstream III. Hlodavcovi se naštěstí podařilo obloudit jeune {ille za přepážkou a nahlédnout do letového plánu. Dnes je pátek. Lord B odlétá v neděli v 9.00. Cíl letu - Karáčí. Na to, abychom navštívili Objekt č. 12 a zjistili, co tam je zajímavého, máme tedy pouze dnešek a dnešní noc. Ať jsme připraveni nebo ne, musíme tam vyrazit. Alespoň jsem stihl vybrat trasu k ústupu. Vydáme se na východ, hranici překročíme severně od Ventimiglie a po autostrádě dojedeme do La Spezie, kde mám u žabáků z Incursari ještě pořád pár kamarádů, kterým můžu věřit, že nás nezradí. Ach, La Spezia - ty . čerstvé ryby byly fantastické, těstoviny a omáčky se škeblemi prvotřídní!

Iřebaže nám byl v patách celý svět, jídlo jsme nijak nezanedbávali. Přitom jsme zároveň přemýšleli, co uděláme. A abych pravdu řekl, docházely mi nápady. Je jenom otázkou času, kdy některý z Pinkyho sprd'áků trefí do černého a nějaký byrokrat nebo policajt nás odchytí. V Evropě se totiž nemůžeme schovávat tak, jak jsme zvyklí. Mají tady příliš mnoho databází, příliš terminálů a na náš vkus si až moc často vyměňují informace.

Pak je tu lord B a jeho cesta do Pákistánu, brány do Afghánistánu a výcvikových táborů pro teroristy. Naštěstí to tam znám. Pobýval jsem tam před pár lety, když jsem pracoval pro naftařskou společnost GlobalTec International. Při sérii únosů byli tenkrát zajati tři členové jejího vedení. GTI mě proto najala, abych je našel a dostal zpátky. Já jsem se v té době zrovna potácel na hranici chudoby, zcela zruinován alimenty a náklady na obhájce pro dva soudy, které na mě Navy uchystala. A tak jsem podepsal smlouvu, dostal od soudce svolení k třítydennímu pobytu v zahraničí a hrál si v zadních uličkách a dvorcích od Karáčí po Pešávár na Demo Dicka Marcinka, žraloka z delty Mekongu.

Hochy z GTI jsem skutečně přivezl nazpět. A nikdo přitom nepřišel ani o ruku nebo nohu - alespoň pokud jde o GTI. A co se týká druhé strany - skupiny divokých desperátů na čele s vlasatým a vousatým, parchantem (nepřipadá vám to povědomé?) - tak tam to bylo jiné. Skupina teď má o devět členů méně než před mojí návštěvou. Byl to velmi úspěšný výlet, a to po všech stránkách. Já jsem měl příležitost - moment, musím teď honem najít nějakou slušnou formu, jak to vyjádřit - fyzickou cestou ventilovat své frustrace, GTI byla šťastná a můj právník dostal svůj honorář.

Zalistoval jsem v adresáři, který neustále nosím ve své náprsní tašce. Jo, Iqbalův telefon je tady. Iqbal Šáh je bývalým inspektorem karáčské policie, nyní ve výslužbě. Jako státní úředník vydělával měsíčně 30 dolarů na platu a 500 dolarů v úplatcích. Ted' bere 25 000 dolarů ročně za to, že ve prospěch GTI podplácí své někdejší kolegy. Až přijedu do Karáčí, bude Iqbal mým prvním kontaktem.

Vrátili jsme se do Chez Soleil a začali jsme se balit. Jakmile dnes večer opustíme hotel, bude to au revoir, Maman - třebaže se nebudeme oběžovat s tím, abychom se s ní oficiálně rozloučili.

Není třeba, aby věděla (nebo kdokoli jiný), že se chystáme zaútočit a vzít nohy na ramena. Stejně o nic nepříjde, protože jsme jí zaplatili na týden dopředu.

Ačkoli jsem seznam potřebných věcí překontroloval několikrát, stále jsem měl neodbytný pocit, že jsem na něco zapomněl a že jestli rychle nezjistím, co to je, naše akce se změní v jeden velký průšvih.

Usoudil jsem, že by mou mysl mohlo povzbudit třeba dobré jídlo, a oznámil to svému mužstvu.

"Skvělý!" řekl Sprost'ák Nicky Grundle a rukou udělal ve vzduchu kříž. "A co si dáme, kapitáne - k poslední večeři?"

Chez Soleil jsme opustili v 16.00. Odjeli jsem do Juan-Ies-Pins, zaparkovali naproti kongresovému paláci, prošli malým pinede - borovým hájkem, po němž je město pojmenováno - do restaurace La Petite Source, zabrali pro sebe jeden stůl a objednali si.

Jako první si toho všiml orlí zrak Tommyho T. Tommy vzhlédl od svého steaku a řekl: "Hele, kapitáne, koukněte se támhle naproti!" Podíval jsem se oknem na ulici. Do jednoho obchodu tam právě vcházeli dva dlouhovlasí mladíci v odrbaných džínách a s kytarami na zádech. Nápis nade dveřmi obchodu hlásal: FOUTEZ LES NUKEZ! " Vtom mi došlo, na co jsem zapomněl: na maskování. Pusa se mi roztáhla do

širokého úsměvu.

KAPITOLA 14

1.00. Je čas vyrazit na lov. Akce byla naplánována v tradičním Marcinkově stylu - co nejjednodušeji. Náš šestičlenný přepadový tým vlez do vody zhruba 1700 metrů od poloostrova, na němž stojí elektrárna. Poplaveme všichni pohromadě. Sníží se tak riziko, že by se někdo mohl ztratit. A kromě toho, až někdy budete muset uplavat v noci takovou vzdálenost v rozbourané zčeřené vodě, pochopíte, že je mnohem snadnější ztratit orientaci, když jste sami, než pokud jste přivázaní lanem ke svému kolegovi. Poplaveme prostě společně a rozdělíme se až u břehu.

Tommy, Sprošťák, Kachní noha a Howie obeplavou mys a" půjdou k elektrárně zezadu, přes přírodní rezervaci. Plot je v těchto místech chráněn nejméně, a průnik do areálu bude proto odtud relativně snadný. Tommy a Sprošťák si vezmou na starost administrativní budovu a důkladně ji pročešou. Kachní noha se bude s Howiem plížit a slídit po skladišti.

Sobě a Wonderovi jsem naplánoval reprízu akce u senzorů.

Tady nebyly žádné problémy. Vyřadíme z činnosti mikrovlny, potom pomalu "přeplujeme" plot a hupky dupky, už jsme v areálu. Naším cílem bude budova výrobního bloku a sklad jaderného odpadu.

Koneckonců, Wonder se pořád vytahuje, že o jaderných reaktorech ví všechno, protože kdysi sloužil na jaderných ponorkách třídy Boomer. Teď bude mít konečně příležitost to dokázat.

Tvrdím, ale ne nepřekonatelným problémem bude plavání.

Tuto zimu je voda na Rivéře zcela netypicky teplá. Teploty přes den stoupaly nad deset stupňů, v noci padaly těsně nad pět.

Voda měla přibližně sedmnáct stupňů. Pro hodně lidí je to málo, ale pro nás, příslušníky SEAL, je voda teplá až dost - pokud se budeme pohybovat.

Z vlastních dlouholetých zkušeností s akcemi, které probíhaly ve studené vodě, vím, že když člověk plave ve vodě chladnější než sedmnáct stupňů, energie, kterou vydává, a "pálení" svalů ho udrží v pořádku zhruba po dobu půldruhé hodiny. Pak začne ztrácet jak energii, tak tělesnou teplotu. Přibližně po dvou hodinách to s ním začne jít z kopce. V tomto případě to znamená podchlazení, po kterém brzy přichází bezvědomí a krátce nato i smrt.

Vím také, že kdybychom vylezli na břeh a museli tam zůstat ležet promočení skrz naskrz o něco déle, bylo by to velice špatné, obzvlášť po tak dlouhém pobytu ve vodě. Proto jsem se držel Barrettova zákona sedmi P - Pořádný předběžný plánování pomůže přinést požadovaný přínos - a každé potápěčské dvojici předal dva nepromokavé pytle. V nich za sebou potáhneme suché a teplé oblečení a obuv, vysílačku a hromádku samolepek s protijadernými hesly, které jsme koupili v tom obchodě s nápisem: "Do hajzlu s jadernou elektrárnou!" To bude naše maskování. Necháme po sobě evidentní důkaz, že do objektu potají proniklo několik aktivistů z hnutí "Zachraňte velryby". Věřil jsem také, že místní orgány o této skutečnosti přesvědčím pomocí několika malých naloží. Sprošťák s Hlodavcem totiž celé odpoledne skládali dohromady pár IVZ neboli improvizovaných výbušných zařízení. Bylo opravdu jednoduché vyrobit nálože, takové ty bouchací hračky, které obvykle používají tangové-amatéri. Jistě, škoda, kterou způsobí, bude skutečná, ale jen velmi, velmi malá.

A nakonec zbývá Hlodavec - můj tajný trumf. Jelikož jsem ho považoval za moc malého na to, aby plaval s námi, a za moc dobrého na to, aby se utopil, posadili jsme ho do mercedesu a postavili k dálnici, přímo naproti silnici k elektrárně. Auto bylo schované v houštině a bylo připravené k odjezdu směrem na východ. Z tohoto místa měl Hlodavec nádherný přehled o tom, co se děje nebo neděje přímo před námi, a mohl nás o tom průběžně informovat. Zároveň měl na starosti rušící zařízení, jehož zdroj připojil na autobaterii.

Doufal jsem, že se nám podaří proniknout dovnitř a vyjít ven tak hladce, že Hlodavec nebude muset zmáčknout na rušičce tlačítko ON. Přesto jsem nehodlal ponechat nic náhodě. Pokud se lidé ve velině rozhodnou zavolat na tísňovou linku, chci mít možnost je rušit. A i kdyby velké uši NSA naše signály zachytily, třeba se nám podaří všechny přesvědčit, že nejsme hrstka divokých příslušníků jednotek SEAL, ale obyčejní milovníci zvířat z hnutí Greenpeace, kteří se jenom zmocnili americké techniky a pokouší se s ní vyhodit do vzduchu jednu jadernou elektrárnu.

K takovým krádežím v minulosti docházelo poměrně často.

Vlastně se dá říci - dovozte mi zde malou odbočku - že obchodování s vojenskou technikou všeho druhu (od automatických pušek až po přísně tajné radiokomunikační zařízení) je u nás ve Spojených státech výnosným podnikem. Muniční sklady Národní gardy jsou dnes zcela pravidelně vykrádané a loupeživých nájezdů nezůstávají ušetřeny dokonce ani základny se stálým osazenstvem. Například před necelým půl rokem ukradl někdo jednotce SEAL 1 v Coronadu šest samopalů typu Colt 633HB. Při nedávné hloubkové kontrole na 2. divizi jednotek zvláštního určení U. S. Navy - hloubková kontrola je inventura, při níž se počítá každý šroubek a každá matička - se zase zjistilo, že chybí jeden PDP neboli potápěčský dopravní prostředek.

Události pochopitelně téměř okamžitě nabraly špatný směr.

(Ten hnusný hlásek v mé hlavě neustále opakoval: "Samozřejmě že jsi v průseru, pitomče - a tohle, jak dobře víš, doopravdy!") Faktor číslo jedna: Vzduch i voda jsou chladnější, než jsem předpokládal, a v době, kdy jsme byli ve vodě, zima postupovala pořád dál. Ve chvíli, kdy jsme se dostali na úroveň zadního výběžku poloostrova, neměla voda víc než patnáct nebo šestnáct stupňů. Vzduch byl ještě o dva stupně studenější, a navíc foukal vítr. Asi tady zmrzneme na kost.

Faktor číslo dva: Dole byl silný zpětný tah od příboje, a navíc jsme museli plavat proti proudu - jeho rychlost jsem odhadoval na zhruba půl druhého uzlu. Ať jsme se snažili sebevíc, pořád to vypadalo, jako kdybychom jen šlapali vodu. .

Faktor číslo tři: Stevie Wonder není žabák. To znamená, že plavat přes jeden kilometr je podle něj hračka.

Jak moc nám byla zima? Tak abych vám to lépe přiblížil: při základním výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL se zjistilo, že smradlaví zelenáci, jak se nováčkům říkalo, vydrží ve vodě o teplotě osmnáct až devatenáct stupňů vsedě nebo při splývání přibližně dvacet minut. Při teplotách o jeden až dva stupně nižší mohli instruktoři nechat své svěřence ponořené jenom patnáct minut. I tak je člověku taková zima, že se může utrást k smrti. V takové chvíli děláte, co můžete. Zatínáte pěsti, koušete se do rtů, močíte na sebe - nebo na svého kolegu z potápěčské dvojčky - v marné snaze trochu se zahřát.

A jak jsem už říkal, voda v té chvíli měla maximálně tak šestnáct stupňů. To znamená, že byla p-o-ř-á-d-n-ě s-t-u-d-e-n-á, t-t-to mi věřte! A jak jsme se cítili? Byla mi taková zima, že jsem myslel, že znova prožívám pekelný týden!

Zůstat v teple můžeme jedině tak, že budeme plavat na boku a udržovat stálé tempo, při kterém nás budou svaly hřát, srdce bude bušit a chlad se dá zvládnout.

Až potud bylo vše ještě jakžtakž v pořádku. Jenže přesně po devětatřiceti minutách ve vodě se Wonderova Achillova šlacha najednou zadrhla jako motor, kterému došel olej. Wonder se na místě zastavil a okamžitě začal klesat ke dnu.

Uslyšel jsem spršku nadávek, kterou přerušil mohutný lok slané vody. Současně s tím jsem ucítil škunutí u pasu, kde jsem měl přivázané lano. Doplavav jsem zpátky k Wonderovi, vytáhl ho na hladinu právě včas, aby ho do obličeje udeřila další vlna a vyklepal mu z pusy vodu. Pak jsem vyplivl vodu ze svých vlastních úst a zeptal se: "Co se děje?" Wonderovi rty byly úplně bílé. Ono by se zrovna moc barvy nenašlo ani v celém obličeji. Wonder si přesto jako obvykle hrál na hrdinu. "Zatracená křeč!" "Kde?" "Tady. To nic není! Nedělej si se mnou starosti, jsem v pohodě!"

"To určitě, ty blbče! Teď si dej pohov! Polož se na vodu, dejchej a nech mě, ať ti to rozmasíruju!"

"Zbytečně ztrácíš čas!" oponoval, ale udělal, co jsem mu přikázal. Začal jsem mu třít dolní část nohy. "Co to dělá?" "Bolí to jako svině!" "Jak můžeš vědět, jak bolí svině?" Wonder ale neměl na žádné žerty náladu. "Odřízni mě, Dicku, a běž napřed! Já tě doženu!" "Ani nápad, pitomče!" Věděl jsem, že kdybych ho opustil, zemřel by na podchlazení organismu. Bez pohybu nebo jen při malém pohybu začne Wonderovi zhruba za půl hodiny tělesná teplota prudce klesat. Normální tělesná teplota je něco přes 36 stupňů. Ztratíte-li dva stupně, začnete při řeči zadržávat. Ztratíte další jeden a začne vám vynechávat paměť. Po ztrátě dalšího stupně přestáváte vnímat okolní svět, po dalším vám skelnatí oči, tělo se dostává do kómatu a mozek pomalu odumírá.

Wonder byl samozřejmě od krku nahoru mrtvý už hromadu let, takže bude těžké určit, kdy se dostává

opravdu do kómatu. Ale moc dobře vím, že by mi ten syčák chyběl, kdyby mi tady natáhl brka. Z koho bych si pak utahoval? Kde bych sehnal někoho, kdo vypadá jako Stevie Wonder? Navíc má na svém kontě nejvíc mrtvých (kromě mě) a já bych ho chtěl pořád dávat ostatním za vzor.

Proto jsem mu řekl, ať si lehne na záda a nechá se vézt.

Supěl jsem jako parní lokomotiva a napínal všechny síly. Když jsme se po hodině a osmatřiceti minutách ve vodě konečně vyškrábali na břeh, byli jsme oba spíš mrtví než živí. Vylovil jsem z pytle vysílačku a oznámil zbytku mužstva, že jsme se neutopili a že následuje malá pauza, dokud se nevzpamatujeme. Pak jsem odtáhl Wondera mezi písečné duny, kde se silný vítr vanou od moře tříštil o mořské řasy a bodláčí. Sakra Wonder nevypadá vůbec dobře!

Zkontroloval jsem oči. Měl je zapadlé. Fackoval jsem ho tak dlouho, dokud trochu nepřišel k sobě.

Potom jsem ho vydrhl dosucha, převálil na břicho, vytloukl z něj vodu, převlékl ho do čistých šatů a nakonec jsem si na něj lehl, abych ho zahřál.

Po patnácti minutách se začal vzpamatovávat. Zachrčel, zasténal, vykašlal další pintu slané vody a znovu ztratil vědomí.

Po další čtvrt hodině jsem ucítil, jak se mu do těla pomalu vrací teplo. Začal se hýbat.

"Zůstaň, kurva, ležet!" nakázal jsem mu a přitiskl se k němu

ještě víc. "Tohle je docela příjemný! Kdybys měl na zádech kozy, hned zejtra bych se s tebou oženil!"

"Polib mi prdel!" S radostí jsem zaznamenal, že se do něj vrací život. Obrátil jsem ho na záda a znovu ho namasíroval. Pak jsme začali vybalovat věci z nepromokavých pytlů. Sakra - čas utíká a před námi je ještě spousta práce!

4.19. Oproti původnímu plánu ztrácíme víc než hodinu. Ale všichni už jsme opět v akci. Doplazili jsme se s Wonderem k prvnímu plotu a bez problémů jsme ho přelezli. Teď nás čeká překážka číslo dvě. Začali jsme kameny zasypávat sensorový pás. Netrvalo dlouho a z boudy se vypoťácel strážný a pustil se do obhlídky území mezi oběma ploty. Samozřejmě nic nenašel.

Donutili jsme ho zopakovat tento výkon celkem třikrát. Když potom už ze strážnice nevylezl, začali jsme se pomalu a opatrně posouvat k plotu.

Jako první jsem přelézal já. Centimetr po centimetru jsem zdolával drátěné pletivo a trojitý ostnatý drát, pomaličku se spouštěl na druhé straně dolů a nakonec zůstal viset zhruba patnáct centimetrů nad zemí.

Ruce a nohy jsme měl přitom roztažené, takže jsem vypadal jako Spiderman. Pak byla řada na Wonderovi. Ani on neměl s překonáním překážky žádné potíže.

4:32. Začal jsem se pozvolna přesouvat k druhému plotu. Šel jsem pozpátku a větvičkou po sobě zahlazoval stopy. Opatrně jsem prošel sensorovým polem. Přestože nebylo zrovna teplo vzduch měl tak kolem deseti stupňů - potil jsem se jako o závod. Teď nahoru na plot a přes něj. Wonder postupoval pětadvacet metrů za mnou a opatrně našlapoval v mých stopách.

4.36. Bezpečně jsme se dostali na druhou stranu. Oznámil jsem do vysílačky, že jsme uvnitř, a dozvěděl se, že i ostatní dorazili bez problémů na svá místa.

Potom jsme se s Wonderem vydali kolem skladu pohonných hmot k chladicí věži a VOK. Cestou jsme se na chvíli zastavili, abychom na pár obrovských bílých kulatých cisteren nalepili tři nebo čtyři samolepky s nápisem FOUTEZ LES NUKES! Celý areál zabíral plochu přes 240 hektarů. Nás ovšem zajímalo pouze necelých šest - ta část objektu s omezeným vstupem, ve které Kníratý Marcel může být lordu Brookfieldovi užitečný.

Hned za skladem pohonných hmot stála obrovská betonová chladicí věž, v níž se pára ochlazuje zpátky na vodu, která se čerpadly znovu vhání do oběžné soustavy. Vyhoupli jsme se na římsu a rozhlédli se po zadní části výrobního bloku.

Wonder ukázal rukou doleva. Podíval jsem se tím směrem.

Na spojnici výrobního bloku a chladicí věže visely na devíti hodinách dvě kamery. Vztyčil jsem palec.

Když je oběhneme vpravo, nikdo nás neuvidí

Pokračoval jsem po římsě dál. Wonder za mnou. Když jsme se ocitli těsně u VOK, zahlédl jsem jakýsi stín, jak se pohybuje proti dalším stínům. Okamžitě jsem se zastavil a gestem Wonderovi ukázal, že má udělat totéž. Stevie ale už dávno stál. To je další důvod, proč jsem toho pitomce nemohl nechat, aby se utopil.

Pracujeme spolu totiž už tak dlouho, že ani nemusíme na sebe mluvit nebo dokonce gestikulovat. Umíme čist navzájem řeč svých těl - každou nuanci, každíčký záchvěv, mrknutí, každý tep srdce.

To dnešní PZ-poručící - neboli posraný zelenáči - kteří přicházejí do jednotky SEAL 6, jsou tak nabiti vědomostmi a sebejistí, že chtějí učit své družstvo všechno docela nanovo. Většina nižších velitelů u Šestky přitom svou práci dělá už víc než deset let a pár jich v této jednotce funguje od dob jejího založení.

Mladí poručící by proto měli dělat D na druhou, to znamená držet hubu a dřepět na zadku, a doufat, že se nad nimi velitel jejich čtyř smiluje a naučí je pár věcí. Potom se nemůže stát, že by šli zprava, když by měli jít zleva, nebo že by si vybrali špatné palebné pole a zastřelili své vlastní muže, či že by narušili soudržnost jednotky, kterou velitel čtyř po celou dobu pracně budoval.

Po nějakých dvou letech práce se stejnými osmi nebo šestnácti muži se PZ-poručící možná dostane do obrazu a zapadne do mužstva. A právě v tom je kámen úrazu a šance, že k takovému procesu dojde, se blíží k nule.

Proč? Protože speciální složky Navy se v dnešní době plně snižování stavů a krácení rozpočtů stávají předním postem, na kterém chce každý sloužit. Do základního výcviku ženijních potápěčů a příslušníků jednotek SEAL se hrnou zástupy absolventů Annapole. Důstojníků u jednotek SEAL je v současnosti tolik (na každou stovku míst připadá přes sto deset mužů), že PZ-poručící tráví u jedné čtyř nanejvýš čtrnáct měsíců. Pak jdou z kola ven a na palubu přichází další PZO Důsledek? Pravda bez obalu? I když četa dosáhne určité soudržnosti, většina mladých

důstojníků do mužstva nikdy nezapadne, protože prostě nezůstane na svém místě dost dlouho na to, aby se naučila pracovat na stejné úrovni, na jaké pracují muži, kterým by oni měli údajně velet. .

A ti muži to dobře vědí. Myslíte si proto, že poslouchají, co jim PZ-poručící říkají? Ani náhodou! Vědí, že tihle důstojníci jsou stejně 'jen obětními beránky, protože se se svými schopnostmi a zkušenostmi z práce v terénu nemohou s řadovými příslušníky vůbec měřit.

Když jsem stál v čele Šestky, kradl jsem vsi své PZ-podporučíky a poručíky přímo z důstojnické školy. Říkal jsem jim, že jsou PZ, pouhá kopýtka obětních beránek, méně než velrybí hovno a že ani jednomu z posraných velitelů čet nesahají ani po posrané podrážky bot.

"Ale můžeme udělat dohodu," nabízel jsem jim. "Když nebudete ohrnovat nos nad posraným obědem, naučíte se vést lidi zepředu, nikdy nebudete po svých lidech chtít něco, co byste sami nedokázali, kurva, zvládnout, a když bude pro vás vaše zatracená jednotka víc než všechno ostatní na světě, pak vítejte na palubě - stanete se nedílnou součástí jednotky i s její posranou soudržností. Ale jestli nechcete podle těchhle pravidel hrát, tak mi polibte prdel a na shledanou!" A zkuste hádat, jak to dopadlo! Dopadlo to tak, že když jsem velel jednotce SEAL 6, PZ-podporučící a poručící se podíleli na řešení problémů, a ne na jejich vytváření. Dnes tihle někdejší PZ stojí v čele svých vlastních jednotek SEAL. A tvoří - k čertu s tebou, Navy! - mou soukromou pátou kolonu nekonvenčních válečníků. Učí své muže stejným způsobem, jakým jsem učil já je, bojují proti systému, budují soudržnost jednotky a nechávají své mladé důstojníky poznávat různé způsoby zabíjení a vedení války. Konec přednášky.

Zpoza rohu u VOK se vynořila hlídka. Podle všeho nájemní poldové čili bezpečnostní služba, i když protože jsme ve Francii, jedná se nejspíš o státní úředníky, protože všechny tyhle elektrárny jsou majetkem RDF - République de France. Neměli u sebe ani vysílačky. Přes rameno jim viselo kožené pouzdro s kotouči pro píchací hodiny, které nosí strážní v obchodních domech s laciným zbožím po celém světě. Však to znáte - chodíte po určené trase a kde jsou píchací hodiny, tam strčíte dovnitř spodek svého aparátu a zmáčknete. Na kotouč se vám otiskne číslo stanoviště a váš šéf bude vědět, že v tolik a tolik hodin jste byli na takovém a takovém stanovišti. Jestli jste přitom něco viděli nebo neviděli, to už není důležité. Hlavně že jste tam byli a máte o tom záznam.

Jeden z nájemných poldů měl s sebou ANPDR-56 - přístroj pro měření záření typu alfa. Můj instinkt mi velel dvojici přepadnout, svázat, umlčet a schovat. Vytáhl jsem z ponožky obušek a pomalu se posouval dopředu. Koutkem oka jsem si ale všiml Wondera, který zuřivě vrtěl hlavou a ukazoval palcem k zemi. Co se děje? Proč nechce, abych si užil trochu legrace? Zavrtěl jsem hlavou, jako kdybych mu chtěl říct: "Zamítá se! Najednou jsem pochopil, proč na mě tak gestikuluje. Zpoza rohu vyšla další čtveřice strážných. Wonder je ze svého výhodnějšího postavení viděl dřív než já.

No dobře, tak počkáme, až přejdou. Plácl jsem sebou na nepromokavý pytel. Stevie na svém ležel už dávno. Francouzi vytáhli cigarety - gitanesky, soudě podle zápachu koňské mrvy, který z nich vycházel - a zapálili si.

Chvíli kouřili a klábosili, pak zahodili nedopalky a pokračovali v obchůzce. Také my dva jsme se vydali dál. Obešli jsme VOK kolem dokola. Tady se dovnitř nikudy nedostaneme. Konstrukce je zevnitř dokonale utěsněná - nikde žádná okna, žádné větrací mřížky, ani nic jiného. Jenom dva metry silný beton vyztužený pevnou ocelí. Aby se člověk dostal k reaktoru, musí nejdřív na sebe navléknout speciální ochranný oděv, který najde v "čistírně" umístěné vedle velína. Pak si připíchne dozimetr, který zajistí, že nedostane příliš velkou dávku radiace. Jakmile je jeho vstup odsouhlasen, projde trojicí samostatných, dálkově ovládaných vzduchotěsných ocelových dveří k reaktoru. Dovnitř s sebou nelze brát nic, co by bylo větší než plnicí pero, a ven nelze vynést už vůbec nic. Dokonce ani Kníratý Marcel by si nemohl někde něco schovat, aniž by ho přitom vidělo pětadvacet lidí.

Ilm pádem se jeví jako nejpravděpodobnější místo sklad jaderného odpadu. Obešli jsem zezadu VOK, vyhnuli se osvětlené zadní části výrobního bloku a pod řadou obrovských trubek dorazili k dlouhému skladišti.

Budova byla rozdělená na dvě části. První tvořila obrovská stavba s otevřeným štítem, která skrývala odpad běžný pro všechny průmyslové závody. Byly zde prázdné cisterny, v nichž býval dusík, kyslík a acetylen. Jinde se zase válely hromady rezivějících dvěstělitrových sudů, které kdysi obsahovaly chemická rozpouštědla, čisticí prostředky a maziva. V koutech stály staré stroje a vyřazená technika. Druhou část představovalo zajištěné skladiště, ve kterém byl uschován veškerý radioaktivní odpad, který elektrárna produkovala. Uvnitř budou dvěstělitrové sudy s těžkou vodou a odstíněné kontejnery s vyhořelými palivovými tyčemi z reaktoru.

To vše bude uskladněno pod vodou v bazénu o rozměrech padesát krát dvacet pět metrů.

Napadlo mě, že tento objekt může být dokonalou skrýší pro případ, že někdo chce cosi schovat tak, aby to nikdo jiný nenašel, a zároveň to chce mít pořád na očích. Lidé se totiž zpravidla drží od takových objektů dál, protože možnost radioaktivního zamoření je zde mnohem vyšší než v jiných částech areálu. Aby radiace neunikla zevnitř do země nebo do vzduchu, bývá na skladištích s radioaktivním odpadem instalován monitorovací systém s detektory na gama záření, který v případě, že hladina radiace dosáhne nebezpečné hranice, rozhouká sirény o síle 135 decibelů.

Nejdřív jsme s Wonderem prozkoumali skladiště normálního odpadu. Nic neobvyklého jsme neobjevili - naopak, soudě podle prachu a pavučin, už hezkou chvíli tady nikdo nebyl. Proto jsme se vydali dál.

Budova skladiště jaderného odpadu nám už z dálky kynula na pozdrav.

Wonder sáhl do kapsy a vylovil své spolehlivé paklíče. "Zatraceně, Holmesi, z tohohle mi běhá mráz po zádech! Nerad bych potom ve tmě svítil!" "Vždyť budem uvnitř jenom pár minut! Vůbec nic se nám nestane! "Cítil bych se mnohem líp, kdybysme měli skafandry a boty! No to já taky! Ale žádné nemáme a zrovna v tuhle chvíli se mi ani nic podobného hledat nechce. "Poslouchej, když budeš mít štěstí, udělá se ti do měsíce třetí koule!" "Možná mi taky naroste druhý pták! "To určitě - přesně uprostřed tvého posraného čela! Jen si to představ, Wondere, to bys pak mohl dát výrazu pracovat hlavou úplně nověj význam! "Polib mi prdel!" Za necelých dvacet vteřin byly dveře otevřené. Vlezli jsme dovnitř.

Jako kdybychom se ocitli v tropickém podnebném pásu. Vnitřek budovy matně osvětlovaly nazelenalé fluorescenční lampy, které visely vysoko nad bazénem. Stěny byly holé, až na řadu sladkovodních hadic rozmístěných ve vzdálenosti patnáct metrů od sebe. Pokud by se dělníci ve skladišti potřísnili radioaktivním materiálem nebo vodou, hadice by posloužily k první hrubé očiště před vlastní dekontaminací. Z vody, zahřáté od sudů s palivovými tyčemi na víc než sto stupňů, stoupala pára.

Připadali jsme si jako v sauně.

Vzal jsem si na starost jednu stranu, Wonder druhou. Prozkoumali jsme barely a kontejnery na okraji bazénu. Všechny byly označené světle žlutými symboly pro jaderný materiál. Nikde jsme nezaznamenali nic neobvyklého. Když jsem se uprostřed skladiště podíval na radioaktivní kontejnery na dně bazénu, pocítil jsem úzkost. Jejich obraz se na hladině díky luminiscenci vody chvěl a dával sudům přízračný výraz.

Obešli jsme bazén kolem dokola. Nikde nic. Shodil jsem nepromokavý pytel z ramene na zem a

poškrábal se na bradě. Mé instinkty jsou velmi dobré. Jen zřídka se mýlím. Ale tady, stejně jako v Brookfieldově londýnské vile, vycházíme zatím naprázdno.

"Zkusíme to ještě jednou!" Výraz ve Wonderově obličeji říkal, že Stevie by tady opravdu nerad zůstal déle, než je nezbytně nutné. Zatnul ale zuby a vydal se znovu kolem bazénu.

Spatřil jsem to zhruba ve dvou třetinách cesty podél bazénu. Ve vodě ležela obdélníková bedna, která se barvou natolik podobala dnu bazénu, že byla proti němu téměř neviditelná. Člověk musel dávat opravdu dobrý pozor, aby si jí povšiml. Na délku měřila sto padesát, na šířku asi šedesát a na výšku zhruba třicet centimetrů. Zdálo se, že je rozdělená na dvanáct samostatných částí. Vypadala jako obrovský karton na vejce s velkým uchem na každé straně.

Podíval jsem se dolů. Na tom zatraceném krámu je něco napsané - odtud to vypadá jako azbuka. Nebo možná arabština.

Nebo také francouzština. Kdoví.

Ukázal jsem na kontejner. "Wondere..." Stevie hned přiběhl ke mně. "Sakra! Tohle určitě nebude žádná těžká voda!"

"Ani palivový tyče!" Rozhlédl jsem se kolem. "Musíme najít něco, čím to vylovíme - vytáhneme to z vody a podíváme se dovnitř!"

"Dobřej nápad!" Pustili jsme se do prohlídky okolí. V zadní části skladiště se válelo pár krátkých prken a jedna rozlámaná paleta. A to bylo všechno.

"Mrknu se ven!" prohlásil Wonder a vyklouzl ze dveří. Po dlouhé době - i když ve skutečnosti mu to netrvalo déle než dvě minuty - se dveře do budovy znovu otevřely a objevil se v nich Stevie. V ruce držel kus vodovodní trubky, která byla na konci ohnutá do pravého úhlu.

"Zkusíme tohle!" Ponořili jsme trubku do vody. Když jsme se natáhli, dosáhli jsme s ní dost daleko na to, abychom ji mohli prostrčit uchem na bližší straně kontejneru. "Skvělý! Tak teď..." Jemně jsme zatáhli.

Kontejner se ani nepohnul. Přitlačili jsme.

Znovu nic. Tak jsme se do toho opřeli pořádně. "Zaber!" zafuněl jsem.

Konečně se ten zatracený krám aspoň o centimetr pohnul.

Vtom se trubka přesně v místě ohybu zlomila a oba jsme přistáli zadkem na tvrdém betonu. Mé kostrči se taková rána vůbec nelíbila.

„Tím končí plán A," řekl Stevie, vstal a oprášil se. "Co dál?" Místo odpovědi jsem ze sebe začal stahovat boty, ponožky, kalhoty a košili. "Je načase si trochu zaplavat!" "Copak jsi se, kurva, úplně pomátl?"

Ignoroval jsem jeho výkřiky, vytáhl z pytle potápěčskou masku a připnul si ke slipům pouzdro s emersonem. Já vím, já vím - žabí muži žádné slippy nenosí. Ale já přece pracuju v přestrojení! "O co ti jde?" "Vždyť ta voda je radioaktivní! Může tě to zabít! Ať tě ani nenapadne tam lízt!" Abych pravdu řekl, něco podobného mě napadlo už před mnoha lety - a od té doby na to myslím skoro pořád. Jako příslušník 21. jednotky ženijních potápěčů jsem byl tenkrát vybrán do potápěčského družstva Alfa, které prodělalo rozšířený výcvik v potápění ve studené a hluboké vodě a v hledání jaderných zbraní. Jakmile někde spadla do moře nebo do bažiny nějaká B-52, vytáhli nás ze základny a vyslali nás hledat ztracené bomby. Tyto akce byly samozřejmě přísně tajné.

V rámci výcviku jsme si vyrobili několik tabulek, které nám poskytly hrubý obrázek o tom, jak dlouho zůstaneme v případě určitého stupně záření naživu. Je sice pravda, že doby, kdy byli příslušníci ozbrojených sil vystavováni životu nebezpečným dávkám záření a nikdo na ně nebral vůbec žádný ohled, už dávno minuly, ale přesto není opatrnosti nikdy dost. A tabulky nám skutečně pomohly - ačkoli při akcích Alfy zahynulo celkem šest potápěčů, pokaždé byla příčinou jejich smrti voda a nikdy ne radiace. Později jsem se jako důstojník stal příslušníkem takzvaných NPU (Nuke Pack Units - Jednotky s jaderným nákladem). Naším úkolem bylo proniknout na nepřátelské území - například doplavat do Petropavlovsk - s malou taktickou jadernou zbraní, kterou unesl jediný muž. Tyto akce jsme nacvičovali v rámci cvičení vojsk NATO - ta v tomto případě představovala speciální jednotky sovětského námořnictva - a mohu vám říci, že se nám pokaždé podařilo umístit kufřík s náloží přesně na místo určení. (Ačkoli nám nejvyšší místa tvrdila, že v případě skutečné jaderné bomby budeme mít na útěk dvanáct hodin, já se nemohl zbavit tušení, že časové spínače u spouštěcích mechanismů jsou nastavené na nulu. No co, stejně jsme byli jenom obětní beránci!) V rámci působení u těchto přísně tajných jednotek jsem

byl důkladně proškolen v oblasti záření a jeho vlivu na lidský organismus. Věděl jsem proto, kolik záření člověk snese, než se uškvaří na uhel.

Nakonec jsem jako velitel Rudé buňky spolupracoval s jadernými fyziky. Bylo to v rámci tajného úkolu s označením OP-Q6 Delta lomeno Tango Romeo Alpha Papa, krycí název Meteorolog. Podle OP-06 Delta prováděla Rudá buňka bezpečnostní cvičení na námořních základnách po celém světě. Při operaci Meteorolog jsme pracovali ve dvoučlenných týmech a zneškodňovali cíle, které nám určili prezident a ministr obrany. V rámci operace jsme mimo jiné museli vyřadit z provozu jistou jadernou elektrárnu na Středním východě. Před vlastní akcí jsem strávil tři dny v podobné elektrárně na jižní Floridě a vstřebával do sebe informace o záření, radech a dalších pitomostech, které měly mě i mé muže udržet naživu.

Takže jsem moc dobře věděl, co dělám, a jaké riziko podstupuji. Za prvé, v tom bazénu nebudu déle než pár minut. Pak by byla těžká voda - tedy voda nejbližší vyhořelým palivovým tyčím - mému zdraví opravdu nebezpečná. Ale protože je to voda těžká, zůstává dole u dna. Kdežto voda, v níž je náš kontejner, není tak silně kontaminovaná. Pokud tam tudíž pobudu jenom pár minut, příliš nerozvírám vodu v bazénu, ničeho se nenapiji a potom se pořádně opláchnu, tak... no, myslím, že je vám to docela jasné. "Připrav si jednu z těch hadic!" nařídil jsem Wonderovi. "Až vylezu ven, dobře mě omeješ!" "Tobě snad úplně vyskočil posranej mozek z tý tvý posraný palice!"

"Jak už jsem řekl - o co ti jde?" "Eh...", rozhodl Wonder rukama. "Co mám s tebou dělat!" Raději jsem se nepotopil přímo. Místo toho jsem si sedl na kraj betonové rampy a pomalu se posouval po spádu dolů. Voda měla kolem sedmatřiceti stupňů - tedy o něco méně než voda v mém bazénku na Divokém panství. Přesto bylo to teplo nepříjemné. Jestli v ní budu moc dlouho, budu vypadat jako uvařený humr. Přesněji řečeno, jako svítící uvařený humr. "Neměj strach - právě proto byl vynalezenej bombej!" řekl jsem Wonderovi, upravil si masku a ponořil se pod hladinu.

Doplaval jsem ke kontejneru a rychle obhlédl situaci. Snažil jsem se najít nejlepší způsob, jak s ním pohnout. Zkusil jsem ho zdvihnout za jeden konec. Ten krám vážil aspoň tunu. Přejel jsem nehtem po povrchu. Olovo. Zabral jsem za víko. Nepohnulo se. Strčil jsem pod okraj čepel emersonu a zapáchil. Nic.

Zřejmě je to pevně utěsněné. Ale já ten krám nahoru přece jen dostanu, ať váží třeba tisíc tun! Popadl jsem ucho, zapřel se nohama a táhl.

Bedna se pohnula. Sice jen o centimetr, ale pohnula. Zapřel jsem se ze všech sil a zabral znovu. Podle praskání, které se ozývalo z oblasti mých zad a nohou, se mi přitom napnuly všechny svaly. Kontejner se posunul o další centimetr.

Ted už vím, že ho chci mít stůj co stůj. A taky ho dostanu!

Vynořil jsem se, abych se pořádně nadýchl, a pustil jsem se znovu do práce. Zaslechl jsem, jak Wonder cosi povídá, ale nevěnoval jsem tomu žádnou pozornost.

Proto mě překvapilo, když se Wonder najednou objevil pod vodou vedle mě.

Co se děje? zeptal jsem se pohybem hlavy.

Nepřítel na obzoru, odpověděl Wonder zatnutím ruky v pěst a ohnutím palce směrem ke dnu bazénu.

Kolik? chtěl jsem vědět.

Zdvihl dva prsty.

Směr?

Ukázal k bližší straně budovy. Ta pitomá ostraha nejspíš obchází dokola. Snažil jsem si vzpomenout, jestli mají stanoviště s píchačkami uvnitř nebo venku. Je-li přímo ve skladišti, pak je s námi konec - usmažíme se jako hranolky.

Čekali jsme. V duchu jsem odpočítával čas. Za chvilku se v té vodě uvaříme. Vynořil jsem se a rozhlédl se kolem. Nikde nikdo. Máme štěstí.

Wonder vyjel na hladinu, otřepal ze sebe co nejvíc vody a zhluboka oddechoval. "Já jsem ale vů!" prohlásil a hnal se k plošině.

"Koukej mazat zpátky, pitomče! Když už ses namočil, tak mi můžeš pomoci!" Ve dvou jsme tu bednu vytáhli ven za necelých třicet vteřin.

Sakra - vážila jenom kolem sto dvaceti kilo. Doběhl jsem ke zdi a otočil kohoutkem. Nejdřív jsem pořádně omyl Wondera, pak jsem si s ním vyměnil role a nakonec jsem namířil hadici na kontejner.

Potom jsme bednu zatahli za hromadu sudů, kde nás nikdo jen tak neuvidí, a pustili se do prohlídky. Podíval jsem se na ten nápis. Byl skutečně v azbuce. Kontejner patřil ozbrojeným silám Sovětského svazu. Kolem dokola byl obalen ocelovým páskem. Použil jsem svůj emerson. Konečně jsme mohli nasadit páku a otevřít víko.

Uvnitř byly přepážky na dvanáct "vaječ". Šest jich bylo prázdných. Ve zbývajících ležely mokré šedozelené plechovky o velikosti zhruba dvoulitrové piksly s barvou - kontejner nebyl evidentně zrovna nejlépe utěsněný. Podíval jsem se na označení.

Všechny plechovky měly stejný obsah - biologickou zbraň.

Alespoň víme, že to nejsou botulotoxiny. Ty musí být totiž uchovány v chladu - a tyhle plechovky se vařily dost dlouho v teplé vodě. Takže to může být třeba smrtelně nebezpečná sněť slezinná, salmonella typu C nebo hromada jiných látek, kterým jde teplé prostředí k duhu. Potěžkal jsem jednu plechovku v ruce. Vážila kolem jednoho kilogramu. Vzal jsem tři a podal je Wonderovi.

"Na - možná je budeš potřebovat!" "Jo - když budu chtít rozpoutat třetí světovou válku!" řekl Wonder a strčil plechovky do svého pytle. "Víš, kolik škody by tohle svinstvo způsobilo?"

To vím až příliš dobře. A lord B je pěkně mazanej hajzl, že to schoval právě sem! Kdo by hledal biologické zbraně v jaderné elektrárně? "S tímhle bysme zlikvidovali celý východní pobřeží Spojenejch států! Nebo celou Británii nebo Francii! Dneska v noci to nasypeš do vodojemu v Paříži a zejtra to zabije dva miliony lidí! Nebo to hodiš do nádrže pitné vody! Ty jseš přece z New Yorku, ne? Jak se jmenuje ta největší zásobárna pitné vody pro New York?" "Croton." "Jo, Croton! Výbuch v Oklahomě je proti tomu úplná sranda!" "To je ale hrozný svinstvo, Dicku!" Hodil jsem si zbylé tři plechovky do pytle a zatáhl zip. "Horší je, že tady byl před náma lord B. Půlka tý zasraný bedny je prázdná!"

KAPITOLA 15

Jsou chvíle, kdy se z člověka navzdory všem předsevzetím a bez ohledu na povahu úkolu stává vraždicí stroj. Mně se to stalo v roce 1968 ve Vietnamu, kdy byl při ofenzivě u hranic s Kambodžou ve městě Čau Doc zabit Clarence Risher, jediný příslušník SEAL za celou dobu mého působení u Navy, o kterého jsem přišel v boji. Během následujících měsíců jsem neměl s panem Charliem žádné slitování. Každou noc jsem vyrážel na lov a pokaždé jsem se vrátil s hromadou skalpů. Zároveň jsem zjistil, co mám udělat, abych nepřítele vylekal- doslova vyděsil až k smrti. Začal jsem líčit pasti kolem těl Vietnamců, které jsem zabil, a chýši, v nichž bydleli. Odnášel jsem jejich munici, upravoval ji a vracel zpátky do jejich skrýší. Když pak tyto náboje použili, explodovaly jim v komorách zbraní. Používal jsem jejich symboliku proti nim. Jednou v noci jsem například posadil před chýši šest příslušníků Vietkongu. Seděli v řadě a nohy měli překřížené. Vypadali jako buddhističtí mniši. Každý z nich držel v klíně svou hlavu, v níž byla zabodnutá zapálená vonná tyčinka. Když se mama-san vrátila domů, musel to být pro ni opravdu nezapomenutelný zážitek!

Ze to bylo brutální? Ano, bylo. Nepříjemné? To je také pravda.

Ale válka není žádná puntičkářská a rytířská hra, kterou spolu hrají na šachovnici dva džentlmeni. Válka je věc strašlivá, chaotická a ohavná. Bývá zuřivá, nelidská, krutá a velice krvavá. Přináší smrt mnoha lidem - a žádná z nich není vůbec hezká. Dochází v ní k nekonečným krvavým masakrům - a ani jeden z nich není vůbec příjemný. Tečou při ní potoky krve - a pohled na ně není nic lákavého. Válka znamená krutost a bezuzdné zabíjení. Smrt od přítele a smrt od nepřítele v ní vyjde nastejno.

Zuřivost a prudké jednání je ve válce běžným jevem. Když americké jednotky při válce v Perském zálivu v rámci velké operace, při níž obešly Iráčany z boku, použily buldozery a pohřbily s nimi irácké vojáky zaživa v jejich zákopech, spousta liberálního zženštilého tisku se z toho mohla pominout. Dodnes si pamatuji ty otázky, které padaly na tiskové konferenci v Pentagonu. Všechny se točily kolem toho, jestli to bylo od našich jednotek "fér" nebo ne.

Jaká to nesmyslná naivita! Jaká to pitomá ignorance! Vždyť to, co Američané provedli, zachránilo životy amerických občanů!

Zemřelo víc Iráčanů než našich! Především to je přece smyslem války - zabít nepřítele víc lidí než on nám! Ale podle našich novinářů jsme se zřejmě měli Iráčanů zeptat, jestli by třeba nechtěli vylézt z těch svých zákopů a dát si s námi něco k pití a k jídlu, nebo je pozabíjet jednoho po druhém.

Někdy si skutečně říkám, že nás asi až příliš ovlivnil způsob boje, jaký vidáme v televizi ve starých

kovbojkách. Mám na mysli ty scény, v nichž John Wayne, poté co zločincům dojdou náboje, odhodí svou zbraň a vrhne se do boje holýma rukama. Scény, v nichž hlavní hrdina v baru bojuje proti šesti zloduchům a jeho bílý stetson mu ani nespadne z hlavy.

Tak takhle to, přátelé, ve skutečnosti není. Když jste v opravdovém boji, svého protivníka nenávidíte a chcete ho zabít, a to jakýmkoli způsobem. Já jsem svým mužům vždycky tvrdil, že zabít nepřítele je projevem úcty, kterou vůči němu chováme.

Proč? Protože tím, že ho zabijeme, zároveň dokážeme, že byl pro nás nebezpečný - což je také jeho povinnost vůči nám. Za svou více než třicetiletou kariéru jsem také zjistil, že zabít nepřítele - s vášní a zuřivostí v duchu Starého zákona - představuje jalísi očistný akt.

Vždyť válka, bez ohledu na její hrůzyplný charakter, očišťuje válečnickovu duši. Je smyslem jeho života. Někdy však válečnickovu duši naplní černočerná tma a spravedlivý hněv.

To se mi stalo po Čau Docu. A znovu se mi to přihodilo právě nyní.

Nález bakterií mě rozpálil do běla. Proč? Protože tyto zbraně chtějí nějaký tangový použít proti civilnímu obyvatelstvu s cílem, který lze shrnout do dvou slov: hromadné vraždění. Když jsem formoval jednotku SEAL 6, Navy po mně chtěla, aby to byla jednotka protiteroristická - čili na osvobozování rukojmích. Já jsem si však stanovil mnohem ambicióznější cíl, a sice dát dohromady jednotku, která bude moci cestovat kamkoli a dělat cokoli kvůli tomu, aby zabila teroristy ještě dřív, než začnou vraždit nevinné civilisty. Říkali jsme tomu antiterorismus, na rozdíl od konvenčnějšího protiterorismu, který reaguje na problém teprve po jeho vzniku.

Abych tohoto cíle dosáhl, dělal jsem všechno, co jsem považoval za nutné. Výhrůžky, vydírání, zastrašování - to byly mé zbraně proti Navy. Učel pro mě svítil prostředky. Zrod jednotky za ty rány, které jsem utřil, určitě stál. Skutečnost, že Šestka byla nejlepší a nejschopnější antiteroristická jednotka, kterou jsem kdy stvořil, postavila jizvy, které jsem si z bojů s hlavouny z Navy odnesl, na roveň vyznamenání. Fakt, že její příslušníci cvičili v bojových podmínkách s nejlepším vybavením na světě, působil jako protilek proti tomu, že mě Navy označila za nenapravitelného ničemu, který nemůže fungovat v rámci jejího systému.

Nakonec však Navy zvítězila a já jsem byl zbaven velení. Na mé místo přišla řada předpisových velitelů, kteří jednu z nejskvělejších akčních jednotek v historii změnili v obrovskou neohrabanou byrokratickou mašinerii. Když jsem Šestku zakládal, vybral jsem si do ní sedmdesát dva střelců. Opakuji, střelců. Dnes je v ní přes pět set tabulkových míst - většinou pro zabezpečovací úseky, na kterých pracují dokonce i ženy. I ~o málo, co se dalo ještě nazývat výcvikem, bylo časem úplně zrušeno. U SEAL 6 je v současné době možná výborný tým pro stínové akce. Ale počet skutečných lovců, válečníků, kteří jsou schopni po celém světě tajně lovit a hledat a ničit nepřítele bez ohledu na poměr sil, se scvrkl na pouhých pár.

Díky VNO mi bylo poskytnuto to, co bývá umožněno jen málokterému veliteli - druhá šance. Když mi tenkrát VNO nabídl Zelený tým, připadalo mi to, jako kdyby mi znovu vrátil můj život. Opět jsem dostal možnost stanout v čele jednotky, jejímž úkolem bude zabíjet tanga za pomoci všech dostupných prostředků - a udělat jim to dřív, než to oni stihnou udělat nám.

Ted' když VNO je mrtvý a otěže velení v rukou pevně drží zase ti staří aparátčící, jsem znovu nezvladatelným gaunerem, kterého je nutné zastavit - a Pinky mě chce zastavit tím, že mě dá zatknout pro vraždu. Za vraždu je v tomto případě považována smrt teroristy, který byl zapleten do mezinárodního spiknutí. Přesně jak říkal VNO: nebezpečí transnacionalismu je dnes větší než v minulosti. Důkazy v našich nepromokavých pytlích také svědčí o tom, že protivník chystá vraždu v měřítku, jaké v dosavadní historii nemá obdoby.

Ale ještě tomu mohu zabránit. Vytáhl jsem z pytle vysílačku od SAS a v rychlosti Mickovi oznámil, že jsem objevil biologické zbraně a že mu další podrobnosti sdělím za dvě hodiny. Zbytku svého týmu jsem nařídil vyklidit pole. Pak jsme se s Wonderem pustili do práce.

Při troše námahy se nám podařilo vyrobit jedno IVZ. Z balíku plastické trhavin C-4 jsem ulomil kus o velikosti golfového míčku a zastrčil do něj roznětku s časovým spínačem nastaveným na deset minut. Pak jsem na celý ten výtvar natáhl kondom a na konci ho svázel, aby se do něj nedostala voda. Wonder mezitím dokončil další IVZ. Proč dvě? Protože tak mě to učil před pětadvaceti lety Ev Barrett. "Vy hloupej zatracenej pitomče!" hřímal. "Co, sakra, budete dělat, až budete patnáct metrů pod hladinou a

najednou zjistíte, že jste si s sebou vzal jenom jednu posranou roznětku? Odpovězte, vy neschopnej kouzelníku!" Spustili jsme obě nálože do nejhlubší části bazénu a dívali se, jak klesají mezi sudy s použitým plutoniem ke dnu. Při troše štěstí tady budeme mít za necelou čtvrt hodinu malé Nagasaki. Je čas na odchod. Přehodili jsme si nepromokavé pytle přes rameno, a když jsme se ujistili, že je všechno v pořádku, vyšli jsme dveřmi ven. .

Šel jsem těsně při zdi. Wonder se držel hned za mnou. Rukama jsem naznačil, že přejdeme na druhou stranu, oběhneme výrobní blok a areál opustíme zhruba severně od administrativní budovy, kde je jenom jeden drátěný plot. Wonder přikývl a na znamení souhlasu vztyčil oba palce.

Díval jsem se na něj, a proto jsem si nevšiml Kníratého Marcela, který vyšel zpoza rohu skladiště normálního odpadu. Doslova jsme do sebe vrazili.

"Excusez...", začal se omlouvat. Pak si uvědomil, že jsme si dosud nebyli řádně představeni. Možná mě považoval za jednoho z nočních strážných.

Nezaváhal jsem. "Pardonnez-moi," řekl jsem a dal mu pěstí.

Složil se k zemi jako podřátý. V obličeji mu přitom zůstal typicky galský překvapený výraz.

Převalil jsem ho na břicho a rychle ho prohledal. Když jsem mu sebral peněženku a každý papírek, který jsem našel, podal jsem svůj nepromokavý pytel Wonderovi a přehodil si Marcela přes rameno. Moc rád bych mu položil pár otázek, ale tady na to není ani čas, ani to správné místo.

"Jdeme!" Nechtělo se mi stát a čekat, protože za pár minut bude na tomhle místě pěkně vysoká radioaktivita.

Sprintovali jsme nazpátek stejnou cestou, jakou jsme přišli, tedy po nízké římse, která vedla podél reaktorového bloku, a Marcelovo bezvládné tělo mně poskakovalo na rameni. Zrovna jsem si v duchu říkal, že jsme to zvládli skvěle, když vtom začaly houkat sirény. 'Kdyby jenom sirény! Všude se také rozsvítila světla, takže to vypadalo, jako kdyby se celá elektrárna najednou probudila.

"Co se stalo?" Ani já jsem to netušil. Napadlo mě jenom to, že jsme se u bazénu možná dostatečně neomyli, a proto jsme právě spustili některé z těch zatracených antiradiačních čidel. Buď tohle, anebo si nás všimli už předtím a teď se nás chystají polapit do pastí.

Zeptal jsem se do vysílačky, jak to vypadá. Dozvěděl jsem se, že jsme s Wonderem v areálu sami. To je vlastně docela dobrá zpráva: aspoň se nemusíme starat ještě o ostatní. Došli jsme podél reaktorového bloku na konec, přeběhli malý pruh trávníku a opatrně začali postupovat podél skleněných zdí modernistického velínu.

Najednou jsem hodil Marcelovo tělo na zem a schoval se za něj. Z bočního vchodu do budovy se vynořil obrýlený inženýrek v bílém plášti, opřel se o zeď ani ne půl metru od místa, kde jsem ležel v jediném stínu široko daleko, a zápalil si cigaretu. Do prdele - copak neví, že mi kouř vadí? Vztyčil jsem se. Inžera se otočil ke mně, otevřel pusku a chystal se něco pronést.

Ale nestihl to. Stevie k němu přiskočil zezadu, chytil ho pod krkem. Když chlápek ztratil vědomí, položil ho jemně na trávník. Pak jsme sprintovali k administrativní budově a k plotu.

Wonder se přes něj přehoupl jako první a potom mi pomáhal přenést Marcelovo tělo přes ostnatý drát.

Trochu se mi smeklo a přistálo na zemi hlavou dolů, ale co. Spěchali jsme dál a nevšimli si senzorů, kamer ani dalších bezpečnostních zařízení. Jakmile jsme se ocitli mimo areál, uháněli jsme k místu srazu.

U Ventimiglie jsme sjeli ze silnice, abychom provedli rychlý průzkum situace a zbežný výslech. Peněženka Kníratého Marcela obsahovala dva tisíce britských liber a potvrzení o rezervaci na jeho jméno v jednom hotelu kdesi v hrabství Dorsetshire na tři noci o příštím týdnu. Rezervace byla učiněna přes cestovní kancelář Bruton Travel. Mezi ostatními předměty byla například smlouva o pronájmu letadla Lear a kapesní diář se záznamy psanými v arabštině.

To by mě opravdu zajímalo, co Marcel hodlal v Británii dělat.

Musím to hned zjistit. Hlodavec otevřel kufr auta. Vytáhl jsem Marcela ven a pokusil se ho postavit na nohy. Nešlo to. Sprosták, který měl za sebou zdravotnický kurz, ho prohlédl a řekl mi, proč se mi to nepodaří.

"Je po něm, kapitáne! Má zlomenej vaz!" Sakra! Pokud jde o zajatce, mám na svém kontě už dva záporné body. Nejdřív jsem v Káhiře přišel o Azízu a teď o Marcela.

Rychle jsme tělo pohřbili vedle železnice procházející soukromým pozemkem, který ležel hned u dálnice.

Kachní noha se mezitím snažil přijít na kloub arabským klikyhákům v Marcelově diáři.

My jsme byli se svou prací hotovi dřív. On měl ale zase pro mě zajímavou novinku. "V podstatě jde o to, kapitáne, že Marcel včera předal Brookfieldovi šest kusů něčeho, co nemůžu rozluštit!" Skvělé! Tak lord B si veze do Pákistánu šest plechovek nějaké biologické zbraně! Najeli jsme zpátky na dálnici a zamířili na východ. Snažil jsem se přijít na to, co bych měl, sakra, udělat.

Zprávy v rádiu se točily jenom okolo výbuchu v Numéro Douze.

Podle toho, co říkal hlasatel, jsme tam napáchali značné škody.

Elektrárna prý bude přibližně šest týdnů mimo provoz. Dalším pozitivním faktem bylo to, že Francouzi podle všech známek z útoku obviňovali ekologické aktivisty, takže se zdá, že bychom z toho mohli vyjít s čistým štítem - alespoň pro nejbližší budoucnost.

Zavolał jsem Mickovi. Ačkoli jsme používali techniku od SAS, kterou NSA neumí dešifrovat, raději jsem nechtěl spojovací družici moc zatěžovat, zejména když se kolem ní motají lidé, kteří mě hledají. Proto jsem se omezil jen na to nejnnutnější. Vylíčil jsem mu, co jsme s Wonderem našli, a požádalo instrukce. Dodal jsem, že šest plechovek už putuje s lordem B do Pákistánu.

Informoval jsem ho také o hotelové rezervaci Kníratého Marcela v Dorsetshiru a navrhl, aby tam vyslal někoho ze svých lidí, který by se v hotelu zapsal pod svým pravým jménem a čekal, co se bude dít.

Mick seděl nejspíš přímo před SATCOMem, protože mi odpověděl skoro okamžitě. Oznámil mi, že na mém dotazu ohledně plechovek se už pilně pracuje a výsledky budou známy do hodiny. Pak mi sdělil, že o ten hotel v Dorsetshiru se postará, a zeptal se, co hodláme podniknout.

Rekl jsem mu, že poletíme na východ - za Brookfieldem, a požádal ho o pomoc, neboť mi docházely peníze. Padělané kreditní karty jsem přitom tady v Evropě použít nemohl. Nemohl jsem je vlastně použít nikde, kde je výpočetní technika, protože jakmile by někde v obchodě nebo na letišti vložili do počítače číslo konta, během necelých deseti vteřin by se přišlo na to, že karta je falešná. Pak by přiběhli policajti a na místě nás zavřeli.

A to se nesmí stát.

Mick mi sdělil jméno svého kontaktu v La Spezii - jistého colonnella, který mi předá dvacet tisíc liber a poskytne veškeré vybavení, které budeme potřebovat. Zároveň od nás převezme ty nebezpečné plechovky a potají je odešle do Británie k rozboru. Dále si Mick dovolil navrhnout, abychom jeli do Brindisi, trajektem se přeplavili na Korfu a odtud do Albánie, kde bychom se autobusem dopravili do Tirany a z ní odlétli do Pákistánu.

Jako kdybychom byli dvojčata! Mě totiž napadlo zhruba totéž. Albánie je nejchudší jihoevropskou zemí. Její obyvatelé potřebují tvrdou měnu a nebudou se příliš vyptávat. A navíc tam nemají žádné počítače, které by mohly pomoci našim pronásledovatelům. Díky tomu koupím letenky do Pákistánu naprosto beztravně - bude jim trvat celý týden, než zjistí, že jsme použili falešné kreditní karty, a tou dobou už budeme dávno pryč. Pochválil jsem Micka za dobrý nápad a poznamenal, že až budu volat tomu jeho kamarádovi v Itálii, budu vystupovat jako Herman Snerd, pro případ, že by jméno Marcinko měl někdo v počítači.

Za další půlhodinku mně Mick zavolał výsledky analýzy naší kořisti. Předal tu informaci nejvyšším kruhům, které se problematikou biologických zbraní zabývají, a velice je tím rozčílil, protože prý o této látce neměli vůbec nic vědět. Jedná se o smrtelně nebezpečnou a v podstatě - a to je na tom to nejhorší - nezničitelnou kombinaci sněti slezinné a dýmějového moru, kterou Rusové vyvinuli teprve loni. Látka byla známá pod označením BA-PP3/I.

To je nepříjemné. Co nepříjemné, sakra - to je přímo děsivé!

O inhalačním antraxu leccos vím. Jako velící důstojník SEAL 6 jsem slyšel o sovětských experimentech v oblasti biologických zbraní. Při jednom takovém zahynulo v roce 1979 přes šedesát lidí, když u vojenského výzkumného objektu u Sverdlovka spadl na zem kanystr právě s antraxem a otevřel se.

Látka BA-PP3/I je zatím posledním a nejnebezpečnějším výsledkem tohoto výzkumu.

Spojuje v sobě hrozné vlastnosti inhalačního antraxu s tou nejnebezpečnější formou dýmějového moru, jemuž se říká také mor plicní. Tato kombinace je stoprocentně smrtelná, jestliže během pár hodin po intoxikaci nedojde k jejímu odhalení a léčbě - což je prakticky nemožné, protože při teroristickém útoku dojde k nákaze hromady lidí najednou.

Na tomto místě bych rád udělal malé školení v etiologii biologických zbraní. Sám jsem takové prodělal v době, kdy jsem stál v čele Šestky. Mým učitelem byl tenkrát doktor J. D. Robinson z Washingtonu. A ne abyste následující odstavce přeskočili, neboť, jak nám říkali staří moudří velitelé družstev v důstojnické škole, s tímto materiálem se ještě setkáte!

Inhalační antrax neboli sněť slezinná - latinsky bacillus anthraxis - je tyčinkovitá bakterie, která se přenáší vzduchem. Její zárodky mají vrozenou odolnost proti teplu i chladu, kterou lze další kultivací ještě posílit. Jinými slovy řečeno, lze vyvinout kmen, který bude v podstatě nezničitelný.

Jak to funguje? Dovolte, vážení čtenáři, abych vás provedl celým dějem. Dejme tomu, že teroristé odpálí nálož s biologickou zbraní někde, kde se nachází spousta lidí. Na nádraží Victoria Station. Na mezinárodním letišti v Los Angeles. Na fotbalovém stadioně.

Při výbuchu jsou zabity nebo zraněny stovky lidí. To se očekávalo. Nastane zmatek, panika. Pan Murphy má plné ruce práce.

A nikdo netuší, že bomba mezitím rozprášila BA-PP3/I na území o rozloze šestatřiceti kilometrů čtverečních (přesně tak, přátelé - jedna plechovka této látky dokáže zamořit prostor o velikosti šestkrát šest kilometrů), protože nikdo nehledá žádné stopy po biologických zbraních - místní orgány vyšlou na místo pouze pyrotechniky.

Uvnitř výbušného trojského koně se však skrývá skutečný zabiják. Jak už všichni víme, látka BA-PP3/I je odolná vůči vysokým teplotám. Tím pádem ji lze perfektně zamaskovat silnými trhavinami. C-4. Semtex. Normální plastická výbušnina - práááásk! A ve vzduchu jsou rázem miliardy neviditelných zhoubných bakterií!

A kdo je vdechne? Všichni, kdo se budou nacházet na oné ploše šestatřiceti čtverečních kilometrů nebo možná ještě další, podle toho jaké budou zrovna panovat povětrnostní podmínky. Ale protože tito lidé nebudou zraněni přímo při explozi, odejdou v klidu domů a budou si říkat, jaké měli štěstí.

Jenže první inkubační den z celkových pěti začnou oběti pociťovat podivný neklid. Doktor Robinson při své vědecky pojaté přednášce uvedl, že jim bude na hovno. Nebudou moci pořádně spát, ráno budou celí rozlámaní. Budou mít myalgii - to znamená, že je budou bolet svaly. Budou kašlat a pociťovat bolest v kloubech. Možná půjdou k lékaři, protože si budou myslet, že dostávají chřipku.

Ale ve skutečnosti jsou už vlastně mrtví. Akorát o tom nevědí.

Naopak většina z nich se zničehonic začne najednou cítit lépe. Předtím měli třeba slabou horečku - a ta teď zmizela. A tak se vrátí do práce a kolegům budou vyprávět, jak si už mysleli, že chytli nějakou angínu nebo chřipku či něco jiného, co právě "poletuje ve vzduchu". Skvělé - právě se jim podařilo nakazit pracoviště.

Dvanáct hodin poté přichází blesk z čistého nebe. Nejdřív nastávají potíže s dýcháním - nemohou se ani nadechnout, a když se jim to konečně povede, sípou a chrčí jako kuřáci postižení bronchitidou. Pak se začnou potit jako o závod a ztrácet životně důležitou tělesnou tekutinu. Kůže jim nejprve zbledne a potom zmodrá. Teplota vyletí prudce nahoru. Lidé upadají do šoku a ztrácejí vědomí. Nakonec umírají.

Celkový čas od okamžiku vdechnutí bakterie BA-PP3/I: 190-240 hodin.

Tedy něco o plicním moru. Jeho původcem je polymorfní bakterie s latinským názvem yersinia pestis. V normálních laboratorních podmínkách je bakterie velmi citlivá na náhlé změny teplot. Ale kmen, který vyvinuli Rusové, dokázal přežít jak extrémní horko, tak i extrémní zimu, a stal se tak dokonalým "doplňkem" k antraxu.

Prvotní příznaky moru jsou podobné symptomům v případě inhalace antraxu - malátnost, bolest hlavy, střídání pocitů horka a zimy - s tím rozdílem, že je často doprovází zduření lymfatických žláz v podpaždí nebo v oblasti genitálií. První fáze trvá čtyřicet osm až sedmdesát dva hodin. Pak přichází ta nejhorší etapa. Oběti neustále pociťují žaludeční nevolnost, často nekontrolovatelně zvracejí. Většina trpí také krvavými průjmy. Zasaženy jsou rovněž plíce a oběti vykašlávají krev. Není to nic příjemného, to mi věřte. Naštěstí to netrvá dlouho - nanejvýš dvaasedmdesát hodin. Potom nastává smrt. Celkový čas od okamžiku intoxikace: pět až osm dní. Nerad používám hromadu technických výrazů, ale někdy prostě není vyhnouti. Zkrátka a dobře, BA-PP3/I je pěkně zasaný svinstvo.

No dobře, dobře. Už vidím, jak někteří z vás zdvihají ruce a říkají: "Moment, počkat, Demo Dicku - co se to děje?" Jste překvapení. Divíte se, jak je možné, že Rusové, naši noví kamarádi a potenciální

spojenci, i nadále vyvíjejí zbraně hromadného ničení, a když nemůžou doma zaplatit svoje účty, žádají o pomoc Američany nebo je prodávají teroristickým organizacím.

Dovolte mi malé vysvětlení. Rozpad Sovětského svazu byl jenom dalším krokem v pokračující bitvě.

Někteří z našich vážených vůdců tento evidentní fakt nepochopili, a proto jsou celí pryč z toho, když zjistí - jaká to hrůza! - že Rusové stále verbují americké špiohy, aby pracovali pro ně.

Vraťte se do reality, přátelé! Studenou válku jsme vyhráli my, neboť jsme dohnali bývalý Sovětský svaz k zániku - nutili jsme ho vydávat 74 procent veškerých financí na obranu tak dlouho, dokud se zevnitř nezhroutil. Nyní se však revizionisté - a spousta jich stojí v čele dnešního ministerstva zahraničí, o těch hromadách budižkničemu, kteří řídí většinu mozkových trustů a univerzit v naší zemi ani nemluvě - usnesli na tom, že to nebyla kvalitní zastrašovací a obranná politika, co Sověty zničilo, ale politicky korektní politika jemných omezení (přesněji řečeno ufnukaná politika usmíření). Právě ta podle nich vedla k ukončení studené války a rozpadu Sovětského svazu.

Promiňte, ale to je hromada sraček! Jenže já tu nejsem od toho, abych se přelo historii. Jsem tady kvůli tomu, abych se zabýval terorismem a biologickými zbraněmi. Fakt první: lord B je na cestě do Pákistánu, lůna muslimských fundamentalistů, kteří prahnou po pomstě. Fakt druhý: Pákistán sousedí s Afghánistánem, na jehož území se nachází nejvíce teroristických výcvikových táborů a nejbohatší zásoby opia na světě. Fakt třetí: zločinci mají s sebou šest plechovek s BA-PP3/I, což z nich činí nesmírně nebezpečného protivníka.

Fakt čtvrtý a poslední: musím je zastavit dřív, než ty plechovky dopraví na místo určení a následkem toho zahyne mnoho nevinných lidí.

Cesta do La Spezie proběhla naprosto bez problémů. V San Remu jsem použil svůj britský pas a vyměnil peníze - pořád nám ještě zbývalo přes sto padesátilibrových bankovek, které jsem sebral Azízovi v Káhiře. Dal jsem každému muži po pěti stech librách v hotovosti, patnáct stovek si nechal pro sebe a zbytek jsem vyměnil za liry. Rázem se ze mě stal milionář - alespoň pokud jde o italskou měnu.

Ačkoli jsem si byl téměř jistý, že NSA na nás svou kavalerii ještě neposlala, protože jsme rušičku nakonec vůbec nezapnuli, nechtěl jsem raději nic riskovat. Všechno budeme proto platit v hotovosti.

Na oběd jsme se zastavili v Janově. Vyhnuli jsme se rušnému okolí přístavu a místo toho zamířili do jedné venkovské tavemy na Via della Liberta na východním okraji města, kterou jsem znal z dřívějšíka. Pak jsme stálou rychlostí 120 kilometrů za hodinu pokračovali přes Rapallo, Chiavari a Borghetto di Vara a vpoledvečer jsme dorazili do La Spezie. Sprosták, Tommy a Kachní noha, kteří přijeli na motorkách jako první, už mezitím začali likvidovat zásobu piv v hotelu Jolly.

Našel jsem telefon, vytočil na něm číslo, které mi dal Mick, a čekal. Po šestém zazvonění se ozvalo: "Pronto!" "Plukovník Angelotti?" "Sí." "Jmenuji se Snerd. Jsem přítel vašeho přítele z Londýna."

Následovala kratičká pauza. "Sí, sí! No ovšem! Jsem moc rád, že jste už tady!"

"Já taky! Můžeme se někde sejít?" "Samozřejmě že ano! Těšil jsem se na to! Ale ne u mě v práci, prosím! Dáme si raději někde večeři, alespoň budete moci ochutnat naši ligurskou kuchyni!" Jeho návrh se mi docela zamlouval, což jsem mu také sdělil.

"Mám tady s sebou pár kolegů!" "To není žádný problém. Náš společný známý mi řekl, že tady ve městě máte také pár přátel." Touto větou se mě vlastně ptal, jestli znám hodně italských žabich mužů- italsky Incursari - a jestli oni znají též mě. Dobrý nápad.

"To mám - a znám jich hodně!" "Tak bychom se mohli sejít v jedné báječné tratorii mimo město, abychom měli trochu soukromí. Když pojedete po staré silnici ven z města na Portovenere, narazíte na malou restauraci s názvem Gambero a v té se s vámi ve dvacet třicet sejdu. Nemůžete ji minout. Poblíž je také hotel, ve kterém byste se mohli ubytovat." "Mille grazie, colonnello!" "Není zač, signore!" odpověděl a zavěsil.

Postup, který navrhl, vypadal dobře. Abych se však ujistil, že na nás nešije boudu, odjeli jsme okamžitě do přístavu a začali sledovat zmíněnou restauraci i její nejbližší okolí. Že jsem paranoidní? Možná, ale nerad bych se dočkal nějakého nemilého překvapení.

Sledování bylo zahájeno v 18.30. Ve 20.15 jsem usoudil, že je vše v pořádku. Společně jsme vešli do restaurace, objednali si šest karaf stolního vína a usedli k velkému stolu u okna, odkud jsme měli krásný výhled na přístav. Jediným dalším hostem byl zavalitý chlapík v rohu místnosti, oblečený do křiklavého

kostkovaného sportovního saka. Vlasy měl ulízané a pod nosem se mu skvěl úzký knírek. Před ním na stole stála mísa smažených olihní a litr bílého vína.

Upíjeli jsme ze sklenic a pozorovali tloušťka. Ten právě dojedl druhý talíř a dopil druhou karafu vína. Vtom si povšiml, že na něj zírám, obrátil se ke mně a usmál se. Připadal jsem si jako hlupák. Objednal jsem si další várku vína a k tomu nějaké antipasty. Bylo už po jedenadvacáté hodině a plukovník stále nikde. Ve 21.30 jsem toho čekání už začínal mít dost. A právě v té chvíli se tloušťka zdvihl a dokolébál se k našemu stolu.

"Vy jste určitě signore Snerd, že? Buona sera! Já jsem Luciano Angelotti," řekl a usmál se. "Prosím, signore Snerde, zkuste dát laskavě čelisti zpátky k sobě!" "Vy že jste colonnello Angelotti?" "SL" "Ale..." "Aha, asi jste si představoval, že když jsem přítel Micka Owe"ll a, tak budu od - jak tomu říkáte - speciálních jednotek, sí?" "SL" "A ono je to naopak! S Mickem se znám už celá léta. Skamarádili jsme se v době, kdy jsem pomáhal při jisté - jak tomu říkáte - společné akci, že? Na Sardinii. Něco jsem tenkrát potřeboval a on mi to sehnal. Mohl mít kvůli tomu spoustu problémů:1, mohli ho kvůli tomu dokonce i vyhodit z práce! Ale on to přesto pro mě udělal. Byl jsem mu za to velice vděčný." "To je celý Mick!" "Ano, to je celý Mick," přikývl Ital. "A od té doby si navzájem pomáháme." "Byl jste někdy u speciálních složek?" Nato propukl Angelotti v hurónský smích a začal se plácát do zavalité hrudi. "Nikdy, signore," odpověděl s předstíranou zlobou v hlase. "Neumím plavat, nikdy jsem neskákal s padákem a abych pravdu řekl, na střelbách jsem byl naposled při základním výcviku!" "Tak co potom děláte?"

Dobromyslně se usmál, přitáhl si od sousedního stolu židli, přisedl si k nám a nalil si plnou sklenici vína. Pak se skrz své silné brýle s drátěnou obroučkou podíval na mé střelce, obrátil do sebe naráz celou sklenici a řekl: "Nejdřív bych vás chtěl jménem italských ozbrojených sil - třebaže jim o vaší návštěvě nikdy nepovím - přivítat v naší zemi!" "Mille grazie, colonnello," poděkoval Tommy T. "Je nám ctí, že se s vámi můžeme setkat!" Angelotti si nalil další sklenici a vypil ji tak rychle, jako kdyby to byla voda.

"Zdvořilý hoch!" prohlásil o Tommym. "Dobře jste je vycvičil, kapitáne!" "Díky za poklonu!" "Rádo se stalo!" Dopil další sklenku vína, ulomil z bochníku chleba, který stál na stole, velkou patku a vytřel jí zbytek olivového oleje, který našel na jednom z našich talířů. Ten člověk je prostě neuvěřitelný! "Ptal jste se, co dělám! To je prosté. Jsem oblastním zásobovacím důstojníkem pro všechny speciální složky italského námořnictva." Nalil jsem si plnou sklenici, dotkl se s ní jeho a vypil naráz celý její obsah. "Velice mě těší, že se s vámi mohu setkat, plukovníku!" řekl jsem a myslel jsem to naprosto upřímně.

Třicet dvě hodiny poté jsme La Spezii opouštěli se sedmi pytlí plnými výzbroje a výstroje, dvaceti tisíci britských liber v padesátilibrových bankovkách a sedmi zničenými žaludky. Ten člověk ale umí jíst! Nemluvě o tom, že tu jejich vinnou kořalku dokáže do sebe nasávat jako mořská houba!

Kvůli bezpečnosti jsme se raději vyhýbali velkým městům a cestovali podél pobřeží Jaderského moře přes Anconu, Pescara a Bari.

Vše probíhalo tak hladce, že jsem si až začínal dělat starosti. Neměl jsem proč: pan Murphy nás dostihl právě v okamžiku, když jsme dorazili do Brindisi. O tři čtvrtě hodiny nám totiž ujel náš trajekt na Korfu. Protože jsme zde byli mimo hlavní turistickou sezonu, další měl jet až za půldruhého dne. A tak jsme se ubytovali v jednom menším jednohvězdičkovém hotelu a chovali se nenápadně až do té doby, než jsme prošli zdárně zběžnou celní prohlídkou, dostali do pasů razítko, vystoupali na palubu trajektu a usadili se na dřevěné lavice. Čekala nás sedmnáctihodinová plavba na Kerkyru.

Mercedes jsme nechali u hotelu, ale motorky jsme vzali s sebou.

Třeba je budu moci vyměnit za rybářský člun, kterým se dopravíme z Kassiop nebo Nimfaje do Albánie, abychom se nemuseli trmácet přes Recko a riskovat další hraniční kontrolu.

Stál jsem na zádi a díval se, jak se italské pobřeží pomalu ztrácí z dohledu. Paluba trajektu se od dieselových motorů lehce chvěla. Nad mořem foukal nepříjemný vítr a neustále mrholilo.

Vlezlý chlad pronikal až do morku kostí.

Během poslední půlhodiny ovládl mé nitro týž pocit nejistoty, který prožívám pokaždé, když mám v noci proniknout na neznámé a nebezpečné území. Bože, jak nerad skáču naslepo!

KAPITOLA 16

Na letiště v Karáči jsme dorazili bez problémů. Dva taxíky, které nás odvezly těch zhruba patnáct kilometrů do města, stály po necelých dvou dolarech. Celní a imigrační procedura byly hračkou. Sakra -

do Pákistánu může člověk klidně přivést střelu Tomahawk s jadernou hlavicí a celníci přitom ani nehnou brvou, jen když dostanou příslušný bakšiš. Proto jsme prošli tak snadno i my, se sedmi vojenskými pytlí, poloautomatickými pistolemi a hromadou nábojů s dutými hroty. Jenže my stojíme pochopitelně na straně dobra!

Do Pákistánu jsem se vrátil docela rád. Tato země plná ostrého jídla, studeného piva a teplého počasí je ideálním místem pro dovolenou. Pokud člověk ovšem pomine drobné detaily, jako například každodenní výbuchy náloží v autech, únosy, loupeže a krádeže. Pro mě představuje Pákistán skvělou příležitost k rekreaci. Někdo třeba jezdí rád lovit divoké kance do Arkansasu nebo ovce do Montany či Idaho. Já dávám přednost jistému druhu dvounohé vysoké, která se vyskytuje v provincii Sind nebo v okolí Karáčí.

Ubytovali jsme se v Sheratonu, prostorném čtyřhvězdičkovém hotelu, v němž jsem bydlel v době, kdy jsem do země přijel nalézt unesené inženýry od GTI. Hotel se stal naší dočasnou základnou. Po stránce spojovacích prostředků je vybaven mnohem lépe než většina státních institucí. Navíc jsou zde čtyři restaurace, plavecký bazén, ve kterém si hoši mohou utužovat svaly, a dokonce i běžecká trať, která se vine obrovskými zahradami.

Zatímco si zbytek jednotky hrál na turisty, já jsem zavolal Iqbalovi. Hlasek ve sluchátku mi zazpíval: "GlobalTec International, čím mohu, prosím, posloužit?" Požádal jsem ho, ať mě přepojí k Iqbalovi. "Koho mám ohlásit?" "Starého přítele." Následovala krátká pauza. Po ní se ve sluchátku ozval Iqbalův chraplavý hlas: "Inspektor ve výslužbě Šáh." "Já dobře vím, kdo, kurva, seš, ty mizernej zatracenej muslimskej sráči!" řekl jsem místo pozdravu. "Otázka je, jestli víš, kdo jsem já?" ~ Iqbal se užž chystal odpovědět, ale včas jsem ho zarazil.

"Nikoho nejmenuj!" varoval jsem ho. "Víš přece, že i telefony mají uši!" "To seš ty, kterému jsem říkal ,pohanskej ničema'," odpověděl bez váhání. "Ten, kterej používá pravou ruku k tomu, aby s ní jedl chleba a utíral si svůj špinavej zadek!" "Přesně ten!" "Vítej zpátky v naší zemi!" zachroptěl se smíchem Iqbal.

"Díky za vřelé přijetí, můj velbloudí příteli! Ale teď vážně pamatuješ si, kde jsme si tenkrát dali společně první báječný oběd?" "Jak jsi tenkrát říkal: ,Tak dělej, zmrzlino!'" vyprskl smíchy Iqbal. "Jak bych moh zapomenout?!" Totéž platilo pro mě. Když jsem tehdy přistál v rámci své práce pro GTI v Karáčí poprvé, Iqbal, který mi byl přidělen k ruce jako "pečovatelka", mě necelých šest hodin po přiletu vzal do jedné místní restaurace, aby mě zavedl do své kultury. Měl to být pro mě křest ohněm. Jako Mexičané rádi dokazují své chlapáctví tím, že jako zákusek jedí misky papriček jalapeño a pobízejí své nic netušící hosty, aby udělali totéž, nebo jako Jemenci podstrkují naivním cizincům plné lžice harifu, Pákistánci své nově příchozí návštěvníky děsí tak, že je berou do restaurací, kde je karí tak ostré, že omáčky s ním doslova propalují hliníkové misky.

Bývalý policejní důstojník mě vzal přesně na jedno takové místo - do nějaké pokoutní restaurace hned u silnice na Čandrigar, kde se karí podávalo v napařovacích miskách. Bylo opravdu ostré - tak ostré, že když jsem ho začal nabírat lžicí, ruka se mi rázem koupala v potu. Jenže Iqbal nemohl tušit, že na světě není žádné jídlo, které bych nesnědl. Když jsem sloužil jako námořní ataše v Phnompenhu, moji khmerští kolegové mě brávali s sebou na kambodžské kobří hody, které se skládaly z pěti chodů připravených z kobry - perfektní to jídlo pro požírače hadů z U. S. Navy! Začínalo se salátem z kobří kůže, pokračovalo kobřím kebabem, kobřimi vejci, kobří krví a nakonec přišel zlatý hřeb programu: jedový váček naložený v koňaku.

Ale kobra je pouze jedním z mnoha exotických jídel, která jsem za uplynulé tři desítky let při svých cestách po prvním, druhém, třetím i čtvrtém světě ochutnal. Pečený býčí penis? výtečný! Dušené kuřecí zobáčky? Jedl jsem je po miskách! Pes? Reknu vám to takhle: věta "Kolik stojí tenhle pes?" dostává úplně jiný význam, pokud ji pronášíte v restauraci. Syrový opičí mozek? Nam, nam! Krokodýlí ocas? Dával jsem si ho pečený, smažený, vařený i solený. Rybí očka? Ta jsou nejlepší smažená, stejně jako ovčí genitálie.

Iqbalovi tudíž jeho malá lest nevyšla. Navíc mi to vlastně usnadnil. Za prvé proto, že mě vzal do prvotřídní karí restaurace. A za druhé proto, že v misce nebylo nic, co bych neznal. Nakonec jsem snědl nejen dvě plné misky, ale požádal ještě o chilli papriky a zlikvidoval je také.

Můj výkon na Iqbala zapůsobil silným dojmem. Byl jsem prý první gringo, který vydržel víc než čtvrt misky.

„Těší mě, že jsem u té zkoušky obstál!“ prohlásil jsem po jídle.

„Ale můžu si tady někde dát zmrzlinu?“ „Proč?“ chtěl vědět Iqbal.

„Protože pak bych zítra ráno mohl sedět na trůnu a křičet:

„Tak dělej, zmrzlino!“ „Na trůnu? Tak dělej, zmrzlino?“ Chvilku o mých slovech uvažoval. Pak se mu ten jeho kulatý hnědý obličej rozzářil úsměvem a Iqbal se začal smát jako blázen. „Už to mám, už to mám!“ řekl mezi salvami smíchu pyšně. „To byl vtip!“ V hlase mu ještě pořád zněl smích, když mi nyní odpověděl:

„Samozřejmě že si to pamatuju!“ „To jsem rád, Iqbale! Budu tam za čtvrt hodiny.“ „Já za deset minut a budu tam na tebe čekat.“

Pil jsem pivo, Iqbal čaj. Měl jsem radost, že ho znovu vidím.

Trochu zestárl. Knír i bradka, kdysi tak honosně černé, začínaly prokvétat šedivou barvou, kůže na rukou a na nohou byla svrastělá. Ale ten zářivý úsměv, bílé zuby a břitký humor mu zůstaly. A v celém Pákistánu zřejmě neexistuje nikdo, kdo by uměl všechno tak rychle a perfektně zařídit jako on.

Nad zeleninovým kari, které bylo ještě ostřejší, než jak jsem si ho pamatoval, jsem si střídavě otíral z čela pot a referoval Iqbalovi a důvodech své návštěvy. Sakra, vždycky jsem měl za to, že při pořádném jídle se má člověk pořádně zpotit! Neřekl jsem mu pochopitelně všechno, jenom základní fakta: pronásledujeme'-člověka jménem Izmael Brookfield. Je to britský lord a do Karáčí přiletěl před třemi až pěti dny soukromým letadlem. Chci ho najít a sledovat ho, aniž bych přitom vzbudil nějaké podezření. Chci mít možnost jezdit všude za ním. Potřebuji ubytování, dopravní prostředky, zbraně a informace. Když jsem Iqbalovi sdělil, co a jak chci udělat, zamyšleně přikývl.

„To je všechno samozřejmě možné,“ prohlásil, „ale bude to stát peníze!“ Sáhл jsem do nylonového pytlíku, který jsem měl přivázaný na krku, a vylovil jsem předem připravený svazek padesátilibrových bankovek. „Tohle by mělo pro začátek stačit!“ Iqbal vzal balík do pravé ruky a promnul ho mezi palcem a ukazovákem. „Devět set britských liber.“ „Ten starej cit ti pořád ještě zůstal, co? Skoro ses trefil. Je to přesně osm set padesát liber.“ „To nám otevře spoustu dveří!“ „To je dobře! A teď k autům.“ „Není problém! Můžu sehnat dva starší landrovery.“ „Výborně!“ přikývl jsem. „A co takhle nějaký letadlo?“ Iqbal nejdřív vytřel zbytek omáčky kouskem placatého afghánského chleba a pak odpověděl: „0 jednom bych věděl. Občas ho používáme. Lítá s ním jeden Američan.“ „Tak na to teda zapomeň!“ Většina krajanů v těchto končinách buď pracovala, anebo stále ještě pracuje pro CIA.

„Tenhle je jinej. Jeto bejvalej mariňák. GTI ho sem před rokem a půl poslala z Kalifornie, aby tady dopravoval její inženýry k vrtům na pobřeží. Měl tady bejt jenom půl roku, ale pak si našel holku - sestřenici od Bhúttovů - a oženil se s ní. Ted žije ve velké vile hned za policejním ředitelstvím, má svoje vlastní letadlo a lítá, jenom když se mu chce.“ „Jak se jmenuje?“ „Campbell. Richard Campbell.“

„Promluví si s ním!“ Pomyšlení na to, že do své tlupy veselých záškodníků přivedu cizince, nebo že budu k akcím používat letadlo, které je nejspíš ještě starší než já, se mi zrovna dvakrát nelíbilo. Ale jinak mám k těmto záležitostem docela liberální přístup. Campbell kromě toho vůbec nemusí vědět, co právě chystáme - prostě jen poletí s tím zatraceným letadlem tam, kam já budu chtít. A kdyby snad přece jen nastal nějaký problém, . vždycky ho můžu vyhodit ven. Vždyť Howie Kaluha umí létat téměř se vším, co má vrtuli, a Tommy T má svůj pilotní průkaz v podstatě napůl hotový.

„Co zbraně?“ Odpověď na tuto otázku jsem znal už předem. Ani zbraně nebudou představovat žádný problém. Ne v Pákistánu, zemi vycházející pušky. CIA zde přece v osmdesátých letech utratila stovky milionů dolarů za výzbroj pro mudžahedíny, kteří chodili do sousedního Afghánistánu bojovat proti Sovětům. Tyto zbraně jsou dnes zpátky v oběhu a sežene se tu cokoli, od kalašnikovů, které Izraelci v roce 1982 ukořistili v Libanonu a potom je vyměnili se CIA za moderní naváděcí raketové systémy, až po rakety Stinger, které Afghánci "poztráceli" kdesi mezi Kábulem a Pešávárem.

A kdyby mě nezajímaly zbytky, mohl bych si klidně koupit , zbraně nové. Pětaticet kilometrů jižně od Pešáváru leží totiž městečko jménem Darra. V něm žije šest tisíc lidí - a polovina z nich se zabývá výrobou zbraní. Půjдете-li po hlavní třídě, uslyšíte pouze cinkání obráběného kovu a ozvěny zkušebních

výstřelů, které se ponesou zpoza domků. V tomto městečku se mi vždycky líbilo, protože je zde po celých čtyřadvacet hodin cítit střelný prach. Stačí jedna návštěva a člověku se chce hned jít do války. V necelé stovce dílen vám vyrobí doslova cokoli, funkční replikou pistole z osmnáctého století počínaje a kulometem M60 konče. Pancéřové pěsti, minomety, a dokonce i děla, to vše lze na zaprášených ulicích Darry najít. A výrobky jsou to přitom kvalitní. Možná ne tolik jako poklady ve zbrojárnách jednotky SEAL 6, ale určitě lepší než většina zbraní, s nimiž jsem se dosud v zemích třetího světa setkal. Takže když budeme chtít kalašnikovy, M-16 nebo něco mezi tím, víme, kde je máme shánět.

Kromě toho vím, že Iqbal má v Karáči svůj soukromý arzenál.

Tady nebudeme potřebovat žádné samopaly. Stačí přece ty glocky od SAS a navíc bych rád, abychom zůstali co možná nejméně nápadní. U Iqbala se určitě něco najde. Bývalý policejní důstojník si totiž v budově GTI zřídil obrovskou zbrojírnu, ve které se skrývá například několik starších brokovnic Remington 870 Wingmaster nebo pár automatických pušek SKS z dob války ve Vietnamu. Ty budou našim potřebám vyhovovat lépe.

Na tomto místě mi dovolu malou poznámku o mém vztahu ke zbraním a munici. Nepatřím k těm šilencům, kteří si do paměti ukládají každičkový fakt o každé zbraní, která se jim dostane do rukou. Mě naprosto nezajímá, kolik energie se při výstřelu uvolní nebo jakou rychlostí opustí kulka hlaveň. To je důležité možná tak pro odstřelovače nebo nabíječe a já nejsem ani jedno z toho.

Například takový Doc Tremblay, ten může z hlavy recitovat všelijaké tabulky a počáteční rychlosti střel stejným způsobem, jakým kněží odříkávají mši nebo jakým sportovní komentátoři sypou z rukávu výsledky baseballových zápasů z šedesátých let. Doc tyhle věci musí znát proto, že věčně šilhá do dalekohledu na pušce.

Abych byl upřímný, nikdy jsem nepatřil ani k těm sportovcům, \ fanatikům, kteří svá pubertální léta trávili biflováním historických tabulek baseballu. Na to jsem byl příliš 'zanepřázdňený honěním sukní. A během následujících let jsem se v tomto směru vůbec nezměnil. Zbraně zkrátka považuji za pracovní nářadí a ne za nějaké módní doplňky, které je potřeba hýčkat, sbírat nebo tiše zbožňovat.

Když si vezmu svůj emerson, tak ten používám proto, že je lepší než ostatní nože a splňuje mé požadavky. To ale neznamená, že to není jen nástroj. Jistě, můžu se s ním vysekat z nějaké šlamastyky, ale zároveň si na něm klidně opeču kus masa, otevřu s ním dopis nebo utáhnu šroubek, není-li nic jiného po ruce.

Dávám přednost poloautomatickým pistolím značky Heckler&Koch, případně glockům, protože jsou to ty nejspolehlivější pistole, které se dají sehnat. Všechna ta supertechnika kosmického věku může jít k čertu - mám ty pistole rád kvůli tomu, že je můžu třeba na měsíc zakopat do země, a když je potom vykopu a očistím, budou střílet zase přesně, dokonce i kdyby v nich bylo bláto. Z téhož důvodu používám samopaly MPS od stejného výrobce, zatímco většina příslušníků jednotek SEAL se znovu vrátila k CAR-1S. MPS je podle mě dneska ten nejspolehlivější samopal.

Ale jestliže nemůžu sehnat ani glocky, ani HK, pak použiju doslova cokoli, co najdu. Totéž platí o nábojích. Když nemůžu dostat na zakázku vyrobenou munici, na kterou jsem zvyklý, spokojím se se značkou Winchester nebo Federal nebo si koupím něco z třicet let starých vládních přebyteků či cokoli jiného.

Protože u zbraní vůbec nezáleží na typu, který používáte jestli glocky, HK nebo browningy. A náboje můžou být třeba .hydra-shoky, black talony nebo silvertipy. Důležité je, abyste dokázali zasáhnout cíl. A to za vás žádná zbraň neudělá. To je čistě váš úkol. Zbraň prostě představuje pouhý nástroj. Konec přednášky.

Takže doprava a zbraně budou v pohodě. Nejhuř se ale budou shánět informace. Upřímně řečeno, nejsem si vůbec jistý, jestli budeme schopni lorda Brookfielda najít. Jedna věc je pracovat v Evropě, kde snadno splyneme s okolím. Dokonce ani na takových místech, jakými jsou Egypt, Jordánsko, Indonésie nebo Vietnam, to nebývá žádný problém - v těchto zemích se pohybuje dost turistů z Evropy na to, abychom se mezi nimi ztratili.

Jenže tady v Pákistánu, který je prakticky neustále v obležení, budeme značně vyčnívat z davu. Tato země není žádným rájem turistů. Sem se za památkami nejedí. Je to příliš nebezpečné.

Myslíte si, že přeháním? Dovolte, abych vám odcitoval úryvek z jedné přísně tajné zprávy DIA z

nedávné doby zabývající se situací v zemi:

Pákistánem se šíří vlna bezuzdné kriminality a politického násilí, která ohrožuje jak Pákistánci, tak i cizince.

... V Pákistánu by měl trvaleji zůstat pouze nejnútnejší počet zkušených lidí, kteří musí neustále dodržovat bezpečnostní opatření. Všem osobám se zakazuje přístup do následujících oblastí:

dělnické čtvrtě Karáči, centrální oblasti provincií Sind a Balučistán a celá Severozápadní pohraniční provincie, Pešávár, kde denně dochází k pumovým atentátům, a Kašmír.

Podle mě zde neexistuje jediné místo, kam bych nemohl jet.

Když si rozpustím vlasy a vezmu si na sebe pákistánský oděv a sandály, budu vypadat jako domorodec a budu moci chodit po uličkách a tržištích, aniž bych přitom vzbuzoval nežádoucí pozornost. Ale nemůžu už zapřádat žádné rozhovory. Jakmile jednou otevřu pusu, bude mi můj převlek k ničemu. Neumím kurdsy, paňdžábsky ani sindhálky. A pokud jde o náš vzhled - až na Howieho Kaluhu vypadáme všichni jako gringové. A i Howie se prozradí hned, jak zkusí promluvit.

Plížení a slídění bude tudíž dost obtížné. Navíc se budeme muset potýkat se silnou konkurencí v podobě tisíců informátorů, špiónů, agentů a obyčejných práskačů, kteří si navzájem každý den, někdy také každou hodinu, prodávají informace. Pákistánská tajná policie má co dělat s teroristy z řad kašmírských separatistů, sikhských ozbrojenců a příslušníků afghánské zpravodajské služby WAD. V provincii Sind provádějí bandité - potomci původních thugů - únosy a vraždy lidí prakticky podle libosti. Na jihu zase šíitští muslimové bojují proti sunnitským muslimům a obě odnože zároveň také proti vládě, která je podle nich příliš pokroková a málo fundamentálně islámská.

A to se týká pouze domácí scény. Pokud jde o zahraniční výzvědné služby, tak CIA má jednu stanici v hlavním městě Islámábádu, další tady v Karáči a třetí v Pešáváru. Naši špióni posílili zdejší početní stavy v době, kdy v zemi pomáhali organizovat afghánský odboj, a udržují je i dnes, protože Pákistán a Afghánistán maj~přes jeden a půl tisíce kilometrů dlouhou společnou hranici s Iránem, kolébkou islámského fundamentalismu.

V Pákistánu dále působí M16, protože Britové tuto oblast stále považují za součást své sféry vlivu. Stejně tak i bývalá KGB, nyní přetransformovaná do Státrono rozvědného úřadu GRU.

Každá z těchto organizací má vybudované síť agentů, informátorů a pozorovatelů. Je mi jasné, že o příjezdu sedmi statných Američanů se všichni dozví téměř okamžitě. Hned poté začnou odcházet a přicházet telegramy. Ještě štěstí, že jsou zpravodajské služby tak těžkopádné byrokratické mašinerie - clíky tomu zůstaneme naživu. Než se totiž o našem příjezdu dovědí, budeme už dávno zase pryč - nebo alespoň z dohledu.

Zeptal jsem se Iqbala na ubytování. Odpověděl mi, že to je ten nejmenší problém. GTI má prý tři prázdné vily. Jednu z nich můžeme použít a dostat se tak z Sheratonu, v němž polovina zaměstnanců pracuje buď pro policii, anebo pro některou ze špiónážních služeb.

"No dobře," prohlásil jsem, "tak mi teda, sakra, řekni, proč ještě sedíme tady a vypalujeme si žaludky, místo abysme se už dávno pustili do práce?!"

Za chvíli nás už Iqbal uváděl do jedné z vil na východním předměstí, ve čtvrti, kterou jsem si pamatoval ze své předchozí návštěvy v zemi. Ubytování bude našim účelům perfektně vyhovovat. Prašný dvorek u domu je dost velký na to, abyc~om si na něm mohli rozložit a znovu zabalit své padáky. Před zraky okolí nás budou chránit třímetrové zdi s obrovskými pojízdnými vraty. Toto místo si dobře pamatuji: patřilo k těm několika, v nichž jsem prováděl bezpečnostní průzkum. Teď můžu s uspokojením konstatovat, že GlobalTec uposlechl mých rad a ddpOručení. Na oknech jsou mříže a bezpečnostní síť, přední vchod byl osazený mohutnými dveřmi a vlastní vilu tvoří v podstatě dům v domě - opevněné křídlo, do kterého se vchází jediné pět centimetrů silnými ocelovými dveřmi, na jejichž otevření bude třeba minimálně půl kilogramu C-4. Tady nás nikdo nepřekvapí.

Rovněž okolí je ideální - tiché, stojící stranou od města a plné nediplomatických sezonních pracovníků, australských, britských a norských geologů, kanadských bankéřů a několika francouzských počítačových fanatiků. Když už jsme u těch počítačů díky Iqbalovi jsme získali přístup do hlavního počítače GTI a také ke všem ostatním informačním zdrojům společnosti.

Za pomoci Iqbalových kontaktů (a mých britských liber) jsme začali sbírat informace. Nejdřív jsme si ale

najali jednoho z nejlepších místních "zprostředkovatelů". Hned vám to vysvětlím.

V řadě zemí třetího a čtvrtého světa je dobré - rozumějte povinné - aby na vás někdo čekal, až přistanete na letišti v Káhiře nebo Bejrútu. Tento člověk si od vás vezme pas a formulář pro imigrační úředníky, vsune do těchto dokumentů požadované úplatky a v krátkém čase vás bezpečně provede všemi procedurami.

Můžete to samozřejmě zkusit také bez zprostředkovatele.

Někdy třeba projdete hladce, ale většinou vám to bude trvat spíš několik hodin: budete čekat, než vám tajná policie prohlédne náprsní tašku, celník probere všechno, co máte v kufru, a imigrační úředník prozkoumá všechna razítka a víza ve vašem pasu. Pokud se někomu nebude něco líbit, klidně přistoupí k osobní prohlídce, což je v zemích, kde se gumové rukavice používají jen zřídka, jedinečný a barvitý zážitek. Když se pak za šest hodin vypořádáte celí zničení z terminálu, zjistíte, že vám právě ujel autobus do hotelu a vy jste vydáni na milost a nemilost taxikářům, kteří vám naučtují trojnásobek obvyklé taxi. Iqbal vyslal našeho zprostředkovatele N ásimu na letiště s úkolem sehnat seznam soukromých letadel, která v uplynulém týdnu v Karáči přistála. N ásim s sebou dostal balík rupií v hodnotě stovky dolarů s tím, že zpátky budeme chtít spousty drobných.

O šest hodin později jsme už měli v rukou materiály, které nám řekly, že lord B přiletěl tři dny před námi. Násim nám také sdělil, že na lorda B na letišti čekal irácký generální konzul a ve slavnostní koloně ho odvezl na svůj konzulát. Jak Násimovy výtečné zdroje v pákistánské tajné policii dále uvedly, od té doby Brookfield nevytáhl z konzulátu paty.

Toto setkání bylo vcelku pochopitelné. Pákistánci podporovaly Irák za války v Perském zálivu a i dnes udržuje Islámábád s Bagdádem úzké vztahy. Irácký konzulát v Karáči sloužil během zmíněné války jako překladiště zbraní a výbušnin, které měly být použity proti diplomatům spojeneckých zemí v Pákistánu, Indonésii a Hongkongu.

Navrhl jsem, abychom konzulát začali okamžitě sledovat. Iqbal zavrtěl hlavou. "To by nebylo moudrý!" "A proč?" "Protože Iráčani už dávno hlídaný jsou!" "Ale ne ode mě!" "J á vím. Ale pochop..." A to byl ten problém. Nechápal jsem. Chtěl jsem si udělat úsudek sám. Pak budu vědět, co máme udělat. Přimhouřil jsem oči.

Pokouší se snad Iqbal před námi něco schovat? Platí mu snad bakšiš ještě někdo jiný? Existuje jen jediný způsob, jak zjistím, co se děje: vypravit se tam osobně. "Chci se tam podívat!" Iqbal se mile usmál. "Dicku, já tě moc prosím..." "nedělej ze mě blbce, Iqbale!" Usměv zmizel. Iqbal nakonec pokrčil rameny a řekl: "No jak si přeješ! Je to tvoje rozhodnutí!" Rozpustil jsem si vlasy, vklouzl do svých sandálů, natáhl si typické pákistánské šaty a odjel s Iqbalem do města. Zaparkovali jsme u jednoho činžovního domu blízko dostihového závodiště, vylezli z landroveru ven, vydali se na jih, po chvilce zabočili doprava do úzké uličky a po několika dalších kličkách jsme dorazili ke konzulátu z jižní strany. A hned jsem viděl, proč se Iqbalovi můj nápad se sledováním vůbec nezamlouval.

Okolí konzulátu se hemžilo samými špióny. Na silnici stála podél chodníku u zdi konzulátu doslova řada aut. V každém z nich seděla dvojice "hlídačů". Když jsme obešli roh, spatřil jsem další várku vozidel, tentokrát s nastartovanými motory, která stála před hlavní bránou. Jestli tady chceme zahájit sledování, budeme si muset nejspíš stoupnout do fronty.

Uvědomil jsem si, že jsme se právě dostali do slepé uličky.

Když se zastavíme a obrátíme čelem vzad, přilákáme tím na sebe pozornost každého zatraceného páru očí na ulici. Pokud budeme jako by nic pokračovat v cestě, dostaneme se do zorného pole irácké kontrasledky, která hlídá hlídače.

Podíval jsem se na Iqbala, který měl na čele velkými písmeny napsáno "Já jsem ti to říkal!" a skrz zatnuté zuby jsem ucedil:

"No dobře, dobře, měl jsi pravdu a já jsem vůl!" Nemohli jsme dělat nic jiného než zariskovat. Přešli jsme na druhou stranu ulice a zahnuli za roh. Také budova konzulátu měla ve hře svůj systém na sledování nepřítele. Napočítal jsem celkem osm kamer. Na každém rohu budovy, těsně pod okapem, byly umístěny vždycky dvě, které monitorovaly okolí přesně naproti sobě. Další čtyři visely na dlouhých stožárech vysoko nad zdí s ostatným drátem nanoře a hlídaly chodník a silnici.

Když jsme přišli s Iqbalem blíž, jedna z těchto kamer nás zabrala a sledovala nás po celou dobu chůze

podél zdi.

V duchu jsem se proklínal. Jsem to ale zabeďněnej, pitomej, neschopnej, vylízanej kouzelník! Co to bylo za debilní nápad, chodit sem! Víte proč? Protože jsem se právě stal hvězdou irácký průmyslový televize! Můj ksicht bude odtedka nahraný na videokazetě! Lord B bude až moc dobře vědět, že ho pronásleduju! Během jediný stovky metrů chůze po týhle zasraný pákistánský ulici jsem přišel o výhodu momentu překvapení!

K čertu se mnou!

Když jsem ale potom ve vile přemýšlelo celé příhodě znovu, napadlo mě, že to možná není tak docela špatné, jak jsem si nejdřív říkal. Dokonce jsem usoudil, že by má chyba mohla zapůsobit v náš prospěch: až lord B zjistí, že jsem mu slídlil v rajonu, třeba po mně vystartuje ještě dřív, než se stihne dostatečně připravit.

Čím déle jsem o tom uvažoval, tím spíš jsem docházel k názoru, že popohnat ho k akci dřív, než bude připravený, je vlastně perfektní strategie. Vždyť totéž tvrdil před víc než dvěma tisíci lety ve své knize Umění války velký čínský válečný filozof Sun Cu. "Používejte klamné manévry!" nabádal čínský generál své žáky. Sun Cu byl stejně jako všichni skutečně skvělí vojáci nekonvenčním válečníkem, tedy mužem podle mého gusta.

Jeho hlavním krédem byla jednoduchost. "Jsou-li silnější než vy," napsal, "vyhněte se jim. Jsou-li slabší, zničte je. Musíte je přesvědčit o tom, že chcete udělat právě toto, a potom proveďte pravý opak. Snažte se je vyprovokovat k unáhlenému jednání." Já jsem zatím po celou dobu reagoval na činy lorda B. Takhle se ale vyhrávat nedá. Na to, aby člověk zvítězil, musí převzít iniciativu. Podnítit aktivitu. Přimět protivníka, aby jednal na základě jeho činů. Zapomněl jsem na jednu z hlavních zásad, kterou mi otec všech příslušníků jednotek SEAL Roy Boehm před tolika lety vtloukal svým nenapodobitelným pěstním stylem do hlavy.

"Nečekej, kurva, až k tobě přijdou!" říkal. "Běž, kurva, za nima, a zaútoč, kurva, jako první!" Jeho slova mi stále zněla v hlavě, a proto jsem urychleně svolal bojovou radu. Priorita číslo jedna: informace. K tomu budeme potřebovat nějakého zajatce. Svěřil jsem tento úkol Wonderovi a Howiemu Kaluhovi. "Nechci vás tu vidět dřív, než mi budete moct přinést něco zajímavýho!" oznámil jsem jim. "Jak potom zahladíte stopy, to je čistě vaše věc!" Dále musíme sehnat patřičnou výzbroj. To bude práce pro Sprost'áka a Hlodavce. Iqbalovi jsem sdělil, že budeme potřebovat 21 zásobníků do glocků a pět set kusů těch nejlepších devítimilimetrových nábojů s dutým hrotem, jaké dokáže sehnat. Budeme také muset poslat někoho do Darry, ať nám tam koupí sedm samopalů AK-47 a k nim 3500 nábojů a sedmdesát zásobníků. Iqbal už stihl provést malý průzkum situace a na jeho základě nám doporučil, abychom se v tomto městě raději neukazovali - potlouká se tam prý až příliš mnoho špiónů, tangů a dalších odporných individuí. Souhlasil jsem - nač si ještě víc komplikovat život. Už takhle ho máme zašmodrehaný až dost.

Na dvoře za vilou jsme si přebalili padáky, které nám dal v La Spezii Luciano Angelotti. Nikdo neskáče padákem, který si sám nezabalil. Tohle jsou kromě toho padáky od jednotky Incursari, což znamená, že se používají k seskokům do vody. A právě to by mohlo být příčinou potíží, protože pokud se padáky okamžitě po použití důkladně neomyjí, slaná mořská voda po deseti až dvanácti seskocích naruší jejich konstrukci a ta se pak při otevření rozpadne a odsoudí parašutistu k smrti.

Protože vím, že budeme s těmi padáky skákat z velké výšky a ve velké výšce je budeme také otvírat, chci se přesvědčit, že jsme nedostali sedm hničících padáků. Nerad bych se tohoto objevu dočkal ve výšce čtyř kilometrů nad zemí. Proto jsme je roztáhli, centimetr po centimetru je prohlédli a nakonec je zabalili zase zpátky. Jsou sice staré a hodně používané, ale věřím, že minimálně jeden skok ještě unesou. Tedy, spíš v to doufám. Jestli ne, tak inšalláh!

Zatímco my jsme se věnovali kontrole výstroje, Iqbal najal na letišti několik hlídačů, takže jestli se lord B někam vydá, budeme o tom vědět. Zároveň jsem poslal Tommyho, Kachní nohu, Sprost'áka a Hlodavce k irácké ambasádě, aby se před ní v nepravidelných intervalech promenádováli. Věděl jsem, že až kamery zaberou jejich vytrénované postavy a bělošské rysy, začne u Iráčanů tanec.

Já jsem se zatím v doprovodu Iqbala vydal na návštěvu k Dicku Campbellovi, bývalému podplukovníkovi námořní pěchoty, který odešel nejdřív do výslužby a teprve pak se oženil. Dick měl

velkou vilu, která stála mezi stadionem a letištěm v nové čtvrti, v níž podle Iqbala "bydlí skoro celá místní honorace".

Jak mě Iqbal dále informoval, někdejší mariňák je prý zrovna slaměným vdovcem, neboť paní Campbellová odletěla na svůj tradiční pololetní nákup do Paříže. Iqbal také poznamenal, že Campbellovi bydlí ve výjimečném domě. Když jsme dorazili na místo, zjistil jsem, že nijak nepřeháněl.

Vila stála na obrovském pozemku - jeho plochu jsem od oka odhadoval na necelý hektar - obehnaném tří a půl metru vysokou zdí. V každém rohu zdi byla umístěna strážnice vybudovaná z oceli a neprůstřelného skla. Všechny měly střílny a pancéřované dveře.

Jediná cesta dovnitř i ven vedla skrz silná ocelová vrata, která se posouvala v kolejničkách. Venku před nimi stálo několik uniformovaných strážných, a když jsme jízďeli dovnitř, povšiml jsem si, že za zdí postává ještě pár vrátek s brokovnicemi. Světla z halogenových reflektorů mířila (správně) směrem od domu a vytvářela tak osvětlenou palebnou zónu. Zaprášený cihlový dvorek sledovala čtveřice kamer. Betonové květináče na dvorku byly rozmístěny tak, aby poskytovaly ostraze krytí a současně vytvářely barikádu pro případ, že by někdo chtěl najet do vily nákladním vozem. Dick Campbell je očividně člověkem, který si zakládá na bezpečnosti.

Čekal na nás u předního vchodu a v ruce držel sklenici nějaké čiré tekutiny s ledem. Ukázal rukou do otevřených, umělecky vyřezávaných dveří a přivítal nás přátelským: "Jen pojďte dál, vy pitomý zatracený blbý kouzelníci!" Nejdřív jsem se zatvářil dost divně, ale pak jsem na stole ve vstupní hale uviděl výtisk Profesionálního válečníka a Profesionálního válečníka II: Rude buňky. Další Campbellova slova mé podezření jen potvrdila. "Dá si někdo bombej s ledem?" zeptal se.

Podvědomě jsem cítil, že toho chlapa budu mít rád. „Ty mi taky polib prdel!" pozdravil jsem ho srdečně. Ukázalo se, že ačkoli je o nějaký ten pátek starší než já, sloužil ve Vietnamu zhruba tou samou dobou co já. Když jsem se při prvním pobytu v Asii plížil a slídl kolem Mekongu, Campbell létal z Da Nangu na F-4 Phantomu. Potom následovala tisícovka podpurných leteckých akcí, při nichž se svým Prdítkem takhle láskyplně mariňáci nazývali své stroje A-4 Skyhawk sekal Charlieho na kousíčky.

Ve svých bezmála šedesáti letech vypadal Campbell stejně dobře jako v dobách, kdy pilotoval letadla F-8 Crusader - to bylo v šedesátých letech - a své milované A-4 v letech sedmdesátých. Měřil sto osmdesát centimetrů a vážil kolem osmdesáti kilo. Měl šedá čertovská očka, pevný stisk ruky a hladce oholenou tvář i hlavu. Ano - ten chlap byl holohlavý jako Telly Savalas. "Jakej máš volací znak?" zeptal jsem se. "Trouba?" "Kdepak!" zazubil se Campbell. "Rocky!" "Proč? Není to kvůli tomu, že se pořád dokola vracíš pro další nářez, protože seš tak blbej, že neumíš včas skončit?" "To je od tebe moc milý!" řekl a zamával sklenicí s bombejem.

"Asi mě chceš tím přívalem laskavosti zabít! Ne, je to trochu jinak - vzpomínáš si na tu scénu z Rockyho, kde Stallone trénuje v tom mrazáku a mlátí tam do toho kusu hovězího?" Jo.

"No a teď si vem, že když jsem se plavil na letadlovejch lodích, přišli občas chvíle, kdy jsem se potřeboval taky odreagovat!" smál se.

"Aha, a já si vždycky říkal, proč maj piloti z letadlovejch lodí tak chlupatý dlaně!" Campbell se rozesmál ještě víc.

Toho chlapa člověk prostě musel milovat. Měl ty správné priority, a to i přesto, že se stal jedním z domorodců. Ano - stejně jako já, i on měl na sobě pákistánské šaty. Jenže ty jeho byly bílé, čisté a vyžehlené. Peníze jsou holt peníze!

Iqbal se odebral do kuchyně, kdežto já si s Campbellem sedl na kožený nábytek, který stál na starožitných koberecích pokrývajících mramorovou podlahu, a připil si s ním bombejem. Byl to můj první po více než jednom týdnu.

"Žádný problém!" prohlásil Campbell a usrl ze sklenice.

"Iqbal povídal něco o tom, že budete možná potřebovat letadlo. "

Nastínil jsem mu pravděpodobný scénář.

Zavrtěl hlavou. "Nevidím v tom vůbec žádný problém! Vlastně jak to tak poslouchám, vypadá to na srandu, jakou jsem už celý léta nezažil!" Dohodli jsme se na honoráři. Podle mě byl až směšně malý.

Ale bývalý mariňák znovu zavrtěl hlavou. "Upřímně řečeno, udělal bych to zadarmo, jenže ten benzin je dneska tak zatraceně drahej!" Dodal jsem, že možná budu také potřebovat někoho, kdo se co nejdřív

vydá po vyšlapaných cestíčkách do Darry. Campbellův obličej se okamžitě rozzářil úsměvem. "UŽ dlouho jsem hledal nějakou záminku, abych tam mohl letět! Když jsem tam byl totiž naposled, viděl jsem tam fantastické vyhazovač pro HK-93 - a od té doby si pořád nadávám za to, že jsem ho tenkrát nekoupil! Potřeboval jsem jenom tu záminku! Poletím tam hned zejtra ráno!" "Skvělý!" Potom jsem mu předal tenkou ruličku britských bankovek a rukou psaný nákupní seznam. Rocky vylovil z kapsy brýle a přečetl si, co chce koupit. "Žádný plastik? Žádný rozbušky? Žádný pancéřovky?" Přes tvář mu přelétl stín zklamání. "Myslel jsem, že vy od SEAL berete svoji práci vážně!" "Všechny tyhle věcičky už máme totiž dávno s sebou!" oznámil jsem mu.

KAPITOLA 1.7

Informace, které jsem požadoval, jsem od Wondera dostal příští den ráno v 7.20. Lord B se za šestatřicet hodin přesune do Afghánistánu. Má nějaké schůzky v jednom táboře u Asádábádu, hlavního města provincie Kunar na severovýchodě země. Wonder tuto zprávu získal od jednoho z řidičů iráckého velvyslanectví, který sloužil též jako ostraha konzulátu. Ten muž věděl o lordových plánech proto, že měl za úkol pomáhat mu při jejich realizaci. Zeptal jsem se, do kterého z táborů v dané oblasti Brookfield míří. Wonder i Howie tvrdili, že na tuto otázku řidič odpovědět nedokázal. Jinak jsou prý přesvědčeni, že z něj vymáčkli pravdu. "Ten chlap zpíval, šéfe!" řekl mi Howie. "A pověděl nám všechno, co věděl! Uplně všechno!" A jak s ním potom naložili? Myslím, že Iráčané si můžou na seznamu škrtnout jednoho řidiče. Před šestnácti hodinami opustil budovu konzulátu a už se do ní nikdy nevrátí.

Ted' mě asi považujete za zbytečného kruťase, že ano? Unést chlapa, přinutit ho, aby mluvil, a potom ho zlikvidovat. Skutečnost je ale taková, že tohle se ve válce děje neustále. Dělali jsme to příslušníkům Vietkongu ve Vietnamu - a oni dělali totéž nám.

Po celém Vietnamu jsou v neoznačených hrobech pohřbeny stovky, možná tisíce pohřešovaných Američanů. Pan Victor Charlie je vytáhl z jejich zákopů, chýší nebo stanů, mučil je, vyslýchal je a nakonec je zabil.

Takhle se totiž ve válce normálně bojuje. Samozřejmě že jsme o tom nikdy moc nemluvili - a nemluvíme ani dnes. Nebylo by to podle poslední módy, nebylo by to příjemné nebo slušné.

A nás Američany obvykle vedou lidé, kteří chtějí bůhvíproč vést války moderní, příjemné a slušné. Ze chcete nějaký příklad? Dobře, co třeba takhle Warren Christopher? Ten v roce 1980 jako náměstek ministra zahraničí požádal velitele Delt Force Charlieho Beckwithe, aby při osvobozování amerických rukojmích v Teheránu mířili iránským teroristům na rameno, protože jinak by je mohli zranit!

Týž Warren Christopher pak stál v roce 1993 v čele našeho ministerstva zahraničí v době, kdy naši chlapci v Somálsku umírali, protože pravidla pro jejich působení, sestavená Christopherovými zaměstnanci a umělci z Bílého domu, nedovolovala žádné bojové akce, neboť by při nich "nevinní" Somálci mohli utrpět nějaká zranění!

Hmmmm. Už je vám to jasné?

Ve válce to zkrátka, přátelé, takto nefunguje. Ať si Warren Christopher a jemu podobná část světa v oblecích s proužkem myslí, co chce, ale válka je peklo, jak kdysi řekl generál William Tecumseh Sherman.

Nevěříte? Tak si vzpomeňte na fotografie příslušníků americké námořní pěchoty u vodní nádrže Cosin. Nebo na ty prázdné pohledy obyčejných vojáků ve Vietnamu. Nebo na výraz neskutečné hrůzy ve tváři Mika Duranta, amerického pilota, jehož vrtulník byl sestřelen nad Mogadišem. Durant prošel tvrdým výcvikem a věděl, co se stane, když upadne do zajetí. Já osobně si myslím, že byl připravený na smrt. Ani to však nezměnilo výraz v jeho tváři. A protože ho zachytila televize, celý svět měl možnost vidět to peklo, v jakém se nachází. Jeho výraz byl odrazem skutečné tváře války. Byl to výraz plný hrůzy a bolesti.

Válka není vůbec hezká - nevypadá tak, jak to vidíte v těch filmech, kde Sly, Steven, Chuck, Jean-Claude, Arnold nebo nějaký jiný idiot dokáže sejmout na jediný zásobník s třiceti náboji 150 Vietnamců a ještě u toho ukazovat svaly a šklebit se na kameru! Je skutečná - a může vám strašně ublížit. Věřte mi, válka je opravdu peklo!

Vynikající odstřelovač a pravý americký hrdina rotmistr lodního dělostřelectva Carlos N. Hathcock,

který měl ve Vietnamu na svém kontě devadesát tři potvrzených zabitých nepřátel, vyprávěl jednou o jisté vietnamské svini, kterou pojmenoval Apačka. Tahle krvežíznivá příslušnice Vietkongu měla při výsleších ve zvyku zaživa skalpovat příslušníky americké námořní pěchoty. Jednoho z nich dokonce poslala k Hathcockově jednotce ještě živého - a ten kluk umřel právě v okamžiku, kdy překračoval vnější plot tábora.

Apačka se na něm pěkně vyřádila. Vedle všech ostatních hrůz, které na něm napáchala, mu také odřízla oční víčka. To byla její specialita.

Hathcock se snažil Apačku zlikvidovat. Sice mu to chvíli trvalo, ale nakonec ji zastřelil. Dnes tvrdí, že ji prostě musel zabít, protože umučila a zavraždila kluky, které znal. Ale nezabil ji jen kvůli tomu, aby se pomstil. Mělo trochu vyšší cíl: zabít ji proto, že tím zachrání životy dalších mariňáků.

Lidé, kteří byli tenkrát u moci, se o Carlose Hathcocka ani o odstřelovačské řemeslo obecně příliš nezajímali. Odstřelování nepřátel jim připadalo příliš kruté, příliš děsivé, příliš neslušné.

Nebylo podle nich džentlmenké - jako kdyby válka byla hrou nějakých džentlmenů!

Carlos však věděl své. Věděl, že když zabije jednoho Vietnamce, zachrání tím zároveň život pěti až deseti Američanům. To znamená, že pět až deset příslušníků námořní pěchoty se bude moci vrátit ke svým rodinám - k ženě, dětem, rodičům. Tím, že jich zastřelil devadesát tři (a pravděpodobně ještě další čtyři stovky), zachránil minimálně dva tisíce čtyři sta mariňáků, kteří by se jinak nevrátili domů.

Podle mého názoru mají Spojené státy u Hathcocka dluh, který mu nikdy nebudou moci zcela splatit.

A co tím vším chci říci? Chci tím říci, že válku musíme vést tak, abychom vyhráli, a ne prohráli nebo se rozešli smírně. Musíme si při ní počínat tak, abychom zachránili životy svých vojáků v poli a civilistů ve své vlasti - v našem případě to jsou desítky tisíc potenciálních obětí Brookfieldovy biologické války výměnou za životy svých nepřátel.

Nemám nic proti tomu, když se získá zajatec, vyslechne se a potom se zabije. Ze to je nefér? Žádný problém. Dokážu se s tím vyrovnat. Ze jsem bezzásadový? Kdepak! Mou prvotní zásadou je udržet své muže naživu za každou cenu a splnit daný úkol.

A co Ženevská konvence? můžete namítnout.

Víte, vážení čtenáři, Ženevská konvence se v dnešní době stejně příliš nedodržuje. Copak se dodržovala v Libanonu v roce 1982, kdy místní obyvatelstvo přivázalo sestřelené izraelské letce za auta a vláčela je na laně ulicemi? Dodržovala se snad v Salvadoru, Hondurasu nebo Nikaragui, kde zahynuly desetitisíce nevinných lidí? Nebo v Somálsku, kde davy domorodců znesvětily těla amerických vojáků? Nebo v Iráku, kde musel jeden zajatý seržant od SAS utřít pokálenou latrínu holýma rukama a pak si olízat prsty do čista? Je to zkrátka tak, že na úmluvy z Ženevy nikdo nebere ohled, pokud by mu to mělo být na obtíž. A většině zemí druhého a třetího světa to prostě na obtíž je. Jestli budu někdy bojovat proti Švýcarům, pak budu Ženevskou konvenci dodržovat. Ale do té doby budu tangům dělat to, co oni chtějí udělat mně - jenže já jim to udělám jako první.

S maximálním zaujetím a sklony k násilí.

Konec kázání. .

Spojil jsem se s Mickem Owenem. Seznámil jsem ho s poznatky získanými z výslechu a požádalo podrobnější informace. Potřebuji vědět, co se to, sakra, u toho Asádábádu děje. Ozval jsem se také Dicku Campbellovi a - opatrně - mu sdělil, kam se chystáme. Dick prohlásil, že bude připraven stejně brzy jako my.

Po půlhodině mně Mick volal zpátky. Podle nejčerstvějších družicových snímků leží směrem na východ a na sever od hlavního města provincie celkem šest táborů, vzdálených od sebe zhruba dvacet pět kilometrů. Všechny jsou aktivní - to znamená, že v nich přebývají tangové.

O Asádábádu jsem už něco věděl. Je to mozkové centrum Strany islámu, jedné z necelých pěti desítek odstěpeneckých uskupení, které v současné době cvičí islámské fundamentalisty k džihádu proti vládám zemí celého světa - od Alžírska až po Egypt, od Bosny až po Bangladéš, od Jemenu až po Spojené státy.

Celé hnutí bylo zpočátku dotováno z Iránu a nyní je financováno ze vzkvétajícího obchodu s afghánským opiem. Země, v níž CIA utratila přes 6 miliard dolarů na podporu boje proti Sovětskému ÚIn, se dnes stala největším vývozcem heroinu do Spojených států na světě.

Můžete namítat, že fundamentalisté svou svatou válku proti Velkému satanovi už vyhráli. Vždyť do USA každý rok pumpují stovky tun heroinu, aniž bychom je dokázali zastavit. Tyto drogy nás zabíjejí zevnitř - ruínují naše města, ničí naši infrastrukturu, podlamují naše hospodářství.

Byl jsem rád, že se mi od Micka podařilo získat polohu těch táborů, a okamžitě jsem ji uložil do našich magellanů. Potíž je v tom, že jsou roztroušené na ploše kolem osmi set čtverečních kilometrů a já nemám ani nejmenší tušení, do kterého z nich se Brookfield chystá. Může to být kterýkoli. Je také docela možné, že nejede do žádného výcvikového tábora. Lřeba chce jen vykonat zdvořilostní návštěvu u guvernéra provincie nebo u muláhů v sídle Strany islámu v Asádábádu. Možná se chce podívat na maková pole a továrny na zpracování opia, které lemují tuto nehostinnou venkovskou oblast Afghánistánu. Nevím vlastně vůbec nic. Jsem úplně v koncích.

Nejdřív jsem uvažoval o tom, že bych nasadil štěnici, ale pak jsem od toho upustil - především proto, že žádné štěnice ani nemáme. A za druhé, nasadit ji by znamenalo, že se někdo bude muset dostat do budovy iráckého konzulátu, a já nebudu riskovat, že přitom některý z mých hochů přijde o život. Zbývá jen jediný způsob, jak lorda B sledovat: Mick bude muset přesvědčit špiony z cheltenhamské Divize U, aby si pohráli s hejblátky a přesměrovali jednu z družic FORTE, které z oběžné dráhy sledují pákistánský program na vývoj jaderné bomby.

V posledních dnech vlády George Bushe jsme Velké Británii v tichosti prodali pět družic tohoto typu - zkratka FORTE znamená Rychlé palubní nahrávání pokusů na principu přeměny látek (Fast On-board Recording of Transient Experiments). Prezident tenkrát podepsal mimořádný výnos, kterým umožnil, aby celá transakce proběhla bez řádného projednání v Kongresu.

Britové tak rozšířili své možnosti v oblasti taktického zpravodajství a parametry satelitu zůstaly zároveň víceméně v tajnosti.

Předchůdce typu FORTE, známé pod označením INDIGO, BYEMAN a Lacrosse, vyzkoušel Národní průzkumný úřad (National Reconnaissance Office, zkratka NRO) poprvé v roce 1983.

První generace byly vybavené kamerami a jednoduchými senzory. Ty sice stačily na to, aby Západu poskytovaly technickou výhodu v době studené války, ale oproti dnešním typům s přesnou a miniaturní záznamovou technikou zaostávaly o celé generace. Ve druhé generaci se přidaly počítačem řízené obrazové záznamy. Po byemanech a indigách přišly lacrossy, které NRO využívá dodnes. Lacrossy mají radarová a infračervená monitorovací zařízení a laserové navádění na cíl. Nejnovější typy, které byly vypuštěny krátce před válkou v Perském zálivu, jsou vybaveny senzory pro chemické a biologické bojové látky a mají rozlišení 23 centimetrů. To znamená, že si za pomoci výpočetní techniky, která je pohotově k dispozici, můžete z výšky 250 kilometrů nad povrchem země třeba prohlížet poznávací značky na autech.

Na tomto místě bych rád učinil malou poznámku, která se týká názvů těchto družic. Původně byly všechny vyvinuty pod oficiálním označením BYEMAN. Po špionážní aféře v polovině osmdesátých let, během níž byl tento název vyrazen, došlo k přejmenování na INDIGO. Když poté Jonathan Pollard vyhradil technické parametry satelitu a jeho přísně tajné kódové označení Izraelcům, objevil se název Lacrosse. V roce 1992 dostaly lacrossy nové kódové označení: FORTE. Kdoví co se z nich stane nyní, když už o nich víte!

Příčinou poslední změny bylo zvýšení zpravodajských schopností družice. Typ FORTE má veškeré technické vybavení lacrossů, což znamená, že umí zhotovovat fotografie (v současné době s rozlišením 15 centimetrů) a využívá radar a infračervené paprsky k tomu, aby pronikl přes hustý mračný příkrov. Tady však vzájemná podobnost končí. Satelity FORTE jsou totiž vybaveny neuvěřitelně dokonalými prostředky na vyhledávání jaderných zbraní. I)rp, který získali Britové, využívá nejmodernější senzory - oficiálně označované jako Multispektrální termovizuální zařízení DS21 - které umí zachytit úplně všechno - od látek uvolněných při chemické reakci během přepracování plutonia až po nezaměnitelnou tepelnou značku jaderné zbraně připravené k odpálení. Tyto senzory dokážou zjistit také kolísání teploty v chladicích věžích reaktoru, a dokonce rozpoznat charakteristické škody na vegetaci, které se obvykle objevují u skladišť s využitelným jaderným odpadem.

Mick na moji žádost reagoval srdečným "Polib mi prde! ". Veděl jsem však, že se pokusí počítačové fanatiky z GCHQ přesvědčit, aby nám pomohli. Při vši účtě k jejich kvalitám to zase tak velká práce

nebude - postačí jen posunout záběr družice o nějakých pár stovek kilometrů.

Mezitím si musíme pomoci sami. A tak jsme si posloužili z hromady zásob, které nám přivezl Dick Campbell z Darry, nacpali vše potřebné do pytlů, přebalili padáky, napáskovali zásobníky, rozebrali, naolejovali a znovu složili své zbraně, vzali si každý deset ručních granátů (pět tříštivých, dva s bílým fosforem, tři třaskavé) a rozdělili si mezi sebe deset kilo semtexu, 20 rozbušek M60, deset časových spínačů a dvacet roznětek. Jestli se nám něco nepovede, nechci, aby nám scházela palebná síla. Iqbal stále nepřijížděl. Přitom jsme se domluvili, že mě odveze na zlatnický trh, kde jsem si chtěl rozměnit dva tisíce liber na zlaté mince. Možná tomu nebudete věřit, ale tady je mnohem jednodušší obchodovat se zlatem než se ptát nějakého partyzána s kalašnikovem, jestli nemá náhodou drobné za padesát liber. V tuto chvíli měl Iqbal už hodinu a půl zpoždění, což je doba zcela nepřijatelná dokonce i na Karáči, kde jedna minuta běžně trvá desetkrát déle. Co se dá dělat - pojedu i bez něj!

Naskočil jsem do jednoho z landroverů. Vzápětí se vedle mě objevil Tommy T. "Kampak, kapitáne?" Vysvětlil jsem mu to..

"Skvělý! Svezu se s váma!" Zamával jsem na strážného, který stál vedle brány. Vrata se odsunula a před námi se otevřela ulice. Zabočili jsme doleva a kličkovali ulicemi směrem na jihovýchod města. Z dálky jsem zaslechl ozvěnu výbuchu. To je tady naprosto běžná záležitostkaždý den v Karáči exploduje minimálně jedna nálož umístěná pod zaparkovaným autem. Policajti tak mají co dělat a z parkování se stává hra. Ano, hra. Ruská ruleta. Další exploze. Tahle byla větší a blízko - ucítil jsem chvění způsobené tlakovou vlnou. V jedné uličce na sever od řeky jsem zastavil a posledních pět set metrů na tržiště jsme urazili pěšky. Uspěšně a s minimálním dohadováním jsme nakoupili a zamířili opět domů. Cestou zpátky jsme zaslechl další dva výbuchy. Podle zvuku to vypadalo na jižní část města. Policajti budou mít dneska opravdu plné ruce práce! Stejně tak i nemocnice.

Zrovna jsme projížděli branou, když vtom, do nás někdo naboural zezadu a postrčil nás prudce dovnitř. UžUŽ jsem otvíral pus, abych řekl něco hodně sprostého, ale zase jsem ji rychle zavřel, protože ten hajzl zastřelil naše vrátné a vystřelil zadní okno u našeho landroveru.

Ještě než jsem se přikrčil na sedadle, stačil jsem si všimnout, že u vily brzdí dva pickupy a vyskakuje z nich hromada sráčů v mudžahedínském oblečení. Kam se poděla ta odvěká muslimská pohostinnost? Tihle hajzlové sem očividně nepřijeli se zrovna přátelskými úmysly! Podle čeho jsem to poznal? Nejspíš podle toho, že měli v rukou automatické pušky a přes ramena pásy s náboji.

Jsem sice možná pomalejší, ale ne úplně blbě. "Do prdele!

Tommy..." Vykutáleli jsme se z landroveru ven a skryli se za kapotou. Vytáhl jsem zpoza opasku glocka a složil útočnicka, který stál nejbliž, třemi rychlými výstřely, které ho málem shodily na mě - sakra, musel jsem uhnout! No co, hlavně že je po něm!

Tommyho pistole byla už dávno v plné permanenci. To je pochopitelné, vždyť Tommy je také mladší a rychlejší než já. Dvěma zásahy vyřídil tanga s pancéřovkou. Pitomej vejta!

Dům! Zařval na mě. "Běžte, budu vás krejt".

Nemusel mě pobízet dvakrát. Přikrčil jsem se, překulil se doleva, vstal a začal kličkovat ke dveřím do vily. Všude kolem mě dopadaly střely a zdvihaly oblaka prachu. Vtom mi jedna ze střel prolétla podpatkem u boty a překotila mě. Padl jsem na zem a překulil se na bok. Napravo ode mě se kdosi pohnul. Otočil jsem se a vypálil.

Měl jsem štěstí a sejmul jsem ho. Ne - to není štěstím, ale dostatečným tréninkem ve stresové střelbě. Vždycky jsem svým mužům říkal, že to musíme zvládnout hned napoprvé. Znovu a znovu jsem jim to vtloukal do hlavy. Až půjde do tuhého, nebudou žádné rozcvičky, žádné nástřelné. I když budeme sebevíc unavení, vyčerpaní, ztrhaní, pořád budeme muset umět sejmout nepřítele už při prvním pokusu. A fungovalo to. Začínali jsme od základů, na jedné střelnici u Virginia Beach. Nejdřív jsme nacvičovali střelbu nasucho a používali přitom starou metodu upozorovat-zamířit-vystřelit. Pak jsme stříleli s ostrými náboji. Potom jsme začali chodit ven. Stříleli jsme za deště, krupobití i sněžení. Střelbu na terče jsme kombinovali s reálnými situacemi. Stresová střelba jsem tomu říkal proto, že nejdřív jsem vždycky navodil stres a teprve pak jsme stříleli.

A zabralo to! Já to vím nejlíp, protože právě teď tady ve stresu ležím a skládám ty tanga jednoho po druhém!

Dokutálel jsem se ke vchodu. Dveře se otevřely a objevila se v nich Wonderova hlava. Kousek pod ní také jeho samopal. "Ať prodáváte cokoli, nic nechceme! "Jdi do prdele! Wonder se zasmál. Vykulil se ze dveří a začal přes dvůr kropit oba pickupy. Tangové tak museli držet hlavy dole. "Hej, Tommy...! Tommy pochopil. Pronásledován sprškou střel dosprintoval ke dveřím a spolu se mnou zmizel uvnitř. Wonder už stačil nachystat všechno potřebné k obraně vily zevnitř. Jenže já je chci zlikvidovat venku - nehodlám tady dlouho otálet, protože nálože-nenálože, poldové tu budou každou chvíli a já nemám ani nejmenší chuť jim něco vysvětlovat. Stejně už jsme zabalení a připravení na cestu - tak vyrazíme o trochu dřív. Schováme se u Dicka Campbella a počkáme, až bude mít v pořádku to letadlo a já budu mít od Micka informace o našem cíli.

Úkoly na nejbližší okamžiky jsem rozdělil za necelou půlminutu. Provedeme to jednoduše, ale účinně. Hlodavec s Howiem vyběhnou ven zadním vchodem a půjdou z pravé strany, Kachní noha s Tommym udělají totéž, jenomže z levé strany a já půjdu se Sprostákem a Wonderem přímo středem. Až ty hajzly vyřídíme, vrátíme se do vily pro pytle s výstrojí a výzbrojí.

Vykoukl jsem ze dveří ven. Tangové se slezli na jednu hromadu a ukryli se za svými pickupy. Nádhera! Hodil jsem za první auto fosforový granát. Ozvala se rána a po ní zoufalý nářek.

"Jdeme!" Jako první se vyřítel ven Sprosták a v běhu složil jednoho tanga. Za ním jsem vyběhl já a páčil přímo před sebe. Jako poslední šel Stevie. Ten svůj samopal div neroztavil - jednoho z tangů doslova přepůlil vedví. Naše divoká palba rychle přilákala nepřítelovu pozornost. Doběhli jsme k landroverům uprostřed dvora a schovali se za ně. Bude to jako střelba na cíl: tango vystrčí hlavu a my mu v ní uděláme díru.

Až dosud probíhalo všechno v pohodě. Střelba ze strany protivníka byla sporadická a nepřesná. Není divu. Co já vím, tak tangové si s nějakou kázní při střelbě hlavu moc nedělají. Nejraději vyprázdní celý zásobník pokaždé, když zmáčknu spoušť.

My stílíme trojhranné dávky - a pokaždé zasáhneme svůj cíl. Tangové se pokusili o ústup. Zřejmě nepočítali s tak prudkým frontálním útokem. K čertu s nimi, protože stejně se odsud jen tak lehko nedostanou! Kruh se začíná uzavírat.

Hlodavec s Howiem oběhli dům, přelezli zeď a vpadli tangům do zad zprava. Pak jsem uslyšel krátké dávky zleva - na scéně se objevili také Tommy s Kachní nohou.

Mrkl jsem na Sprostáka. Oplatil mi stejným gestem. Mocné kleště se už sevřely a můžeme si trochu užít. Sprosták vyrazil kupředu a v běhu páčil od boku ze samopalu.

Celá akce byla dílem několika málo vteřin. Což bylo dobře, protože z dálky jsem zaslechl houkání sirén a troubení klaksonů. Pro takové situace mají moji herci ve scénáři poznámku "Odejdu". Překlad: je načase odsud vypadnout.

Nacouval jsem s landroverem na pickup, který nás zezadu naboural, a odstrčil ho z cesty. Tommy usedl za volant druhého landroveru a otočil se s ním na dvorku. Zbytek mužstva zmizel ve vile a během několika vteřin byl zpátky i se zavazadly. Za necelé dvě minuty jsme byli připraveni k odjezdu. Zařadil jsem, sešlápl plynový pedál až na podlahu a vyřítel se z brány, až mi od kol odletoval šterk. Protáhl jsem se mezi oběma pickupy a vyjel jsem na ulici. Tommy hned za mnou. Nebyli jsme ještě ani tři bloky od vily, když jsme k ní viděli příjíždět dva požární vozy a tři policejní auta s blikajícími majáčky a kvílejícími sirénami.

To je dobře - aspoň se o ty zbytky postarají oni.

U vychlazeného piva v paláci Dicka Campbella jsme si navzájem ošetřili škrábance a modřiny. Dick si hrál na starostlivou kvočnu. S kvokáním pobíhal kolem a vrtěl mi prstem pod nosem. "A tvoje utajení je v prdeli, Marcinko!" Má sice pravdu, ale mě víc štve, že nám Brookfield neskočil na špek a nejde po nás. Zatraceně, snaží se mě nejspíš čekáním znervóznit. A zřejmě taky chytil Iqbala, aby zjistil, co na něj chystáme. Teda aspoň to tak vypadá.

V duchu jsem přemítal, co Iqbal ví a neví. Ví, že jsem zjistil, že lord B pojede do Afghánistánu. Ví, že Dick Campbell souhlasil s tím, že nás dopraví letadlem všude, kam budeme chtít. Ale nemá ani nejmenší ponětí o tom, jak hodláme na lorda B zaútočit nebo kdy a jak ho začneme sledovat. Tahle část našeho plánu zůstala našťěstí utajená.

Spojil jsem se s Mickem Owenem a požádal ho o čerstvé informace. Dozvěděl jsem se samé dobré

zprávy. Družice FORTE se už přesouvala. Teď už jde jenom o to, abychom ji nasměrovali na lorda B. A jak že si to prý představuju.

Dobrá otázka. Družice totiž nemůže sledovat letadla, protože se pohybuje po oběžné dráze a přes jedno místo prochází každých čtyři až pět hodin. Na pořízení snímku má tudíž pouhých pár minut. Lze ji naprogramovat tak, aby sledovala konkrétní věci, například terén, budovy nebo vozidla. Ale ta se musejí pohybovat jen pomalu (proto lze sledovat třeba i loď, jako jsme to dělali v Profesionálním válečníkovi n: Rudé buňce). Takže bude stačit, když Mickovi řeknu, co má FORTE sledovat.

Jenže já neměl ani tušení o tom, co to mělo být.

Zkusil jsem tento problém probrat s Wonderem, jehož znalosti v tomto oboru mnohonásobně převyšují ty mé. Wonder si zajel rukou do vlasů a chvíli uvažoval.

"Co z toho, co má u sebe, by ho mohlo prozradit?" Pokrčil jsem rameny. Vždyť vůbec nevíme, s čím a jak poletí.

Téměř stoprocentně vím jenom to, že má u sebe těch šest plechovek s BA-PP3/I, které sebral v Objektu č. 12. Ty jsou ale zatavené, takže je těžko někdo vyslídí. A tahle družice navíc nebyla postavená proto, aby pátrala po biologických a chemických bojových látkách. .

Wonder však o tom nebyl tak docela přesvědčený. „Lřeba jo ale třeba taky ne! "Jak to myslíš?"

"Pamatuješ, jak jsem utíkali z toho jaderného skladiště?" "No a co?" "Spustili jsme přece ty radiační čidla!" To je pravda. "Jo, protože jsme plavali v tom svinstvu! Nejspíš jsme svítili jako fosforový značky ve tmě!" Wonder se podrbal na nose. "Ale možná za to mohly ty plechovky." "Vždyť jsou obalené olovem! A kromě toho jsme je přece umyli!" "Ale možná ne úplně, Dicku!" lřeba má pravdu.

"A vzpomeň si," pokračoval, "dovnitř přece teklo! Když jsme tu bednu otevřeli, plechovky byly mokré!" Tohle jsem si nepamatoval. Wonder ovšem ano. Na takovéhle detaily má výbornou paměť, a právě proto jsem moc rád, že jsem ho nenechal v tom moři utopit.

"FORTE umí záření vyčmuchat," dokončil svou myšlenku.

"Jestli je to záření široko daleko jediný. Poznal jsem to v Iráku." V tom má samozřejmě pravdu. Po válce v Perském zálivu jsme družice FORTE používali k hledání míst, na která Saddám Husajn ukrýl radioaktivní materiál ze svého programu na vývoj jaderné zbraně. Wonder se v převleku za inspektora OSN zúčastnil několika prohlídek jaderných zařízení. Představa Wondera v roli diplomata my vyvolala na tváři křivý úsměv.

Sdělil jsem Wonderuv nápad Micku Owenovi. Mick odpověděl, že si pohrají s programem a pak se mi znovu ozve. To by mě zajímalo, jak dokázal pohnout se dvěma satelity - přece nemohl říct, že to je kvůli mně, protože jsem persona non grata. Ale je mi srdečně jedno, jak to udělal, hlavně že to funguje.

Dick Campbell vytáhl mapy a seznámil nás se svým letovým plánem. Po startu se vydáme na jihovýchod a poletíme asi osmdesát kilometrů k deltě řeky Indu, jako kdybychom mířili k jednomu z vrtů GTI u hranice s Indií. Potom se stočíme na východ, vyhneme se pákistánským raketovým základnám u Datí a Badínu a budeme pokračovat k oáze u Kačra. Těsně před oázou se obrátíme na severozápad a zamíříme v podstatě po přímce do Sukkúru, odkud poletíme podél Indu na severo-severozápad, a až budeme na dohled od Deraismaikhánu, proklouzneme horami západně od Pešáváru. Potom budeme mít před sebou dvě

možnosti: buď se do Afghánistánu dostaneme přes hory, anebo poletíme na východ, vyhneme se Pešáváru, severně od Asádábádu přeletíme hranice a objevíme se u cíle ze severní strany.

Podle mého soudu to byl plán dobrý. Ale trasa letu nepatří mezi věci, o které bych se měl starat. Víc mě trápí jiné nepředvídatelné okolnosti jako rychlost a směr větru, teplota a kyslík.

Seskok jsem chtěl uskutečnit ve výšce minimálně 28 000 stop (1 stopa rovná se 30 cm) - možná víc, podle toho, jak vysoko bude ležet náš cíl.

To je totiž tak: skáчете-li z výšky 28 000 stop, můžete plachtit dvaatřicet kilometrů - když je dobré počasí a vítr vane správným směrem. To jsme zjistili v arizonské poušti, kde jsme skákali ze sedmsetdvacetsedmiček a C-141 z výšky až třicet pět tisíc stop. Jak je to vysoko? Běžná civilní letadla létají v třiceti sedmi tisících stopách a nejsou ze země vidět. My jsme skákali o dva tisíce stop níž - a ani tak nás ze země nikdo nespatřil.

Budete-li skákat z výšky 28 000 stop a váš cíle bude ležet v nadmořské výšce 500 metrů, můžete

plachtit x kilometrů. Ale pokud se cíl bude nacházet na náhorní plošině ve výšce 2000 metru nad mořem, na stejný skok budete potřebovat dalších zhruba 2000 metrů. Spíš víc, protože vzduch u cíle bývá řidší pokud ten cíl leží ve výšce minimálně 1500 metrů nad mořem.

A řidší vzduch nafukuje padák méně než vzduch hustší, což v našem případě znamená, že poletíme a budeme klesat rychleji, než kdybychom skákali nad Phoenixem nebo Tucsonem.

A musíme také počítat s obvyklou přítomností pana Murphyho v podobě protivětru a vzestupného proudění teplého vzduchu, ani nemluvě o hypoxii (to je nedostatek kyslíku v krvi, pro vás laiky), mrazu a možném selhání našich opotřebovaných italských padáků.

Je načase myslet na příjemnější věci. "Čím poletíme?" zeptal jsem se. Doufal jsem, že uslyším jméno nějakého spolehlivého stroje. Takové štěstí mi však dopřáno nebylo.

"Zásobovačem - C-123," odpověděl Rocky s předpisovým úsměvem příslušníka americké námořní pěchoty.

"Jak to, to jsi nemoh sehnat nějakou C-47?!" Kristepane! Stodvacettrojky nesnáším! Tyhle stroje začaly létat v polovině padesátých let a byly poháněny dvěma velkými motory s radiálními písty. Používali jsme je ve Vietnamu. Tenkrát se k nim musely přimontovat dva tryskové motory, protože letadlo bylo jinak natolik slabé, že při startu v bočním větru došlo k řadě havárií.

Po válce ve Vietnamu se stodvacettrojky staly součástí výzbroje vojenského letectva několika zemí třetího světa a při mnoha svých akcích je také používala naše CIA. Tahle letadla nejsou dobrá. Navzdory této skutečnosti zakoupil bývalý generál letectva Richard Secord jednu z těch rachotin pro mariňáckého podplukovníka a politika Ollieho Northa a jeho tajné zásobovací operace. Stroj neměl pořádné navigační přístroje a jen zřídkakdy byl schopný letu. Přesto s ním piloti dokázali uskutečnit desítky zásobovacích letů, dokud je 5. října 1986 sandinisté nesesťřelili sovětskou raketou typu země-vzduch. Tím začal skandál, který později dostal název aféra Irangate.

Jediným kladem stodvacettrojky je fakt, že má podobně jako hercules C-130 na zádi rampu, která může být za letu spuštěna.

Díky tomu jsou hromadné seskoky snadnější, protože v případě potřeby můžou všichni parašutisté vyskočit najednou.

"Neboj se," utěšoval mě CapbeU, "tohle letadlo patří GTI. Staráme se o něj dobře!" To doufám! Viděl jsem už stodvacettrojky, které byly tak vyřízené, že se uvolnilo pěnové obložení palivových nádrží a do potrubí se tak mohly dostat kousky pěny - k-čertu s těmi, co s takovou rachotinou poletí! Jiné měly zase tak prorezivělý a poničený trup, že letadlo doslova opadávalo za letu.

"Nějaké další dobré zprávy?" v "Jo - podle předpovědi má být počasí dobré. Zádnej déšť nebo sníh aniž žádný jiný překážky." Tak tohle byla opravdu dobrá zpráva! "Co oblačnost?" "Nebe jako křišťál po nejbližších sedmdesát dva hodin!" Skvělé! Vlastně - zase ne tolik. Nerad slýchám samé dobré zprávy, protože to znamená, že se pokazí prostě něco jiného.

Jsem mnohem radši, když je situace naprosto FUBAR - nenapravitelně v prdeli (Fucked Up Beyond AU Repair). V takovém případě se totiž může už jen zlepšovat.

KAPITOLA 18

Mick Owen mi oznámil, že "máme signál". To znamená, že naše akce byla oficiálně (tím myslím tajně) zahájena.

O šest hodin později se Brookfield vydal na cestu. Nechali jsme ho být. Satelity se už o něj postarají. Mick mi sdělil příslušné koordináty. Naťukal jsem je do magellanu a odpovídající čáry zanesl do Rockyho navigačních map. Dvě a půl hodiny po startu přestalo, Brookfieldovo letadlo předstírat, že letí na západ směrem k Íránu, obrátilo se na sever, přeletělo nad Balučistánem a přistálo v afghánském Džalálábádu. Z dalšího hlášení jsme se dozvěděli, že lord B jede po silnici směrem do Asádábádu.

Kus před městem se zastavil a hodinu se nehnul z místa. Vložil jsem opět příslušná čísla do magellanu a porovnal je s topografickou navigační mapou na Campbellově stole. Lord B se nachází někde na půli cesty mezi Sarkání a Chás Konárem, čili na úpatí pohoří Kašmund. K hranici s Pákistánem je to odtud vzdušnou čarou něco málo přes čtyřicet kilometrů. Jenže naše stodvacettrojka bude mít co dělat, aby tu vzdušnou čáru nad horami udržela rovnou.

Nastal čas vyrazit do akce.

Nemohl jsem se odvážit k seskoku v noci, protože jsme neměli patřičné vybavení, díky kterému bychom se ve tmě navzájem viděli. Proto seskočíme za soumraku, kdy bude ještě dost světla na bezpečný let, ale málo na to, aby nás nepřítel snadno zpozoroval.

Starosti mi však dělal kyslík. U padáku sice byly kyslíkové láhve, ale těžko jsem mohl vědět, jestli jsou plné, poloprázdné či docela prázdné, nebo jestli v nich kyslík není tak dlouho, že už je zkažený.

Začali jsme se balit. Dick Campbell se ke mně přitočil a podal mi nepromokavý pytlík. Když jsem se podíval dovnitř, našel jsem tam dvanáct zlatých mincí.

"Co to je?" "Extra výkupné z afghánského vězení. Pro všechny případy." "Sakra, Rocky...!" poděkoval jsem mu a plácl ho po rameni.

"Hele, nech si to! Stejně si to započítám do nákladů! Beztak jsi mi vychlastal tolik bombeje, že bys to nedokázal nikdy splatit!

Ale udělej mi jednou laskavost!" "Samozřejmě!" "Podepiš se mi do těchhle knížek!" požádal mě a podal mi Profesionálního válečníka a Profesionálního válečníka II: Rudou buňku. Podepsal jsem se příslušnými pepnými výrazy. "Polib mi prdel, kámo...!"

"Díky! A teď rychle vypadneme! Čas utíká a nás čeká ještě půlhodinová předstartovní prohlídka!"

Odlepili jsme se od země a podle připraveného plánu udělali nejdřív oblouk na jih a potom zamířili na severozápad. Zdá se, že nikdo nevěnuje pozornost tomu, co jsme zač a kam letíme.

Rocky udržoval letadlo ve výšce deset až dvanáct tisíc stop dost vysoko na to, abychom viděli, kam letíme, a zároveň dost nízko na to, abychom museli použít kyslík z letadla.

S rozvodem kyslíku v C-123 si totiž není radno zahrávat. Tuto smutnou zkušenost jsem získal jako řadový žabí muž, přesněji řečeno jako radista druhé třídy v Barrettově 2. četě 22. jednotky ženijních potápěčů.

Kromě toho jsem měl tenkrát na starosti padáky, a proto jsem byl zařazen jako vedoucí seskoků při řadě nočních parašutistických cvičení 21. jednotky ženijních potápěčů u Suffolku. Místní veřejné letiště, které si Navy pronajala, leželo přímo vedle vepřína. Ti, kteří se při seskoku nechali odnést příliš stranou, si tak mohli připadat jako příslovečná prasata v žitě.

Tehdy v noci jsme letěli právě stovacettkou, jediným letadlem, které bylo k dispozici. Bylo to mé první setkání s tímto strojem. A zároveň také první osobní setkání s mladým podporučíkem z 22.

jednotky, který tomu nočnímu cvičení velel- budu mu říkat třeba Eddie Emu, protože skutečně vypadal jako ten velký hubený pták s vypoulenýma očima, který neumí létat.

(Malá poznámka na okraj. Před dvěma lety Eddie - tentokrát jako viceadmirál G. Edward Emu, zástupce náčelníka štábu na velitelství zvláštních operací - usilovalo to, aby z muzea ženijních potápěčů a jednotek SEAL zmizely pozůstatky na dobu, kdy jsem sloužil v jednotce SEAL 6, protože se na mě díval- a stále dívá - se značným pohrdáním. Sympatie jsou vzájemné já zase opovrhnuji admirály od SEAL, kteří se snaží mluvit jako praví válečníci, a přitom ve skutečnosti nikdy nezabili nic dvounohého! Patolízalové, kteří muzeum spravovali, samozřejmě s ptákem Eddiem souhlasili. Naštěstí pro mě se na členské schůzi, na níž se Eddieho výhrůžka ve znění" vyndejte Demo Dicka, nebo už od Navy neuvíďte ani cent" probírala, objevili moji mořští taťkové Roy Boehm a Ev Barrett a několik dalších žabáků ze staré školy a plán toho hodného viceadmirála překazili.

Pokud tedy navštívíte Muzeum ženijních potápěčů a jednotek SEAL ve Ft. Piercu, uvidíte tam mimo jiné také mou pistoli a repliku stříbrné přezky na opasek, kterou mi dali moji hoši ze Šestky.) .

Ale zpátky k té historce. Celou noc jsem tedy vyhazoval kolegy z 21. jednotky z letadla ven a toužebně se díval, jak mizí ve tmě a zůstává za nimi jen stopa po světlicích. Jak rád bych si skočil také! Jenže podporučík Emu mi toto potěšení nedopřál. To noční cvičení si naplánovala jedenadvacítká a bez patřičných prohlášení, povolení a další laviny papírů jsem... ale dovolte, abych to řekl jeho vlastními slovy: "Žádný příslušník 22. jednotky neopustí to zatracené letadlo dřív, než zaparkuje na té zatracené ranveji - a platí to speciálně pro vás, radisto druhé třídy Marcinko!" Zasalutoval jsem a zařval: "Rozkaz, pane!" Ale v duchu jsem dumal nad tím, jak to udělat, abych mohl přece jen skočit. Když letoun opustil poslední parašutista, rozhlédl jsem se kolem sebe a zjistil jsem, že jedinými osobami na palubě jsme pilot a já. Můj okamžitý závěr? Usoudil jsem, že příslušné prohlášení bylo nějak změněno a že letoun má

dopravit mou maličkost z 22. jednotky k nočnímu seskoku VVNO (velká výška, nízké otevření padáku). Zeptal jsem se pilota, jestli mu to nevadí. Nevadilo po pravdě řečeno, ukázal mi dva vztyčené palce. A tak zatímco se letadlo obracelo k poslednímu průletu nad místem shozu, navlékl jsem si padák, připevnil na nohu světlici a postavil se ke dveřím.

K tomu jsem si musel pochopitelně sundat kyslíkovou masku a po dokončení příprav si ji opět připojit k rozvodu. Jenže ten byl v takovém stavu, že když jsem se chtěl znova nadechnout, žádný kyslík už tam nebyl - jenom krásný řídký vzduch. A jelikož jsme letěli v hladině 20 000 stop, začala se mi brzy motat hlava a rozmazávat zrak. Upřímně řečeno, než se letadlo dostalo k místu shozu a já mohl konečně vyskočit ven, byl jsem napůl v bezvědomí. Ale co - jedno ze základních pravidel chlupatých žabáků zní: Nikdy si nenech ujít příležitost k dobrému volnému pádu. (Nechat si ujít příležitost k dobrému volnému pádu jsme považovali za totéž jako nechat si ujít příležitost k dobré souloží.) A tak jsem se omámený vrhl ze dveří a dlouho padal volným pádem. Světlice na botě přitom za mnou dělala červenou stopu a vítr v nosních dírkách mě rychle probouzel. V devatenácti stech stopách jsem konečně zatahl za šňůru a přistál přesně ve vrcholku ranveje ve tvaru písmene A - trefa přímo do černého.

Eddie - jemuž vždycky všechno došlo poměrně rychle - moji zradu pochopil ve chvíli, kdy jsem se v areálu objevil téměř současně s ním. Věděl, že bych měl být v letadle, a ne chodit po letišti s padákem zmuchlaným v podpaždí. Dal si dvě a dvě dohromady a vystartoval po mně.

Samozřejmě jsem všechno zapřel. Ale Eddie už viděl padák a pak si všiml, že mám na botě držák na světlici. Obojí mi zabavil jako předměty doličné pro vyšetřování. Obvinil mě z ohrožení z nedbalosti nebo nějaké podobné pitomosti a snažil se mě postavit před válečný soud. Tehdejší velitel 22. jednotky, korvetní kapitán v záloze, jemuž budu říkat Dick Swanson, měl naštěstí na celou záležitost jiný názor a Eddieho obvinění u soudu nikdy neskončilo. v No dobře, já vím, co asi chcete namítnout. Ze jsem mohl poté, co jsem opustil letadlo, ztratit vědomí a rozplácnout se dole na letišti na kaši. Jenomže já ho neztratil. Letěl jsem na hranici svých možností a dozvěděl jsem se pár cenných poznatků. Za prvé to, že kyslíkové rozvody na C-123 jsou nespolehlivé. A za druhé to, že když je člověk ve zlé situaci, musí spoléhat na své schopnosti a věřit, že to dokáže - aniž by ho někdo držel za ručičku (nebo v mém případě zatahl za šňůru od padáku).

Vraťme se ale do současnosti. Oba poznatky, které jsem si z této příhody odnesl, se mi teď budou hodit. Víím, že jestli chci ty hajzly dostat, budu muset dneska večer udělat něco stejně hloupého a neopatrného. A pokud se přece jen něco stane? Záleží na tom, jak se s tím člověk vyrovná. Pan Murphy bude vždycky někde nablízku. Můžete ho buď ignorovat, když vám to dovolí, anebo s ním počítat a zařídít se podle toho.

Dnes večer proto půjdeme až na kraj svých možností - a možná ještě dál. Nikdy nechci ztratit žádného muže, ale když se tak stane, tak chci, aby to k něčemu bylo - jemu i mně.

Všichni to o mně dobře vědí. Svým mužům tvrdím, že bezpečnost má u speciálních jednotek své místo - při základním výcviku. Ale při skutečných akcích nebo při závěrečném nácviku na bezpečnost takový ohled neberu. Když má jít člověk do války, musí se připravovat na válku, a ne na mír nebo bezpečí. Musí se stát profesionálem, který ví, jak si má počínat v extrémních situacích. Je velice smutné, že střelci v dnešní době nedostávají

v tomto směru příliš často zelenou. Jejich velitelé by si jen neradi poskvrnili svá hodnocení něčím tak pošetilým, jako je mimořádná událost při výcviku.

A tak současní příslušníci jednotek SEAL nemají téměř žádnou možnost vyzkoušet si, jak to vypadá, když jim kolem hlavy sviští opravdové kulky. Kvůli tomu pak trpí, protože nastane-li taková situace doopravdy, nebývají na ni připraveni. Kdo se chce stát válečníkem, nesmí se bát smrti. Já víím, že to zní jako rádobychlapské řeči, ale je to tak. Taková je realita. Musíte být prostě připraveni zemřít. Při výcviku to znamená, že musíte hnát vše až do krajnosti, bez ohledu na to, že můžete sami zahynout jinak vaši muži nebudou nikdy vědět, co mohou očekávat a jak mají reagovat. run ovšem nechci říci, že vyhledávám způsoby, jak své muže zabít. Přestože jsem připraven na smrt, raději se vždycky snažím zabít svého protivníka dřív než on mě.

Druhý a třetí kontrolní bod jsme minuli bez jakýchkoli potíží.

Provoz v éteru nebyl nijak hustý a kromě nás jsme ve vzduchu nezahledli jediné letadlo. Každých deset

minut jsem se snažil spojit s Mickem - marně. A hned jsou tady problémy. Nemůžeme kroužit nad Pákistánem do nekonečna, aniž by si nás někdo nevšiml, a zároveň zcela určitě nepřeletíme na druhou stranu hranice, kde jsou stovky raket Stinger, dřív než budeme přesně vědět, kam se máme dostat. Vítejte v Murphyvillu! Vešel jsem do pilotní kabiny a zabořil se do sedadla pro navigátora. Předě mnou seděl Howie Kaluha, který si hrál na druhého pilota. "Jak to vypadá s palivem?" Rocky Campbell pokrčil rameny a zaklepal prstem na ciferníky nad svou hlavou. "Máme ještě tak hodinu, možná o něco víc" Skvělý - jestli naše satelity nezachytějí ty plechovky včas, dojde nám palivo! Na vteřinu jsem zauvažoval o útoku ve stylu kamikaze. Ne, to nepůjde.

Když nám zbývalo palivo ještě na zhruba tři čtvrtě hodiny, Mick mi konečně poslal na transceiver, který jsem držel v upoceně ruce, tolik očekávané souřadnice. Naťukal jsem je do magellanu, doběhl dopředu do pilotní kabiny a vložil do počítače ještě naši aktuální polohu. v Rocky se podíval na displej a přikývl. "Žádný problém!" prohlásil. Chvilí si hrál s páčkami a přepínači a potom se znovu obrátil ke mně. "Až za sedmnáct minut vyskočíte, budete to mít na letišti v Pešáváru půl hodiny. Tou dobou už nejspíš poletím jenom na výpary, ale co: kdyby nebyly žádné problémy, nebyla by v životě žádná sranda, ne?" Jak bych se mohl s takovým člověkem hádat?

Letadlo začalo pozvolna stoupat. Při průletu hladinou dvacet tisíc stop jsem se v duchu pomodlil, připojil se na rozvod kyslíku, spustil rampu a otevřel boční dveře. Pak jsem se zkusil nadechnout - a ucítil v masce kyslík. Jedna překážka je tedy za námi. Podíval jsem se na magellan. Nacházeli jsme se zhruba sto dvacet kilometrů od cíle a osmdesát osm kilometrů od místa seskoku. Vzduch, který proudil do útrobu letadla, byl doslova ledový a na brýlích se mi téměř okamžitě objevila námraza.

I přes rukavice jsem cítil, jaká je venku zima. Tohle bude skutečný očistec!

Stodvacettrojka se naklonila doprava a doleva. Pěťadvacet tisíc stop. K cíli pronikneme zezadu - přiletíme od severu, podél afghánské strany pohoří Kašmund. Díky tomu nebudeme muset při cestě zpátky jít ve vlastních stopách. Není to nic příjemného - zvláště když máte v patách bandu rozlícených hajzlů, což je v našem případě docela pravděpodobná varianta.

Při tak jasné viditelnosti, jaká při letu panovala - všechny črty krajiny byly krásně vyrýsované, každý detail se dal snadno rozeznat - mě znovu přivádělo v úžas vědomí, že nás nikdo ze země nemůže spatřit. Pouhé oko na to nestačilo, nalézt by nás tady mohl jedině nějaký radar, a to je pro nás velká výhoda. Stál jsem ve dveřích a pozoroval zapadající slunce, které barvilo pohoří do rudozlata. Obloha byla naprosto čistá. Svět pod námi vypadal tak mírumilovně, až bych málem zapomněl, proč jsem vlastně tady. Jak rád bych jenom seděl a kochal se tou krásnou vyhlídkou!

Ale jsou věci, které se prostě v takových chvílích nedělají, a tohle je jedna z nich. Nemůžete se zastavit a vonět k růžím.

Nemůžete přemýšlet o nadcházejících bitvách. Nemůžete hloubat nad tím, jak zhoubné účinky mají vaše zbraně na nepřítele.

Nemůžete uvažovat o filozofických, morálních a psychologických aspektech svého jednání. V opačném případě se totiž přestanete soustředit a ztratíte svůj klid. Tohle je jedna z věcí, které mně na válečných filmech stále vadí - a důvod, proč se na ně nedívám. V mých jednotkách byste se se všelijakými nekonečnými debatami o právě probíhající válce - takové ty rádoby psychologické žvásty, kterými filmaři prokládají děj - setkat nemohli.

Pokud jsem ve válce, nikdy o ní nepřemýšlím. Čas na reflexi nastává teprve tehdy, až je splněn požadovaný úkol - a nepřítel mrtvý. Do té doby si prostě nikdo nemůže dovolit cucat palec, lomit rukama nebo dělat něco jiného, co by mu bránilo v úspěšném splnění daného úkolu.

Letadlo se znovu naklonilo a obzor se změnil. Viděl jsem až osmdesát kilometrů daleko a to mi dodávalo klid. A věřte mi, že budeme potřebovat každý kousek klidu, který se mi podaří najít!

Rocky mi oznámil, že jsme zdolali dvacet sedm tisíc stop a pokračujeme ve stoupaní do 29 500 stop. Rukou jsem vydal příslušné signály. Stoupili jsme si do řady a navzájem si překontrolovali výstroj: přilby, brýle, rukavice, padáky, popruhy, kyslíkové láhve. Prohlédli jsme si také řemínky u ruksaků. Neradi bychom, aby se nám v kotrmelcích při letu nebo při šoku po otevření padáku vysypala veškerá munice, kterou máme u sebe.

Necelé dvě minuty do seskoku. Vnitřek letadla už pokrýval led. Dobelhal jsem se dopředu a stoupl si za

Dicka Campbella, který právě vyrovnával stroj v požadované výšce. Otočil se a ukázal mi vztyčený palec. Já jsem mu na oplátku ukázal vztyčený prostředník. Doufám, že se mu podaří doletět zpátky do Pešáváru - je to sakra dobrý kluk a zaslouží si to!

Pětačtyřicet vteřin k místu seskoku. Asi se ptáte, jak vím, kde máme seskočit, když jsem ven nevyhodil žádné fábory, abych zjistil, jaké větry převládají, a mohl tak určit směr plachtění, ani jsem nenechal v zóně dopadu zapálit dýmovnici, abychom viděli, jak nám přízemní větry usnadní přistání, a ani jsem nezavolał na povětrnostní službu, aby se podívali do počítače a ověřili nám, jestli tu není žádné proudění, které by nás buď přibilo k zemi, nebo naopak zdvihlo nahoru a odneslo až k Tibetu.

Nuže, milí čtenáři, vězte, že v reálném životě jsou všechna ta bezpečnostní opatření a pomůcky nanic. V reálném světě se skáče bez přípravy. Vaše rozhodnutí jsou instinktivní - založená na odvaze a zkušenosti, smíšená (doufáte) s trochou štěstí a silně okořeněná notnou dávkou odhodlání, které vám umožní vytrvat a zvítězit dokonce i v případě, že se z akce stane jeden velký průšvih. ' Stál jsem ve dveřích, srdce mi bušilo jako o závod a hlavou se mi honila všechna pro a proti. Pohladil jsem balík s navigačním přístrojem, který jsem si připevnil na hrud. Vypadá to, že je všechno v pořádku. Magellan jsem si přivázal k pravé ruce. Při seskoku do něj můžu vkládat údaje - bude to takový náš improvizovaný maják. Jestli se to podaří, staneme se prvními příslušníky, kteří se na místo dostali tímto způsobem. Pokud ne, naše kosti se rozletí po celém Kašmundu.

Podíval jsem se na ostatní. V očích všech těch šesti báječných lidí jsem viděl, že jsou připraveni na všechno. Z jejich výrazů vyzařovala směsice odhodlání a očekávání. Sprost'ák mi zasalutoval zdviženým prostředníkem. Wonder učinil totéž. Tommy k tomu přidal ještě druhou ruku stejně jako Howie a Kachní noha. Přestože měli na sobě přilby, kyslíkové masky, brýle a těžké ruksaky, posouvali se k rampě neuvěřitelně pružně a energicky. Jejich gestikulace dodávala jejich postavám komický, až téměř šaškovský výraz - něco mezi skřítkem a Tasmánským čertem.

Právě v podobných chvílích vím, že Bůh existuje. Víím to proto, že to On mě poslal na zem, abych mohl vést tyto muže do boje.

Pohled na magellan mi řekl, že je načase vyrazit. Překontroloval jsem popruhy u kyslíkové masky, ukázal všem vztyčené palce (a hned potom prostředníky) a vrhl se ven.

Pleskl Do těla mě udeřil ledový proud vzduchu. Jelo se mi v té turbulenci prudce roztočilo. Po chvíli se mi podařilo proud přemoci a natočit se obličejem vzhůru, takže jsem ještě stihl zahlédnout naše letadlo, jak se spuštěnou rampou mizí v tmavnoucí obloze nade mnou. V této poloze jsem mohl spočítat své muže. Jo - jeden, dva, tři, čtyř, pět, šest postav proti nebi.

Překulil jsem se na druhou stranu a stodvacettrojka zmizela za levým ramenem. Zatáhl jsem za šňůru.

Otevírací šok - jen máloco se může pochlubit tak výstižným názvem! - mě zastihl nepřipraveného.

Popruhy od padáku mi vmáčkly levé varle přesně doprostřed rozkroku a tlačily na něj takovou silou, že jsem si připadal, jako když mě laská mistryně světa v silovém trojboji. Ale byla to dobrá bolest. Jestli se divíte, jak může být taková bolest dobrá, tak se zkuste vžít do mé situace: ta bolest znamená, že se mi otevřel padák.

Podíval jsem se nahoru a přejel zrakem po baldachýnu nad mou hlavou. Nikde žádné díry nebo trhliny - mořská voda tedy hedvábí nenarušila. To nejhorší mám za sebou. Proč jsem se toho tak bál? Protože když se padák po seskoku do moře pořádně neumyje, zůstanou na něm slané krystalky a ty jsou dost ostré na to, aby při otevíracím šoku, při kterém je padák namáhaný nejvíce, dokázaly proříznout jeho hedvábí. Nejdřív se objeví malinké dírký, které se rychle mění ve velké trhliny. Nakonec se padák rozpadne na kousky a totéž se stane po dopadu na zem s vámi.

Ale můj padák je naštěstí v pořádku a plní svou funkci. Raději jsem všechno překontroloval ještě jednou - v podobných situacích si člověk nemůže být nikdy úplně jistý. Dvě buňky na pravé straně se sice plnily vzduchem o něco pomaleji, ale ostatní byly našponované jako bradavky mladé holky.

Pohled na obrovský displej výškoměru na levé ruce mi řekl, že se nacházíme ve 27 600 stopách. Už jsme téměř u výšky, ve které jsem si chtěl na chvíli odpočinout. Rozhlédl jsem se kolem sebe a spočítal ostatní padáky. Jeden, dva, tři, čtyři, pět.

Do prdele!

Zkusil jsem to znovu a došel jsem opět ke stejnému číslu. Dvakrát do prdele!

Podíval jsem se dolů. asi až čtyři tisíce stop pode mnou jsem spatřil malou tečku, za níž vlála dlouhá stuha. Zaklel jsem a zařval do kyslíkové masky, ať se ten idiot odřízne a použije rezervu. Pak jsem se podíval dolů znovu a zjistil, že se už dávno odřízl, a to, co vlaje za ním, je rezerva. .Chudák kluk!

Ještě jsme ani nezačali a už je nás o jednoho méně. To není dobré znamení! Ale není čas na zármutek - musíme se pustit do práce. Posunul jsem se doprava a začal jsem kroužit, aby se ostatní mohli kolem mě zformovat. Raději poletíme ve spořádaném útvaru. Vždyť nemáme žádná světla a při dopadu bude už skoro tma. Kdyby to byly cvičné seskoky, měli bychom na přilbách a popruzích přimontovaná blesková světla, takže bychom na sebe navzájem viděli. Při bojové akci ale světla použít nemůžeme, protože by okamžitě prozradila naše pozice.

Když jsme se zformovali, podíval jsem se na kompas a displej magellanu a nasměroval jsem náš let na severozápad. Slyšel jsem třepotání hedvábí a sledoval, jak muži manévrují s padáky, aby se dostali na svá místa. Letěli jsme rychlostí zhruba 130 kilometrů za hodinu. Možná vám to připadá hodně, ale v podstatě jsme se pouze opírali o protivítr. To jednou v Arizoně, když jsme skákali nad Maranou, tajným polním letištěm CIA u Tucsonu, nás ve výšce dvacet šest tisíce stop zachytil radar z tucsonského letiště. Všech čtyřidvacet příslušníků jednotky SEAL 6 nás tenkrát letělo ve formaci a řízení letového provozu nás považovalo za letku A-10 Thunderboltů, pomalu létajících bombardérů, které se proslavily za války v Perském zálivu. Doufám, že teď už tušíte, jakou rychlost mívají parašutisté při seskocích s otevřeným padákem z velké výšky.

Natočil jsem se po větru a ucítil slabý tah směrem vzhůru. To je špatné. Jedním z problémů, které vás při skocích typu VVVO - velká výška, vysoké otevření - čekají, je hmotnost. Všichni jsme vyskočili naráz. Ale Tommy i Hlodavec váží o pětatřicet kilogramů méně než já. Tím pádem padám k zemi rychleji než oni sedmnáct stop za vteřinu oproti jejich šestnácti. Já se proto budu muset snažit nabrat výšku a oni zase zrychlit sestup.

Vzestupný proud vzduchu tento problém ještě umocní. Na mě kvůli mé hmotnosti nijak nezapůsobí, zato Tommyho s Hlodavcem vytáhne nahoru. Oba tak budou muset" vyprázdnit" padáky, což je nebezpečný manévr, při kterém zatáhnou za lana po pravé ruce, vypustí z padáku vzduch a dostanou se do ostré pravé zatáčky. Pak poletí "naplocho", tedy s téměř vodorovným padákem, a budou rychle ztrácet výšku. Jestli však ztratí moc vzduchu, jednotlivé buňky padáku se začnou o sebe dřít, v hedvábí se objeví trhlinka a pak sbohem, au revoir, sajónara, k čertu s vámi a pleskl. Právě kvůli těmto vrtochům jsem seskoky vždycky trénoval po blocích - minimálně padesát seskoků během desetidenního výcvikového cyklu. Tyto parašutistické maratony sloužily ke dvěma účelům. Za prvé, moji muži mohli spolu skákat dost dlouho na to, aby v jednotce zavládla taková soudržnost, při které každý z jejich členů podvědomě věděl, co kdo dělá a jak na to má reagovat. Za druhé, počet seskoků pomáhal získat sebedůvěru těm střelcům, kteří vždycky měli za to, že neexistuje žádný dobrý důvod, proč by se měli vrhat z naprosto bezpečného letadla - to je případ Stevieho Wondera a Howieho Kaluhy.

Podíval jsem se na výškoměr. Ukazoval šestnáct tisíc stop _ deset až jedenáct tisíc stop nad vrcholky hor pod námi a o trochu víc nad údolními a náhorní plošinou. Jestli se mi to podaří natáhnout, budeme plachtit ještě deset až třináct minut. Z magellanu jsem zjistil, že jsme právě dvacet tři kilometry od cíle. Ze zkušenosti vím, že pokud se mi nepodaří chytit vzestupný proud, přistaneme čtrnáct až šestnáct kilometrů od cíle a budeme si muset udělat dlouhou noční procházku.

Visel jsem v postroji a nevesele přemýšlel, co všechno špatné by nás mohlo ještě potkat. Výčet byl velmi dlouhý. Zhruba po čtyřech minutách - které mi však připadaly delší než půl hodiny - se zvuk, který vydávalo hedvábí padáku ve vzduchu, konečně asi o oktávu zvýšil. Zároveň jsem ucítil v bolavé levé části šourku tlak, podle kterého jsem poznal, že se mi popruhy opět o trochu víc napnuly. Pohlédl jsem na výškoměr a spustil stopky. Začal jsem stoupat. Sice pomalu, ale přece.

Co ostatní? Zachytili tu změnu a vyrovnávají? Natáhl jsem krk a rozhlížel se kolem sebe. Spatřil jsem tři padáky, které se mnou držely krok. To je dobře. Rychlý pohled na stopky mi řekl, že jsem tu zhruba stovku stop stoupal dvě minuty. To je padesát stop za minutu, což představuje oproti předchozímu pádu o rychlosti sedmnáct stop za vteřinu docela slušnou změnu.

Za normálních okolností bych jenom seděl a užíval si letu. Ted to ale nejde. Musím myslet na spoustu věcí - zejména na toho nešťastníka, který dnešní seskok nepřežil. Byl to Wonder? Ten skákání sice

nenávidí, ale počíná si při něm dost opatrně. Sprošťák kdysi jeden seskok typu VVVO zakončil tak, že neurochirurgové měli co dělat, aby ho dali zase dohromady. Tommy T je výtečný parašutista - toho pro skákání s padákem předurčila už sama příroda. Stejně tak Kachní noha. Howie Kaluha má za sebou přes stovku seskoků z výšek nad 25 000 stop. A Hlodavec byl členem výběru Navy pro parašutistické soutěže. Tohle všechno samozřejmě neznamená při skutečné akci nic, ale dodává to všem víc klidu - nebo aspoň by mělo. A navíc je tady vždycky pan Murphy, aby nám do všeho vnesl zmatek. Nemluvě ani o Osmém přikázání jednotek zvláštního určení, které říká: Nikdy nic nepředpokládej. Ztraceně! Z úvah mě vytrhl zvuk mého padáku, který poté co se hedvábí načechralo, přešel ve stálé hvízdání. Každý, kdo někdy skákal padákem, ví, že význam toho zvuku lze vyložit větou "výtah jede dolůuuuuu, seňor Marcinko!".

Výškoměr ukazoval 9800 stop. Ale už jsme se přehoupili přes hory a plachtili nad skalnatým úpatím. Máme správný směr. Při troše štěstí se nám podaří z letu získat ještě dalších pět kilometrů. Díval jsem se na obzor a občas jsem zahlédl přerušované blikání. Jsou to vesnice, nebo výcvikové tábory? kdo ví. Snad to brzy zjistíme.

Přistání bylo stejně tak drsné jako skok z letadla. Neklesal jsem postupně, ale sletěl jsem přímo na zem a nechal se padákem vláčet obličejem k zemi přes sto metrů afghánskou poušť. výškoměr se mi při pádu rozbil na kousky, nos jsem si rozedřel do krve a samopal, který jsem si opatrně zavěsil na hrud', mě koncem pažby udeřil do pravého kolene - a pořádně. Jinak bylo mé přistání přímo učebnicové. Já totiž za dobrý skok považuji každý, z něhož člověk vyvázne bez větší újmy.

Díval jsem se, jak přistávají ostatní. Jako první po mně Sprošťák - pomalu se snesl k zemi a přistál tak hladce, jako kdyby jel ve výtahu. Za ním Wonder, se zaťatými zuby a krupějemi potu na čele. Pak Hlodavec. Ten v patnácti stech stopách vypustil z hedvábí vzduch, dvakrát ostře zakroužil doprava a pozvolna klesal k zemi. Půl metru nad zemí se odřízl a nechal padák spadnout volně na zem. Zasranej frajírek! Poslední dvojice přistála opodál na fotbalovém hřišti. Když jsem se tam konečně dobelhal, Tommy i Kachní noha měli padáky už téměř sbalené.

Takže oním nešťastníkem byl Howie Kaluha. Urostlý Havajec se tedy zařadil mezi ty příslušníky SEAL, kteří drží věčnou stráž u nebeské brány a čekají, až budou povoláni do posledního boje.

Rychle jsme zakopali padáky - dost hluboko, aby nebyly vidět, ale ne zase tak docela, jak bychom chtěli. V duchu jsem si říkal, že i když je najdou, budeme už dávno pryč. Nikdo nevěděl, co se Howiemu stalo. Příčinou mohl být padák - shnilé hedvábí, zapletené šňůry nebo nějaká trhlina. Nebo třeba kontaminovaný kyslík v láhvi. Sakra - mohlo to být cokoli. Není čas nad tím hloubat - musíme pokračovat dál.

Udělal jsem si malou inventuru. Budeme postrádat Howieho náklad: čtvrt kila trhaviny, tři granáty, deset zásobníků do samopalu, dvě rozbušky a dvě zlaté mince od Dicka Campbella.

Budeme to muset zvládnout bez nich - a také bez Howieho.

Probrali jsme oblečení a vzali si na sebe něco lehčího. Tady na úpatí hor je sice dost chladno - asi minus jeden stupeň Celsia ale budeme pořád v pohybu a také nás budou hřát naše ruksaky. Každý z nás s sebou vlácel téměř padesát kilogramů. Náboje do AK jsou skoro dvakrát těžší než náboje do M16 - a přece jsme si každý na záda naložili deset zásobníků po čtyřiceti nábojích. K tomu glocky s šestnácti náboji a tři náhradní zásobníky na osobu. Každý jsme také nesli tři polní láhve s vodou, protože bez jídla lze vydržet i třeba týden, ale bez vody ani jeden den, zvlášť když se člověk potí. Věděl jsem sice, že u tangů v táboře nějakou vodu nejspíš najdeme, ale nechtěl jsem se na to spoléhat. Já jsem měl kromě toho ještě dva kapesní vodotěsné dalekohledy a náhradní baterie do magellanu a vysílačky - těžko si tady budeme moci zajít do obchodu.

Žádné zásoby jídla jsme s sebou ale nevzali. Ve Vietnamu jsem se totiž naučil, že je snadnější žít z toho, co poskytuje příroda, a přesně tak to budeme dělat i tady. Ale máme granáty, výbušniny a další životu nebezpečné hračky. Každý z nás si přibral rovněž část své osobní výbavy. Sprošťák a Kachní noha měli své nože typu Field Fighter s bezmála čtyřicetimetrovým ostřím, které pocházejí z dílny mistra nože Boba Speara z kansaského Leavenworthu. Wonder si vzal svůj jednoduchý nůž, Hlodavec zase nůž potápěčský. Tommy si do ponožky zastrčil kožený obušek a do boty nůž, který používají zásahové jednotky. A já? Já jsem byl rád, že jsem ještě neztratil svůj oblíbený emerson CQC6.

Magellan našťestí mé lajdácké přistání přežil také, a tak jsem mohl zašilhat a podívat se na obrazovku. Z malých zelených číslic jsem vyčetl že se nacházíme něco přes osm kilometrů jihovýchodně od svého cíle. To je dobré i špatné zároveň. Dobré proto, že půjdeme na západ a tedy z kopce dolů. Špatné proto, že po provedení akce se budeme muset škrábat přes ty zatracené hory směrem na východ a odtud zpátky do relativního, ještě jednou opakuji relativního, bezpečí v Pákistánu.

Poznamenal jsem si kurz, který ukazoval kompas, a vyslal jsem dopředu Sprost'áka s Wonderem. Sprost'ák je stopař a Wonder má u sebe termovizuální dálkoměr, který nám dal Mick Owen. Za nimi půjde Tommy s magellanem a bude dohlížet na to, aby Sprost'ák s Wonderem pátrali správným směrem. Kachní noha bude mít na starosti bezpečnost zezadu, Hlodavec se ujme hlídkování na levé straně a já na straně pravé. Připravili jsme si zbraně a vyrazili na pochod.

Šli jsme potichu. Každý z nás se soustředil na svůj úkol. Myšlenkami na Howieho Kaluhu se už nikdo nezaobíral. Vám to možná připadá drsné, ale on by to pochopil - ani on by nejednal jinak, kdyby se totéž stalo někomu jinému. Tím nechci říct, že bychom na Howieho docela zapomněli. To v žádném případě. Avšak když jde člověk do boje, nemůže pořád přemítat o tom, co se stalo. Musí zůstat pevně soustředěný a odhodlaný splnit svůj úkol, jinak nemůže uspět. Já dobře vím, že Howieho smrt se do mé mysli vryla napořád. Později bude čas, abychom jeho ztrátu oplakali. Ted' ale máme před sebou jedinou možnost jak jeho smrt pomstít - zlikvidovat lorda B a jeho tanga.

Bylo krátce po osmé hodině a všude panovala tma. Došel jsem kolem Wondera ke Sprost'ákovi a zeptal jsem se ho, jestli nechce vystřídat.

"Kdepak!" odpověděl, aniž by na okamžik přestal očima zkoumat zem před sebou.

"Kdyžtak stačí jen říct."

Jasný kapitáne.

Věděl jsem, že kdyby bylo po jeho, nikdy by se vystřídat nenechal. Sprost'ák je totiž typem střelce, který musí mít neustále co dělat, jinak se nudí. Dáte ho dozadu a bude tam o ty své třináctky škobrtat. Pošlete ho dopředu a budete mít na čele chodící hromadu nervových zakončení. Nic mu neunikne. Nechal jsem ho tedy jít vpředu a vrátil jsem se zpátky na své místo. Neuplynulo ani šest minut a Sprost'ák najednou zdvihl ruku. Šel jsem se podívat, co chce.

Sprost'ák vypadal jako pravý lovecký pes. Uši mu stály dozadu, chlupy na zátylku měl naježené a ukazovák pravé ruky mu směřoval k místu zhruba dva metry před ním. Pozorně jsem se na to místo zahleděl a to, co jsem spatřil, nevěstilo nic dobrého.

Vůbec nechápu, jak si toho Sprost'ák mohl všimnout. To jsou právě ty vlastnosti, kterými se výborní průzkumníci odlišují od ostatních - schopnost koncentrace, schopnost vyloučit z vnímání všechno jiné kromě země před nimi. Dva metry od nás ležela sovětská nášlapná mina zvaná "dračí zub". Tahle mina se podobá našim protipěchotním minám BLU-43B nebo britských Elzám.

Sověti po celém Afghánistánu rozeseli stovky tisíc těchto i jiných min. Sázeli je do země z granátometů přimontovaných na vrtulnících a obrněných transportérech, stříleli je z houfnic a shazovali z letadel. Po celé zemi jich bylo roztroušeno tolik, že se je Sověti často ani neobtěžovali zamaskovat - věděli, že nehostinný terén se o ně během několika měsíců postará sám.

Díval jsem se, jak Sprost'ák pomalu pokleká k mině a nožem odhrabává hlínu kolem ní. Když toho prevíta odhalil celého, opatrně se vrátil stejnou cestou nazpátek. Tyhle miny jsou obzvlášť zákeřné. Mají nepravidelný tvar a velikostí sotva převyšují golfový míček - a přitom vám klidně ustřelí nohu i s kotníkem. Do prdele! Zrovna takovouhle překážku potřebuju dneska ze všeho nejmní!

Budeme si muset trochu zajít, třebaže vůbec netuším, jak daleko to minové pole sahá. Dokonce ani nevím, jestli jsme už do něj náhodou nevlezli. Můžeme udělat jedině: vrátit se ve svých stopách alespoň dva kilometry zpátky a potom udělat velký oblouk, který bude znamenat dalších osm až patnáct kilometrů navíc. Tím pádem se časový harmonogram, který jsem tak pečlivě naplánoval, hrouť pod tlakem okolností jako domeček z karet a my jsme až po krk v průšvih.

Došel jsem zpátky k ostatním a pomocí signálů jsem jim beze slova vysvětlil, co se stalo. Pak jsme začali všichni velmi opatrně ustupovat a snažili se co nejvíc našlapovat do vlastních stop. Když jsme urazili šest set metrů, spojil jsem se s Mickem Owenem, abych se zeptal, jestli se plechovky s bakteriemi náhodou nevydaly na cestu k nám - nerad bych se dočkal dalších nepříjemných překvapení. Po chvilce čekání mě

Mick ujistil, že plechovky zůstávají dál na svém místě. Vzal jsem magellan, vložil do něj nové souřadnice, zapamatoval si změny a ukázal je Sprostákovvi. Nicky mi ukázal vztyčený palec a vyrazil směrem na sever.

Pohybovali jsme se dokonce ještě pomaleji, než jsme museli, protože každý měl panický strach z dalších min. Navíc bylo špatně vidět, protože nesvítíl měsíc. Ale to mělo své velké plus. Krajina, kterou jsme šli, totiž vypadala doslova jako na Měsíci. Nikde nebyla žádná vegetace, žádné skalní útvary, prostě vůbec nic, za co bychom se mohli schovat. Kdyby na nás svítíl měsíc, připomínali bychom terče, které jsme používali u SEAL 6 při nočních cvičeních. Ještě bychom si mohli na kombinézy namalovat bílé kruhy. Podíval jsem se na hodinky. 1.25. Z magellanu jsem zjistil, že jsme spoustu kilometrů od cíle a hromady hodin za časovým plánem. Situace je normální - všechno je v prdeli.

KAPITOLA 19

Ve 4.20 mi vyčerpaný Stevie Wonder zepředu konečně zdviženou paží oznámil, že jsme se přiblížili k nepříteli. Došel jsem k němu a podíval se do zaměřovače. Byli tam nějakých dvě stě padesát metrů před námi, jak ukazoval digitální displej. Očekával jsem stany - takové, jaké mají arabští beduíni. Místo nich ale přede mnou byly domy - takové, jaké mají afghánští muslimové. Bylo to opravdu překvapující zjištění a zároveň také důkaz toho, co se může stát, když člověk nemá správné informace (nebo vůbec žádné, jak je tomu v našem případě).

Kdybych to nazval vesnicí, patrně bych přeháněl. Možná tak zbytky malé vsky - před námi stála zhruba desítka baráků z vepřovice, některé z nich byly viditelně poškozené dělostřeleckou palbou, jiné byly obedněné dřevem a dalším harampádím. Jejich umístění se nijak nelišilo od ostatních chudých vesnic čtvrtého světa - všechny byly seřazené vedle sebe podél jediné rozježděné ulice, která ústila v malou náves s šestimetrovým minaretem a přízemní mešitou. V té už ale nikdo k modlitbě nepoklekne, protože jeden dělostřelecký granát rozčísł minaret vejpůl a druhý zničil na mešitě střechu.

Vzadu za domy se klikatil nevelký potok, který nejspíš sloužil jako zdroj pitné vody, prádelna pod širým nebem a kanalizace zároveň. Před nejbližším domem se proti pozadí tyčila silueta ohořelého pahýlu stromu - tady možná kdysi bydlel náčelník vesnice. V blátě kolem domů stálo zaparkovaných šest dodávek - jestli to jsou toyoty nebo landrovery, to jsem v té tmě určit nedokázal. Jejich přítomnost mě potěšila - aspoň se budeme mít čím odtud dostat, až dokončíme svou práci.

Asi padesát metrů za vesnicí bylo vidět rezavějící skelet sovětského tanku T-72 bez věže a děla. Ve tmě jsem zahlédl ještě další dvě podobné kostry. V minulosti se tady evidentně odehrála nějaká bitva, jenom nevím, jestli proti Sovětům, nebo proti současné afghánské vládě.

V duchu jsem proklínal pana Murphyho. K čertu s Dickiem za to jeho omezené myšlení! Předpokládal jsem, že budeme mít před sebou stany. U těch je to jednoduché. Vezmete na ně termovizi, zjistíte, který z nich je plný, a na ten se pak vrhnete.

Baráky jsou mnohem horší. U patnáct až dvacet centimetrů silných vepřovicových zdí nelze termovizi použít. Proto musíme chodit od jedné dveří ke druhé, jako nějaký podomní obchodník. Tukey ťuk. Je někdo doma? Ze ano? Tak potom chcípni, hajzle!

Musíme si pospíšet, protože za necelé dvě hodiny začne svítat.

Když jsem tento malý výlet plánoval, načasoval jsem útok na 4.00, neboť v tuto dobu mají lidé nejtvrďší spánek. Kvůli minovému poli a následné oklice (zde si přimyslete několik sprostých slov) je už půl páté a nezbytné přípravy čas útoku posunou až na 5.00, což je hodina, v níž se ti, co mají lehké spaní (jako například já) obvykle probouzejí a odcházejí vykonat svou časnou ranní potřebu.

A zaútočit jen tak bez přípravy a zlikvidovat všechno, co nám stojí v cestě, prostě nemůžeme. Existují určité formální postupy, které je třeba dodržet.

Například průzkum. Vždyť bez průzkumu bychom šli dočista naslepo a já bych opravdu velice nerad viděl, jak naše střely dělají díry v plechovkách s BA-PP3/I.

Nyní mi dovolte, abych vám stručně přiblížil otázky, které se mi honily hlavou, když jsem v čase 4.32 pozoroval chatrče před sebou. Alespoň pochopíte, proč mám ve vlasech a vousích tolik šedivých pramének.

- Vesnici tvoří zhruba desítka domů. Jsou všechny plné? Když ne, tak které z nich mají své obyvatele? A vůbec, kolik tangů je tam dohromady?

- Kde jsou lord B a Todd Stewart? Můžeme je zajmout živé?
 - Kde je těch šest plechovek, pro které si jdeme? Hlídá je někdo?
 - Jaké máme proti sobě zbraně? Nesedí v té kostře tanku náhodou nějaký odstřelovač?
 - Naházeli tangové kolem vesnice miny, nebo použili nějakou jinou ochranu před útokem zvenčí?
- Už jste v obraze? Že ano? Tak to je dobře.

Právě kvůli podobným otázkám je průzkum považován za tak základní věc, že ho prosazuje dokonce i bible. A tak jsem udělal totéž, co kdysi učinil Joshua - podle mě značně nedoceněný nekonvenční válečník - předtím, než dobyl Jericho, a sice vyslal potají vpřed dva zvědy a řekl jim: "Jděte obhlédnout tu zemi a zjistěte, jak to tam vypadá!" A Tommy s Kachní nohou se začali vskutku plížit a slídit po vesnici a nakonec se bezpečně vrátili do mé náruče a podali mi hlášení. (Bohužel se jim nepodařilo objevit nic, co by připomínalo hampejz v Rahabově domě. To víte, tady ve starém dobrém Afghánistánu panuje fundamentální islám a to znamená malý smysl pro humor, žádný bombej a naprostý nedostatek žen. A pak proč si tihle tangové zaslouží být vyhubeni!) Oba mi špehové mi oznámili, že udělali oblouk kolem domů, chvíli kráčeli podél potoka a nakonec prošli naprosto hladce celou vesnicí.

Jak to tam vypadá? V největším stavení našli hromadu opia všude uvnitř stály řady plátěných pytlů s hnědým práškem a čekaly na odvoz. To se dalo čekat, vždyť tenhle džihád je nejvíc financovaný právě z opia.

Tommy s Kachní nohou dále zjistili, že vozidla mají plné nádrže a jsou nachystaná na cestu - kanystry s náhradním benzinem byly dolité až po okraj a pevně přivázané v kufru a za zadními sedadly byly naskládané barely s vodou. Logický úsudek: teď když mají své biologické zbraně, můžou tangové vyrazit do akce.

Za potokem objevili moji hoši improvizovanou střelnici - stála těsně u mešity a všude kolem se po zemi válely terče a spousty prázdných nábojnic od ráží 9 a 7,62 milimetru. Budeme mít proti sobě tedy kalašnikovы, samopaly ráže 9 pun a poloautomatické pistole. V tomto směru nás nečeká žádný problém. Obydlené domy? Minimálně čtyři, podle Kachní nohy možná šest. Nechtěli riskovat, a proto se neodvážili jít dovnitř. Ale podle čerstvých oděrek na dveřích a podle stop odhadovali, že v permanenci jsou v současné době čtyři až šest baráků.

Počty lidí? těžko říct. Stopy odpovídaly deseti až patnácti párům nohou.

Lord B? A Todd Stewart? "To nevíme, šéfe!" Napadlo mě, že ani jeden z nich nemusí ve vesnici vůbec být.

Jenže co ty družice? Ty přece sledovaly plechovky s bakteriemi až sem. Nejspíš to bude tím, že jsem předpokládal (a předpokládat se nemá že Marcinko!), že tam, kde budou plechovky, bude i lord B. Utěchou nám budiž vědomí, že BA-PP3/1 je někde tady ve vesnici.

Další pozitivní zpráva, kterou mi Tommy mohl sdělit, se týkala zabezpečení vesnice. Nikde nejsou žádné hlídky, žádné výbušné pasti, nášlapné miny, ostatné dráty nebo jiné obranné prvky. "Ta vesnice je otevřená dokořán, kapitáne!" Na tom není nic divného. Tohle místo je totiž tak hluboko v nepřátelském týlu, tak stranou a tak nepřístupné, že na nějakou obranu tady vůbec nikdo nemyslí. Totéž platilo v minulosti i o Libyi. Muḥammad Kaddáfí si byl tak jistý sám sebou, že u většiny výcvikových táborů pro teroristy pominul veškerá bezpečnostní opatření. Byl například skálopevně přesvědčen, že žádná vojenská jednotka nemůže nepozorovaně urazit oněch šest set padesát kilometrů, které dělilo záliv Velkou Syrty a tábor nedaleko Bi'r al-Marúfu, v němž se po boku izraelských zrádců, přeběhlíků od CIA, Severních Korejců a Libanonců cvičili také odstřelovači z řad příslušníků Irské republikánské armády.

Muḥammad ovšem nevěděl Rudé buňce. Tenkrát nás bylo pouhých šest. V prosinci roku 1985 jsme vyskočili ve třiceti pěti tisících stopách z boeingu 727 společnosti Egyptair, plachtili padesát kilometrů, pěšky urazili dalších patnáct a nakonec nadělali hamburgery ze šestnácti Muḥammadových nejlépe placených zabijáků, kteří sladce spinkali uprostřed pouště. Pak jsme sebrali tangům vozidla (promptně zapůjčená od libyjské armády) a po osmi hodinách a 550 kilometrech jízdy jsme překročili hranici do Egypta ještě dřív, než Tripolis poznal, že něco není v pořádku. A dneska v noci je nás tu také šest, z toho polovina veteránů z akce v Libyi - Wonder, hlodavec a já.

5.09. Je načase vyrazit. Musíme to provést rychle, jednoduše a efektivně. Pro tento účel by nám měl

posloužit následující scénář: vnikneme do vesnice a zabijeme co nejvíc tangů, dřív než stačí pochopit, co se děje. Při troše štěstí se nám snad podaří nezasáhnout plechovky s BA-PP3/1 a zůstaneme naživu a v pořádku.

Do bláta jsem načrtl základní schéma útoku a rozdělil jednotlivé úkoly. Nejdřív zaútočíme na ty domy, které jsou podle Tommyho a Kachní nohy pravděpodobně obydlené, a potom se vrhneme na ty ostatní. Budeme se pohybovat ve dvojicích. Každá dvojice bude mít na starosti palebné pole v úhlu zhruba šedesát stupňů. To je dost důležité, pokud se nechceme v té tmě postřílet navzájem. Jelikož nemáme vysíláčky, těžko budeme moci tušit, kde se naši kolegové právě nacházejí.

A musíme být rychlí, což je další Murphyho faktor. U podobného typu akcí chcete, aby skončily během několika málo minut. Žádné dlouhé přestřelky, žádné rozvleklé obléhání barikád.

Jenom bum, prask, bum a konec, hotovo. V opačném případě jste totiž ztraceni, protože vás nepřítel už nejspíš obklíčil, přečíslil a převýšil v palebné síle.

Dalším problémem budou ty pravděpodobně obydlené baráky. Na čtyři až šest domů jsou tři potápěčské dvojčky. To znamená, že na každou připadá minimálně 1,33 domu.

Tři z těchto domů stojí na konci ulice vedle sebe. Předchozí palba z děl je dost poničila. Nemají okna ani dveře. Ve zdi jednoho z nich zeje uprostřed velká díra po dělostřeleckém granátu. Čtvrtá chatrč leží trochu stranou a má okenice i dveře. Rozhodl jsem se, že tu si vezmu na starost sám.

Wonder se dobrovolně přihlásil k jedné chatrči na začátku ulice. To jsem očekával. Wonder vždycky pracuje raději sólo. Když jsem se ho na to jednou zeptal, úlisně se usmál pod těmi svými střeleckými brýlemi a řekl: "Nemám žádný svědky!" Zbývající dvě dvojice chatrčí připadnou Tommymu s Kachní nohou a Sprošťákovi s Hlodavcem. Nejdřív vyčistí jednu a pak se hned vrhnou na další. Potom se budeme žabími skoky přesouvat k ostatním domům. Postup bude pokaždé stejný: vhodíme do domu granát a vtrhneme dovnitř. Věděl jsem, že ani moji muži nebudou zbytečně plýtvat střelivem. Za prvé proto, že mají dostatečnou sebekázeň. A za druhé proto, že by v opačném případě mohli skončit uprostřed vesnice plné nepřátel a jedině, co by měli ještě plné, by byly jejich koule, jak jsem jim taktně vysvětlil.

Po vyřešení strategicko-matematických problémů jsme si nastavili na hodinkách odpočítávání, rozdělili se a začali se plížit ke svým cílům. Posouval jsem se pomalu dopředu a využíval každého krytí, které se mi cestou naskytlo. Nejhorší bývá vždycky těch posledních zhruba pětadvacet metrů. Pohybujete se tak pomalu, tak opatrně, že vám to připadá, jako kdybyste se posouvali jen centimetr po centimetru - a to také děláte. Navíc máte pocit, že jste každému na ráně. Připadáte si naprosto zranitelní - jako kdybyste se koupali v záři reflektorů. Všechny okolní zvuky slyšíte desetkrát hlasitěji. Každé škrábnutí boty o kamínek, každé vydechnutí, každý tep srdce vám v hlavě duní jak v reproduktoru.

Konečně jsem zdolal posledních patnáct metrů a uvelebil jsem se pod oknem, před kterým byla vázacím drátem upevněna dřevěná okenice. Lehl jsem si na bok, nacpal jsem si do uší pěnové špunty a upravil si brýle. Pak jsem z vesty vytáhl třaskavý granát o velikosti třetinkové plechovky piva. Opatrně jsem vytáhl z pojistky kolík, ale zbytek jsem držel pevně v ruce. Tyhle granáty mají čtyřvteřinové roznětky. Podíval jsem se na hodinky.

Předtím jsme si všichni nastavili odpočítávání na čtyři minuty.

Zbývá ještě padesát dva vteřin.

Osm, sedm, šest. Uvolnil jsem pojistku úplně. Pět. Škubl jsem okenicí, abych mohl hodit granát dovnitř. Nic. Trhl jsem s ní znovu. Okenice se ani nepohnula. Nejspíš je přišroubovaná a já teď kvůli tomu oslepu a ohluchnu.

Odhodil jsem granát po směru, kterým jsem přišel. Vybuchl ještě ve vzduchu, necelých patnáct metrů ode mě. Přestože jsem si dřep a zakryl oči, záblesk o síle dvou milionů svíček vykonal na sítnici mých očí své.

Se skvrnami před očima jsem běžel ke dveřím. Byl jsem tak rozrušený, že bych se přes ně dostal, i kdyby na nich byla třeba ocelová mříž. Stačilo ale jedno kopnutí a dřevo se rozlétlo na třísky.

Byl jsem uvnitř. Nalevo jsem zahlédl pohyb. Dva tangové. Je načase zamířit na cíl - to znamená sejmout nejdřív toho, co na mě míří pistolí. Až na to, že ho nevidím - před očima mám pořád bar~vné skvrny.

Vypálil jsem dávku a rozpáral jsem tanga vejpu. Mám štěstí. Hlaveň samopalu mi přitom vylétla nahoru -

ty zatracený kalašnikovy vždycky utaj nahoru a doprava! - a já ji musel vši silou stlačit zpátky dolů a doleva a sejmut tanga číslo dvě. Ještě že mi zůstalo periferní vidění - koutkem oka jsem si všiml někoho vpravo. Další tango - se samopalem v ruce.

Otlučení od odražených vlastních střel jsem zaklekl a vypálil. Dávka zasáhla tanga do hrudi a srazila ho nazpátek do místnosti, z níž vyšel.

Hnal jsem se za ním a páčil do dveří, aby nemohl ven. Vběhl jsem do místnosti. Tango ležel na zádech. Zmáčkl jsem spoušť, aby v této poloze zůstal už navždycky. Do těla vletly dvě kulky - a, pak se ozvalo zlověstné cvaknutí.

Uderník narazil na prázdnou komoru - při té ráně z milosti mi došla munice. To mám docela smůlu, protože tango číslo čtyři na druhé straně místnosti právě líně sahá po své zbrani. Uvolnil jsem prázdný zásobník a šátral po novém. Když jsem ho konečně našel, snažil jsem se ho zasunout do samopalu a natáhnout závěr - to vše během jedné až dvou vteřin.

Tango jen seděl na kraji postele a tvářil se, jako kdyby ho okolní svět vůbec nezajímal. Byl to obrovský chlap s kudrnatými blondatými vlasy a na sobě měl světle modré tričko a spodky.

Vypadal jak nějaký skopčák. Ale byl to profík. Z výrazu v jeho obličeji jsem poznal, že naprosto přesně ví, co se děje. Ani na okamžik ze mě nespouštěl oči. Díval se, jak zápasím se svým kalašnikovem, a s lehkým úsměvem na tenkých rtech sáhl po své zbrani, samopalu visícím za řemen na věšáku.

Všechno se to odehrávalo jako ve zpomaleném filmu. Hlaveň míří ke stropu. V uších mi zní hlas Eva Barretta: Přestaňte blbnout s těma rukama, námořníku Marcinko, vy jeden zatracenej kouzelnicej pitomče!

Skopčákova dlouhá svalnatá ruka se natahuje a bere samopal za pažbu. Vemte ten zsranej zásobník a strčte ho do toho zkurvenýho samopalu!

Stále jsem nebyl připravený. Vy mě neposloucháte, námořníku Marcinko! Vaše neohrabaný prsty vám nefungují proto, že je v takovém stavu nedokážete ovládat! Vaše zbraň je prázdná, a tudíž k ničemu! Samopal putuje níž a níž a níž. Jeho hlaveň se prudce otočí směrem ke mně a skopčák pálí a drží samopal jednou rukou.

Námořníku Marcinko, radši byste si měl rychle najít jinej způsob, jak toho hajzla oddělat, nebo z vás bude brzo mrtvola!

První dávka zasáhla zed dva metry od mé hlavy a zasypala mě kousky zdiva. Blondák na okamžik přestal střílet, popadl samopal i do druhé ruky a narovnal ho.

Do prdele! Tenhle kalašnikov už asi nenabiju! Tak na co ještě čekám, až mi to nějaký zsranej náčelník štábu potvrdí písemně? Hodil jsem samopal na zem a odkutálel se doprava, pryč z dosahu blondákovy zbraně a jejího smrtícího obsahu.

Pak jsem pravou rukou vytrhl z pouzdra glock, převalil se zpátky a vypálil směrem k posteli. Po technické stránce žádná sláva - trefil jsem ho do chodidla, kolena, slabiny, pravého lokte a krku. Ale šel k zemi. Při pádu pořád mačkal spoušť a dělal ze stropu řešeto.

Já vím, já vím, asi se ptáte, kam se poděla všechna ta dokonale přesná stresová střelba, o které jsem vždycky kázal.

Podívejte se, vážení, účelem je protivníka zabít. Na nějakou techniku a čistotu střelby se tady nehraje. A ten hajzl je mrtvej!

Pro jistotu jsem mu do hlavy vpálil ještě jednu dávku. Potom jsem si prohlédl šrámy a modřiny - vzadu na krku mi něco ostrého rozřízlo kůži - zdvihl ze země svůj samopal, zasunul do něj jiný zásobník (samozřejmě bez nejmenších potíží), prošel ještě jednou celou chatrč, abych se ujistil, že v ní nikdo nezůstal naživu, a vyběhl ven.

Tam jsem dosprintoval patnáct metrů k Wonderovi, který mi oznámil, že bez problémů zlikvidoval šest tangů. Není divu, když mu ten jeho zatracenej granát dopadl tam, kam ho chtěl hodit! Pomalu jsme postupovali blátivou ulicí dál a se zbraněmi připravenými k výstřelu jsme se drželi poblíž budov.

Ranní pološero mi připomnělo jednu akci ve Vietnamu. Tenkrát jsme v Čau Docu s 8. četou jednotky SEAL 2 při prvním ranním útoku v rámci novoroční ofenzivy také chodili dům od domu a čistili město od nepřítele. Můj zadek mi tehdy chránilo mé potápěčské dvojče Mike Regan.

Stevie vklouzl přede mě a ujal se role průzkumníka. Proti nám se objevil stín. Wonder vypálil od boku a

stín zmizel. Vtom se do zdi za námi zaryla sprška střel. Záblesky vycházely z ohořelého vraku tanku T-72. Pokropil jsem ho dávkou. Wonder odjistik fosforový granát a hodil ho na tank - nádherný baseballový nadhoz, který železné monstrum proměnil v obrovskou bílou kouli. Ozvaly se výkřiky. Proti obloze se objevila hořící postava a téměř ihned se bezvládně zhroutila. O další tanga méně. Plácl jsem Wondera po rameni a pokračovali. jsme opatrně dál.

Pohyb přímo přede mnou. Stiskl jsem spoušť a pohyb ustal.

Celou vesnici mezitím zachvátil naprostý chaos. Všude bylo vidět kouř a plameny a slyšet výbuchy a střelbu z automatických zbraní. Připadal jsem si jako ve Vietnamu v době, kdy ještě neexistovala žádná naslouchadla, mikrofony a minivysílačky. Tehdy jsme si rozdělili pole působnosti a všechno, co se nám dostalo do zorného úhlu, bylo považováno za nepřítele. A když se to pohnulo, vymazali jsme to z povrchu planety.

Takto by se to mělo dělat v případech, kdy je šance na úspěch čtyři, pět nebo šest ku jedné. Velký americký vlastenec a válečník tělem i duší plukovník Charlie Beckwith v době, kdy vedl svou Delta Force do akce na záchranu rukojmích v Teheránu, prohlásil: "Zabijte je všechny a nechte Boha, ať si to vyřeší!" Za několik minut bylo po všem. Rychle jsme zkontrolovali mrtvé a ujistili se, že nikdo z tangů na nás nehraje divadlo. Každý dostal do hlavy jednu kulku navíc - tohle je zase naše pojistka. , Zpocený, špinavý a zakrvácený jsme se sešli před rozbořenou mešitou a vyčerpaně klesli na zem. Upřímně řečeno, vyšli jsme z toho lépe, než jsem očekával. Tommy dostal zásah do stehna. Kulka prolétla čistě masem, aniž zasáhla kost. Stejně bude ale trpět, jestli se pokusí příštích pár dnů běžet nějaký maraton. Už také do sebe napumpoval morfium a penicilin a necítil vůbec nic. Sprostákovi někdo ustřelil lalůček na levém uchu. Má po náušnicích. Krvácel ještě víc než Tommy. Museli jsme mu to ucho obalit tolika vrstvami obvazů, že vypadalo jako malý kvěťák.

Všichni ostatní jsme byli v pořádku - pokud nepočítáme únavu, dehydrataci, boule, otoky, zhmožděnin, dočasnou hluchotu (myslíte si, že ta střelba nezanechala na našem sluchu žádné následky? Cože? Co říkáte?) a další obvyklé průvodní jevy.

Zavolal jsem Mickovi a oznámil mu, že jsme úspěšně zaútočili na cíl a že mu hned za chvíli řeknu, co jsme našli. Pak jsme důkladně prohledali celý tábor a cenné věci snesli na jednu hromadu.

Při prohlídce jsme zjistili, že lord Brookfield a Todd Stewart nejsou ani mezi mrtvými, ani se neskrývají nikde ve vesnici. Ale aspoň je na světě o třicet dva tangů méně. Stejně to byli vesměs islámští fundamentalisté. Naše podezření potvrdil detailní průzkum pasů, průkazů a dalších dokladů, které jsme našli v chatrčích a v kapsách mrtvol. Většina tangů pocházela z islámských zemí - bylo mezi nimi pět Egyptanů, čtyři Marokánci, čtyři Alžířané, jeden Jemenec a jeden saúdský Arab.

Získali jsem však také nezvratné důkazy, které jen potvrzovaly správnost teorie o transnacionálním terorismu, hlášané naším VNO. Kromě muslimů jsme totiž sprovodili ze světa rovněž čtyři Němce, dva Francouze, šest Rusů, tři Italy a dva - a to mě znepokojovalo nejvíc - Američany, kteří měli v řidičských průkazech státu New Jersey uvedené bydliště v Newarku. V duchu jsem si poznamenal, že mám jejich jména předat Tonymu Mercaldimu z DIA - tedy až si s ním budu moci promluvit, aniž bych se přitom dostal za mříže. Podrobná prohlídka místností, ve kterých oba Američané bydleli, přinesla další nepříjemné zjištění, a to v podobě důkazů o přítomnosti dalších tří až čtyř Američanů.

Jak jsem poznal, že jde o Američany? Víte, přátelé, jestliže budete používat toaletní potřeby, které byly vyrobené ve starých dobrých juesej, budou po vás zůstat baterie, které se prodávají pouze v supermarketech jisté společnosti se sídlem u Washingtonu, D. c., a na prázdné lahvičce s vašimi léky bude uvedena jistá lékama v Gaithersburgu, stát Maryland, pak si troufám tvrdit, že jste buď Američan, nebo v Americe žijete, anebo za sebou necháváte velice rafinovanou falešnou stopu. Ale protože jsme všechny výše uvedené věci objevili v hromadě zakopaných odpadků, stejně jako archeologové nacházejí pozůstatky z doby antického Recka, domnívám se, že jsou skutečné a že v táboře donedávna pobývalo ještě další kvarteto Američanů, které odjelo nejspíš s lordem Brookfieldem.

A spolu s nimi opustilo tábor ještě něco: našli jsme jenom pět plechovek s bojovou biologickou látkou. Jedna se tedy už vydala na svou smrtonosnou pout'. Ale s kým? S Američany?

S Brookfieldem? O tom nemám ani nejmenší poňetí.

Znova jsem si prošel celý tábor. Vypadal stejně jako jiné výcvikové tábory teroristů, které jsem viděl v

Libyi, Libanonu a Súdánu - jenom nejnútnejší zařízení a spousta munice, to vše na nepřístupném místě daleko od civilizace. Vezmu-li v potaz Brookfieldovy finanční možnosti, tak proč si, sakra, nenašel něco lepšího? Na to je jednoduchá odpověď - prostě proto, že tady uprostřed afghánské divočiny se mohl i se svými muži zcela nerušeně věnovat výcviku. V těchto končinách ho totiž chránili muláhové. .

Před jednou z chatrčí jsem si dřep a začal se probírat několika ukořistěnými doklady. Naštěstí jsme stihli přijít včas. Všichni tangové měli u sebe letenky a cestovní pasy. Evidentně čekali jen na lorda B a jeho šest nebezpečných balíčků. Poté se měli vydat ve skupinách různými směry.

Němci měli během několika málo hodin odcestovat do Bonnu. V jejich zavazadlech jsme objevili podrobné plány budov státních institucí. V nich byla červenou tužkou vyznačena stanoviště ostrahy a nechyběl ani harmonogram kontrol v jednotlivých úsecích. Z malého notebooku se nám dokonce díky Tommyho překladu podařilo získat seznam jejich požadavků. Mimo jiné hodlali iniciovat vytvoření enklávy muslimských fundamentalistů v Německu. Prohlédl jsem doklady Egyptanů. Všichni byli z Káhiry a v pasech měli pákistánská víza, přesně jak tomu bylo v případě Mahmúda Azíze.

Měl snad Azíz, když jsme ho v Káhiře chytili, namířeno právě do tohoto tábora? Připadalo mi, že od akce v Káhiře už uplynulo několik let, ačkoli ve skutečnosti to bylo jen pár týdnů. Copak se svět od té doby tolik změnil? To je docela dobře možné, vždyť svět je dost podivný. Upřímně řečeno, svět je úplně v prdeli.

Egyptané měli u sebe ručně nakreslený plánec. Popisy byly sice v arabštině, ale bylo jasné vidět, že se jedná o nějaký velký komplex vládních budov v Káhiře. I u nich jsme našli seznam požadavků, který Kachní noha hbitě přečetl - odstoupení dosavadního prezidenta a vytvoření fundamentalistické republiky. Překontroloval jsem doklady ostatních. Všichni měli své plány, mapy a požadavky. Rusové se chystali do Moskvy, Maročané do Fásu, Francouzi a Italové do Zenevy - měli u sebe plány budov OSN.

Možná se vám zdá, že by to bylo od tangů příliš pošetilé, kdyby si všechny ty hmatatelné, listinné důkazy nechávali - že jsem si to jen vymyslel, abych měl čím potvrdit svou teorii o mezinárodním spiknutí. Vězte tedy, přátelé, že teroristé si to, co dělají, také obvykle velice obsáhle zaznamenávají.

Proč si anarchista, který v roce 1914 provedl v Sarajevu atentát na arcivévodu Ferdinandu, vedl deník?

Proč si Mao Ce-tung psal při Dlouhém pochodu před více než půl stoletím poznámky?

Proč měla OOP v roce 1982 v bunkrech v západním Bejrútu uskladněné přes dvě tuny písemností - hlášení, záznamy telefonických hovorů, stvrzenky, dokonce i náčrtky - dokazujících její účast na teroristických akcích?

Proč? Kdoví. Mohu jenom konstatovat, že tangové celého světa, od Fronty národního osvobození Farabúda Martího v Salvadoru až po Tygry tamilského islámu, od Demokratické fronty za osvobození Palestiny až po Rudé brigády, pilně zaznamenávají veškerou svou činnost.

ueba proto, že jim to dodává pocit nesmrtelnosti. Nebo to možná legalizuje jejich počínání. Nevím, nejsem psycholog, takže vám to nemůžu vysvětlit.

Pro mě je důležité to, že díky jejich záznamům mám snadnější práci. Lépe se tak dozvím, co si tangové myslí. Nahlédnu do jejich srdcí a duší a to, co objevím, můžu pak použít proti nim.

Krátce před osmou hodinou jsem se spojil s Mickem a přečetl mu jména z nalezených pasů. Dále jsem mu oznámil všechny ostatní informace, které potvrzovaly mé původní podezření o účelu, k němuž tento výcvikový tábor sloužil. Rekl jsem mu také, že jsme ukořistili pět plechovek s bakteriemi a že jedna chybí a s ní i lord B.

Mick mi na oplátku sdělil, že Brookfield už je zpátky ve Velké Británii. Přiletěl před pár hodinami, i s pěti společníky.

Zapnul jsem si v hlavě kalkulačku a začal počítat. Lord B letěl gulfstreamem IIIA s náhradními palivovými nádržemi. Tím pádem měl dolet necelých 10 000 kilometrů - to vím z vlastní zkušenosti, vždyť Rudá buňka cestovala s gulfstreamem společnosti Macuko, poté co jsme zajali Hidea Ikigamiho a našli ztracené střely Tomahawk, zpátky do Spojených států, což byste si měli pamatovat z Profesionálního válečníka II: Rudé buňky.

Vložil jsem ta čísla do magellanu a čekal, co ukáže displej.

Gulfstream IIIA létá rychlostí 900 kilometrů za hodinu. V vzdálenost z Kábulu do Londýna činí podle magellanu pouhých 7050 kilometrů. To představuje necelých osm hodin letu - řekněme osm a půl v

případě silného protivětru.

Ted máme 8.25. Přistáli jsme včera v 19.45, tedy před více než dvanácti hodinami. Do prdele!

Brookfield tak měl na to, aby doletěl domů, času víc než dost. Je docela dobře možné, že v době, kdy jsme my na tomhle bohem zapomenutém místě prováděli průzkum, on už se oddával sladkému spánku ve své postýlce v Hampsteadu.

Najednou jsem se zarazil. Tím pádem je všechno jasné Brookfield vzal ty chybějící Američany s sebou a společně se chystají zaútočit na velvyslanectví USA v Londýně! Důkazy?

Zádné. Instinkt? Stoprocentní. Musí to tak být. Zavolał jsem Mickovi a sdělil mu, že Brookfield má v úmyslu zaútočit na americkou ambasádu a že on, tedy Mick, musí tuto zprávu předat dál a musí se také okamžitě postarat o preventivní opatření. Z éteru ke mně nejdřív přiletělo hlasité polknutí, ale pak se ozvalo "Jasně, rozumím!" a vysílačka zmlkla.

Mick bude mít následujících pár hodin co dělat - ale já potom také.

Když jsem si naplánoval další postup, pustil jsem se spolu s Hlodavcem, Kachní nohou a Wonderem do práce. S pomocí výbušnin a granátů jsme kolem mrtvých těl sestavili řadu důmyslných pastí - to pro případ, že by byl někdo moc zvědavý. Pak jsme v zemi vykopali šest metrů dlouhou, čtyři a půl metru širokou a tři metry hlubokou jámu, kterou jsme po stranách a po dně vystlali veškerým možným smetím, které jsme po táboře sehnali. Potom jsme doprostřed opatrně položili plechovky s BA-PP3j1 a zaházeli je pytlí s opiem. Našli jsme rozbitou paletu a s její pomoá jsme celý obsah jámy co nejvíc udusali.

Zatímco ostatní nosili a mačkali pytle s opiem, já jsem posbíral veškerou zbývající plastickou výbušninu a nacpal ji do nábojnice od ráže 110 mm, kterou jsem objevil u ohořelého tanku, a vytvořil tak to, čemu jsme my, staří žabáci, říkávali tvarovaná nálož. Tvarováním nálože se totiž výbušná energie C-4 značně zvětší - v mém případě až o 60 procent, což odpovídá tvarovaným náložím, které jsme u jednotky SEAL 2 dostávali k ničení jaderných zbraní.

Chtěl jsem, aby byl výbuch opravdu velký - takový, který svým otřesem zničí celou vesnici a zlikviduje také plechovky s BA-PP3j1. Smrtonosný antrax tak bude rozprášen po velké části severozápadního Afghánistánu. Ale až za pár dní, půjde-li vše podle mého plánu.

Když jsem skončil s pěchováním, Sprošťák s Wonderem vsunuli do nábojnice dvě elektronické rozbušky a Tommy, náš radioamatér, k ní přimontoval improvizované odpalovací zařízení na dálkové ovládání. Pak jsme nábojnici položili do jámy, vyvedli anténní svod na povrch, po zemi ho dotáhli až k mešitě, na minaretu vyrobili improvizovanou anténu a nakonec jámu opět zahrabali.

Potom jsme si zabalili své věci, naházeli veškeré ukořistěné doklady do pytlů a naskákali do třech toyot. Ustup bude relativně snadný. Podél potoka dojedeme k silnici z Džalálábádu do Asádábádu, po chvíli zahneme na sever k Sarkání, ještě před městem odbočíme směrem na jih a napojíme se na šterkovou cestu, která vede k malému hraničnímu přechodu do Pákistánu. V tomto místě by přejezd hranic neměl být žádný problém a pokud ano, pak máme dost munice na to, abychom dokázali zlikvidovat třeba celou rotu.

Od hranic pojedeme přes hory Pešáváru a dál ~ budeme muset improvizovat.

Pět kilometrů od tábora byl malý pahorek. Zdvihl jsem ruku.

Kolona toyot se zastavila. Nastavil jsem časový spínač na devadesát šest hodin, přepnul páčku do polohy ON, vyskočil z vozu a vydal se k pahorku. Po sto metrech jsem se zastavil a ukryl vysílač za hromadu balvanů.

Potom jsem si oprášil ruce, vrátil se k vozu, usedl za volant a nastartoval. Je načase vydat se na cestu.

KAPITOLA 20

Přibližně sedmdesát hodin poté, co jsme překročili hranici s Pákistánem, jsme se všichni vrátili do náruče Micka Owena, který na nás netrpělivě čekal ve FAMFUCu. Zajímá vás, jak jsme to provedli? Jak mohla šestice hledaných mužů cestovat přes půl zeměkoule, aniž by si ji někdo povšiml? Odpověď je, přátelé, až smutně prostá. Počínali jsme si totiž úplně stejně, jako si počínají teroristé.

V zemích třetího a čtvrtého světa si cestu přes hranice můžete koupit - a beztak se o vás nikdo nestará, hlavně pokud máte v pase spousty razítek k podrobnému zkoumání. Marcinkův První cestovatelský zákon zní tudíž takto: čím je společnost zaostalejší, tím víc dává do pasů razítek.

V Evropě už většinou žádné hranice nejsou. Můžete cestovat z města do města, z jedné země do druhé.

Nečeká vás žádná přísná kontrola pasů a nepotřebujete mít víza nebo jiná povolení. Společnost je otevřená, což usnadňuje pohyb uvnitř ní - a to platí jak pro normální lidi, tak i pro zločince.

Ale co všechny ty počítače a moderní identifikační metody?
můžete namítnout.

Víte, vážení čtenáři, kvalita práce všech těch počítačů a dalších technických prostředků závisí na tom, jací lidé u nich sedí.

A když tito lidé nedávají pozor, je zle.

Ze chcete příklad? Dobře. Vzpomínáte si, jak před pár lety sestřelily dvě stíhačky F-15 nad severním Irákem dva vrtulníky NATO? Stalo se tak navzdory tomu, že nahoře nad nimi létalo letadlo vybavené systémem AWACS a že všichni měli údajně umět rozeznat své stroje od nepřátelských. To je přece perfektní ukázka toho, k čemu může dojít, když se nevěnuje pozornost maličkostem (chci věřit, že to bylo opravdu takhle, protože jinak by to byla naprosto chladnokrevná vražda).

Ale Irák byla vojenská operace a vojenské operace vždycky podléhají Murphyho zákonům, můžete tvrdit. Dobrá, tak si vezměte ten případ s šejkem Omarem Abdulem Rahmánem. Pokud vám to jméno nezní povědomě, tak vám musím připomenout, že se jedná o toho slepého egyptského fundamentalistického duchovního, který stál v pozadí za pumovým útokem na Středisko světového obchodu v New Yorku.

Považte: přestože byl Rahmán uvedený na seznamu osob podezřelých z teroristické činnosti zpracovávaném našim ministerstvem zahraničí, když požádal o vstupní vízum do USA, dostal ho. Jak to dokázal? Jednoduše. Místo aby požádal o vízum v Káhiře, Paříži, Římě nebo Londýně, kde se jména veškerých žadatelů projíždějí počítačovou databází, odcestoval do súdánského Chartúmu. Zpravodajské služby většiny zemí sice Súdán považují za jedno z hlavních středisek světového terorismu, ale ministerstvo zahraničí USA evidentně usoudilo, že tady se terorismu není třeba obávat. Jak jinak si totiž lze vysvětlit fakt, že se ani nenamáhalo nainstalovat zde svou protiteroristickou databázi.

Výsledek? Konzul si vzal několik měsíců starý tištěný seznam, a když v ní Rahmánovo jméno nenašel, přeptal se ještě místního rezidenta CIA a nakonec žádost o vízum schválil.

Žádný problém, šejku Rahmáne - jed tam a vyhoď do vzduchu třeba celou zemi, jestli budeš mít chuť! Něco podobného jsme udělali i my. Z Pešáváru jsme odletěli první třídou do Paříže, vlakem dojeli na pobřeží, přeplavili se trajektem přes Lamanšský průliv a mezi ostatními výletníky z Evropské unie proklouzli do Británie.

Do FAMFUCu jsme dorazili v 11.40. Míck hodinu po mém hlášení z Afghánistánu postavil k Brookfieldově vile své hlídače.

Ti však zatím nezjistili nic podezřelého. Brookfield dodržoval svůj každodenní rituál schůzek s vládními představiteli, gbědů v některém ze svých klubů a odpoledního papírování. Žádná tajná setkání, žádné podezřelé telefonické hovory. "Proč bysme tam nemohli prostě vlétnout a zašít ho?" uvažoval jsem nahlas. "Protože v případě," odpověděl Mick, "že má někdo tolik přátel na vysokých místech jako lord Izmael Brookfield, by to znamenalo okamžitéj konec kariéry!" "Ale ta ambasáda je v pohodě!?" "N e tak docela," řekl Mick.

Co se to, kurva, děje?

Mick mi vysvětlil, že předal moji zprávu dál a stav ohrožení byl změněn z Alfý na Bravo. Ale protože se od té doby neobjevil žádný přímý důkaz o hrozícím nebezpečí, naše ministerstvo zahraničí odmítlo přejít na stav vyšší. "Místní důstojník pro bezpečnost mi řekl, že velvyslanec prej nechce dělat z ambasády nějakou pevnost," pokračoval Mick. "Těžko jsem s tím moh něco udělat!"

"A co Zvláštní odbor?" "Zdvojili jsme hlídky venku, rozmístili další zátarasy a všude na Grosvenorským náměstí jsme dali značky se zákazem parkování. Ale bez konkrétních důkazů nemůžeme Brookfielda ani nikoho jiného - postavit před soud!" "A co ty bakterie?" "Viděl jsi ho snad s nima na vlastní oči?" Musel jsem uznat, že má pravdu - zatím se nám podařilo proti Brookfieldovi nashromáždit jen samé nepřímé důkazy. Například jeho tělesný strážce Todd Stewart. Ten se v Káhiře setkal s Azízem. To ale může být jako důkaz odmítnuté s tím, že šlo o Toddovu soukromou aktivitu. Londýnské schůzky lorda B s pákistánskými důstojníky můžou být zase považovány za sběr informací. Totéž platí o jednáních s Kníratým Marcelem v Nice. Lord B si od všeho udržuje bezpečný odstup. A vzhledem k tomu by se

nejspíš vykroutil ze všech obvinění, která bych proti němu vznesl.

Iřebaže to přiznávám jen nerad, Mick má pravdu - musíme počkat, dokud ho nebudeme moci nezvratně spojit s teroristy i antraxem.

Když už jsme u těch bakterií - zeptal jsem se Micka, co udělal s těmi šesti plechovkami, které jsem mu poslal po plukovníku Angelottim, a dozvěděl jsem se dobrou zprávu. Jelikož spěry antraxu, které byly v této biologické látce použity, vyvinuly S0vėti v polovině osmdesátých let, existují už proti nim antitoxiny. Britští epidemiologové jsou navíc přesvědčeni o tom, že proti dýmějovému moru lze úspěšně bojovat velkými dávkami tetracyklinu. Mick jinak držel celou záležitost pod pokličkou - nikdo, a zvláště ne lord Brookfield nebo jeho přátelé ze zpravodajských služeb, se nesmí dozvědět, že ty plechovky máme. Jsme si dobře vědomi toho, jak skvělé má Brookfield zdroje, a proto nesmíme nikomu prozradit, co o BA-PP3/1 víme, nebo že jsme ho dokonce získali.

A co víme o jeho pěti společnících britské národnosti? Nic. Od chvíle, kdy prošli celní kontrolou, se po nich slehla zem.

Samozřejmě že po nich nezůstala žádná sopa. A myslím, že vím také proč. Protože tihle "Britové" jsou vlastně Američané.

Přesněji řečeno američtí tangové, které jsme postrádali v Afghánistánu. A já vím - prostě jen vím - že se chystají zaútočit na velvyslanectví.

Proč? Protože je to přesně to, co bych na jejich místě udělal já.

Jedná se totiž o velice lákavý cíl. Na bezpečnost je zde kladen jen minimální důraz - obrovská nakládací rampa na západní straně budovy představuje výtečný cíl pro nezvané hosty. A velvyslanectví je kromě toho veřejnou budovou v každém slova smyslu. U jižní strany stojí denně stovky žadatelů o vízum k návštěvě nebo trvalému pobytu ve Spojených státech. Z Grosvenorského náměstí procházejí detektory na kovy a neprůstřelnými plexiskly u hlavního vchodu houfí Američanů mířících na konzulární oddělení nebo obchodní zastoupení. Britové zde pořádají pravidelné schůzky s rezidenty FBI, Celní služby USA, OIA a NSA.

Areál velvyslanectví se kromě toho nachází v jedné z nejrušnějších částí Londýna - dva bloky od Oxford Street, největšího nákupního centra ve městě, jenom pár bloků od New Bond Street a jejích drahých butiků, aukčních síní a uměleckých galerií a pouhých pár stovek metrů od Park Lane, jedné z neživějších ulic hlavního města. Kdyby byla plechovka s bakteriemi odpálena ze střechy velvyslanectví, zamořila by celý střed Londýna.

I když jsem se svými obviněními možná na špatné adrese, přesto je mojí povinností informovat Pinkyho, že už to začíná. Proto jsem si vzal mobilní telefon se scramblerem a z jídelny, kterou Mick ve FAMFUCu používal jako svou kancelář, jsem zavolaal na CINCUSNAVEUR.

"Kancelář admirála Prescottta!" Neztrácel jsem čas formalitami a přešel rovnou k věci. "Řekněte mu, že má na drátě Oicka Marcinka!" V mžiku byl na druhém konci Pinky - tak vzrušený, že mu hlas zněl jako rychle převíjený pásek. A začal vyhrožovat. A chrlit kletby. A vztekle křičet. Když se konečně na okamžik odmlčel, aby popadl dech (nebo si oťel poprskanou bradu), využil jsem toho a přerušil jeho výlevy. "Podívej, ty pitomče, tohle řvaní k ničemu nevede!" Po této větě vybuchl znovu. Opět jsem čekal, až mu dojde dech.

P oslouchej, ty sráči...

Najednou ztichl. Slyšel jsem, jak přikryl dlaní mluvítko a udílí nějaké pokyny do vedlejší kanceláře.

"Tenhle hovor stejně nemůžeš vystopovat, Pinky, tak se o to ani nepokoušej!" Uplně jsem ho viděl před sebou, jak koulí zklamaně očima.

"Ted mě poslouchej, Oicku..."

"Ne, ty poslouchej mě! Máme tady problémy! Ale opravdický!" Přerušil mě a začal zase hulákat. Zavěsil jsem. Nemůžu si dovolit ztrácet čas - zvláště ne s takovejma idiotama, jako je Pinky.

Když to nejde rovnou, zkusím to oklikou. Vytočil jsem číslo k Hansi Weberovi. Ozval se mi cizí hlas.

Požádal jsem, aby mi dal k telefonu Hansiho, a dozvěděl jsem se, že byl přeložen.

"Kam?" "Zpátky do Států. Je na půl roku přidělený do Norfolkku. Pracuje tam pro velitele lodní policie a stará se o osoby s omezenou způsobilostí k výkonu služby." Tak to je rána! TI teda s Hansiem zametli! Musí si hrát na chůvu v Norfolkku a hlídat budižkničemy, rebely, kripky a ztracené existence, kteří nesmí

opustit základnu. Navíc spadá nejspíš pod nějakou úzkostlivou a vždy předpisovou štábní krysu. Tohle má bezpochyby na svědomí ten hajzl Pinky - je to jeho pomsta za .

to, že mi Hans pomáhal! V duchu jsem si u Hovňouskova jména udělal další černý puntík.

Zavolał jsem na ambasádu a chtěl mluvit s místním důstojníkem pro bezpečnost. Bylo mi řečeno, že včera odjel domů na dovolenou. .

"Tak mi dejte jeho zástupce!" "Je právě venku na obědě. Mohu jí něco vyřídit?" Venku na obědě, no samozřejmě! Ach, jistě - vyřídíte jí, ať si uhladí sukni a namaluje hubu, protože za chvíli padne do rukou hrstce divokejch tangů! "Ne, nic, ještě se ozvu!" Zkusil jsem svou kamarádku Nancy z místní rezidentury CIA.

Měla obsazeno. Vytočil jsem číslo do operačního střediska mariňácké ostrahy. Nikdo to nebral. Co tam, sakra, ty lidi vlastně dělají?

Vytočil jsem číslo do kanceláře velvyslance. Ani tam jsem neuspěl.

Začínal jsem toho mít právě tak akorát dost. Mick mi smutně oznámil, že on nemůže podniknout nic - bez oficiálního rozkazu ministerstva vnitra nemůže svou jednotku mobilizovat.

To mi nevadilo. Z vlastní zkušenosti dobře vím, jak snadno lze překonat základní bezpečnostní opatření - sám jsem to s Rudou buňkou udělal alespoň stokrát. "Pustíme se do práce!" zavelel jsem.

Mick souhlasil. Zavolał veliteli jednotky 0-11.0-11 je zásahová jednotka metropolitní policie, jejíž příslušníci jsou na rozdíl od ostatních složek britské policie ozbrojeni. Konstáblové z D-11 u sebe nosí pistole a disponují širokým arzenálem, ve kterém nechybí ani samopaly nebo ostřelovací pušky. Mick jejich velitele vyzval, ať se spojí se Zvláštním odborem a společně navrhnou nouzový plán.

Pak pokrčil rameny. "Víc už toho v tuhle chvíli udělat nemůžu, kámo!" Postavil jsem se, protáhl si tělo a zadíval se přes špinavá okna na cvičiště s dvoupatrovým betonovým domem, stojícím sto metrů opodál.

"Co kdybysme lorda Brookfielda sebrali rovnou na ulici, dotáhli ho sem a já bych z něj zkusil něco dostat?" Výraz v Mickově obličeji prozrazoval, že tento nápad nepovažuje za nejlepší.

"Na starý kolena začínáš pěkně měknout!" "Možná - ale ty seš tady jenom na chvíli, kdežto já tady musím žít!" "No ovšem, ovšem!" Popadl jsem znovu telefon, vytočil číslo spojovatelky na CINCUSNA VEURu a požádal ji, ať mi spojí Randyho Raymana. Po třech zazvoněních jsem ve sluchátku uslyšel:

"Plánování a metodika, komandér Rayman!" "Tady Dick Marcinko." Zaslechl jsem hluboký nádech. Bylo mi jasné, že okamžitě dává přes interkom někomu, kdo má víc prýmků než on, vědět, že jsem na drátě.

"Poslouchej, ty sráči....

Randy mi začal cosi odpovídat, ale vtom ho přerušilo hlasité houkání sirény. Zaslechl jsem dvě série po pěti zatroubeních.

Pak telefon ztichl.

Na lodi znamená pět zatroubení sirény bojové postavení. Na zemi stejný signál znamená, že jste se právě ocitli ve válečném stavu.

"Do prdele, já jsem ale idiot!" řekl jsem Mickovi. "Báli jsme se o nesprávnou budovu! Ty zatracený tangové právě zaútočili na North Audley Street - na CINCUSNAVEUR!" I když byla situace nesmírně vážná, při představě Pinkyho Prescottta v roli rukojmího se mi ve tváři objevil křivý úsměv. Pár vteřin jsem se dokonce zabíral myšlenkou na to, že by při nadcházejícím útoku Zeleného týmu mohlo dojít k tragickému omylu.

Většina lidí se podívá na budovu a vidí architektonické dílo. Když se podívám na budovu já, hned začnu v duchu přemýšlet nad tím, jak by se dala co nejlépe zničit. Přesně takhle jsem hodnotil sto let starou budovu CINCUSNAVEURu před několika týdny, kdy v ní kvůli Pinkymu seděl Sprost'ák Nick Grundle v železech. Proto mi netrvalo dlouho, abych ve spolupráci s Mickem zformuloval plán útoku. V podstatě lze říci, že mnohem víc času zabral další úkol - zajistit, abychom nebyli zatčeni v okamžiku, kdy se objevíme na místě.

Po patnáctiminutovém telefonátu na vládu se však Mickovi podařilo vrchnost přesvědčit, že má souhlasit s naší účastí. Argumenty, které přitom použil, byly nesporné: jsme protiteroristická jednotka U. S. Navy. Jsme po ruce. Nikdo nezná budovu CINCUSNAVEURu lépe než my. A uvnitř jsou naši lidé.

Takže poté co jsem zdvihl pravou ruku a slíbil, že se dobrovolně vydám do rukou spravedlnosti (přitom jsem měl ovšem za zády dva prsty překřížené), jakmile krize pomine, Zelený tým odletěl spolu s třicítkou

Mickových svěřenců vrtulníky z FAMFUCu, přistál nedaleko hydeparkské policejní stanice a oklikou se dostal na Grosvenorské náměstí. Na místo jsme dorazili ve 14.55 a okamžitě jsme se pustili do práce. Britové už- mezitím stačili vyklidit Marriott. Hotel se stal naším velitelským stanovištěm. Zcela po právu, neboť v podstatě přiléhá k CINCUSNAVEURu - ze střechy jedné budovy se lze dostat na střechu budovy druhé. Hotelová kuchyň, umístěná v suterénu, má navíc společnou zed s kotelnou CINCUSNAVEURu. Zed je postavená z viktoriánských cihel a je necelé dva metry silná. V hotelu na nás čekal sir Aubrey Hanscomb Davis a jeho monokl. Bude fungovat jako náš dozor z britského ministerstva obrany.

Nezdálo se, že by mě sir Davis viděl zrovna rád. Dokonce odmítal se mnou mluvit přímo a místo toho se se mnou bavil přes Micka. Nijak mi to nevadilo - v této chvíli jeho okázalou upjatost zrovna potřebuji co nejméně.

Na scéně byl přítomen ještě další dvouřadový oblek s úzkým proužkem. Patřil náměstkovi ministra vnitra zodpovědnému za boj proti terorismu siru Rodericku Townleyovi, vytáhlému chlapíkovi se sinálním obličejem. Townley si vedl mnohem zdatněji, než by se při pohledu na něj mohlo zdát. Ještě před naším příjezdem nechal zablokovat všechny státní linky z CINCUSNAVEURu. To je dobře - my se sice dovnitř dovoláme, ale tangové se ven nedostanou. To znamená žádné telefonáty tisku, žádné rozhovory s televizními reportéry, žádné talkshow v rozhlase.

Můžou mluvit jenom s námi - a podle toho, jak budeme chtít my. Pokud ovšem s sebou nemají mobily, protože v takovém případě by mohli mluvit s kýmkoli podle své libosti. Proto jsem sira Townleye požádal, jestli by nemohl sehnat rušičku na celulární síť. Odpověděl mi, že už pro jednu nechal poslat _prý pro všechny případy.

Zároveň byla podle našich pokynů celá oblast neprodyšně uzavřena. Mick si vzal mapu Londýna a silnou červenou čarou, která vedla od Mramorového oblouku dolů po Park Lane a přes Mount Street a podél Davies Street na Oxford Street a odtud zpátky k Mramorovému oblouku, v ní vyznačil obdélník. "Za tyto hranice nikdo nesmí!" nařídil policejnímu inspektorovi, který mu byl přidělen jako styčný důstojník. Při naší práci nás tak nebudou obtěžovat žádné televizní kamery.

Mick se v tomto směru dostatečně poučil z operace Nimrod u Brány princů, kterou televizní společnost BBC natáčela a vysílala naživo. Na střeše CINCUSNAVEURu je umístěna satelitní parabola, na kterou se chytá CNN, Sky News, BBC i !TV - prostě celá škála stanic, které čtyřicet hodin denně vysílají zprávy. Kdyby se do toho obdélníku dostala byt' jen jediná kamera, tangové by hned věděli, kde se právě nacházíme, a mohli by nás snadno zlikvidovat.

Co to slyším? Že má veřejnost právo být informována? Ano, v tom s vámi souhlasím. A jakmile skončíme, ať si ty zatracené štáby dělají rozhovory, s kým chtějí. Ale ne teď. Ne když jsou v sázce lidské životy a jediné neopatrné slovo pronesené nějakým idiotem může způsobit smrt nevinných lidí.

Novináři ale nejspíš monitorovali naše rozhovory v éteru, protože téměř vzápětí jsme obdrželi informaci, že stanice CNN a deník Daily Mirror si najaly vrtulník, se kterým se snaží dostat tak blízko, aby mohly využít některý ze svých teleskopických objektivů - těch, které používají ke špehování spoře oděných příslušníků královské rodiny na Bahamách. Nařídil jsem, ať nejbližší policejní vrtulník ty svině okamžitě najde a zadrží, a jestli to nezabere, tak ať je klidně sestřelí. Zároveň jsem se postaral o to, abych0!D od této chvíle používali výhradně vysílačky se scramblery. Žádné pisálek už od nás neuslyší ani slovo.

TISK ale musí být přesto informován.

A právě proto Bůh vymyslel muže, kteří nosí obleky. Ti umějí stát na místě, pohupovat se na patách, mluvit a zároveň nic neříkat. Přesně totéž dělali i sírové Davis a Townley. K tomuto účelu jsme v hotelu Park Lane - necelý kilometr od naší operační základny - zřídili tiskové středisko. Každou půl hodinu se jeden z obou pánů došoural v doprovodu inspektora metropolitní policie k mikrofonu, čtyři až pět minut tam žvanil nějaké nesmysly, dalších pět minut odpovídal na dotazy a potom se odbelhal zase pryč. Oba státní úředníci vypadali zničeně. No a co - i když se jim to, co dělají, nelíbí, udělat to prostě musí.

15.22. Pustili jsme se s Mickem do plánování vážných věcí.

V podobných případech se člověku chce reagovat okamžitě, ale z vlastní zkušenosti dobře vím, že lepší je postupovat krůček po krůčku.

Úkolem číslo jedna bude ohraničení areálu. Jakmile jsme s ním byli hotoví, rozmístili jsme odstřelovače -

celkem tři dvojice příslušníků SAS. Za normálních okolností bych použil odstřelovače z jednotky SEAL 6, protože si myslím, že jsou nejlepší na světě. Ale tady žádné odstřelovače ze Šestky k dispozici nemám a moji hoši už chvíli nestříleli, kdežto odstřelovači z SAS ve FAMFUCu denně nastříleli víc než 100 ran. Jedna dvojice zamířila na střechu hotelu a usídlila se přímo naproti North Audley Street - ta bude střílet na nějakých 150 metrů. Další dvojice shlížela shora na západní fasádu CINCUSNAVEURu - střelba na 50 metrů. A poslední dvojici jsme vyslali na střechu budovy stojící asi sto metrů severně od CINCUSNAVEURu - odtud bude dohlížet na okna vzadu a na dveře pro kuřáky. Zatímco se odstřelovači přesouvali na určené pozice, nařídili jsme řidičům sanitek a hasičských aut, ať své vozy zaparkují těsně pod náměstím na Brook Street, kde budou mimo zorné pole tangů a zároveň i po ruce. Pak jsme obrátili pozornost k prioritě číslo jedna: získání informací. Musíme zjistit totéž, co se učí noví adepti řemesla jak v DIA, tak i na nějaké novinářské škole - kdo, co, kdy, kde, jak a proč. Nějaké útržkovité informace o tom, co se stalo, jsme už měli, a to od jedné hysterické paničky, která v okamžiku, kdy došlo k útoku, zrovna vycházela ze zdravotního střediska, a od mladého desátníka námořní pěchoty, kterému se podařilo tu ženskou i s jejím osmnáctiměsíčním dítětem i přes prudkou palbu odtáhnout z budovy. Příslušník mariňácké ochranky přitom sice dostal zásah do plic, ale přemohl bolest a řekl nám všechno, co věděl. Stiskl jsem mu rameno a pochválil jsem ho za statečnost. Z jeho vyprávění jsme poznal, že máme co dělat s profesionály, kteří svou akci provedli tím nejjednodušším způsobem.

U hlavní bezpečnostní bariéry - budek z dvoucentimetrového neprůstřelného skla o rozměrech dva krát tři a půl metru - se objevil hladce oholený muž s průkazem příslušníka Navy a předpisovým sestřihem. Byl propuštěn dál. Muž se však u budky zastavil, vstrčil hlavu do otevřených dveří a požádal příslušníka ostrahy, jestli by mu nepomohl najít nějakého člověka z personálmno oddělení. Když se mariňák natáhl pro telefonní seznam, návštěvník ho střelil zezadu do hlavy. Pak stiskl tlačítko a otevřel třem svým kolegům dveře vedle bariéry.

Trojice měla pod kabáty samopaly a přes ramena velké pytle.

Přesto se pohybovala velice rychle. Než někdo stačil zareagovat, zabili útočníci další tři mariňáky, zranili civilistu v informacích a ovládli přízemí.

Tady desátníkova výpověď končila. Zeptal jsem se ho, jestli by dokázal útočm"ky popsat. "Já prostě vůbec nevím, kapitáne!

Byli to prostě chlapi - tři běloši a jeden černocho!" Manželka příslušníka Navy k tomu nic víc neřekla. Byla prý příliš vyděšená, než aby si pamatovala něco jiného než výstřely, křik a toho kluka, který vběhl mezi tanga a ji a odtáhl ji i s dítětem ven.

Takže útočníci jsou minimálně čtyři. Může jich být samozřejmě i víc, vždyť služební průkazy se dají získat snadno, když víte, jak na to, a dovnitř se tak nepozorovaně mohlo dostat dalších pět tangů - co pět, třeba deset nebo dvacet! Vzpomínáte si na ty "dveře pro kuřáky" v té boční uličce? Každý pořádný tango by si jich všiml hned při první obhlídce budovy.

Čtyři je moc málo. Podle mě jich musí být uvnitř osm až deset.

Alespoň takové číslo by odpovídalo velikosti budovy a počtu jejích obyvatel- který činí podle našich informací 120 lidí. Naštěstí existují možnosti jak to zjistit. Budova CINCUSNAVEURu, jestli si ,vzpomínáte, má v každém patře na chodbách a nahoře na vnějších zdech bezpečnostní kamery. Tyto kamery jsou napojené na monitory v místnosti ostrahy v přízemí. Ale - a nejsem si jistý, jestli o tomhle tangové vědí - celý systém byl navržen tak, aby byl zároveň pasivně spojen s bezpečnostními kamerami u velvyslanectví na druhé straně ulice.

To znamená, že kdybychom použili pár propojovacích šňůr, mohli bychom se na to, co se děje uvnitř CINCUSNAVEURu, dívat na obrazovkách v budově velvyslanectví. Navíc můžeme natáhnout dalších šest set metrů kabelů a dát si monitory rovnou do Marriottu.

Bezpečnostní systém však nemá žádné mikrofony, takže budeme muset najít způsob, jak dostat dovnitř zvuková čidla. To nebude těžké. Senzory lze naházet do vzduchotechniky, umístit je na vnější zdi nebo navrtat přímo do budovy. Parabolické mikrofony umí zachytávat vibrace, kterými rozechvívá lidský hlas okenní sklo. Jiné, citlivější vynálezy umějí naslouchat dokonce i přes několik decimetrů oceli a zdíva. Nejtěžším úkolem bude zjistit, co se děje v pátém a šestém patře, tedy tam kde jsou uschovány přísně

tajné materiály. Vcelku oprávněně můžeme předpokládat, že jakmile se rozezněly sirény, lidé z operačního střediska na pětce začali za svými dveřmi s kódovými zámky šrotovat a pálit o sto šest. A pokud u sebe tangové nemají předem naporcované kousky plastické trhaviny, které by mohli použít na panty, zámky a šrouby, může jim trvat celé hodiny, než se dostanou přes těžké ocelové dveře do spojovacího střediska CINCUSNAVEURu. A tou dobou by se už lidé uvnitř mohli za pomoci pil a šroubořezů, které tam mají ukryté, prořezat přes okenní mříže, vylézt na střechu a přeběhnout do Marriottu.

Je načase rozdělit si kompetence. Jelikož pracuji s Mickem Owenem, probíhala tato část naprosto hladce. Mick dobře ví, že nejdůležitější je úspěšné provedení akce. Všechno ostatní - ego, hodnost, sláva - musí stranou.

Dobrá, takže v operačním středisku v hotelu bude třeba udržovat spojení. O to se postará Mick. Dál budeme potřebovat tým vyjednávačů rovná se rozvědčíků. Ten povede Tommy Tanaka.

A budeme potřebovat také přepadové komando. To si vezmu na starost já.

To byl jediný bod, ve kterém jsme se s Mickem neshodli. Podle něj prý bude nejlepší, když zůstanu na velitelském stanovišti a celý ten nebezpečný orchestr budu dirigovat odtud.

S tím jsem nemohl souhlasit. Za prvé proto, že tu budovu znám tak dobře jako málokdo mezi živými, což nám dává velkou taktickou výhodu. Za druhé proto, že má jednotka, Zelený tým, byla vybudovaná na základě vedení zepředu. Vždycky jsem se svými muži cvičil. Vždycky jsem propagoval soudržnost jednotky, která nám umožní jednat, jako kdybychom byli jedno tělo.

V žádném případě nedovolím, aby moji střelci šli někdy přes palubu beze mě.

Při každé situaci, v níž jsou ve hře rukojmí, jsou nejdůležitější informace. V tomto případě budu muset znát odpověď na tyto tři základní otázky: kolik je v budově našich, kolik je tam tangů, a hlavně kde je ta zatracená plechovka s bakteriemi. Samozřejmě že mě také zajímá, kde jsou naši lidé zadržováni a jak se k nim můžu dostat! Jistě že chci znát pozice tangů! Ale nejdřív ze všeho musím najít tu biologickou zbraň a zneškodnit ji dřív, než ji tangové odpálí!

Nejtěžší úkol bude představovat hledání odpovědí. Když budeme tyto informace mít, útok nebude takový problém. Proniknout dovnitř bude snadné. Mám na výběr několik možností.

Můžu se tam dostat z kanalizace, která vede pod NorthAudley Street podél CINCUSNAVEURu. Můžu se prořezat skrz střechu nebo se spustit dolů a proskočit okny v prvním, druhém, třetím nebo čtvrtém patře. .

Protože rozhodující roli tu hraje čas (musíme ty tanga dostat dřív, než odpálí bakteriologickou zbraň), rád bych do akce vyslal najednou hned čtyři družstva. Alfa půjde kanalizací. Za pomoci několika náložů udělá v pětáctyřicet centimetrů silné zdi sklepení díru, proleze jí a půjde nahoru. Toto družstvo bude mít na starosti obě podzemní patra a přízemí. Bravo se prořízne střechem, sleze do spojovacího střediska a postará se o páté a šesté patro. Charlie a Delta se spustí na opačném konci budovy ze střechy dolů, proskočí nechráněnými okny ve čtvrtém patře dovnitř, bude postupovat do prvního patra a cestou likvidovat tanga. Prvořadou prioritou všech družstev je plechovka s BA-PP3/I.

Jakmile zjistíme, kde se nachází, přerozdělíme si úkoly.

Odhadoval jsem, že by celý útok mohl trvat méně než šest minut. To je dost kritická doba, zejména vzhledem k tomu antraxu. V roce 1980 trvalo vyčištění íránské ambasády u Brány princů Mickově Pagodě kvůli panu Murphymu a špatnému sladění jedenáct minut - a to se nemuseli starat o žádnou zatracenou plechovku s bakteriemi, která by dokázala zabít půlku Londýna.

Napadlo mě ale ještě něco jiného, o čemž jsem se nikomu nezmínil, a sice proč ti tangové provedli tak komplikovanou akci spojenou se zajištěním rukojmích na North Audley Street, když by jim k tomu, aby město srazily na kolena, úplně stačilo zabalit plechovku s bakteriemi do nějaké krabice a nechat ji v některém obchodě na Oxford Street nebo ji odložit do šatny v Marriottu či dát ji na recepci v CINCUSNAVEURu a pak ji odpálit na dálku?

Tady mi pár kousků do celé skládky chybí, a kdyby byl čas, rád bych tohle téma s někým probral. Ale jako obvykle, žádný čas nebyl.

Když Mick vyslechl můj plán akce, přikývl a řekl: "Plány budovy?" Nehodlal totiž ztrácet čas zbytečným slovíčkařením v době, kdy jde o každou minutu.

"Už jsou na cestě." " Video?" "Deset minut." Spojáři z velvyslanectví už na tom pracují.

"Dobře," přikývl znovu.

Operační středisko pro nadcházející akci jsme zřídili v hotelové jídelně. Stoly jsme srazili k sobě a vytvořili z nich pracovní plochy. Jeden roh místnosti obsadila Tommyho zpravodajská skupina. Její vedoucí se se sluchátky na uších staral o telefony.

Vedle něj stál Cvokař Mike - psycholog SAS - a snažil se vypracovat psychologický portrét teroristů. Protější roh zabrali spojovací technici. Spojení je při osvobozování rukojmích stejně důležité jako informace. Musíte mít možnost komunikovat se všemi - ať už proto, abyste mohli dát odstřelovačům zelenou, nebo proto, abyste mohli hovořit s přepadovým oddílem, nebo... no, myslím, že vám to je docela jasné.

Kachní noha s Hlodavcem připravovali v přízemí nálože. Hoši od SAS jim dodali suroviny, ale dál už pomáhat nemuseli.

K tomu, abych udělal ve střeše díru, použiju takzvaný arleighgram, trik, který jsem se naučil od Arleigha MacRaea, legendárního pyrotechnika losangeleské policie, který vyrobil stovky náloží - od těch velkých, jimiž se jeho kolegové dostávali do kokainových doupat, až po ty malé, které dokázaly vyhodit dveře z pantů, aniž by přitom poškodily zárubeň.

Arleigh jednou dostal za úkol sestavit nálož, která by udělala v ploché střeše vyztužené kovem otvor, jímž by se zásahová jednotka losangeleské policie dostala k teroristům zadržujícím několik rukojmích. Tehdy vznikl báječný prostředek pro vybourání otvoru, který jsme v Šestce na počest jeho vynálezce nazvali arleighgram. Základem této nálože byl pentrit nacpaný do hladkého olověného pouzdra ve tvaru písmene L nebo obráceného V, který využívaly jednotky SEAL a ženijní pyrotechnici už celá léta předtím a který při správném použití umí prorazit i pět centimetrů tlustý ocelový plát.

Arleigh přilepil nálož páskou k duši naplněné vodou a soustředil energii výbuchu jedním směrem. Bylo to tak jednoduché, až jsem se tloukl do hlavy za to, že jsem na to nepřišel sám.

Voda bude při explozi působit jako pěchovačka a výsledkem bude krásný kruhový otvor o velikosti poklopu od průlezu. Pomocí arleighgramu tedy uděláme ve střeše díru, skočíme dovnitř a začneme řídit. K čertu s váma, páni tangové!

Ve sklepě použijeme tutéž výbušninu, ale tentokrát z ní vyrobíme takzvanou pásovou nálož. Hned vám povím jak. To si nejdřív určíte, jak velký otvor chcete udělat. V našem případě je to čtverec o rozměrech 120 x 120 centimetru. Pak si vezmete kus polystyrenu o tloušťce zhruba 1 centimetr a na něj jako na podložku páskou přilepíte nálož a všechna odpalovací zařízení. Tím pádem se vyhnete tomu, že vaši lidé budou muset dávat nálož na zeď, přidělavat k ní rozbušky a spouštět roznětku a nepřítel bude běhat kolem a bude na vás střílet.

Akce na záchranu rukojmích nesmí trvat příliš dlouho. Proto musíte mít všechno připravené předem. Jakmile jste pak hotoví, připlácnete polystyrenovou podložku na místo, odpálíte nálož, proběhnete dírou dovnitř a postřílíte teroristy. Jednoduché a prosté.

16.03. Máme video. Shromáždili jsme se u monitoru a přepínali na jednotlivá patra. Situace vypadala zhruba tak, jak jsem očekával. Prázdné chodby i schodiště. Dveře od kanceláří otevřené dokořán. Podzemí bylo vylištěné. To je dobře. V zadržovací cele nebyl nikdo. Bufet byl také opuštěný. Všechny je tedy vyhnali nahoru. To nám jenom hraje do karet. Přízemí. Dveře zabarikádované a polepené obdélníky z C-4. Nevadí, stejně jsme neměli v úmyslu provést čelní útok.

Několik rukojmích bylo zavřeno ve velkém zasedacím sále ve druhém patře. Neviděli jsme sice všechno, ale zdálo se nám, že jich tam s rukama za hlavou dřepí kolem čtyřiceti.

Snadno jsem rozeznal Pinkyho Prescottta. Seděl v první řadě a sám - nejbližší rukojmí se od něj odtáhl tak daleko, jak jen mohli. Pinky se totiž strachy pomočil. Typické.

Jedna kamera byla umístěna také v chodbě naproti restauraci.

I tam bylo pár zajatců. Jejich osvobození bude dost těžké, protože restaurace nemá žádná okna a vede do ní jediná cesta: přímo z chodby. Zatraceně. Přepnuli jsme na horní patra. Operační středisko v pátém patře padlo - dveře byly otevřené. Zato chodby spojovacího střediska v patře šestém zely prázdnotou a těžké ocelové dveře byly zavřené.

Zkusil jsem zavolat na služební linku do střediska. Telefon zdvihl velice vyděšený, ale stále logicky

uvažující lodní mistr první třídy jménem Steve Wemer. Oznámil nám, že kromě něj je tam ještě pět mužů. Všichni prý usilovně šrotují veškeré tajné materiály a šifrovací stroje jsou nastavené tak, aby se samy zničily.

Byl jsem dojat. Místo aby se ti chlapi snažili dostat ven - prořezat se na střechu nebo mřížemi na oknech - konají svou povinnost! Když jsem to lodnímu mistru první třídy Wemerovi sdělil, odpověděl mi: "Do prdele, pane, vždyť k tomu jsme byli přece vycvičení!" Zjištění, že i v téhle nové úzkostlivé, sobecké a kariéristické Navy ještě existují námořníci ze staré školy. Rekl jsem Wemerovi, ať zavěsí - že brzy přijde kavalerie. To byla samozřejmě lež do akce jsme nebyli ještě zdaleka připraveni. Ale musel jsem toho hocha nějak povzbudit.

Vtom jsem zahlédl něco na chodbě. "Máte tam nějaký zbraně?" "Prej by tady někde měla bejt nějaká pětačtyřicítka, ale já osobně jsem ji nikdy neviděl," zněla rozpačitá odpověď.

"To je blbý. Proč, pane.

"Protože k vám jde návštěva!" Koutkem oka jsem mrkl na malý monitor nalevo od mé hlavy. Na chodbě v šestém patře se cosi pohybovalo. K ocelovým dveřím se blížila postava v plynové masce a pyrotechnickém kabátě. "Venku máte nepřítel, Wernere! II Hlas ve sluchátku se odmlčel. "Rozumím, kapitáne! Už je slyším! II ozvalo se po chvíli.

Hned nato se v chodbě objevila druhá a třetí postava. Obě nesly vojenské pytle. Jakmile je postavily na zem a začaly z nich vy tahovat náčiní, hned jsem věděl, k čemu se chystají. "Wemere, běžte pryč od dveří!" Nejvyšší z těch tří mužů odmotal z cívky kus pružné trhaviny, omotal ji kolem dveřní zárubně a přilepil ji páskou - do prdele, mají tolik trhaviny, že by to stačilo na celou střechu! Druhý muž připevnil na dveře dva tenké plátky trhaviny o rozměrech dvacet pět krát padesát centimetrů. Třetí přimontoval k oběma náložím tužkové elektronické rozbušky a nastavil časové spínače.

Celá práce byla hotová za necelých deset vteřin a trojice se rychle stáhla pryč - doběhla do haly a zmizela z dosahu kamery.

Znovu se objevila až na schodišti v pátém patře, kde se zastavila a přikrčila. Ozvaly se dva výbuchy v krátkém sledu.

Telefon ztichl a chodbu na obrazovce přede mnou zahalil hustý oblak tmavého dýmu. V naslouchadle jsem uslyšel hlas jednoho z odstřelovačů, který hlásil, že sklo v oknech na severní straně šestého patra právě vylétlo ven.

Výbuch vyřadil z činnosti dvě z kamer - na obrazovce bylo vidět jenom změnění. Jediná kamera, která v tomto patře zbyla, byla umístěná nad požárním schodištěm a zdálky zabírala chodbu a vyražené dveře. Jejím prostřednictvím jsem viděl útočníky, jak znovu přicházejí chodbou a míří do spojovacího střediska. Na obličejích měli nasazené plynové masky a místo pytlů drželi v rukou samopaly. Hustým kouřem postupovali k místu, kde ještě před chvílí stály těžké ocelové dveře. Ty musely odlétnout alespoň pět metrů směrem dovnitř.

Když zbytky kdysi kvalitní ventilace odsály oblaka dýmu, i přes špatný úhel kamery jsem konečně viděl, co se stalo. Obrázek, který se mi naskytl, mi připomínal záběry z lodi Iowa, kde při nehodě na dělostřelecké věži zahynulo čtyřicet sedm námořníků.

Energie silné trhaviny se totiž v uzavřeném prostoru ještě znásobí. Spojovací středisko CINCUSNAVEURu přitom v podstatě představovalo ocelový sejf uvnitř zděné budovy. Takže když první nálož vyrazila dveře a hned po ní následovala druhá smrtící - energie se odrazila od stěn a ničila vnitřek místnosti stejně, jako výbuch na lowě zlikvidoval vnitřek ocelové dělostřelecké věže. Možnost, že by někdo přežil, byla v obou případech nulová.

Dalších šest statečných Američanů zahynulo při plnění svých povinností. Ti tři, co to způsobili, jsou už teď mrtví, to přísahám.

Mlčky jsme se dívali, jak trojice vstupuje do místnosti, zbraně připravené ke střelbě. Jeden z nich musel zahlédnout nějaký pohyb, protože se otočil a vypálil krátkou dávku.

Ten pocit bezmocnosti byl absolutně nesnesitelný. Chtěl jsem něco udělat - a hned' Mick mi stiskl rameno. "Však se dočkáme" ucedil přes zaťaté zuby.

KAPITOLA 21

18.22. Divné je, že zatím nevznesli žádné požadavky. To mi dělá velké starosti. Jednak proto, že všichni ti tangové, které jsme zabili v Afghánistánu, měli u sebe seznamy požadavků, a jednak proto, že teroristé vždycky kladou nějaké požadavky. Propusťte naše bratry z vězení, nebo zabijeme rukojmí! Dejte nám letadlo nebo autobus nebo auto, jinak vyhodíme z okna těhotnou ženskou! Dejte nám dva miliony dolarů v hotovosti, nebo vám pošleme kus lidskýho těla! Dejte naše požadavky do televize, nebo někoho zmrazíme! U těchhle tangů to je ale jinak. Dosud jsme, od nich neslyšeli jediné slovo. To mě znervózňovalo. Zajímalo by mě, na co čekají.

Sledovali jsme, jak svěpě pokračují ve své práci - čistí jednotlivá patra a rozdělují rukojmí mezi zasedací místnost ve druhém patře a restauraci v suterénu. Napočítali jsme jich celkem deset - měl jsem pravdu, když jsem říkal, že na budovu tak velkou, jako je CINCUSNAVEUR, budou potřebovat víc než čtyři muže. Všichni tangové byli oblečení stejně: nomexové kukly, kombinézy a pyrotechnické kabáty tmavé barvy.

19.00. Někdo uvnitř si začal hrát na chytrého. Kamery začaly jedna za druhou pohasínat. Tangové nakonec přerežali kabely od všech kamer uvnitř a nechali nám pouze kamery venku. Díval jsem se na změň na obrazovkách přede mnou. Dokud to fungovalo, byla to sranda. Teď je načase přejít na plán B. Během několika minut jsem z příslušníků SAS sestavil šest družstev, která rozmístí zvuková čidla, abychom mohli tanga dál sledovat.

Mezitím se budeme plně věnovat taktice a strategii. Akce s rukojmími jsou všechny stejné a současně i docela jiné. Můžete použít tutéž dynamiku, ale taktika se musí vždycky přizpůsobit konkrétnímu hřišti. U letadel je to snadné, protože ta se od sebe téměř neliší. Vezměte si konstrukci, umístění dveří a pilotní kabinu třeba u boeingu 747B a 747E - mezi oběma stroji jsou v tomto směru jen minimální rozdíly. U budov je to však něco jiného. Každá vypadá jinak, každá má jiné vnitřní uspořádání.

V případech, jako je ten náš, se chodí většinou v podstatě naslepo - postupuje se podle plánů, které jsou bud zastaralé, anebo dokonce vůbec neexistují. My máme štěstí. Já totiž budovu CINCUSNAVEURu dobře znám. A navíc máme k dispozici aktuální plány.

Proto jsme využili chvíle, kdy jsou tangové zavření uvnitř a potichu, a pustili se do kreslení schémat a řešení problémů. Zároveň jsme také naposledy vyčistili a naolejovali své zbraně.

K čištění místností budeme místo košťat používat samopaly MPS značky Heckler&Koch. U jednoručních střelných zbraní to bude jiné. SAS používá pro boj zblízka pistole Browning High Power ráže 9 milimetrů, jednočinné a jednoduché zbraně staré více než půl století.

Jednotky SEAL ale cvičí s dvojčinnými poloautomaty. Naštěstí budeme mít nad tangy převahu. Mick nám totiž předal nejnovější vynálezy - pistole Glock 19 ráže 9 mm, vybavené mířidly pro střelbu v noci a laserovými zaměřovači. Na laserové zaměřovače jsem vždycky hleděl s nedůvěrou, protože musejí být na zbraň nějak přišroubované nebo přivázané, což znamená - při obvyklé stoprocentní účinnosti Murphyho zákonů - že se můžou utrhnout právě v okamžiku, kdy je budete potřebovat nejvíc.

Tyhle zaměřovače se ale od těch, které jsem viděl předtím, značně lišily. Nesly označení Crimson Trace a byly vyvinuté speciálně pro glocky. Přesně zapadaly do jejich konstrukce a umožňovaly nám střílet normálně obouruč namísto toho, abychom museli rukou objímat nepohodlný předmět spojený s lučikem spouště. Skvělý červený pětimiliwattový laserový paprsek výrazně usnadňoval střelbu bez míření - procházel kouřem i tmou hladce jako nůž. Podobné zaměřovače bych měl rád i na samopalech, ale nemůžu mít zase všechno.

Desítky zásobníků jsme napáskovali expanzními náboji, které příslušníci SAS používají při akcích na osvobozování rukojmích.

Tyto náboje spolehlivě zlikvidují nepřítele, ale neproniknou jeho tělem dál a nezasáhnou rukojmího, který stojí za ním. Veškeré vybavení jsme překontrolovali hned několikrát. Při vlastní akci bude mít pan Murphy dost prostoru pro své rejdy. Nerad bych se dočkal toho, že se budu bát, jestli provazy vydrží nebo jestli jsou nálože správně připravené.

V hotelovém baru jsem nechal postavit modely jednotlivých pater CINCUSNAVEURu a členové přepadového oddílu si je neustále procházely. Moji hoši budovu znají, ale Mickovi lidé ne. Nemůžeme si dovolit žádné chyby.

Zaútočíme ve čtyřech šestičlenných družstvech podporovaných odstřelovači. Jednotky SAS při

osvobození rukojmích obvykle postupují tak, že do každého okna napumpují hromady slzotvorného plynu a potom vyšlou šest nebo osm dvoučlenných týmů, které začnou čistit jednu místnost za druhou. V našem případě nám slzotvorný plyn nijak nepomůže, protože tangové mají masky (přesto bychom je ale mohli zkusit dezorientovat několika třaskavými granáty). A dvoučlenné týmy na tak velkou budovu a v tak krátkém čase, jakého potřebujeme dosáhnout, nestačí.

Proto jsem musel svůj plán poněkud poopravit. Původně jsem se chtěl dostat pomocí arleighgramu skrz střechu, postupovat směrem dolů a cestou vyčistit obě horní patra. Teď když je spojovací středisko v ruinách, musím tento scénář přepracovat. Skrz střechu půjdu stejným způsobem. Ale místo abych ztrácel čas v horních dvou patrech, povedu své muže rovnou do zasedacího sálu, kde se nachází většina rukojmích.

To, že tangové naskládali všechny své zajatce do dvou místností - zasedacího sálu a restaurace - bylo pro nás na jednu stranu dobré a na druhou špatné. Dobré proto, že víme, kde jsou všichni Američané drženi. Špatné proto, že pokud jsou u nich nastražené pasti, můžeme v okamžiku, kdy oknem vlétne dovnitř první granát, přijít najednou o celou skupinu. Copak Pinky, toho bych klidně obětoval, ale co všichni ti cenní řadoví příslušníci, kteří svou práci doslova žijí?

První zpráva o spojení přišla ve 22.32. Tangové měli uvnitř mobilní telefon a použili ho k telefonátu do zahraničí, přesněji řečeno do Ženevy. Jak jsem se to dozvěděl? Díky pasivnímu monitorovacímu zařízení na mobilní komunikace, které nechal nainstalovat sir Townley. Zařízení zjistilo, že tangové vytočili +41, což je mezinárodní předvolba Švýcarska, pak 22, což je volačka Ženevy. Koho tam v té Ženevě, sakra, mají?

Telefon v Ženevě zazvonil celkem pětkrát. Když ho nikdo nezdvihl, vytočili jiné číslo - tentokrát do Káhiry. Teď v tom začínám mít opravdu zmatek.

"Micku - můžeme ty mezinárodní čísla zjistit?" "Jistě!" Nadiktoval jsem mu čísla z displeje. Mick všechno zapsal na papír a podal ho seržantovi, který stál vedle něj. Za necelou půlhodinu byl seržant zpátky i s výsledky. Ženevské číslo patří pronajatému mobilnímu telefonu - tomu, který si za padesát dolarů na den plus hovorné vypůjčíte na každém letišti. Totéž platí i o druhém čísle, jen s tím rozdílem, že se jedná o káhirskou ústřednu.

Byl jsem zmatený - ale jen asi na půl minuty. Afghánistán.

Tangové. Letenky. Cestovní doklady. Plány a náčrtky. Seznamy požadavků. Přivezl jsem je sem a dal je Mickovi k dalšímu rozboru, ale události tady běží tak rychle, že jsme se k nim ještě nedostali.

Teď už žádné rozborů nepotřebuji. Vím totiž až moc dobře, co se děje.

"Micku.. ! Všechno do sebe dokonale zapadá. Tangové nevznášejí žádné požadavky, protože to v tuto chvíli ještě nemají v plánu. Tohle je totiž, vysvětloval jsem, jenom jedna velká operace. Tangové uvnitř CINCUSNA VEURu se chtějí na dálku spojit s dalšími pěti skupinami. Pak společně přednesou své požadavky. Ale nejen nám tady v Londýně, nýbrž celému světu!

Jenomže Demo Dickie se svou veselou chasou tyto plány trochu narušil. K čertu s vámi, tangové!

Tahle skupina opustila tábor v Afghánistánu ještě před naším útokem. Tím pádem nemůže vědět, že jejich soudruzi jsou už dávno na pravdě boží - že jim nikdo nezvedne telefon ani v Ženevě, ani v Káhiře, Moskvě nebo kdekoli jinde.

Díky tomu máme výhodu - víme něco, co oni nevědí. Znamená to však také, že musíme jednat rychle, než si uvědomí, že k žádnému spojení nedojde.

"Wondere!" "Tady jsem!" Stevie měl očividně dobrou náladu, protože ve svých střeleckých brýlích měl růžová sklička.

"Jak to mám udělat, když chci někoho přesvědčit, aby si myslel, že mu nefunguje mobil?"

"Jednoduše. Rušit frekvenci." "To jo, ale já chci, aby si mysleli, že mají něco s telefonem, protože jinak zlikvidují rukojmí a odpájej ten zsranej antrax!" "Máte pravdu, Holmesi!" připustil Wonder a zamyslel se. Hlava se mu přitom otáčela doleva-doprava-doleva a dopravadoleva-doprava. "Porucha sítě," prohlásil po chvíli. "Přerušíme přívod elektřiny do rozvodné sítě, ze které jsou napájeny všechny okolní retranslačky. Telefony pak oněmí. Považoval jsem to za dobrý nápad. Wonder však nebyl stále spokojený. Zamračil se, zabubnoval prsty na stole a zavrtěl hlavou." Ne, zapomeň na to.

"Proč? divil jsem se.

"Protože ty základnový stanice se umí samy restartovat a přepnout se automaticky na záložní síť! " Takže? Stevie si založil ruce a zamyslel se. Pak se mu tvář začala pomalu, jako když vychází slunce, roztahovat do velkého potměšilého úsměvu. "Zemní plyn! Výbuch zemního plynu ty stanice vyřadí z činnosti, a na pěkně dlouho! Konce prstů se znovu rozeběhly po stole. "Uděláme to takhle: vezmeme si od britské pyrotechniky jedno jejich auto, hodíme dovnitř kolem půldruhého kila C-4 a odpálíme to - ale vršek necháme otevřenou, takže výbuch vyhlítne do atmosféry, kde nikomu a ničemu neublíží. Zároveň to ale bude taková rána, že to bude vypadat, jako kdyby bouchlo plynový potrubí. Jestli tohle ty hajzly vevnitř nepřesvědčí o tom, že bouchl plyn, tak už nevím! Potom začneme rušit jejich mobila a budeme jim pouštět z pásky tu hlášku o poruše sítě. Určitě tomu uvěřej!" Pak se na mě podíval se samolibým úsměvem a zeptal se: "Tak co tomu říkáš? Co bych tomu měl říkat? Že je ten kluk naprosto skvělý?"

Mick neztrácel čas. "Považuj to za hotovou věd" prohlásil a chytil Wondera za ucho a táhl ho pryč. Celý trik bude mít ještě jeden důležitý účinek. Pokud se nám podaří média přesvědčit, že tady v Londýně došlo k dalšímu teroristickému útoku, můžeme jejich dezorientaci využít ke svému prospěchu.

23.52. Ta exploze vzbudila určitě celý Londýn. Byla obrovská.

A hned se stala tématem mimořádného zpravodajství, přesně jak jsme doufali. V telefonátu do televize se k "pumovému útoku" přihlásila IRA. Eter byl zaplaven hlášeními o údajných tragických následcích, které pilně dodával sir Townley se svým týmem.

Tangové nám tuto lest spolkli. Nejdřív se snažili zjistit, co se to vlastně děje. Nejspíš také zpanikařili, protože zavolali - hádejte komu? Ze netušíte? Tak já vám to povím. Na digitálním displeji před námi se objevilo číslo patřící telefonu, který stojí na nočním stolku v Brookfieldově vile v Hampsteadu.

Vždycky mě potěší, když teroristé udělají nějakou osudnou chybu. Ted mám konkrétní - přesněji řečeno přípustný - důkaz o spojení tangů s lordem Brookfieldem. Máme ho v hrsti. Požádal jsem Micka, aby mi Brookfielda pohlídal - a odřízl jeho dům od okolního světa. Mick do Hampsteadu okamžitě vyslal jednoho ze svých lidí a oddíl metropolitní policie a nařídil jim, ať celou oblast neprodyšně uzavřou.

Teroristé uvnitř CINCUSNAVEURu si mezitím pořád dokola hráli s telefonem. Samozřejmě že se jim nikdy nepodařilo dovolat, neboť jsme měli zapnutou rušičku. Proto slyšeli jenom spoustu pípání, pískání, halali a dalších elektronických pazvuků a k tomu ženský hlas, který jim z pásky oznamoval, že mobilní síť je kvůli "nepředvídaným okolnostem" (ten výraz miluju!) mimo provoz a že odstranění závady může trvat několik hodin.

Spojil jsem se s našimi špióny z SAS a dozvěděl jsem se, že tangové nám skočili na špek - po dlouhé diskusi se rozhodli, že s dalšími kroky počkají, dokud se nebudou moci spojit alespoň s jednou další skupinou. Po této zprávě se mi dýchalo o něco lehčeji - získali jsme trochu času. Ne sice mnoho, protože tangové začnou být za pár hodin netrpěliví, ale dost na to, aby se nám naskytla poměrně velká šance na úspěch - a já si ji rozhodně nehodlám nechat proklouznout mezi prsty.

Uvedl jsem věci do pohybu. Hodinou H bude čtvrtá hodina ranní, kdy bývá odpor nejmenší - musíte vzít v úvahu skutečnost, že tangové jsou značně vyčerpaní, protože celý den byli v jednom kole a touhle dobou už jedou nejspíš jenom na adrenalin.

Tohle dobře znám z dřívějších. Když jsem velel Rudé buňce, zjistil jsem, že unavit ostrahu není žádný problém. Proč? Protože velitelé základů lidem z ostrahy jen málokdy dávají možnost znovu nabrat síly.

V praxi to znamená, že první skupina

může být na nohách několik dní za sebou bez řádného odpočinku.

Zatímco obrana dřela až do úmoru, Rudá buňka udržovala klidné tempo - sem tam udělala nějaký průzkum a pak se vrátila zpátky do motelu, dala si horkou sprchu a studené pivo a na pár hodin si zdřímala. Oni byli utahaní, nevyspalí a otrávení. My jsme byli svěží a ve skvělé náladě - měli jsme čas dokonce i na ženskou.

Věděl jsem, že nesmíme tanga nechat vydechnout. Ale nechtěl jsem opakovat chybu, kterou udělala FBI při obléhání Davidiánů ve Waco, kdy její pokusy o psychologický nátlak jen posílily odhodlání příslušníků sekty. Já budu, na rozdíl od nich, postupovat jemně. Nad budovou nebudou kroužit žádné vrtulníky a z obrovských reproduktorů nebude hlasitě vyřvávat žádná nemelodická hudba, jak se o to pokoušela u Waco FBI (a bez úspěchu).

Dnes v noci budou kolem CINCUSNAVEURu projíždět policejní auta se zapnutými sirénami v nahodilých, ale donekonečna se opakujících intervalech. Tangy z toho musí rozbolet hlava - proto jsem vyslal do nejbližší ulice ještě tým konstáblů ze Zvláštního odboru Scotland Yardu, aby zde pomocí několika sbíječek a pár kusů ocelového plechu tvrdil muziku.

Pak jsme si nacpali do uší vatu, nařídili budík na tři č~tě na tři a ulehli ke krátkému bojovému spánku. Před akcí všichni vždycky pocítíme určitou nervozitu, která nám svírá útroby a stahuje řitní svěrač. Vůbec nezáleží na tom, jak moc je člověk zkušený a zdatný, jak chladnokrevně si počíná v boji nebo kolikrát už byl ve svém životě střílet a loupit. Dokud se neocitne přímo v akci a nezačnou kolem něj létat kulky, má žaludek jako na vodě.

Proto když jsme na sebe navlékali výstroj a výzbroj, panovalo obvykle neobvyklé ticho. Bylo slyšet pouze pleskání řemenů, cvakání natahovaných závěrů u samopalů a šoupání bot po podlaze. Každý z nás byl ponořen do vlastních myšlenek, každý se v duchu připravoval na nadcházející okamžiky.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Wonder si kontroloval každý náboj, který vkládal do zásobníku svého glocku. Rty se mu přitom pohybovaly, jako kdyby se potichu modlil. Nebyl to však otčenáš - Stevie si znovu opakoval celý scénář. Hlodavec si na prstech počítal kadenci. Sprosták Grundle prohlížel lano a díval se, jestli někde nejsou trhliny. Ve tváři se mu zračilo napětí této chvíle. Kachní noha si utáhl tkaničky na vysokých botách, zkusil, zda pevně drží, pak je zavázal na dva uzly a odřízl přebytečné konce. V žádném případě se mu tak boty nezachytí za nějaký vyčnívající hřebík nebo hranu.

Tommy Tanaka se belhal kolem a tvářil se mrzutě. Jeho rozum mu sice říkal, že díra v jeho stehně je dost velká na to, aby s námi nemohl jít - práce, která nás čeká, bude prostě příliš fyzicky náročná a já nehodlám riskovat úspěch akce jenom kvůli tomu, abych uspokojil jeho ego - ale příslušník SEAL se v něm trápil a bouřil. Tommy si připadal jako dezertér a dával nám to najevo. Jak rád bych mu řekl: "Tommy - jdeme na to!" Ale být velitelem znamená umět dát úspěch akce na první místo. Proto jsem ho nechal, ať m~ dál proklíná. Musel jsem to vydržet.

Oblékli jsme se do britské výstroje, která se skládala z nehořlavých nomexových kombinéz, kukel a dýchacích masek SFIO s integrovanými brýlemi, ke kterým lze připojit spojovací zařízení CTIOO používané jednotkami SAS. Na kombinézy jsme si navlékli keramický pancíř - každý z nás tak nesl dalších šest kilo navíc, ale rád, protože krunýř dokázal odolat i tomu nejmodernějšímu typu střeliva. K ochraně hlavy jsme použili britské přilby ACIOO, protože ty jsou upravené tak, aby se do nich vešla dýchací maska i komunikační zařízení. Na přední straně vesty bylo přichycené pěticentimetrové tlačítko k ovládání mikrofону - dost velké na to, aby se dalo snadno stisknout předloktím.

Pokud jde o spojení, raději bych použil vybavení jednotky SEAL 6. Naše komunikační zařízení je totiž menší než britské, a tudíž bychom s sebou nemuseli tahat tak velkou zátěž. Ale jak Mick stroze konstatoval, "vši si nemůžou vybírat" - a my prý jsme jenom vši v jejich kožichu.

Ten člověk je upřímnost sama, to vám teda řeknu!

Naposledy jsme s Mickem probrali upravený scénář. Žádné tunely z kanalizace, žádné arleighgramy na střeše. Provedeme to co nejjednodušeji. Já budu se svými hochy na hrotu. Ze střechy Marriottu přelezeme na střechu CINCUSNAVEURu _ vy soko nad zorným polem bezpečnostních kamer. Mimo dohled kamery na severozápadní straně budovy se spustíme dolů do šestého patra, potichu přeřezeme mříže a pokradmu se vydáme do druhého patra. Cestou přitom budeme pátrat po antraxu.

Jakmile budeme na svých místech, na budovu zaútočí najednou čtyři družstva příslušníků SAS. Jejich úkoly jsou následující:

osvobodit rukojmí v suterénu a zneškodnit všechny tanga mezi suterénem a druhým patrem. Moje jednotka v okamžiku útoku vyrazí k zasedacímu sálu a osvobodí rukojmí, kteří jsou v něm zadržováni. Celý plán je tak jednoduchý, že by měl určitě fungovat. Pokud ovšem nedojde k tomu, že se neprořezeme mřížemi na oknech v šestém patře a budeme se muset spustit o patro níž, kde můžeme narazit na pár tangů a ztratit tak výhodu momentu překvapení, což tangům ve dvojce umožní zlikvidovat rukojmí v zasedací místnosti.

3.44. Stoupáme ke střeše Marriottu, lezeme nahoru a zahajujeme přechod na druhou stranu. Ani nevím, jestli je chladno díky čtyřem vrstvám výstroje a vnitřní nervozitě se potím jako o závod. Ve sluchátku slyším hlas Tommyho T, který mi oznamuje, že na západní frontě je klid. Dobré zprávy slýchám rád.

Hliníkový žebřík, který k přechodu použijeme, měří šest a půl metru. Na každém konci tak budeme mít přes půl metru k dobru. Nohy a vršek žebříku jsou obalené pěnou a přelepené páskou, aby neodíraly zdivo a neprozradily nás.

Všechno dosud probíhalo až příliš hladce. Matka příroda, vědomá si toho, jak moc si libuji ve ztížených podmínkách, nám poslala trochu vody. To, co bylo ještě před hodinou slabým mrholením, nyní nabývalo na intenzitě a začínalo se pomalu měnit v mírný liják. Je až k nevíře, jak dokáže takový hliníkový žebřík klouzat, když je celý mokrá a vy máte na sobě šestnáct kilogramů výstroje a nesete ještě dalších třináct! Sel jsem jako první.

Místo toho, abych postupoval příčku po příčce - jako třeba na provazovém můstku - musel jsem lézt po čtyřech a snažit se vyvažovat výstroj, výzbroj a další náklad. Žebřík se přitom pode mnou třásl a prohýbal, jako kdyby s ním na jednom konci lomcoval King Kong.

Kdo to říkal, že dostat se na druhou stranu bude hračka? Ukažte mi ho a já ho na místě zastřelím!

Jakmile jsem se dostal na druhou stranu, hned mi bylo lépe.

Popadl jsem konec žebříku a tiskl ho ke střeše, aby se ostatním nekýval. Tommy T nevydržel, vylezl na druhé straně ven a chopil se vzdálenějšího konce kluzkého žebříku, po němž Kachní noha, superhorolozec a poslední muž v naší řadě, přešel vestoje během zlomku vteřiny.

Zasalutoval jsem Tommymu vztyčeným prostředníkem a rukou mu naznačil, že má zalézt zpátky dovnitř. Tommy ukázal, že si mám políbit prdel, a zmizel mi z očí. To je dobře, že poslechl - potřebuji, aby byl u vysílačky a informoval mě o dění. Musí hlídat všechny kamery a štenice, abych věděl, co tangové právě provádějí.

Husím pochodem jsme opatrně postupovali po střeše CINCUSNAVEURu dál a pečlivě zkoumali mokré břidlicové tašky.

Nebyla to žádná legrace. Ta zatracená střecha byla pokrytá ptačím trusem a klouzala tím pádem ještě víc, než kdyby byla jenom mokrá. Stačí jediný chybný krok a už padáte přes okraj střechy šest pater dolů. A kde by potom byla naše výhoda momentu překvapení?

V puli cesty se tvar střechy změnil. Vršek budovy byl zesílen, aby dokázal udržet tři obrovské klimatizační jednotky, které udržovaly stále prostředí ve spojovacím středisku. Opatrně jsme je obcházel a vyhýbali se desítkám citlivých antén a satelitních parabol.

Dole pod námi právě přejížděla po severní části North Audley Street dvě policejní auta se zapnutými sirénami. Podíval jsem se přes hřeben střechy směrem k náměstí. I když jsem nikoho nezahledl, věděl jsem, že minimálně jedno družstvo odstřelovačů sleduje infračervenými dalekohledy náš postup. Vědomí, že máme nablízku posily, bylo velice příjemné.

3.56. Jsme nad římsou na severozápadě. Sprošťák s Wonderem mě drží za nohy a já se spouštím přes okraj střechy. Těsně pode mnou je bezpečnostní kamera, natočená na východ, do zadní uličky. Jižní průčelí budovy však nehlídá žádná kamera.

Vím to proto, že když jsem, před několika lety sem do Londýna přivezl Rudou buňku a na žádost zdejšího admirála provedl průzkum zabezpečení budovy, doporučil jsem, aby na toto místo byla jedna nainstalovaná. Admirálův čtyřprýmkový pomocník ale moji závěrečnou zprávu promptně zašantročil. Proč? Protože působil ve funkci bezpečnostního koordinátora a domníval se, že objev byt' jen jediné skulinky v jeho drahocenné Maginotově linii by mohl překazit šance na povýšení do admirálského stavu. Zamával jsem rukou a nechal se vytáhnout zpátky na šikmou střechu. Pak jsme rozmotali dvě devítimetrová nylonová lana a přivázali je k podstavci klimatizace. Konec jednoho lana jsem si vzal do ruky, abych ho uvázal k okenním mřížím. Druhé lano jsem měl pevně uchycené k horolezeckému opasku. Hlavou napřed jsem se spustil ze střechy. Sprošťák s Wonderem mě opět drželi za nohy a Kachní noha s Hlodavcem hlídali lano. Zamřížované okno leželo necelý metr a půl od okapu, a když jsem k němu pomalu lezl, připadal jsem si jako Spiderman - až na to, že on jako hrdina kresleného sci-fi seriálu měl speciální rukavice, které se samy přisávaly, kdežto já mám obyčejné nomexky, které na mokrému povrchu kloužou.

Dvěma polosmyčkami jsem volný konec lana rychle ovázal kolem mříží. Potom jsem se pravou částí hrudi opřelo zeď, zmáčkl tak tlačítko vysílačky a potichu oznámil, že jsem hotový. Lano se okamžitě napnulo. Dobře - nahoře už ho utáhli.

Pustil jsem se a houpal se volně ve vzduchu. Věřili byste tomu, že se vám při práci hlavou dolu může točit hlava? Tak tedy vězte, že může a také se točí! Napadlo mě, jak by to bylo krásné, kdybych tady mohl takhle chvíli viset a houpat se jako kyvadlo hodin.

Zavrtěl jsem prudce hlavou, abych podobné myšlenky odehnal, a vrhl jsem se znova do práce. Kolem pasu jsem měl omotaný pytlík :z; nepromokavého nylonu. Rozepnul jsem ho a vytáhl jsem ven malou tlakovou lahvičku s téměř metrovou hadicí.

Na konci hadice byla přimontovaná jakási miniaturní verze acetylenového řezného hořáku s vestavěným zapalovačem.

Jsou chvíle, kdy se musíte dostat do budovy bez použití brokovnic nebo náloží, zvuky by vás prozradily. Tenhle miniaturní řezný nástroj si poprvé objednal v osmdesátých letech můj přítel Charlie Beckwith pro svoji Deltu a dodnes ho používají protiteroristické jednotky po celém světě.

Povolil jsem ventil, namířil hořák směrem od sebe a zmáčkl tlačítko zapalovače. Na konci hadice se objevilo jasné modrobílé světlo. Na nic jsem nečekal a začal jsem pracovat na nejvzdálenějším ocelovém prutu.

Hořák projížděl ocelí jako nůž máslem. Ale přeríznutí jedné tyče trvalo přibližně sedmdesát vteřin - dva řezy po pětatřiceti vteřinách. Osm tyčí tedy zabere kolem deseti minut a do hodiny H nám přitom zbývají jenom necelé tři minuty. K čertu s Dickiem! Oznámil jsem vysílačkou Mickovi, že se dostaneme oproti původnímu časovému plánu trochu do skluzu, a uslyšel rozmrzelé: "Rozumím!" Zasraný Angláni! Ty musej mít vždycky všechno přesně - tak ať si to jde sem na chvíli zkusit!

Práce to byla nepříjemná a bylo mi při ní horko. Ruce mě bolely, dlaně mě v rukavicích pálily a žár mi začínal působit i na dýchací masku - cítil jsem, jak se guma zvenku zahřívá. Tíha přilby byla v tu chvíli téměř nesnesitelná. Přitom vážila pouze 925 gramů, ale měl jsem ji tak pevně utaženou kolem brady, že mi tlačila na masku, mikrofon a naslouchadlo a tiskla je do tváře a do krku. Po delší době začíná být v přilbě vždycky nepohodlně - a to vestoje, a já si tady hraju na spícího netopejra! Celej ten zatracenej krám mi takhle táhne krk dolů jako dvoukilový závaží - než ty mříže přeřežu, budu mít krk jako žirafa! Šest prutů hotových, zbývají poslední dva. Potil jsem se jako...

prostě jako vždycky? Jestli to bylo hodně? Je papež Polák?

Uplně jsem cítil, jak po mně stéká jako voda z hor. Začínal mezi prsty na noze, pokračoval po nohách, přes rozkrok, boky a záda, spojoval se s pramenky prýstíci v podpaží a u krku se sléval v potůček, který si razil cestu přes ohryzek a bradu přímo do mých velkých a širokých nosních dírek. Dusil jsem se a bylo mi na zvracení.

Dickie si chce odpočinout. Dickie chce přestávku. "Ale nic takovýho nebude!" ozval se mi v hlavě chraplavý hlas Everetta E. Barretta. "Pamatuješ, jak to bylo tenkrát na ostrově Vieques?

Chtěli jste se válet na pláži a chlastat pivo. Místo toho jste museli lézt na ty zatracené kokosové palmy, trhat tam listy a dělat z nich klobouky. Proč? Protože tím jste posilovali sebekázeň. Pamatuješ, jak jsi mi ukázal ty svoje nablejskaný boty a já jsem tě nechal stejně nablejskat i podrážky, protože ten, kdo čistí boty jen napůl, je jenom poloviční člověk? Tím jsem posiloval tvou houževnatost. Vzpomínáš si, jak jsi měl kocovinu a já tě nechal běhat ty kilometry v hlubokém písku s dvanáctikilovým závažím, abych ti posílil charakter? Ted' mě poslouvej, lodní mistr druhé třídy Marcinko, ty pitomej kouzelníku: nedělal jsem to pro nic za nic! Tak se koukej dát, kurva, zase do práce! I když se ti to líbit nemusí, udělat to prostě musíš!" Jako obvykle měl ten chlap pravdu. Proto jsem stáhl svaly na krku, abych trochu uvolnil to napětí, a vrhl se do práce.

Vedl jsem si docela dobře, dokud mi těsně před posledním řezem nedošel acetylen. Díval jsem se, jak plamen přede mnou pohasíná a proklínal boha války, který mě nechal na holičkách.

Ale já se své pomsty jen tak nevzdám. Odhodil jsem hořák, popadl oběma rukama mříž a začal jsem s ní divoce cloumat. Z úst mi přitom létaly sprosté nadávky, které končily v dýchací masce. Ta zatracená mříž se přece musí pohnout!

Nepohnula. Byla to opravdu kvalitní ocel. Zkroutil jsem se a snažil se získat větší páku. Vsunul jsem ruce za mříž, vrazil rameno do úzkého prostoru mezi oknem a mříží a zabral jsem ze všech sil. Cítil jsem, jak mi něco na zádech praská, ale bylo mi to jedno.

Ucítil jsem, jak konstrukce nepatrně povoluje. I když to bylo skutečně jen nepatrně, věděl jsem, že už ji

nic nezachrání. Je moje.

A také byla. Cloumal jsem s ní dopředu a dozadu tak dlouho, až konečně odpadla. Byl jsem natolik vyčerpaný, že jsem ani nedokázal pustit tu mříž z rukou. Teprve po chvíli se mi podařilo stáhnout z ní prsty a kdosi nahoře ji odklidil na střechu. Pak mě Wonder s Grundlem vytáhli k sobě. Padl jsem na záda a zůstal ležet. Byl jsem na dně sil, bez dechu a promočený skrz naskrz - a to jsme přitom ještě ani nezačali.

Každá kost, každá chrupavka a každý kloub v mém těle páli, bolel a škubal sebou v křečích. Vypadal jsem jako lidská troska.

Po pár vteřinách jsem si ale klekl a opsal rukou ve vzduchu kružnici. Je načase vyrazit. Stiskl jsem tlačítko na hrudi a oznámil Mickovi, že jsme konečně na cestě dovnitř.

4.12. Jako první šel Hlodavec. Spustil se po laně, potichu odstranil zbytky skla a vklouzl do spojovacího střediska. Uvnitř pak začal hledat nástražné dráty a další pasti. Když žádné neobjevil, zaujal obranné postavení na opačném konci místnosti a kryl odtud náš průnik do budovy.

Roztáhli jsme se do rojnice. I když je důležité, abychom se rychle dostali do dvojky k zajatcům, rád bych prohledal co nejvíc trosek a ubezpečil se, že tangové tady nikde neschovali plechovku s bakteriemi spolu s kusem C-4. Šesté patro CINCUSNAVEURu je totiž perfektním místem k jejímu odpálení - antrax by se tak roznesl po celém centrálním Londýně. Centimetr po centimetru jsme postupovali místností. Přitom jsem zjistil, že mé původní podezření se naneštěstí potvrdilo - ranění Američané byli popraveni střelou do hlavy. V duchu jsem nad mrtvými těly přísahal, že skóre vyrovnám.

Když jsme nic nenašli, zamířili jsme do chodby. Pohybovali jsme se v zástupu, který jsme tak dobře znali. Na čele kráčel Hlodavec, samopal MP5 s tlumičem připravený ke střelbě. Těsně za jeho levým ramenem šel Sprošťák Grundle s brokovnicí.

Metr za ním já, pak Kachní noha a celý útvar uzavíral Wonder.

Chodba se stočila doleva a hned za ní se objevilo schodiště. Zastavili jsme se a Hlodavec se vydal na průzkum. Po chvílce nám ukázal, že je vzduch čistý. Pokračovali jsme v cestě.

Pomalou jsme sestupovali po schodišti. Jeto přesný opak Káhiry - teď jdeme schod po schodu dolů a pátráme po drátech a dalších nebezpečných pastech. Prohledání pá~ého patra nám trvalo pouhých pár minut. Kanceláře byly důkladně vypleněné.

V operačním středisku ležela na zemi tři mrtvá těla - jedno z nich patřilo Randymu Raymanovi. Zemřel s pistolí v ruce, aniž by vypálil jedinou ránu.

To se dalo čekat. Nebyl to žádný střelec. Možná byl hodný, laskavý a oblečený vždycky jako ze škatulky. Ale když přišlo na lámání chleba, neuměl stisknout kohoutek. Moji lidé mívali od důstojníků typu Randyho neustále špatná služební hodnocení.

Byli považováni za vyvrhele, gaunery, ba dokonce i lůzu.

Moji lidé ovšem kohoutek zmáčknout umějí - a také to dělají, stejně jako já. Právě proto nás Navy potřebuje. Možná nás nemají rádi, ale potřebují nás.

Ani v pětce žádný antrax nebyl. Slezli jsme po schodech do čtyřky. Byla prázdná. Pak do trojky. Totéž. Na můj vkus to jde až příliš hladce. Co to tady na mě kdo zkouší?

Dlouho očekávaný pan Murphy potvrdil svou přítomnost na schodech mezi druhým a třetím patrem. Hlodavec dvakrát syknul do mikrofonu a přivolał mě k sobě. Šel jsem se podívat, co tam má.

Krásá! To se jim musí nechat! Šest nášlapných min, každá s tlakovou destičkou. Tudy neprojdeme. Zábradlí i s madlem bylo podminováno také.

Byla to důmyslná překážka, skvělá zátka v hrdle, na jakou bych byl sám pyšný.

Takhle jsem ale žádnou hrdost necítil, jen zklamání. Rukou jsem přivolał Wondera a Grundlea.

"Co tomu říkáte?" Wonder pokrčil rameny. "Bud to vezmeme přes, anebo skrz!" "Skrz?"

"Odpálíme to, pitomče!" To se mi nehDí - na to jsme moc daleko od rukojmích a tangové by je mohli zlikvidovat dřív, než k nim stačíme dorazit.

Vtom se dopředu prodrál Kachní noha. Přes dýchací masku jsem mu sotva viděl do očí. Ukázal mi vztyčený palec a dal se do práce.

Vrátil se do třetího patra a od požárních dveří k nám natáhl provaz. Pevně ho omotal kolem zábradlí nad nástražnými pastmi a opatrně ho hodil dolů pod tlakové destičky a výbušniny. Potom z kapsy na stehně

vytáhl rybářský vlasec a háček. Uvázal háček a vylovil s ním provaz, který protáhl zpátky kolem výbušnin.

Nakonec provaz uvázal, schoval vlasec s háčkem do kapsy a ukázal mi opět vztyčený palec.

Kdyby ten kluk měl na zádech prsa, hned na místě bych se s ním oženil! Za čtyři minuty nám postavil můstek. Je sice úzký a nebezpečný, ale bude fungovat.

Jako první šel Kachní noha, protože je z nás všech nejlepší lezec. Dole se obrátil, aby se přesvědčil, že podesta není podminovaná. Nebyla. Za ním následoval Hlodavec, pak Wonder, Sprost'ák a nakonec já. Proč jsem byl poslední, když vám tady pořád vyprávím o vedení zepředu? Protože mám největší zadek, takže pokud by měl někdo zavazit o fousy a odpálit nálož, pak bych to měl být nejspíš já.

Připravili jsme se k útoku. Zapnul jsem vysílačku a sdělil Tommymu, že jsme - konečně - na místě.

"Minus patnáct vteřin!" oznámil mi Tommy a v jeho hlase byla slyšet úleva.

Krčili jsme se u zdi a v duchu odpočítávali čas. Tohle bude riskantní akce. Všichni víme, co je třeba udělat - otázka však zní, zda to stihneme včas.

Šílenství a zmatek, které při osvobozování rukojmích vznikají, nelze dost dobře popsat. Dvěma základními klíči k úspěchu jsou rychlost a moment překvapení. Nejdůležitější ze všeho je dezorientovat nepřítele. K tomu slouží třaskavé granáty, které nadělají dostatek rámusu a světla. Stejnému účelu může napomoci i střelba.

Ozvaly se exploze - to Mickovi hoši přicházejí okny v prvním patře. Jakmile jsme zaslechli dunění třaskavých granátů ve druhém patře, vyrazili jsme také.

Šel jsem jako první. Hodil jsem před sebe tři granáty a zakryl si oči. Výbuch. Postupoval jsem valícím se dýmem dál.

V hale stál na stráži jeden tango. Sejmul jsem ho krátkou dávkou. Vtom jsem si všiml dalšího a zastřelil ho také. Hned nato se objevil třetí. Toho Sprost'ák jednou ranou z brokovnice roztrhl vejprůl. To je ta soudržnost jednotky - známe navzájem svá palebná pole tak dobře, že můžeme střilet doslova jeden druhému přes hlavu, aniž bychom si ublížili.

S Wonderem v patách jsem běžel přes halu k zasedacímu sálu.

Ostatní se postarají o zbylé místnosti.

Když jsem doběhl k mohutným dřevěným dveřím a odhodil poslední granát, události začaly plynout jako ve zpomaleném filmu. Viděl jsem rukojmí, kteří seděli s rukama sepjatýma za hlavou v houfu na vzdálenější straně sálu, pod velkými okny vedoucími na Grosvenorské náměstí. Zařval jsem na ně, ať se nehýbají, nevstávají a lehnou si na zem, ale výkřik utlumila dýchací maska - nemluvě o 185 decibelech, které měla na svědomí ohlušující část granátu.

Otřes způsobený výbuchem rozbil sklo v oknech a zasypal místnost nebezpečnými střepy. Všude létaly jiskry a do očí žhnu10 oranžověbílé světlo. Závěsy u velkých oken začaly doutnat a v mžiku chytly plamenem.

Ale splnilo to svůj cíl - tango se samopalem v ruce padl na kolena a chytil se za uši, protože neměl žádné chrániče sluchu.

'tělo mu však kryl pancéřový krunýř, proto jsem mu vyšil do hlavy tři díry. Apríl, hajzle!

Dal jsem se doprava, přitiskl se zády ke zdi a pohyboval se po obvodu místnosti, přesně podle předem připraveného plánu.

Wonder bude tutéž choreografii předvádět na druhé straně. Naše palebné pole bude pořád stejné - pětáctyřicet stupňů, což nám poskytuje široké pokrytí prostoru, aniž bychom přitom ublížili sobě navzájem nebo rukojmím.

Opřel jsem se zády o roh místnosti a otočil se o devadesát stupňů „Wondere, roh!“ Zařval jsem.

"Jo, jasný!" odpověděl mi Wonder. Ion už dokončil určený úsek.

Vtom se ve směru od něj ozvaly dvě krátké dávky. Hned nato další dvě. Wonder si za dnešek svůj žold opravdu zaslouží!

Chtěl jsem ten zatracenej sál vyčistit co nejdřív. Pořád totiž zbývá spousta nezodpovězených otázek.

Kde je, sakra, ta plechovka s bakteriemi? Jsou u rukojmích pasti? Musíme ale postupovat krůček po krůčku.

Naštěstí alespoň u Mickových lidí jde všechno hladce. Z vysílačky jsem se dozvěděl, že dobyli suterén.

Nikde žádná plechovka s antraxem a všichni rukojmí v pořádku.

Ted je začínají probírat - vyhánějí je z budovy ven, nechávají je lehnout na břicho a jednoho po druhém je obcházejí a kontrolují, jestli se mezi nimi neskrývá některý z tangů.

Na čtyřech hodinách se něco pohnulo. Dva obrysy v kouři.

Pustil jsem z ruky samopal a sáhl po glocku. Stíny však zmizely.

Poskakoval jsem jako šermíř podél zdi a laserem sekal do mlhy.

Doprava-doleva, doleva-doprava.

Znovu pohyb. Obrys přede mnou. Na nějaké míření není čas.

Jakmile se laser dotkl stínu, vypálil jsem dvě rány a hodil sebou na zem.

Pět centimetrů nad mojí hlavou prolétly tři střely a roztrhaly dřevěné obložení. Do prdele! Ten chlap je ale dobrej! Bud si všiml záblesku z hlavně, nebo se řídil podle laserového paprsku.

Začíná tu být horko. Věděl jsem, že kdybych se pohnul směrem ke středu místnosti, Wonder by mě považoval za nepřítele a zrušil by mi ten můj slovenský zadek.

Ale jinak toho hajzla proti sobě nedostanu. A tak jsem se odplazil necelé dva metry ode zdi - a cestou se krásně tloukl o parkety do kolen a loktů - překulil jsem se doprava, poklekl na bolavé koleno a stiskl laserový zaměřovač. Stál pUldruhého metru ode mě a pořád chladnokrevně pálil na místo, kde jsem ještě před okamžikem stál.

Mám tě! Byl jsem admirál Horácus Kurva Nelson. Byl jsem John Paul Kurva Jones, protože jsem toho hajzla dostal z boku do mířidel. Připravít děla! Všechny trýznivé momenty, které jsem v posledních několika hodinách prožil- když jsem visel hlavou dolů, řezal ty zatracené mříže a lámal si hřbet - se mi nyní vydaly na cestu z mozku a putovaly mojí nervovou soustavou až do ukazováku na pravé ruce, který držel spoušť glocku. Namířit děla! Srdce mi divoce bušilo - nějakých 140 úderů za minutu.

Děla pal! Ale udržel jsem pistoli dostatečně pevně na to, abych do tanga vypálil tři rány. Do hlavy, do krku a do podpaží.

Když se zhroutil k zemi, přidal jsem pro jistotu ještě jednu ránu do hlavy. A stejně jako admirál J. P. Jones - ještě jsem ani nezačal bojovat.

V naslouchadle jsem zaslechl Sprošťákův hlas. Sprošťák s Kachní nohou a Hlodavcem vyčistili své místnosti a teď míří k nám.

Nastává velice ožehavá fáze. Všechno se to totiž odehrává v maximální rychlosti - takové, že by mi trvalo déle to popsat než udělat. A kromě toho - čím víc je lidí, tím větší je zmatek.

Ale zkusím si trochu pomoci. Vedle sebe máme zhruba čtyři desítky rukojmích a ti začínají vydávat divné zvuky - jako kdyby chtěli ven. Zavolal jsem ostatním a oznámil jsem jim, kde sevíceméně - s Wonderem právě nacházíme.

"Sprošťáku - vystřel okna!" nařídil jsem Grundleovi.

To nám pomůže odvětrat kouř, abychom viděli, jak to vlastně vypadá.

Ozvaly se čtyři rány z brokovnice a vzduch se začal pročišťovat. Po chvilce jsem strhl dýchací masku a zařval: "Všichni na zem - a držkou na podlahu!" Rukojmí si ovšem mysleli, že to nemluvím k nim, a proto jsem pokropil sprškou střel zed metr na jejich hlavami. Hned nato začali lízat parkety.

"Ruce a nohy od sebe! Nakopl jsem vzpouzející se tělo před sebou, aby všichni viděli, že mé pokyny musí být do puntíku splněné. Během pár vteřin leželi všichni rukojmí obličejem k podlaze a s roztaženými rukama i nohama. Požádal jsem vysílačkou Tommyho, ať nám rychle pošle posily.

Pak jsme se vydali k rukojmím. Hlodavec, Sprošťák a Kachní noha drželi stráž, glocky připravené k výstřelu, prst na spoušti a lasery namířené na důležité části těla, a já jsem s Wonderem postupně prohledával jednoho za druhým.

Při takové činnosti si nelze hrát na džentlmena. Když jsem stál v čele Rudé buňky, učili jsme velitele základěn, jak se má osobní prohlídka správně provádět. Zejména ženy se nejčastěji styděly sahat mužům do rozkroku. Takhle to ale nejde dělat.

Vždyť ani muži nesmí mít strach přejíždět ženám po prsech a rozkroku.

V tomto případě se přece nejedná o žádné sexuální obtěžování, ale o životní pojistku! Moji lidé si kolikrát schovali do slipů dvaadvacítku nebo granát, protože věděli, že je důstojnice v těchto místech ohmatávat nebudou. Stejně tak jsme mnohokrát využili k pašování zbraní ženu, neboť jsme věděli, že se

námořníci při prohlídce neodvážejí ani dotknout jejích prsou.

Kdo je rukojmí a kdo je tango? To se nedá dost dobře odhadnout. Proto jsme probrali každého a pátrali po zbraních, výbušninách a pastích. Když říkám každého, tak myslím opravdu každého - včetně lidí, které jsem znal.

Pinkyho jsem přenechal Wonderovi. Nakonec jsem ho ale musel od něj odehnat, protože Stevie by mu udělal snad i rektoskopii.

Ani Pinkymu se celá situace nelíbila. Jakmile jsme mu sundali z pusy pásku, hned začal otravovat. Spílal mi a křičel, ať mě někdo okamžitě zatkne.

Vážení čtenáři, už asi víte, že - ačkoli to přiznávám dost nerad - asi nejsem zrovna ten nejnejnější, nejchápavější a nejsoucítější chlap na světě. Možná jste si také všimli, že jednat s někým v rukavičkách není právě mým ideálem.

Ale řeknu vám, že Pinkyho neurvalý, bezmyšlenkovitý a divoký výstup zapůsobil dokonce i na mé obroušené city. A to jsem mu právě zachránil zadek! Urazili jsme kvůli tomu pěkně dlouhou cestu - přes půl zeměkoule, plus minus pár stovek kilometrů. Provedli jsme úspěšný, ne-li přímo učebnicový zásah a osvobodili rukojmí. Žádný z nich přitom nepřišel o život - ale jak se tak dívám na Pinkyho, nejsem si zcela jistý, jestli to bude platit i za chvíli.

A tenhle tříhřebčičkovej sráč, kterej byl ještě před pár hodinami tak vyděšený, že si strachy nachcal do gatí, teď tady vříská na celý kolo a chce, aby mi všichni nasadili železa, odtáhli pryč a zavřeli mě do cely, kde budu čekat na nějaký soud, kde bude on žalobcem a soudcem zároveň!

Takovej nedostatek úcty mě dovede rozčílit - a to je Pinky navíc údajně důstojník a džentlmen!

Proto jsem mu řekl: "Opravdu, Pinky, líp už jsi nám poděkovat nemohl! A jelikož na nás čekala ještě další práce a jelikož jsem byl v takovém duševním rozpoložení a jelikož už nebylo dál co říct (a jelikož mě Pinky stále nehodlal brát na vědomí), rozhodl jsem se pro různé řešení. Prudce jsem se otočil, nabral toho hajzla levačkou a bing! - ,na chvíli jsem ho uspal.

Díval jsem se, jak ho Sprošťák táhne za nohy pryč a hlava mu poskakuje po parketách. Jestli se za to budu muset jednou zodpovídat, milerád tak učiním. Vždyť co mi můžou udělat - vyhodit mě?

Ne - pro takové případy jsem pojištěn. Má pojistka je schovaná u mě doma pod podlahou v kuchyni.

5.32. Budova byla oficiálně prohlášena za čistou. Stál jsem s Mickem v hale v přízemí, která byla ještě stále cítit střelným prachem, slzotvorným plynem a potem. Měl jsem špinavý obličej a rozseklý ret. Z rány na nose mi vytékala krev a lokty a kolena mě bolely, jako kdybych právě odehrál všechny zápasy Stanley Cupu za posledních deset let najednou.

To byla dobrá zpráva. A teď ta špatná: ani přes důkladnou prohlídku, při které jsme s Mickovými hochy prolezli doslova každý centimetr CINCUSNAVEURu, se nám nepodařilo objevit onu kýženou plechovku s antraxem.

Cítili jsme vyčerpání a zklamání. Připadali jsme si podvedení, zneužití.

A to jsme také byli. Vzpomínáte si, vážení čtenáři, jak jsem před nedávnem říkal, že je divné, že útočníci nevznášejí žádné požadavky? Celou noc mi tenhle problém strašil v hlavě. Všichni tangové, které jsme zabili v Afghánistánu, měli u sebe seznamy požadavků. Tihle chlapi ale ne. Teď už vím proč. Sloužili totiž jenom jako zástěrka. Celá tahle akce byla jen klamným manévrem. Přesně jako tenkrát všechny ty pumové útoky po celé Evropě, které měly odvrátit pozornost od přípravy atentátu na Mountbatten, při němž zahynuli VNO a sir Norman Elliott. Pět útoků během jediného týdne - a žádné požadavky. A protože ani tihle tangové žádné požadavky nepředložili, musí tady někde být ještě nějaká jiná zrada. Právě jsem se chystal Mickovi navrhnout, abychom si odvedli své lidi pryč a našli si pár soudků s dobrým pivem, když vtom jsem si všiml, že se k nám blíží sir Aubrey Hanscomb Davis.

Opatrně našlapoval mezi sutinami a dával dobrý pozor, aby si neušpinil své naleštěné ručně šité botky. Monokl se mu přitom houpal uprostřed hrudi. V jedné ruce držel mobilní telefon a ve tváři měl trpký výraz - jako kdyby právě snědl půl kila citronů.

Když došel k nám, zašklebil se a podal mi telefon. "Máte tady hovor!" oznámil mi, aniž by se namáhal cokoli vysvětlovat.

Přiložil jsem si telefon k uchu. "Marcinko!" "Vy jste ale nesmírně nepříjemný člověk!" řekl hlas na druhém konci s typicky oxfordským protahováním samohlásek. "Je načase tuto šarádu ukončit! Čekám tady na

vás a sira Davise! Přijďte laskavě sami a neozbrojeni - jinak bude po celém Londýně antrax!" Když se člověku dostane tak srdečného pozvání, nemůže ho nepřijmout. "Nemám nic proti tomu. Voláte ze své vily, že?" Protože neodpovídal, pokračoval jsem dál: "Budu tam tak za půl hodiny. Ale nevadilo by vám, kamaráde, kdybych se nejdřív trochu zcivilizoval? Zrovna totiž jaksi příliš nevoním - zdá se, že vaši lidé ztratili dost krve, alespoň soudě podle skvrn na mém oděvu!" "J ak je libo!" ucedil Říkejte mi Izmaeli skrz zaťaté (ale dokonalé) zuby. "Myslím, že půlhodina je dostatečně dlouhou časovou lhůtou! " Na to můžu... - však vy víte co - co si on myslí! "Upřímně řečeno, lorde B, domnívám se, že se vám ty časové lhůty začínají nějak hroutit! Ale nemějte strach, budu se snažit, abych byl u vás co nejdřív!"

KAPITOLA 21

U vchodu nás uvítal Todd Stewart s dlouhými vlasy svázanými širokou stužkou do ohonu. Bylo nám řečeno, že jeho lordstvo nás očekává v přijímacím pokoji v prvním patře. Ale nejprve je prý třeba provést určité formality.

Hned nato přešel Todd bleskurychle rukama po síru Davisovi, přesněji řečeno po jeho na zakázku šitém obleku. Když nic nenašel, obrátil svou pozornost ke mně.

Přišel jsem převlečený a osprchovaný - přesně jak jsem slíbil.

Čisté šaty jsem si vzal z kufru dopraveného z Divokého panství, který jsem dal v Marriottu do úschovny ještě předtím, než celý sled událostí začal. Boty jsem si nechal stejné, ale jinak jsem měl na sobě nažehlené džíny, polokošili s logem jednotky SEAL 8 na levé náprsní kapse a reklamní bundu firmy Heckler&Koch, která měla na zádech velký obrázek skupiny střelců z GSG-9 párající břicha několika odporně vyhlížejících fundamentalistických tangů.

Džíny mi v pase přidržoval široký ručně zdobený hnědý kožený opasek se stříbrnou přezkou, kterou jsem dostal od svých lidí ze Sestky na památku, když jsem od jednotky odcházel budovat Rudou buňku. Replika této přezky je dodnes uložena v muzeu ženijních potápěčů a jednotek SEAL. Jedná se o velký ovál z tepaného stříbra, do něhož je vyrytý trojzubec (znak jednotek SEAL) a pod ním římská číslice VI. Todd začal odshora. Prohmatal mi límec u polokošile a vytáhl z něj břitvu, kterou jsem měl přilepenou vzadu. "To ale není hezké!" pokáral mě.

Pak mi přešel po stranách těla. "Lechtáš mě, kámo!" upozornil jsem ho.

"To máš teda smůlu!" odpověděl a pokračoval na hrudním koši.

Prsty mi zkoumal žebra, zezadu dopředu, zepředu dozadu.

V náprsní kapse mi objevil psací pero Montblanc. Otevřel ho a zjistil, že uvnitř je spoušť a jeden náboj s dutým hrotem ráže 22. Zavrtěl hlavou a dal si pero do kapsy u bledy.

Potom sjel rukama IÚŽ a prohledal vnitřní stranu opasku. Na pravé straně našel emerson. "Tohle už potřebovat nebudeš!" prohlásil a připnul si ho na opasek k sobě.

Když mi obrátil přední kapsy naruby a nahlédl do peněženky, pustil se do džín. Zkontroloval vnější švy na nohavicích, prohmatal vršek bot (z pravé vytáhl jeden nůž a z levé druhý) a skončil na švu v rozkroku, který nejdřív stisknul a potom ho poplácal dlaní.

Zakašlal jsem. Todd se narovnal a se zalíbením obhlédl své dílo. "Seš čistej!" oznámil mi.

"A hebkej jako dětská prdýlka!" dodal jsem.

V obličej se mu neobjevil ani náznak úsměvu. Ukázal ke schodům. "Tudy!" řekl a vykročil k nim.

A pak prej že Skotové nejsou žádní morousové! Ten chlap nemá evidentně naprosto žádný smysl pro humor.

Stejně tak jako sir Davis. Kyselý výraz muže s monoklem se po tu dobu, co jsme nastoupili do jeho bentleye a v doprovodu kvarteta příslušníků metropolitní policie a dvojice bodyguardů z SAS absolvovali dlouhou cestu do Hampsteadu, vůbec nezměnil.

Seděl tiše vzadu úplně nalevo a tvářil se, jako kdyby mu ulétly včely. Když jsme zastavili před policejní stanicí půldruhého bloku od Brookfieldova domu, se svěšenými rameny prošel policejíÚm zátarasem, který udržoval televizní kamery a dav zvědavců v uctivé vzdálenosti od vily, do níž jsem se před pouhými pár týdny vloupal.

Vždyť má také proč být zatrpklý! To on dal lordu Brookfieldovi nejvyšší pravomoce a nechal ho, aby se pohyboval uvnitř vlády Jejího Veličenstva! Jsem rád, že vývoj událostí mu dal řádně za vyučenou.

Protože u nás ve Státech je zvykem, že lidé si své kompetence musí zasloužit. Nedostávají je jenom proto, že mají před jménem titul, nebo kvůli tomu, že chodili do té "správné" školy.

Tahle koncepce kamarádů z jedné školy se Britům v minulosti už nejednou vymstila.

Ze chcete nějaký příklad? Dobrá - co takhle Kim Philby? Harold "Kim" Philby, syn slavného anglického vědce, je přímo ukázkovým příkladem toho, jak může takový systém selhat. Tenhle bohatý koktavý alkoholik byl jedním z předních britských špiónů a byl spolu s několika svými spolužáky naverbován přímo z Cambridge.

Za druhé světové války i po ní spolupracoval s Američany a postupně stoupal na nejvyšší příčky v hierarchii britské zpravodajské služby. V roce 1951 však musel z SIS odejít, protože byl silně podezřelý z toho, že je dvojím agentem. Přesto i nadále udržoval styky s řadou vládních činitelů, a to až do ledna 1963, kdy přeběhl k Sovětům. Zanedlouho se pak objevil v Moskvě jako plukovník KGB a držitel několika státních vyznamenání, kterému se k práci pro KGB podařilo získat také tři spolužáky z Cambridgeské univerzity a vysoce postavené kolegy z SIS Donalda Macleana, Guye Burgesse a Anthonyho Blunta.

Vstoupili jsme do přijímacího pokoje, kde na nás pod malbami na stropě a mezi goblény na stěnách čekal lord Brookfield. Měl na sobě pestrou kostkovanou košili s dvojími manžetami, proužkovanou hedvábnou kravatu, šedé flanelové kalhoty, silný tvídový jezdecký kabát a na nohou hnědé dyftýnové boty.

Vypadal jako reklamní panák.

Stál nehnutě a ruku měl položenou na perleti vykládané syrské svatební komodě. "Jsem rád, že jste přišli!" řekl klidným hlasem. Pak ukázal na proužkovanou pohovku z počátku devatenáctého století naproti nám. "Posadte se, prosím!" Posadili jsme se spolu se sirem Davisem blízko vedle sebe a cítili se tak pohodlně jako puberťáci na první hodině tanečních.

Todd se postavil těsně za mě. Z jeho přítomnosti se mi ježily chlupy na zátylku. Proto jsem okamžitě zase vstal a prohlásil jsem: "Pokud vám to nebude vadit, raději zůstanu stát!" Brookfield se do mě zavrtával svýma zelenýma očima. "Ani v nejmenším!" souhlasil.

Následovala chvilka ticha, které narušovalo pouze tikání hodin kdesi v domě. Pak Brookfield otevřel jedna horní dvířka syrské komody a vytáhl olivově hnědou plechovku podobnou těm, které jsme objevili ve skladišti jaderného odpadu v Objektu č. 12 u Nice. Byla zatavená. Ale kolem jejího dna se táhl úzký proužek trhaviny, do níž byla zasazená tužková elektronická rozbuška.

Vtom jsem si všiml, že dráty od rozbušky končí v Brookfieldově tvídovém jezdeckém kabátu. Podíval jsem se lordovi na pravou ruku. Držel v ní odpalovací zařízení napájené z baterií.

Máme tedy před sebou živou, dýchající nálož. Nemám ani nejmenší šanci dostat se k Brookfieldovi dřív, než ji stačí odpálit a rozprášit smrtící antrax po celém severním Londýně.

Ze samolibého výrazu v Brookfieldově obličeji jsem usoudil, že ví, k čemu jsem právě dospěl.

"Musíte prostě připustit, že jsem připraven zemřít," prohlásil jakoby na vysvětlenou. "R1'kal jsem vám přece, kapitáne, že džihád si už vyžádal více než dva miliony mučedníků!" "Ano," souhlasil jsem. "A že si možná vyžádá ještě další dva." "Přesně tak! Takže víte, že to myslím absolutně vážně! Jsem absolutně oddán své věci!" "To věřím!" Na chvilku jsem se odmlčel. Uvědomil jsem si, že zatím udává tón hry on a sir Davis to tak nechává být. Lord B tak má oproti nám výhodu - a to není v mém zájmu. Je načase trochu s ním oťrást - nemluvě ani o tom, že bychom měli přejít rovnou k věci. "No dobře, lorde Brookfelde, proč jste nás sem pozval?" "Ačkoli jsem zcela odhodlán položit na oltář svůj život, nejsem si úplně jistý, jestli je toto správná doba a správné místo.

Ještě zbývá udělat kus práce." "To určitě!" řekl jsem a pohnul se nepatrně směrem k němu.

"Ale vy ji už neuděláte!" Spolu se mnou se pohnul i Todd Stewart a postavil se mezi mě a Brookfielda.

Mladý šlechtic však svého osobního strážce odsunul stranou, aby mi viděl do očí. "To ještě uvidíme!" poznamenal. "Vy jste docela silný protivník, kapitáne! Musím se přiznat, že mě to docela vylekalo, když jsem se nemohl spojit se svými lidmi!

A právě proto jsem se na poslední chvíli postaral o to, aby tohle..., " poklepal na plechovku s bakteriemi, "... zůstalo v mých rukách! "

Měl jsem pravdu - ti tangové v CINCUSNAVEURu byli jen klamným manévrem. Plechovku s antraxem

si lord B nechal u sebe. Posunul jsem se o kousek doleva. Todd učinil zrcadlově totéž. Podíval jsem se na Brookfielda a zatnul ruce v pěst: "Ty hajzle! " "Kapitáne - ne!" ozval se sir Davis. Vyskočil na nohy a rozpráhl ruce. "Poslechněme si, co nám chce lord Brookfield říci!" "Děkuji vám, síre Aubrey!" kývl Brookfield hlavou směrem k muži s monoklem. "Budu stručný. Skutečnost je taková, síre, že i přes všechny výhody, které mi byly poskytnuty, navzdory mému původu a postavení jste mě vždycky považovali za pouhého přivandrovalce, člověka odjinud!" "Ne!" Monokl síra Davise pleskl o jeho hrud. "S tím nemohu souhlasit! " "Na tom nesejde." Z Brookfieldova hlasu začala najednou zaznívat rezignace, jakési odevzdání se osudu. "Vy s tím možná nebudete souhlasit, ale je to pravda. I když jsem synem anglického šlechtice, viděli jste ve mně jen jednoho z těch bohatých mladých Arabů, kteří přijeli do Anglie za vzděláním. Umím řecky, latinsky, hebrejsky a aramejsky, nemluvě o francouzštině, němčině a italštině. Hovořím, čtu a píši arabsky lépe než většina vašich učenců. Měl jsem přístup do vašich domovů, klubů i vlády. Ale v podstatě jsem byl pro vás pouze... privilegovaná hnědá huba. Naštěstí se mi podařilo vaše předsudky překonat a využít jich ke svému prospěchu. Prohloubilo to můj vztah ke všemu islámskému lidu, pomohlo mi to v boji na cestě k mému osudu vůdce." Ted přichází na řadu plán A: Marcinkovo vytříbené jednání.

"To jsou ale kraviny!" skočil jsem lordovi do řeči. "To jsou ale sračky! " Brookfield se tvářil, jako kdyby právě dostal facku. "Cože?" "Vy jste jenom jeden z těch věčně ukňouranejch pitomců, co obviňují ze svých problémů všechny kolem! Jděte do prdele!

Máte všechno - prachy, vzdělání, postavení, styky, ale fňukáte tady jako usmrkaný školák, kterej nemá kapesníček vyžehlej tak, jak by si přál! Jste jenom zbabělec, lorde B! Nic než posranej zbabělec! " . Brookfield ale mezitím nabyl znovu rovnováhu. "Snažte se mě vyprovokovat. To se vám nepovede, kapitáne!" řekl a z levé kapsy u kalhot vytáhl velký plátěný kapesník a otřel si s ním čelo. "Víte, tehdy v údolí Bikáa jsem si jako rukojmí poprvé přečetl Svatý korán. Předtím jsem ho sice přečetl už nejméně dvacetkrát - ale nikdy jsem správně nepochopil, co mi říká." No dobře - přejdeme k plánu B. Znova jsem přerušil jeho monolog a zeptal jsem se: "A co vám, prosím pěkně, řekl?" Brookfield se však mou ironickou otázkou nenechal vyvést z míry. "Ze vykoupení je plně v mé moci," odpověděl klidně.

"Bůh slibuje těm, kdo v něj věří, kvetoucí zahrady zalévané chladnou vodou, v nichž budou žít navěky ve velkých domech počtění jeho přítomností." Díval jsem se lordu Brookfieldovi do očí a posunul se o pár centimetrů směrem k němu. "Přednášejte si Alláhovy sliby svým věřícím! " Lord B hleděl dál nevzrušeně na mě. "Považoval jsem to za Mohamedův slib mučedníkům. V dalším verši se, kapitáne, říká: ,Vejdí do války proti nevěřícím a licoměrným! Neměj s nimi žádné slitování!"" Znova jsem se o kousíček posunul. "Pomocí teroru? Pomocí biologických zbraní?" Todd Stewart zůstal stát na místě. "Pokud to bude zapotřebí...", odpověděl Brookfield. "Tyto nádoby jsou pouhým prostředkem k dosažení konečného cíle." Opět jsem se nepatrně posunul. "A tím konečným cílem je co?" "Islámská jednoty. Jednotu islámu si nelze koupit, jak se o to snaží Saúdové a jiní. Nelze jí dosáhnout ani soužitím se Západem, jak zjistí ti, které vaše země uplácí za mír s Izraelem.

Islámskou jednotu je třeba vydobýt - vydobýt pomocí boje a vykoupení. Lze jí dosáhnout pouze dodržením mého plánu." A tím plánem je celosvětová biologická válka. Ten člověk se podle mě dostal úplně mimo realitu. Vždyť to, co povídá, nedává vůbec žádný smysl - což jsem mu také sdělil a zároveň se přitom posunul o dalších pár centimetrů blíž, aniž by si toho někdo povšiml.

"Vám možná ne," řekl Brookfield s rozzářenými očima. "Ale ten zmatek, který tyto plechovky vyvolají, mým muslimským bratrům jednou a provždy ukáže, že Západ je zranitelný a že může být poražen! Historie už sice několik vítězství zaznamenala, ale nikdy ne nic v takovém měřítku!" Chystal jsem se mu opět odporovat, ale dřív než jsem stačil otevřít ústa, ozval se muž s monoklem. "Domníváme se, pane," pronesl nesměle, "že v Británii jsou ještě další skrýše s antraxem."

To byla pro mě novinka. Mick mě přece informoval ztraceně důkladně, a přitom se nikdy ani slovem nezmínil o jiném antraxu než o tom, který jsme sebrali v Objektu číslo 12 a poslali sem do Velké Británie!

Sir Davis však pokračoval dál. "Když mi sdělíte, kde jsou, a dáte své slovo džentlmena, že je nepoužijete proti nám, možná bychom mohli dosáhnout nějaké dohody." V Brookfieldově tváři se objevil náznak úsměvu. "Mé slovo džentlmena?" položil si řečnickou otázku. "Musím říci, že to je docela dobré, síre

Aubrey!" "Měl jsem se zeptat," pokrčil rameny sir Davis.

"Tím jsem si jist!" BrookHeld je blázen, o tom není pochyb. A začíná se nám to vymykat z ruky. Proto je načase vrátit se do reality. "Heleďte se, co kdybysme to trochu zkrátili?" navrhl jsem.

BrookHeld se zatvářil nechápavě. "Cože?" "Trochu to zkrátili - přešli rovnou k věci! Vyličil jste nám svou panislámskou vizi. Dobře, chápeme. A vysvětlil jste nám, že lidi jako sir Aubrey vás moc nezajímají.

Upřímně řečeno, v tom s váma souhlasím. Je to pitomec - za všech okolností stejnej ksicht a tak dál! Ale to hlavní je, lorde B, že u mě jste zasranej tango!

Seru vám na ty kecy o mučednictví a podobný intelektuálský kidy! Pro mě jste jenom další hajzl, kterej se snaží ublížit milionům nevinnejch lidí! Důkaz toho mám tady přímo před svým velkým slovenským rypákem: přidrátoval jste se k tomu zatracenýmu antraxu! To znamená, že ho hodláte odpálit, jestli nesplníme vaše požadavky! Takže, lorde B, co teda chcete?" "Vy jdete vždycky rovnou k věci, že, kapitáne?" "Ušetří se tím spousta času!" BrookHeld se zlomyslně ušklíbl. "Očekával jsem to!" Pak udělal krok a obrátil se čelem ke mně. "Tak tedy - řečeno vašimi slovy, přidrátoval jsem se k této nádobě s mimořádně nebezpečnou látkou. Chci bezpečný odchod pro sebe a pro seržanta Stewarta. Oba odletíme mým letadlem. Kam, to není důležité. Důležité je, aby nás cestou nikdo neobtěžoval." Bylo mi jasné, že ještě neskončil. "A potom?" "A potom, až přistaneme, dám vám - mé slovo džentlmena, síre Aubreyi - vědět, kde jsou uschovány další plechovky." Muž s monoklem přikývl. "Kolik těch plechovek je?"

"Šest," odpověděl Brookfield.

V tom okamžiku jsem pochopil, o co siru Davisovi jde. Snaží se mi naznačit, že žádných šest plechovek neexistuje.

Proč? Protože těch šest zmíněných plechovek jsem poslal po plukovníku Angelottim Micku Owenovi!

V hlavě se mi rozsvítila žárovka tak jasně, až jsem se bál, že si toho někdo v místnosti všimne. Když nikdo nereagoval, usoudil jsem, že k následujícím prozřením jsem dospěl jediný já.

Prozření číslo jedna: Mick Owen neustále o všem informoval sira Davise.

Prozření číslo dvě: lord B vůbec netuší, že výlet Kníratého Marcela do Dorsetshiru byl zrušen kvůli smrti hlavního protagonisty způsobené (byť nechtěně) mojí maličkostí v Objektu č. 12. Dokonce kdyby si chtěl lord B svého komplice zkontrolovat a zavolal do hotelu, dozvěděl by se, že monsieur André Marcel Dall' au skutečně přijel, pobyl v hotelu dva dny a zase odjel- přesně podle plánu. Vždyť tak jsem to dohodl s Mickem z Itálie.

K tomu se váže Prozření číslo tři: Byl jsem oklamáný. Už zase.

Opět jsem posloužil jako návnada. Vějička. Kavka.

A zároveň jsem pochopil proč - vy také?

Ne? Dovolte, abych vám to v krátkosti vysvětlil. Lord Brookfield zaujímal příliš vysoké postavení a měl až příliš dobré konexe, než aby se s ním třídě smýšlející Britové dokázali vypořádat sami. Byl součástí jejich mocenské struktury a jeho sestřelení by dokazovalo, že tato struktura je zevnitř prohnílá.

Proto se rozhodli, že na něj vypustí nějakého ničím nespoutaného Američana - tedy mě.

Zatímco jsem se zabíral svým prozřením, sir Davis mluvil dál. Přestal jsem přemýšlet a začal jsem ho poslouchat. "Kde jsou, lorde Brookfielde?" ptal se právě sir Davis.

Brookfield se usmál. "Vždyť víte, že vám to ještě nemohu říci!" odpověděl a nepatrně se pohnul. "Tak mě napadá, síre Aubreyi, že byste možná mohl letět se mnou! Alespoň bych vám pak mohl sdělit to, co požadujete, jakmile se dostanu tam, kam chci!" V tu chvíli jsem toho začínal mít už dost. VNO, dobrej a statečnej člověk, byl díky tomuhle hajzlovi zabitej! Howie Kaluha je mrtvej taky, když zahynul při lovu! A Brookfield teď vyhrožuje, že zmaří životy dalších nevinnejch lidí, jestli nebude po jeho! Musím ho zastavit - je jedno jak, hlavně že to bude fungovat, aspoň jak to vidím já! Když Brookfield udělal ten krok, ruka mi sjela k přezce na opasku. Třemi prsty jsem sáhl dospod a vylovil krátkou pistoli ráže .357 upravenou tak, aby se vešla do přezky.

Tato pistole - davis D-38 seříznutá na celkovou délku necelých osmi centimetrů - má v sobě dva" vykrajovače na cukroví" - upravené šokové náboje s trhavinou, vyrobené Dokem Tremblayem jako poslední záchrana. Vykrajovače na cukroví se jim říká proto, že pronikají lidskou tkání tak lehce, jako se vykrajovače zařezávají do těsta.

Ze vzdálenosti něco málo přes metr jsem zamířil Brookfieldovi na rameno a vypálil dvě rány. Obě ho zasáhly - jedna do ramene, další do prsou - a srazily ho k zemi. V obličeji se mu objevil nevěřící výraz. Podvědomě chtěl znáčkout tlačítko a odpálit nálož s antraxem. Jenomže žádné tlačítko stisknout nemohl, protože ruka se mu válela půl metru opodál. Střelivo, které jsem použil, se totiž skládá ze tří částí. První je nožovitý řezák, který otevře velkou ránu. Po něm přichází miniaturní nálož s plastickou trhavinou, která ránu dále rozšíří. Nakonec exploduje třetí část, která vyvolá strašlivý a smrtelný traumatický šok. Celý proces trvá necelé tři setiny vteřiny. Pokud vás nezabije počáteční nervový šok, zemřete na vykrvácení. Brookfield ležel na podlaze a z kloubní jamky, v níž ještě před chvílí byla paže, stříkala krev. To znamená, že střely mu nevypálily tepnu. Smůla. Moc rád bych se díval, jak krvácí, ale musím se postarat o Todda Stewarta. Ten se totiž na mě vrhl - přímo vletěl ve vodorovné poloze - s dýkou namířenou na mé hrdlo. Bob Spear, tvůrce proslulého field fighteru, vymyslel jistou teorii obrany, kterou vyznávám i já. Nazývá se obrana tří K. Tu teď hodlám použít. První K znamená kontakt. Proto když se na mě Todd vrhl, nesnažil jsem se zachytit zbraň. Zablokoval jsem ho ramenem, praštil ho loktem do vazů a odrazil od sebe. Padl na podlahu. Je čas na druhé K - kontrolu. Přetáhl jsem toho hajzla židlí a na zlomek vteřiny ho omráčil. Ten kratičký okamžik mi stačil akorát na to, abych na něj skočil, přidržel ho kolena a pokusil se oběma rukama chytit zápěstí, které svíralo nůž. Todd ale nehodlal spolupracovat. Měl také pěknou sílu. Chvíli jsme se proto kutáleli sem a tam a snažili se získat jeden nad druhým výhodu. Zabořil jsem mu koleno do slabin. Todd mi moji laskavost hned oplatil. Kousl jsem ho do ucha - a urval mu kus boltce. On mě chytil za krk a pokoušel se mi rozdrtit ohryzek. Vysvobodil jsem se, uvolnil si levou ruku, zlomil mu nos a snažil se mu vymáčknout oči. Ve vzduchu se mihla dýka. Trefil mě dobře - přímo do pravého ramene. Ale tím se mi otevřel prostor, na který jsem čekal. Zlomil jsem mu palec a vyvrátil mu ho až k zápěstí. Todd se zarazil a užasle zíral na svoji ruku. Prašil jsem ho pěstí do obličeje a nadvakrát mu zlomil nos, pak jsem se překulil, několikrát ho rychle nakopl kolenem do rozkroku a vykroutil mu ze zraněné ruky dýku. Na řadě je K číslo tři: - kontr. Kontroval jsem tím, že jsem mu zabořil dýku těsně pod solar plexus. Ozvalo se hlasité zasyčení - to se mu protrhla bránice. Přestal se hýbat. Převalil jsem ho na břicho a praštil ho zezadu do krku. Pak jsem se obrátil na druhou stranu a zůstal ležet vyčerpaně na zádech. Sakra, existují přece i snadnější způsoby, jak si vydělávat na živobytí! Jenže ty nejsou tak napínavý, že? Po pár minutách jsem se konečně vyškrábal na kolena a pak na nohy. Sir Davis stál už u telefonu a tvářil se spokojeně jako kočka, která právě sežrala kanárka. Přikryl dlaní sluchátko a pochválil mě: "Dobrá práce, kapitáne! Jsem si jist, že váš VNO by byl na vás hrdý!" Jeho slova mě potěšila. O VNO už se nikdo pěknou dobu ani nezmínil, a tak jsem rád slyšel, že si ho pár lidí ještě pamatuje. Vždyť to byl právě on, kdo mě poslal do Káhiry a uvedl tak celý tenhle sled událostí do pohybu! Moc rád bych síru Davisovi položil spoustu důležitých otázek - jako například jestli tu káhirskou akci vyrazil Pinkymu on, protože věděl, že Pinky mě bude pronásledovat a já budu muset dokázat svou teorii o lordu B jako tangovi na vlastní pěst a Britové budou mít tím pádem čisté ruce a ještě mě budou moci přes Micka kontrolovat. Věděl jsem však, že by to nemělo cenu, protože muž s monoklem by mi nikdy neřekl pravdu. Není to prostě jeho styl. Sir Davis dokončil telefonický hovor, zavěsil a obrátil se ke mně. "Zdá se, kapitáne Marcinko, že jste admirálu Prescottovi zlomil nadvakrát čelist." Pokrčil jsem rameny. "To mě mrzí!" Že jste mu ji zlomil?" "Ne - že to je jenom nadvakrát!" Vtom jsem dole zaslechl dusot nohou. "Policie?" Sir Davis zavrtěl hlavou. "SAS. Tohle se musí vyřídit v tichosti. Je zde totiž příliš mnoho choulostivých následků, víte?" Věděl jsem to až moc dobře. Pak si Brit nasadil monokl a zeptal se: "Takže, co bude dál, kapitáne?" "Spousta bombeje s ledem, sire

Aubreyi, pár pint piva s Mickem a potom vezmu své lidi a pojedeme domů." "Domů?" Při tomto slově se mu ve tváři objevil dokonce úsměv! "Ale co admirál Prescott? Ten vás tentokrát nenechá tak snadno vyváznout!" Zavrtěl jsem hlavou. "Tím bych si nebyl tak jistý, sire Aubreyi! Pevně věřím, že se s admirálem Prescottem nakonec nějak dohodneme!" "Dohodnete? Myslím, že po tom všem, co se událo, jsou vaše vzájemné rozdíly naprosto nepřekonatelné!" "Sire Aubreyi, to je tím, že Pinkyho neznáte tak dobře jako já!" Vím přece něco, co sir Davis vědět nemůže. Vím, že mám na Pinckneye Prescottta III., viceadmirála U. S. Navy, pořád ten jeho zatracený svazek z NIS.